

Giới thiệu Mưu Đồ Làm Loạn

Mưu Đồ Làm Loạn thuộc thể loại ngôn tình tình duyên đô thị bắt phục tùng, tình duyên cán bộ cao cấp cường thủ đoạt hào, H.Truyện là câu chuyện tình yêu có phần trái với lẽ thường xã hội,khi tuổi tác là chênh lệch quá lớn.Nhưng tình yêu thì sao phân biệt được tuổi tác,chỉ cần hai người yêu nhau thì sẽ đến được với nhau thôi,chứ thì sao,anh thì sao hay gọi là ông xã nhé.

Tình yêu trong đó khi đẹp nhẹ nhàng, du dương khi đau đớn tận cùng và trở nên đầy bão tố. Đã có khi nào bạn lướt qua một quyển sách và cảm thấy rất tâm đắc với một câu nói ? Hay đã có khi nào bạn lướt qua một câu nói và thấy nó quá phù hợp với tâm trạng của bản thân mình hiện tại ?

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mưu đồ làm loạn

Giữa ngày hè, ánh mặt trời rải như tuyết trắng lên chiếc giường lớn, người con gái mặc váy hồng khó mà tự mình giữ sự khó chịu ~ phát ra tiếng rên rỉ, làn da trắng như tuyết chuyển sang màu hồng, Hạ Hàm cắn môi, cảm thấy nóng quá, lôi kéo mấy chiếc cúc phía trước ngực. Hít một hơi thật sâu, cảm giác có người sờ cô, đôi tay kia từ đầu gối hướng lên trên, chui vào bên trong quần cô.

“Hạ Hàm....” Cảm nhận được giọng người đàn ông trầm thấp dễ nghe khẽ gọi tên cô, tinh thần Hạ Hàm mơ hồ, cảm giác cả cơ thể đều lơ lửng không chỗ dựa, cảm nhận sự khác thường xa lạ trong người, cơ thể phiêu du lơ lửng.

Ngực ~ miệng đau quá, giống như bị người ta bóp chặt, còn có chỗ kia, giống như bị nhét ~ lấp đầy, cô nhú mày, mở to mắt.

Là Chung Tuyền!

Cô vẫn chưa tỉnh lại, cơ thể người đàn ông phía trên rất cường tráng, mồ hôi ~ nước dính lên bộ ngực trắng nõn nà non mềm của cô.

Cô đang bị người đàn ông nắm hai bên ngực mềm mại, hai chân mở to ra, ngoan ngoãn chờ người ta va chạm.

“Ừm...” Sao lại không đau như trong tưởng tượng thế nhỉ, còn nữa... Cảm giác thật kỳ diệu....

“Cô gái ngốc, mở mắt, nhìn anh!” Chung Tuyền ra lệnh, nhưng thả chậm tốc độ va chạm vào nơi ẩm ướt mềm mại, cúi sát xuống người cô, hôn cô rất sâu.

“Ừm....” Hạ Hàm bắt đầu đẩy anh, hạ thân dính bần một vùng.

Chung Tuyền bế cô ~ ngồi lên eo anh, ôm eo cô từ từ di chuyển, mỗi một lần sâu thêm một chút, Hạ Hàm hoảng sợ không kêu lên được.

Cả người cô khô nóng mơ hồ, thấy anh không trả lời, khuôn mặt đỏ ẩm ướt tiếp tục hỏi: “Sao anh ở chỗ này?”

Mà anh dường như không nghe thấy gì, hỏi ngược lại cô: “Như vậy thoải mái không?”

Như vậy quả thật... Rất thoải mái, Hạ Hàm mê mẩn che mắt gật đầu, rồi lại đột nhiên lắc đầu.

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đâu!” Điện cuồng trên người anh, chưa từng cảm nhận kích thích xa lạ mà nhanh như vậy, cô lại khóc....

Vì sao lại có cảm giác này, giữa lúc bối rối cô ôm anh siết chặt anh, xung quanh đều mơ hồ không thực tế, bao gồm cả anh, rồi cảm giác anh xoay người đè xuống dưới anh, cơ thể không chịu nổi hơi run rẩy.

Như giẫm phải bậc thang hẫng hụt, Hạ Hàm đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhiệt độ cơ thể không bình thường, tiếp viên hàng không nhẹ giọng dịu dàng nói với cô: “Vừa định đánh thức cô dậy, cũng may tỉnh lại rồi.”

Cô ngây ngẩn gật đầu, rồi ngồi một lát, lấy gương ra nhìn.

Sao mặt đỏ thành như vậy nhỉ!

Vừa rồi... Là cô mộng xuân sao?

Nhấp môi, đối tượng mà cô ảo tưởng thế mà lại là Chung Tuyền, rất mất mặt, điều này khiến cô sau này làm sao mà dám đối mặt với anh đây!

Chung Tuyền ngồi dựa vào ghế dài ở sân bay, nhìn đồng hồ, theo bản năng sờ túi tìm điều thuốc.

Tay anh đặt trong túi quần nắm thành quyền, sau đó giãn ra rút về, cúi đầu cười cười.

Giờ này cô gái nhỏ hẳn là tới rồi, vài năm không gặp, chắc sẽ không lùn như trước chứ.

Hạ Hàm ngay cả hành lý cũng chưa lấy đã chạy vọt vào toilet, nhìn vào gương thấy mặt mình đỏ ửng ửng, cúi đầu bình tĩnh một lát, sau đó vịn vòi nước, hai tay hứng nước lạnh vỗ lên mặt.

Đợi sắp nửa giờ trôi qua, cô mới đi ra ngoài, anh trai chắc là không chờ được rồi.

Tiến vào đại sảnh Hạ Hàm nhìn đông nhìn tây tìm Hạ Cận nhưng không thấy đâu, cách đó không xa, Chung Tuyền thấy bóng dáng nho nhỏ của cô thì bật cười, cũng không cao lên bao nhiêu, vẫn là cô bé thấp lùn đó, nhưng tóc dài hơn, khuôn mặt cũng không tròn trịa như hồi còn bé.

Thấy bộ dạng hoảng hốt lo sợ của cô, ngược lại cảm thấy thú vị, mãi đến lúc Hạ Hàm móc điện thoại ra, chân dài Chung Tuyền mới bước tới, đi đến bên cạnh cô, ôm cô xách đi.

“Chung Tuyền!” Cô hoảng sợ.

“Gọi là gì?” Chung Tuyền nheo ánh mắt lại.

Giọng Hạ Hàm nhỏ xuống, mập mờ không rõ, “Chú. ...”

“Rất ngoan!” Chung Tuyền vuốt mái tóc dài ngang vai lộn xộn của cô, nhận hành lý của cô, sau đó ra hiệu cô đi ra trước.

Nhớ tới giấc mộng xuân vừa rồi, cô lúng túng muốn chết, nói thêm mấy câu với anh cũng xấu hổ, vô cùng xấu hổ, rất sợ Chung Tuyền phát hiện ra chút gì đó.

Hạ Hàm chỉ mang một túi nhỏ, gần như chạy chậm chậm sau lưng anh, “Anh trai cháu đâu, sao không tới ẹ?” Hạ Hàm hỏi tới.

“Tôi tới không giống sao?” Chung Tuyền dừng lại, khiến cho đầu Hạ Hàm “Bang bang” đâm vào lưng cứng rắn của anh.

“Anh cháu bận quá, tôi mai sẽ trở lại.”

Anh mở cửa chiếc xe việt dã, sàn xe cao, cúi đầu nhìn một cái, váy con gái thì rất ngắn, lằng nhằng mãi cũng chưa lên xe. Anh mang hành lý của cô đặt phía sau ngăn đầu lên nhìn thấy thế thì đi tới, nắm góc váy cô ôm cánh tay nhắc cô lên, đặt Hạ Hàm ngồi trên ghế lái phụ.

Hạ Hàm là người có nét đẹp tâm hồn tinh tế nội hàm, cho nên đối diện với Chung Tuyền người lớn tuổi hơn cô nhiều, có chút im lặng.

Cô nhìn phong cảnh ngoài đường phố nhanh chóng lùi ra sau, nín cười, thành phố A đối với cô mà nói cũng không xa lạ gì, bảy tuổi ba mẹ ly hôn, xa cách với anh trai, mẹ Hạ mang theo con gái rời đi. Trước bảy tuổi, cuộc sống của cô quả thực rất hạnh phúc, có ba mẹ và anh trai yêu thương, khiến cô hoạt bát đáng yêu hơn những bé gái cùng tuổi.

Sau này mẹ Hạ mắc bệnh, thời gian sắp mất cũng không đưa Hạ Hàm về thành phố A, mà là giao Hạ Hàm cho em trai mình nuôi nấng tới lớn.

Hạ Cận ở thành phố A có một ngôi nhà ở độc thân, gồm hai phòng, tạm thời Chung Tuyền dẫn Hạ Hàm tới đó.

“Cháu lên trước đi, tôi đi mua mấy thứ.” Cô thất tha thất thểu bước xuống xe, chợt nghe tiếng Chung Tuyền nhàn nhạt vang lên.

Cô gật đầu, đi ra chỗ ngồi phía sau lấy hành lý, Chung Tuyền ngăn lại, “Cứ lên đi, những thứ này lát nữa tôi cầm lên.”

Nghỉ đông và nghỉ hè cô vẫn trở về, cũng không thể nói rõ có bằng lòng hay không, nhưng khoảng cách xa ngăn trở như vậy, lại chia lìa lâu như thế, tình cảm tự nhiên sẽ nhạt đi. Còn có ba, mặc dù khi đó cô còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng lờ mờ nhận ra gây nên kết quả ly hôn là do sai lầm của ba. Mẹ vốn là người phụ nữ nhã nhặn trầm tĩnh dịu dàng, nếu như không phải do mắc sai lầm, còn có cái gì mà không tha thứ được cho chồng mình đây.

Sau này lớn lên, cô suy nghĩ cẩn thận, chắc là ba lạc lối, ngoại trừ điều này, cô không nghĩ ra cái khác có thể làm cho mẹ vứt bỏ hai đứa con và cuộc sống hạnh phúc tràn đầy.

Hạ Cận quanh năm ở bộ đội đặc chủng, chỉ có ngày nghỉ hoặc là chuyện cần thiết, nếu không thì không có chuyện gì đặc biệt cũng sẽ chẳng trở về thành phố A. Nhưng khi Hạ Hàm vừa tới, liền biết anh trai dày công sắp xếp phòng cho cô, hơn mười mấy giờ ngồi máy bay vốn mệt mỏi, nhào lên giường mềm mại trắng như tuyết thật là thoải mái quá.

Hồi lâu sau mới uể oải xoay người đứng lên, tắm rửa thay quần áo rồi mới ngủ, không biết qua bao lâu, bị giọng nói thì thầm của đàn ông ngoài cửa đánh thức, mới cầm di động lên nhìn, đã chín giờ rồi!

Cô hoảng sợ, từ trên giường đứng lên, kéo cửa phòng ngủ ra thì thấy Chung Tuyền vừa mới cúp điện thoại.

“Dậy rồi?” Chung Tuyền tới gần cô.

“Dạ.” Anh càng tới gần, cánh mũi thẳng tắp rõ nét tôn lên hương vị đàn ông thành thực, khiến cô thất thần.

Đúng lúc cách cô khoảng một bước, Chung Tuyền xoay người vào phòng bếp. Hạ Hàm lẳng lặng nhìn bóng lưng rộng lớn của anh, cô cúi đầu nở nụ cười.

Cô thấy Chung Tuyền bận rộn trong phòng bếp, cũng không quây rầy, ngồi trên sofa xem truyền hình.

Ngoài cửa có tiếng bước chân “Thùng thùng” mạnh mẽ, vội vã, Hạ Hàm vừa ngẩng đầu, đã thấy anh trai bộ đội quần áo quân nhân đứng ở cửa, ngay cả tóc cũng ẩm ướt mồ hôi bốc lên.

Nhìn thấy em gái bảo bối, Hạ Cận nở nụ cười, bỏ nhào chạy qua đứng trước cô.

“Tiểu bảo bối!” Thịt Hạ Cận tê dại muốn chết, kéo Hạ Hàm vào ngực hôn một cái.

Hạ Hàm đẩy anh ra, “Đáng ghét.”

Hạ Cận nghe xong chỉ đứng đó cười ngây ngô, cực kỳ vui vẻ.

“Mau tắm đi, rất khó ngủ đó!”

“Nghe lời em, đi tắm đây.”

Hạ Cận cao hứng bùng bùng hát trong phòng tắm, thấy bàn chải đánh răng ly súc miệng đặt ngay ngắn chỉnh tề cùng với cửa anh, trong giỏ đựng quần áo có đồ cô vừa bỏ vào, khóe miệng đã toét đến mang tai rồi.

Chung Tuyền tùy tiện làm chút ít thức ăn, Hạ Hàm cũng qua giúp dọn dẹp, Hạ Cận vừa đi ra thấy, muốn uống rượu, Chung Tuyền ra hiệu không có ý kiến gì, Hạ Hàm bắt chước tỏ vẻ tùy ý.

Ăn xong Chung Tuyền ra về, chỉ còn lại hai anh em, đêm đã rất khuya, trong màn hình tivi chiếu tiết mục quảng cáo sản phẩm, Hạ Cận thấy em gái cũng không có ý định đi ngủ, liền nói: “Hàm Hàm, qua đây nói chuyện với anh một lát.”

“Trước tiên để anh ôm rồi hãy nói.” Hạ Cận ôm lấy em gái, ôm vào trong ngực, cô nhỏ hơn Hạ Cận sáu tuổi, hồi nhỏ ba mẹ bận rộn công việc, hầu như đều là anh chăm sóc, bây giờ đã thành cô gái lớn, vài năm sau, cô sẽ lập gia đình, sẽ sinh cực cưng. ...

Hạ Hàm nằm úp sấp trong lòng anh trai một lát, nói: “Muốn cho em tới đại học A sao?”

Hạ Hàm hỏi anh.

“Có ý khác thì cứ nói với anh.” Hạ Cận buông cô ra.

“Em không có ý kiến gì.”

“Vậy thì được rồi.” Hạ Cận vỗ đầu cô, cười cười.

“Đúng rồi, lúc về gọi cho ba mà không được.”

“Đi công tác ở tỉnh khác, chắc ở trên xe, di động hết pin, không có chuyện gì, chờ giáo sư Hạ trở về kêu ông bồi thường cho em.”

“Nhưng em đâu có thiếu thứ gì, lúc tới cậu cho em mấy tấm thẻ, anh, anh muốn gì, em mua tặng anh.” Hạ Hàm nói chuyện ánh mắt sáng lên, luôn nhìn chăm chú vào đối phương.

Hạ Cận đứng dậy, lấy một chiếc thẻ từ trong túi ra, đưa cho Hạ Hàm.

Hạ Hàm nhíu mày nghi hoặc: “Cái này. ...”

“Anh cũng cho em một chiếc, tùy tiện sử dụng, phải làm anh đau gan xót ruột, để anh có động lực kiếm thật nhiều tiền nuôi em.”

“Em không cần, cậu nói không muốn chuyện gì cũng đều làm phiền các anh, sau này anh còn phải cưới vợ, tiền lương của bộ đội đặc chủng cũng không bao nhiêu, cái này là để cho bạn gái, hơn nữa, sau này em cũng sẽ lập gia đình, có chồng nuôi.”

Hạ Hàm nhét tấm thẻ túi vào áo trước ngực anh.

“Em vừa mới lớn lên, đã quan tâm chuyện này rồi.”

“Nhưng bây giờ em là nữ chủ nhân nhà họ Hạ, sau này chị dâu muốn vào cửa em phải gặt đầu thì mới được.” Tâm tình Hạ Hàm cũng tốt, đùa với anh

trai.

“Không xong rồi, em phải gọi điện thoại cho cậu.” Thế mà quên cả thời gian, Hạ Hàm cầm điện thoại chạy nhanh qua bên kia ban công, Hạ Cận ngồi trên sofa, nghe giọng nhỏ nhẹ của em gái, về mặt u tối.

“Cậu, con tới rồi.” Giọng cô nhẹ nhàng, lộ ra ý cười.

Lê Chính đáp lại một tiếng, sau đó nói: “Không quen thì về đây, nếu không thì cậu đi đón con.”

“Con vừa tới được vài ngày mà, làm sao có thể, ba và anh đều ở bên này, đừng lo lắng cho con.”

Đơn giản báo bình an xong Hạ Hàm liền cúp máy, vào phòng khách thấy Hạ Cận vẫn ở tư thế vừa rồi.

“Em muốn đi ngủ.” Cô nói với Hạ Cận.

Đi tới cửa lại lùi về, “Anh, em không muốn kêu Chung Tuyền là “Chú,” anh có thể nói với chú ấy không.”

Chung Tuyền này, thừa dịp đi vắng bắt nạt em gái tôi.

“Ừ, chút nữa anh nói với cậu ta.”

Nhưng mà kêu chú cũng khiến anh yên tâm, khi trở về bộ đội, đương nhiên phải nhờ Chung Tuyền chăm sóc, ngộ nhờ tên này nổi ý lòng dạ xấu xa với Hạ Hàm, với tiếng “Chú” này, cậu ta cũng không nở xuống tay chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hạ Học Đông biết con gái trở lại, ra tỉnh khác học tập nghiên cứu và thảo luận mới tiến hành được một nửa liền trở về, ông biết vừa đúng lúc Hạ Cận cũng có ngày nghỉ, vội gọi điện kêu hai đứa con qua bên này.

Hạ Cận dẫn Hạ Hàm vừa vào tới cửa, đã thấy ba mặc tạp dề bận rộn trong phòng bếp, Hạ Hàm ngoan ngoãn gọi một tiếng ba, cũng không nói gì thêm. Đi lại trong phòng, thấy album ảnh của mẹ lúc tuổi còn trẻ vẫn còn đặt phía sau TV trên bàn bằng đá cẩm thạch, Hạ Hàm ngồi xỏm xuống, nhẹ nhàng lật xem.

Hạ Cận nhận công việc trong tay Hạ Học Đông, tỏ ý ba đi nói chuyện với Hạ Hàm.

Ông cũng hơi áy náy, lau tay lên tạp dề, xác định trong tay không có mùi dầu mỡ mới đi qua.

Cô liếc mắt thấy đôi dép lê màu xám của ba, vội đứng lên cười với ba mình.

“Hạ Hàm, lại đây ngồi.” Giọng Hạ Học Đông hơi run rẩy, sau khi ly hôn với mẹ cô, càng mắc nợ cô nhiều hơn, ông cũng có thể cảm nhận được, trong lòng con gái bài xích ông.

“Vâng.” Cô đáp.

Ba vẫn ở trong căn phòng cũ nát, khiến cô không hiểu được, vẫn chỉ một mình, liền hỏi: “Nhiều năm như vậy, ba tìm một người con và anh cũng không phản đối, con cũng yên tâm hơn.”

Hạ Học Đông nghe xong cười dịu dàng: “Cứ như vậy đã, bây giờ con cũng đã về bên cạnh ba, cộng thêm anh con, ba cũng hài lòng rồi, chờ đến lúc bình yên gả con ra ngoài, ba mới suy nghĩ tới chuyện này.”

Cứ như vậy hai ba câu Hạ Hàm cũng không biết nên nói gì với ba nữa, thật sự không được tự nhiên, cô thà rằng sống chung một chỗ với Chung Tuyền cũng không muốn ở cùng ba mình.

Vì sao trong tiềm thức sẽ đưa Chung Tuyền thành thứ để so sánh nhỉ?

Cô đỏ mặt, lại nghĩ tới giấc mộng ngày hôm qua làm người ta mặt đỏ lỗ tai hồng, cũng may thời tiết nóng bức, ba và anh cũng không phát hiện ra có gì khác thường.

Ăn cơm xong cô không muốn ngây ngốc ở chỗ này, đi tìm anh trai đang làm việc nhà nói muốn đi chơi. Hạ Cận khẽ nhú mày, lại nhìn thấy trán Hạ Hàm có một tảng mồ hôi mỏng, mặt cũng hồng, “Tít tít” hạ nhiệt độ điều hòa xuống thêm mấy độ, nhìn nhìn đồng hồ nói: “Ồ thêm lát nữa.”

Cô không đồng ý, ù rử ngồi trên ghế sofa.

Hạ Cận khó xử, vội vàng đỡ cô, “Bốn giờ rồi đi, ở thêm nửa giờ nữa, em mau lên lầu nói chuyện với ba một lát, em nói gì ba đều vui về cả.”

Thấy Hạ Hàm phớt lờ anh, Hạ Cận còn nói thêm, “Em nói muốn học chuyên ngành, bây giờ không phải giáo sư Hạ có thể để em tới học viện của ông ấy rồi sao!”

“Trời ạ!” Hạ Hàm vỗ vỗ trán, chạy nhanh lên lầu tìm ba.

Cô gõ cửa đi vào, Hạ Học Đông đang bắt đầu ghi chép thành tích của học sinh học kỳ này, nhìn thấy cô đẩy bàn phím ra, vẫy tay kêu Hạ Hàm qua bên này ngồi. Thư phòng của ba vẫn mát mẻ thoải mái giống như hồi nhỏ vậy, cô rất sợ nóng, khi đó thường trốn dưới bàn sách rộng rãi, nhìn ánh trắng thân bí chiều rọi ngoài cửa sổ. Giữa đêm khuya gió se lạnh thổi lên mặt, cô gái nhỏ cứ như vậy nghiêng người dựa vào ngủ thiếp đi. Ban đêm ba tìm được cô, đau lòng bế cô vào phòng ngủ của cô, cầm quạt quạt mát cho cô.

Bàn học dưới đất giống như khu vườn bí mật thời thiếu nữ của cô, ở đây cô đã từng ảo tưởng PeterPan sẽ bay vào được, còn có bạch mã hoàng tử, giao hẹn sẽ tới cưới cô, ánh mắt của cô gái nhỏ chớp chớp nhìn ngoài cửa sổ. Rất nhiều ảo tưởng thời thơ ấu đều thực hiện ở trong này, là quãng thời gian đậm ám đầy ý nghĩa so với năm tháng dài đằng đẵng, luyện tiếc không quên được.

“Ôn thi thế nào rồi?” Nếu là thi không được tốt, thì cho cô vào trong học viện, Hạ Học Đông quả thực nghĩ như vậy.

“Con đã điền xong nguyện vọng, nhưng ba đừng lừa con tới người dưới quyền của ba.”

Hạ Học Đông cười ha ha, vội nói cũng được.

Lúc ở thư phòng của ba, cô liên tục nhìn đồng hồ, kim đồng hồ vừa chỉ đúng giờ cô liền ồ ào tở rồi đứng lên, nói: “Con đi xuống lầu tìm anh.”

Cô điền nguyện vọng chính là chuyên ngành kinh tế, lúc trước là Lê Chính chọn cho cô, không hứng thú lắm vì dù sao ba cũng đi ở đó, đã hoàn thành môn học này bên Mỹ một năm, vào đại học A trực tiếp xếp vào lớp năm hai. Bình thường giờ lên lớp không nhiều lắm, trong cuộc sống cũng rất nhẹ nhàng không tệ, tương lai thế khiến cô rất hài lòng.

Mới vừa gặp lại Hạ Hàm hít một hơi thật sâu.

“Anh, anh nghỉ phép quay về, không tụ tập với bạn bè sao?”

“Đang muốn tụ tập.”

“Có thể mang theo em không?” Ánh mắt Hạ Hàm đột nhiên sáng lên, tràn đầy chờ mong.

“Cũng được, anh không có ở nhà, có chuyện gì thì em làm phiền bọn họ là được.”

“Em biết.” Hạ Hàm ngẩng đầu nhìn anh trai cười cười, thúc giục anh nhanh lên một chút.

Buổi tối tụ tập ở Ginza, Chung Tuyền cũng ở đó, Hạ Hàm ngồi bên cạnh, chơi di động một lúc rồi bắt đầu ngắm nhìn Chung Tuyền. Hôm nay anh mặc áo polo rất đơn giản, đầy sức sống, đương nhiên càng đẹp trai hơn, mắt sáng như đuốc, cô ngắm xong thấy khuôn mặt nóng bừng, chỉ có thể cúi đầu giả vờ nghịch di động. Tay vẫn luôn sờ khuôn mặt, chờ nhiệt độ hạ xuống, thì lại bắt đầu ngồi ngắm Chung Tuyền.

Chung Tuyền làm sao có thể không cảm giác được cô gái nhỏ đang ngắm nhìn anh, cúi đầu môi hơi cong lên, tiếp tục chơi cùng bạn bè.

“Hạ Cận, năm nay mới 19 thôi à?” Ánh mắt Từ Trình Phong không đành lòng nhìn về phía Hạ Hàm.

“Ai 19?” Hạ Cận nhún mày.

“Đừng giả vờ, càng lớn càng xinh càng lúc càng mềm mại như nước, chờ cậu đi rồi, ai cũng đừng cản trở, nhất định tớ sẽ chăm sóc tốt cho em gái cậu.” Từ Trình Phong mỉm cười vô lại, mày đẹp nhếch lên, khóe miệng cũng cong cong, lại còn nói lời đe dọa đám với người xung quanh, nói không được ai đi trêu chọc Hạ Hàm.

Hạ Hàm không biết bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ nghe thấy đám đàn ông cười rất lớn tiếng.

Hạ Cận không để ý tới anh ta, cũng biết Từ Trình Phong không có khả năng làm càn, chỉ nhìn thoáng qua Hạ Hàm. Thấy cô ngoan ngoãn ngồi đó xem tivi, trong nháy mắt trở lại bình thường, phát hiện Chung Tuyền cũng thu ánh mắt trên người Hạ Hàm về, liền cảnh giác vài phần.

Tụ tập tới mười một giờ, Từ Trình Phong đã ngồi không yên, lớn tiếng muốn đi Club, Chung Tuyền thấy Hạ Hàm đã buồn ngủ, liền nói: “Hạ Cận, lâu rồi cậu không tụ tập với bọn tôi, đi uống vài chén, tôi đưa Hạ Hàm về.”

“Đừng mà, dẫn Hàm Hàm theo đi!” Từ Trình Phong dụ dỗ.

Chung Tuyền lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, Từ Trình Phong cũng không dám lên tiếng, trong đám bạn này Chung Tuyền lớn tuổi nhất, cho nên có quyền

phát biểu, Hạ Cận đưa chìa khóa nhà cho Chung Tuyền, đi qua vỗ vai Hạ Hàm.

“Đi luôn sao?” Hạ Hàm mở to mắt.

“Ừ, để Chung Tuyền đưa em về, tối anh sẽ về trễ.”

Hạ Hàm khẽ cười, nói cũng được.

Chung Tuyền chạy xe cực kỳ chắc chắn, cô ngồi bên cạnh nhìn nhìn Chung Tuyền, khớp xương rõ ràng có lực, nhìn như ung dung nắm tay lái, thật ra nắm rất vững.

Ừm, người đàn ông coi trọng tình nghĩa, cũng không thích lưu luyến nơi phong hoa tuyết nguyệt, không tệ, cực kỳ thích.

“Cười gì vậy?” Chung Tuyền đột nhiên hỏi.

“Không có gì.” Cô vội vàng nói.

“Chờ cháu khai giảng, có chuyện gì thì tìm tôi, đừng đi tìm Từ Trình Phong.”

“Cháu hiểu.”

“Đại học có thể qua lại với bạn trai.”

“Ừm... Với chuyện này cháu không có hứng thú, không phải đang có mục đích tìm nghề nghiệp sao, ai cũng đều trốn kết hôn, với lại anh trai đã nói, chờ cháu đi làm anh sẽ giới thiệu cho em người con trai xuất sắc.”

Chung Tuyền nghe xong bật cười, nụ cười của người đàn ông này ám áp đầy sức sống, rất có cảm giác an toàn.

“Đừng nghe anh cháu, cậu ta ngay cả mình còn chưa bán đi được.”

“Vậy còn chú, chú có bạn gái chưa?” Hạ Hàm trực tiếp hỏi.

Anh im lặng một lát, sau đó nói, giọng điệu rất bình tĩnh, “Cô gái nhỏ không cần quan tâm với vẫn.”

Lời này làm cho Hạ Hàm có chút tức giận, cũng không phản bác anh, chợt quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cảnh ban đêm lùi nhanh về phía sau còn đẹp hơn lời nói lạnh lùng lúc nãy của anh.

Hoàn toàn không hiểu tâm tư cô gái nhỏ!

Đến gara, anh dừng xe xong xuôi, nhấn thang máy cho cô, Hạ Hàm vừa mới đi vào đang chuẩn bị chào tạm biệt anh, chỉ thấy Chung Tuyền chân dài bước tới.

“Mình cháu đi lên cũng được, không cần làm phiền.”

Chung Tuyền không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm con số đang di chuyển, cửa thang máy vừa mở, anh liền đi ra ngoài.

Hành lang đêm khuya khiến Hạ Hàm hơi sợ, cứ xem nhiều truyện tranh khủng bố, về sau đoạn đường này sẽ đi một mình, nên làm sao bây giờ!

Bước chân nhanh hơn, đuổi kịp Chung Tuyền.

Tới góc rẽ nhìn thấy một người phụ nữ dáng người đều đặn đứng trước cửa nhà cô, mặc áo đầm màu xanh nhạt, đôi chân thẳng tắp, tóc ngắn, chỉ nhìn bên sườn mặt thôi đã thấy cô ta xinh đẹp phóng khoáng.

Bước chân Chung Tuyền vẫn không nhanh không chậm, Hạ Hàm tò mò, đi nhanh vài bước, vừa muốn vượt lên trước Chung Tuyền, đã bị Chung Tuyền kéo lại phía sau.

Đến cửa nhà, chợt nghe giọng người phụ nữ vang lên, “Chung Tuyền.”

“Trước tiên đợi chút.” Anh nói.

Mở cửa đưa Hạ Hàm vào, dặn dò: “Cháu ngủ sớm đi.”

“Người phụ nữ bên ngoài là ai?”

“Không phải chuyện của cháu.”

Anh vẫn giọng điệu lạnh lùng xa lạ như vậy, rốt cuộc Hạ Hàm có chút bức bối, giọng lớn hơn, “Là bạn gái cũ của chú sao? Muốn cháu ra ngoài giúp chú đối phó không?” Cô nhớ rõ, trong lúc vô tình anh trai từng nói, hiện nay Chung Tuyền đang độc thân, như vậy người phụ nữ ngoài cửa gọi tên anh như

thế, chắc là bạn gái trước rồi.

Vừa nói xong Chung Tuyền đã hung hăng xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, chưa bao giờ cô chứng kiến Chung Tuyền như vậy. Cho dù nghe từ trong miệng người khác từng nói Chung Tuyền phá án dũng mãnh như thần cờ nào, bản lĩnh siêu phàm, hay là cực kỳ nghiêm khắc độc miệng đối với cấp dưới ra sao, cô đều không bức bối giống như bây giờ. Tựa như vào ba năm trước, ánh mắt anh dịu dàng, ôm cô nhẹ nhàng dụ dỗ: “Hàm Hàm, kiên nhẫn một chút...,” đúng là ánh mắt như vậy, thật sự làm tổn thương cô rồi.

Lỗ mũi Hạ Hàm chua xót, xoay người chạy vọt vào phòng ngủ, giận dữ đóng sầm cửa.

Chung Tuyền nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng chặt một lát, vẻ mặt không rõ, kéo cửa rồi đi.

“Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.” Chung Tuyền đi ra nói với Tân Dao.

Tân Dao khóc như hoa lê đài vũ, gật đầu liên tục, tới gara Chung Tuyền dẫn Tân Dao đi tới quán cà phê bán 24 giờ.

Còn Hạ Hàm, vừa nghe thấy tiếng Chung Tuyền đóng cửa liền chạy ra ngoài, kéo cửa ra nhìn, đều không thấy hai người đâu nữa, chạy vào ban công kéo mạnh rèm cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn.

Thấy chiếc xe Chung Tuyền chậm rãi chạy ra khỏi tiểu khu, chắc người phụ nữ lúc nãy đang ở trong xe, ngồi lên chỗ cô vừa ngồi....

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Từ trước tới giờ Hạ Hàm cũng không che giấu sự yêu mến và tôn sùng với Chung Tuyền, nhưng Chung Tuyền luôn lựa chọn không để ý.

Chung Tuyền xem cô như trẻ con, điều này cô hiểu rõ, chính vì điểm này, cô mới cố gắng khiến bản thân càng trưởng thành không phụ thuộc hơn, có thể đủ để xứng đôi với anh.

Một mình vụng trộm lau nước mắt, mãi đến lúc có tiếng mở cửa “Răng rắc” vang lên, Hạ Hàm mới chạy trời chết trốn vào phòng.

“Chung Tuyền, em muốn gặp Hạ Cận.” Tân Dao cúi đầu, nhìn không rõ sắc mặt, chỉ cảm thấy người mềm mại ~ yếu ớt tui thân.

“Điều này không cần thiết.” Anh có chút không kiên nhẫn, thò tay vào túi quần tìm thuốc hút.

“Trong nhà quyết định chuyện kết hôn, em cũng từng phản đối, nhưng ba em ông ấy không đợi được, gặp một lần cũng được để khiến em có thể chết đứt sự nhớ nhung...” Tân Dao nói xong rồi lau nước mắt, ba tham ô bị đưa lên điều tra, biện pháp duy nhất chính là gả cho Trần Dục.

“Đường là do chính em chọn, không có bất kỳ kẻ nào ép buộc em, ba em cũng thế, ông ấy phạm lỗi không đáng để em trả nợ. Tân Dao, tôi đã giúp em, chú Tân hoàn thi hành án hai năm là kết quả tốt nhất rồi, nội bộ và bên ngoài đều đã nói qua, Trần Dục cũng không thích hợp với em, hôn nhân là chuyện cả đời, em phải nghĩ cho kỹ.”

“Em đã có quyết định, cũng đừng trêu chọc Hạ Cận nữa, cậu ấy không dễ dàng gì, còn có em gái phải chăm sóc.”

“Chung Tuyền, anh nói em nên làm gì bây giờ?” Nước mắt Tân Dao từng giọt từng giọt rơi xuống, “Trần Dục anh ta nói, chuyện này anh ta có thể che giấu được...”

“Trên đời này luôn có quy tắc, cái khác tôi không nói nhiều, đi thôi, tôi đưa em về.” Chung Tuyền đứng lên, có phần không kiên nhẫn.

Hạ Cận đi lại trong phòng một vòng, vừa rồi uống hai chén khiến bản thân càng thêm cô đơn chán nản, anh đi tới ngoài cửa phòng Hạ Hàm, nhẹ nhàng gõ cửa, “Hàm Hàm, ngủ chưa?” Giọng anh rất nhỏ, nếu là đã ngủ, cũng sẽ không làm ồn tới cô, đợi một lát mới phát hiện trong phòng không có động tĩnh gì, rồi đành thôi.

Bên trong Hạ Hàm chậm rãi kéo cửa ra: “Anh.”

“Đã mấy giờ rồi, còn chưa ngủ?” Hạ Cận nhéo khuôn mặt mềm mại của cô.

“Không phải anh cũng vậy sao?” Cô bật đèn tường, nhìn rõ Hạ Cận, mặt cũng không đỏ, đứng vẫn rất vững vàng, ừm, xem ra là rất tỉnh táo.

“Vừa rồi có một người phụ nữ rất đẹp đi sang đây, đáng người cao hơn em rất nhiều, và tóc ngắn.” Cô nói.

Con người Hạ Cận chợt lóe lên, lúc này anh nhăn mày che giấu cảm xúc lúng túng.

“Cô ta là ai? Là bạn gái trước của Chung Tuyền à? Sao lại tìm tới đây?” Hạ Hàm hỏi liền một mạch.

Anh thấy vẻ mặt sốt ruột của em gái, thì trấn an, “Không phải, là cấp dưới trong đơn vị Chung Tuyền, chắc là có chuyện gì quan trọng mới tới tìm cậu ấy.”

Thì ra trách lầm anh, Hạ Hàm nghĩ, vừa rồi mặc dù tiếng động không lớn lắm, nhưng đó cũng là phát cẩu với anh, bây giờ nghĩ tới có chút hối hận.

“Đã hiểu, em đi ngủ đây, ngày mai giúp anh dọn dẹp đồ đạc.” Ngày nghỉ phép của Hạ Cận cũng sắp kết thúc, xế chiều ngày mai sẽ xuất phát về bộ đội.

Sao mà nghe giọng điệu của Hạ Hàm, cũng không cảm thấy lưu luyến khi anh rời đi nhỉ.

Anh cúi đầu bật cười, rồi vào phòng tắm.

Cả đêm trong đầu đều là Tân Dao, tên của cô, bộ dáng của cô, còn có giọng điệu dứt khoát của cô, “Hạ Cận, chúng ta chia tay đi, đều là do em, xin lỗi.”

Đột nhiên tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi, Hạ Cận mở cửa sổ, nhìn vào bóng đêm yên tĩnh xa xăm, ngực nhấp nhô cuộn cuộn, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Ngày hôm sau Hạ Hàm dậy từ sớm tỉnh mơ, vào phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng, hai ly sữa nóng, Hạ Cận mới đi ra. Anh ngủ không ngon, quầng mắt đen thui, râu ria cũng mọc lún phún.

Anh thấy hôm nay Hạ Hàm ngoan ngoãn như vậy, còn biết làm cả bữa sáng, đi qua bưng sữa lên nhấp một ngụm, “Có phần không nở đi.”

“Việc này cũng không thể giải quyết được, lúc trước là anh nhất định phải nhập ngũ.” Hạ Hàm cũng cười hì hì, đôi mắt hạnh phúc rực rỡ như vì sao nhỏ.

Lúc đi Hạ Cận dặn dò cô, ký túc xá trường học tốt xấu gì một tuần cũng phải ở hai ngày, sống hòa thuận với bạn cùng phòng, Hạ Hàm cười đồng ý.

Sau khi Hạ Cận đi mấy ngày, cô cũng khai giảng, ba người ở một phòng ký túc xá, điều kiện cũng khá tốt.

Mỗi tuần cô ở trường học ngày ngốc ba ngày, giờ học cũng không nhiều, rất nhẹ nhàng, mỗi tuần có thể gặp Chung Tuyền hai lần, nhưng mà đó là với điều kiện khi trong đội Chung Tuyền không có vụ án nào quan trọng.

Hôm nay là thứ sáu, cô muốn làm một ít đồ ăn ngon cho Chung Tuyền, buổi chiều không có giờ lên lớp, liền đi dạo siêu thị một mình, thời tiết nóng quá, nấu chè lạnh cho anh ăn.

Chìa khóa nhà ở của Hạ Cận Chung Tuyền cũng có một chiếc, là đặc biệt để ở chỗ của anh, có đôi khi Hạ Hàm hơi lơ ngơ, sợ cô đánh mất không vào nhà được. Lúc anh vào, Hạ Hàm đang rửa rau chân vịt (còn gọi là cải bó xôi), làn tóc mềm mại chạm xuống vai cô, có vài sợi lộn xộn bay tới gò má cô, cô dùng tay kéo ra sau, một lát sau, mấy lọn tóc này vẫn cứ ngang bướng bay qua.

Nhìn càng lúc càng thích!

Chung Tuyền chân dài bước tới, dựa vào bồn rửa nhìn sùn mặt cô, hô hấp ấm nóng phả lên gò má mỏng manh của cô.

Lúc này cô mới phát hiện ‘người cao ngựa lớn’ Chung Tuyền đã dựa sát bên người cô, liền giật nảy mình, rau chân vịt ẩm ướt vẩy lên hai người cả người đều là nước.

Chung Tuyền cười cười rút khăn giấy lau mặt cho cô.

Cô rất thích tiếp xúc thân mật với anh, nhếch miệng cười với anh, đáng người Hạ Hàm rất nhỏ nhắn, đứng chung một chỗ với Chung Tuyền, đáng tiếc chỉ đến ngực của anh.

Mặt cũng đỏ lên, rất muốn... Rất muốn ôm anh.

“Chung Tuyền, anh trai nói người phụ nữ lúc này là đồng nghiệp của anh, không phải là bạn gái trước.” Hạ Hàm rũ mắt xuống, không nhìn anh, bộ dạng ngoan ngoãn, nhìn thấy tim anh hơi ngứa ngáy.

“Gọi tôi là gì?” Mày anh nhíu lại, lộ ra tín hiệu hơi nguy hiểm.

Hạ Hàm quýnh lên, “Cháu không đồng ý gọi chú.”

“Nói cái gì?” Chung Tuyền nửa chất vấn.

Cuối cùng Hạ Hàm bại trận, gọi câu: “Chú.” Rồi lập tức bổ sung, “Chú chỉ lớn hơn cháu tám tuổi mà thôi!”

Mẹ Chung Tuyền từng là giáo viên của Hạ Học Đông, cho nên chính vì vậy, đã bị Chung Tuyền lừa gạt gọi bằng chú.

Quả thực đúng là đồ bất nạt người!

Cô thờ hờn hờn không để ý tới anh, lại bắt đầu công việc nữ đầu bếp, bỏ thịt đã cắt xong lên xào, rau chân vịt dùng nước sôi chần qua một lần, bỏ xong gia vị, mì sợi trộn qua nước lạnh một lần, hương vị rất ngon.

Khẩu vị của Chung Tuyền khá tốt, ăn hai bát, Hạ Hàm ngồi đối diện chỉ lo nhìn anh.

Lần trước móc áo bị đồ, đập hư chốt mở cửa sổ phòng khách, đúng lúc anh cũng ở đây, đơn giản lại có phần thô sơ trực tiếp che kín cánh cửa sổ kia. Anh vén ống tay áo lên một đoạn, cánh tay rất rắn chắc, trên đó còn có các vết thương nông sâu. Từ khi Chung Tuyền tốt nghiệp trường cảnh sát thì bắt đầu vào làm việc ở cơ sở cảnh sát hình sự, thật sự điểm này cũng là nguyên nhân hấp dẫn Hạ Hàm, cô thích người đàn ông như vậy.

Chung Tuyền cũng không ở lại, sửa xong cửa sổ liền đi luôn, Hạ Hàm có chút luyến tiếc, nhưng không thể giữ anh.

Thật ra cô vẫn luôn nghi ngờ, rốt cuộc là Chung Tuyền có cảm giác gì với cô? Nhưng, lại không dám đi xác định, sợ không nhận được câu trả lời mà mình mong muốn.

Vài tuần gần đây cô phải đi học nhiều hơn, công việc của Chung Tuyền cũng bận rộn, hai tuần liên tiếp chưa gặp anh rồi, đang nghĩ tới đây, Chung Tuyền liền gọi điện qua, nói anh đang chờ cô dưới lầu.

Cúp điện thoại điều chỉnh hô hấp, bắt đầu lục lọi trong tủ quần áo, Đường Thanh Phong đi qua, “Muốn đi gặp ai, mà mặt đỏ bừng thế.”

Hai cô gái đang nấu mì trong ký túc xá, trường học không cho phép sử dụng đồ điện có công suất lớn, cho nên chuyện nấu mì tất nhiên phải giấu diếm.

“À! Thanh Phong, quên muối rồi!” Diệp Vấn kêu to, đề-xi-ben rất cao.

“Vậy để tớ đi xuống lầu mua, chờ nhé.” Diệp Vấn phụ trách nấu mì, tất nhiên Đường Thanh Phong phải phụ trách làm chân chạy việc vặt, Thanh Phong vừa đi, Hạ Hàm cũng thả lỏng một chút, vừa rồi còn thật không biết nên trả lời cô ấy thế nào.

“Diệp Vấn, tớ xuống lầu, nếu như kiểm tra ký túc xá nhớ gọi điện thoại cho tớ.”

“Cậu mà đi để tớ và Thanh Phong sao giải quyết hết tờ mì to này đây.” Diệp Vấn ngồi trên mặt đất, quay đầu nhìn Hạ Hàm.

Hạ Hàm cười có xin lỗi, cầm túi xách đi xuống lầu.

Chung Tuyền lặng lẽ đứng dưới ngọn đèn lơ mờ, cô đứng bước nhìn một lát, bóng dáng người đàn ông kia cao nhất, dưới đèn đường bóng dáng bị kéo dài nghiêng nghiêng, áo polo màu xám bó sát người làm anh càng thêm cường tráng ~ to lớn rắn chắc, đầu cô nóng lên, chạy tới ôm chặt cánh tay Chung Tuyền.

Chung Tuyền cũng cả kinh, rõ ràng mất tự nhiên, cơ thể hơi cương cứng, nhưng không có ý từ chối.

Cánh tay anh sờ rất cứng rắn, người nhẹ nhàng khoan khoái lại sạch sẽ, dán lên vị trí động mạch cánh tay anh có thể cảm giác được tiếng đập mạnh mẽ nhảy lên, Hạ Hàm mỉm môi cười đắc ý, càng ôm chặt hơn nữa.

“Chung Tuyền, em thích anh.” Hạ Hàm cúi đầu, giọng không lớn không nhỏ, mà vừa đủ anh nghe được rõ ràng.

Chung Tuyền đứng bước đối mặt với cô, xoa tóc cô, giọng trong trẻo nói với cô: “Hạ Hàm, chờ cháu suy nghĩ kỹ càng rồi hãy nói với tôi, lời này, tôi coi như chưa nghe thấy.”

“Em rất rõ ràng ---”

Cô còn chưa nói xong đã bị anh cắt ngang, “Dẫn cháu đi ăn chút gì trước đã, vài tuần liên tục có tiết học, ăn ở căn tin trường học cháu ngán chưa?”

Cô buồn đau phiền não còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi anh đã mang cô tới nhà hàng, ở đây cách Cục công an thành phố không xa, bình thường đội cảnh sát hình sự tăng ca thì ăn ở trong này.

Cơm căng tin quả thật không có chất, Hạ Hàm ăn rất nhiều, anh không nhúc nhích đĩa, kêu người phục vụ lại gói mấy món ăn, để Hạ Hàm mang về cho bạn cùng phòng ký túc xá.

Đoạn đường trở về rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng ve kêu, Chung Tuyền cầm đồ trong tay, hai tay Hạ Hàm đặt lên dây đai lưng, cô không muốn ngắt đầu, sợ đi tới cuối đoạn đường này.

“Mau lên lầu đi.”

Hạ Hàm gật gật đầu, vẫn đứng trước anh, há miệng thở dốc, nhưng không biết mở miệng nên nói cái gì, nghĩ lại lời nói lúc này của Chung Tuyền, đó là từ chối sao?

Chung Tuyền biết cô muốn nói gì, chậm rãi mở miệng, vẻ mặt sắc sảo nhìn cô: “Hạ Hàm, cháu còn rất nhỏ, thích mà cũng có thể dễ dàng nói ra miệng như vậy, chờ cháu suy nghĩ cẩn thận rồi hãy nói với tôi quyết định của cháu.” Chung Tuyền cúi xuống ôm lấy cô, cảm giác chóp mũi nhỏ xinh của cô đặt ở ngực ~ thấy miệng hơi ngứa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Hạ Hàm chỉ cảm thấy làn da trên đầu ngứa ngứa, sau đó anh đã buông ra.

Chung Tuyền đưa đồ trong tay cho cô, giục cô nhanh lên lầu.

Anh cũng không rời đi, đứng đó rất lâu, nhìn bóng dáng thoáng hiện rồi biến mất, châm một điếu thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Vừa tiến vào ký túc xá, Diệp Vấn và Thanh Phong đã hô to lên, cướp túi đựng thức ăn trong tay cô, nhìn lượng thức ăn quyết định gọi mấy cô gái ở ký túc xá bên cạnh qua, vừa lúc này dựa vào lòng Chung Tuyền, đến bây giờ còn khiến cô mặt đỏ tới tận mang tai.

Thanh Phong ăn uống no đủ vuốt bụng căng tròn dựa sát vào Hạ Hàm, “Người đàn ông to cao đẹp trai dưới lầu lúc này là bạn trai cậu sao?”

Hạ Hàm cá kinh, rũ mắt xuống, cũng có phần chột dạ, nói: “Ừm.”

“Nhìn qua rất đẹp trai, như rất người mẫu nam ấy, cậu nhỏ như vậy, ở chung một chỗ với anh ấy, giống cháu gái anh ấy hơn, hắc hắc he he ... đừng đánh tở.” Thanh Phong ôm đầu, cứ chen vào Hạ Hàm, “Cá nẫu cá chua ăn ngon thật, tớ rất buồn ngủ, ăn no lại buồn ngủ.”

“Thanh Phong, thật ra tớ cũng không biết anh ấy có tính là bạn trai tớ không nữa, tớ thò lộ với anh ấy, nhưng mà...”

“Anh ấy không chấp nhận sao?” Giọng Thanh Phong hơi nhỏ.

“Cũng không phải, anh ấy nói để tớ suy nghĩ kỹ đã.”

Một lúc lâu sau Thanh Phong cũng không có động tĩnh gì, cô cúi đầu thì thấy đang nằm trên chân cô ngủ rồi, Hạ Hàm thở dài rất nhỏ, tắt tivi, vỗ mặt Thanh Phong, kêu cô ấy về giường mà ngủ.

Diệp Vấn đắp mặt nạ dưỡng da đi tới, mùa hè nóng bức, Diệp Vấn chỉ mặc quần áo lót ở nhà, lộ ra chân dài lại trắng nõn. Nụ hoa nhỏ bên trong quần có hoa văn thấp thoáng lộ ra ngoài, Hạ Hàm nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, nuốt nước miếng, sau đó lập tức cúi đầu.

Trong học viện bọn cô Diệp Vấn là mỹ nữ nổi tiếng lạnh lùng xinh đẹp, tính tình cũng nóng nảy, ở ký túc xá nhưng lên đường phòng khách xuống được phòng bếp. Tài nấu nướng rất tuyệt vời, những cái nồi đáng thương trong ký túc xá đều có thể được cô ấy dùng làm những món ăn ngon, Hạ Hàm cũng học được từ cô ấy không ít.

Diệp Vấn vừa nhìn thấy Thanh Phong ngủ say như chết, nhú mày rồi xoay người đi vào phòng Thanh Phong cảm tấm chăn mỏng đắp lên cho cô, “Không có việc gì, đêm nay để cho cậu ấy ngủ đây đi, khuya cậu ấy khó chịu tỉnh lại, sẽ tự đi về giường mình.”

Hạ Hàm gật đầu, nhìn vẻ mặt cũng chuẩn bị đi ngủ, khi đi đến cửa bị Diệp Vấn kéo lại: “Hàm Hàm, người đàn ông này lớn tuổi hơn cậu nhiều?”

“Có một chút.”

“Đầu óc nhìn xa chút đi, đừng dễ bị lừa.” Diệp Vấn vuốt ve lên người rồi lên ngực to của Hạ Hàm, còn nói: “Cậu là dạng em gái nhỏ ngực to mềm mại, rất hợp với khẩu vị của người đàn ông lớn tuổi.”

Hạ Hàm cúi đầu kêu một tiếng, bảo vệ Chung Tuyền, che ngực ~ đưa lưng về phía Diệp Vấn nói, “Không phải, anh ấy mới không phải là người như vậy.”

“Không phải thì tốt rồi.”

Trở lại phòng, cô tắm rửa thay quần áo ngủ thoải mái nằm xuống, đã quyết định chủ động theo đuổi Chung Tuyền, trong đầu vạch ra kế hoạch, rồi hi hi hi

cười ngây ngô. Lúc đầu cho rằng trở về thành phố A sẽ có nhiều thứ không thích hợp, nhưng bây giờ ngẫm nghĩ, rất phong phú, rất thú vị, cái cảm giác tìm được thành thị thích mắt lại đó khi ở bên cạnh Chung Tuyền thật sự rất thích thú.

Ra khỏi cửa Nam quẹo trái là một khu chợ nhỏ vô cùng náo nhiệt, người rất đông, phần lớn đều là học sinh trong trường, từng đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo.

Chỗ bán hàng rong đều sáng đèn, tất nhiên điều kiện vệ sinh không phải rất đảm bảo, Thanh Phong dẫn cô đi về phía trước, người chen người càng nóng nực hơn. Cuối cùng đến một dãy nhà trước mặt, còn rất nhiều bàn trống, Thanh Phong nhanh chóng ném túi xách xuống, lấy hai quyển sách chiếm giữ phần chỗ ngồi đối diện, bà chủ cười nói với Thanh Phong: “Cô bé tan học rồi hả?”

Cô ngồi trước bàn, nhìn gương mặt trẻ tuổi của Thanh Phong ẩn giấu dưới ngọn đèn lúc sáng lúc tối, chống tay cười cười. Phía sau có đặt một chiếc bàn rất nhỏ, trên bàn có đặt một chiếc đèn chụp bảo vệ mắt, cậu bé đang cầm bút chỉ say sưa suy nghĩ, hẳn là đưa bé nhà bà chủ, khăn quàng đỏ cũng thất không đều nhau.

Cô xoay người đến gần cậu hơn, đưa bé đó đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực nhìn cô: “Chị, chị giảng cho em đề này với.”

Tiểu gia hỏa này rất thông minh, đứng lên chặn trước cô, không để mẹ cậu nhìn thấy, còn nhỏ giọng nói với Hạ Hàm: “Cái này, còn có cái này, cuối cùng tất cả đều không hiểu, chị, có thể làm giúp em hay không?”

“VẬY em che chị cho tốt, cẩn thận mẹ em phát hiện ra.” Hạ Hàm xoa đầu tiểu gia hỏa.

“Dạ dạ.” Cậu lên tiếng trả lời liên tục, cười vui vẻ, đúng là đang tuổi thay răng, hai hàm răng trợn lòi.

Toán bậc tiểu học này tất nhiên không làm khó được Hạ Hàm, xoèn xoẹt xoèn xoẹt, không tới hai phút đã làm xong tất cả, “Đưa cho chị cục gồm (cục tẩy), tự mình viết lại một lần đi, nếu không ngày mai giáo viên em sẽ phát hiện ra đấy.”

“Hiểu ạ.”

“Làm gì vậy?” Thanh Phong hỏi.

“Không có gì, tớ sắp chết đói.”

Thanh Phong ngồi xuống, cầm lấy xiên thịt nướng, “Đừng nói với Diệp Vấn, nếu không cậu ấy sẽ nổi bão, nữ thần không muốn trông thấy chúng ta ăn quán ven đường.”

Quả thật cuộc sống của Diệp Vấn rất có phong cách, cho nên với loại quán ven đường này nợ vốn không chấp nhận, còn xúi giục bọn cô cũng đừng nên ăn.

Lần đầu tiên Hạ Hàm ăn đồ ăn kiểu này, nghĩ trách không được Thanh Phong lại thích như vậy.

Lúc bọn cô đi về quán xá ở chợ đêm cũng nhanh chóng dọn dẹp, cậu bé vừa rồi cũng đã làm xong bài tập, đang ngủ thiếp đi trên chiếc ghế dựa rộng rãi, bà chủ đã tắt bếp, nhanh chóng thu dọn trên bàn.

Vào đêm khuya không khí mát mẻ, gió nổi lên, tiếng lá cây xào xạc, Hạ Hàm và Thanh Phong sánh vai trên đường mòn nhiều cây về trường học. Đầu cửa Nam có một quán bán hoa quả, chỗ này rất rẻ, nhưng mà cô và Thanh Phong đã sớm không có gì muốn ăn nữa rồi.

“Hạ Hàm, ăn ngon chứ?” Thanh Phong hỏi cô.

“Ừ.”

“Thật đúng là không ăn khói lửa nhân gian (ý nói là đồ linh tinh), tóm lại hai mươi năm qua làm thế nào mà sống được tới bây giờ?” Thanh Phong ợ một tiếng.

Thanh Phong cười châm chọc cô.

“Về sau theo tớ, sẽ dạy cậu biết thế nào là làm ra làm mà chơi ra chơi trong cuộc sống này.”

“Hồi nhỏ ngay cả đồ ăn vặt cậu tớ rất ít khi để cho tớ ăn, rất nghiêm khắc với tớ, cậu nuôi tớ lớn cũng không dễ dàng gì.” Thanh Phong thấy Hạ Hàm mím môi, cũng không hỏi nhiều nữa.

Ba Hạ Hàm là giáo sư đại học A, trong đám bạn học những điều này không còn là bí mật nữa, bọn họ thấy, mặc dù Hạ Hàm hướng nội, nhưng không mất sự hoạt bát, không già mồm cãi láo, tính cách cũng tốt, nhưng mà được cậu nuôi lớn, vẫn khiến Thanh Phong có chút giật mình.

Hai người đứng dưới lầu nhìn đèn trong ký túc xá, vẫn tối thui.

Có thể đêm nay Diệp Vấn không trở về, cô ấy là người thành phố A, cũng giống như Hạ Hàm, một tuần luôn có vài ngày về nhà. Đại học A vốn có

người quản lý sinh viên rất thoải mái, nhưng nếu xảy ra chuyện, vậy thì lại là chuyện khác, cái gọi là nghiêm túc và khoan hồng hỗ trợ lẫn nhau, đại thể chính là như thế này.

Trở về ký túc xá, Thanh Phong lại cắt mấy miếng dưa hấu, Hạ Hàm chỉ ăn hai miếng đã ăn không nổi nữa, bụng có chút không thoải mái, cô nghĩ có thể là do hôm nay ăn ở quán đêm nhiều quá, xuống lầu mua hai viên thuốc trợ tiêu. Đã qua mười hai giờ đêm, trên đường một mảng đen thăm thẳm, bên góc tối lơ mơ của ký túc xá có một đôi nam nữ đang say mê quấn quít khó phân thắng bại. Cô lo lắng lờm một cái, bàn tay người đàn ông đã dò xét dọc theo thắt lưng người phụ nữ xuống đằng sau hông, cô xấu hổ bước vội đi.

“A!” Hông rồi, giẫm lên bậc thềm trống rỗng, cả người Hạ Hàm đều nấp úp sấp trên bậc thang, tay cọ xát mất một lớp da, nóng rất đau đớn.

Đôi nam ~ nữ cũng đã nhận ra cô, mặt không biến sắc tiêu sái rời khỏi đó.

Trở lại ký túc xá mới phát hiện viên thuốc trợ tiêu vừa mua đã không thấy đâu nữa, cô ngồi trên ghế sofa, ngăn người nhìn tay bị cọ rách da.

Lòng bàn tay chùi miệng, nghĩ tới, còn chưa từng hôn môi với Chung Tuyền.

“Khó chịu hơn sao?” Thanh Phong tắm rửa xong đi ra hỏi cô.

“Vẫn có chút không thoải mái.” Hạ Hàm thu tay về, không cho Thanh Phong nhìn thấy vết thương lúc này cô ngã sấp xuống bị quệt.

“Nhanh uống chút nước đi, uống hai viên thuốc trợ tiêu, xin lỗi, tớ không dẫn cậu đi ăn ở quán ven đường nữa đâu.” Thanh Phong đi qua, xoa bụng cho cô.

Tóc cô ấy ướt sũng, đều cọ vào người cô, Hạ Hàm dịch ra xa một chút, nói: “Không sao, tớ uống tý nước, ngủ một giấc là khỏe ngay.”

“Không thoải mái thì bảo tớ, ngày mai tớ với cậu tới trạm xá của trường học khám xem sao, nếu không được tớ mang cậu ngâm vào nước.” Thanh Phong lo lắng, cơ thể Hạ Hàm mềm mại yếu ớt, không giống cô.

“Ừ.” Hạ Hàm càng lúc càng khó chịu, cũng không muốn làm phiền Thanh Phong, quay về phòng sạc điện cho tấm đệm bảo bối, đặt đệm lên bụng thấy dễ chịu hơn một chút.

Lúc nửa đêm Hạ Hàm lại bắt đầu nôn, mặt đã trắng bệch, cô nghĩ nhịn một lát rồi sẽ hết, cũng không đánh thức Thanh Phong. Mãi đến sáng hôm sau Diệp Vấn về, thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Hạ Hàm nhột nhột nằm cuộn tròn trên giường.

Diệp Vấn vội tới gọi Thanh Phong tỉnh dậy, Thanh Phong cũng hoảng hốt, chủ động thừa nhận, “Ngày hôm qua tớ dẫn Hạ Hàm đi ăn ở chợ đêm. ...”

Đôi mắt đẹp của Diệp Vấn hung hăng trừng Thanh Phong, ngồi xổm xuống bên giường nhìn Hạ Hàm, cảm thấy hơi nghiêm trọng, “Môi đã trắng bệch, đưa Hạ Hàm đi bệnh viện thôi.”

Hạ Hàm chỉ cảm thấy trước mắt trời đất mù mịt, đầu nặng bước nhẹ, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, cô nôn không còn thứ gì, nhắm mắt lại cuộn tròn cơ thể mới khá hơn được một chút.

Giọng Diệp Vấn và Thanh Phong mơ mơ hồ hồ, sau đó thì không nghe thấy gì nữa.....

Lúc tỉnh lại chỉ có mùi nước sát trùng ở bệnh viện, trần nhà màu trắng lơ mơ, trên mu bàn tay hơi đau đớn, còn có bóng dáng người đàn ông quen thuộc.

Chung Tuyền lặng lẽ đứng đầu giường cô nằm, lặng lẽ nhìn cô.

Y tá đi tới, thấy người đàn ông cao to đứng im không nói gì, con mắt sâu thẳm, cả người mặc bộ đồng phục cảnh sát hình sự, đến gần nói: “Sức đề kháng quá yếu, nhưng mà cũng không có chuyện gì lớn, truyền nước vài ngày là khỏe.”

Chung Tuyền gạt đầu, trái tim anh cũng hoảng hốt lo sợ khó chịu, chân dài bước đi ra ban công tầng lầu gọi điện thoại cho ba Hạ Hàm.

Ở đầu bên kia điện thoại Hạ Học Đông sợ hãi, Chung Tuyền trấn an nói không có việc gì, chỉ là ăn đồ ăn bị hỏng, anh đang ở đây chăm sóc.

Hút hết một liều thuốc, chờ mùi khói thuốc trên người tan hết, rồi mới trở về phòng bệnh của Hạ Hàm.

Làn da cô rất mềm cảm lại trắng ~ trên mu bàn tay đã có vết xanh tím. Chung Tuyền ngồi bên kia giường, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên tấm lưng rộng rãi mạnh mẽ của anh, lặng lẽ đẩy sức sống.

Cầm tay cô cẩn thận vuốt ve, dịch người ngồi sát lại hơn, nhìn làn môi đầy đặn không có tí máu, khiến anh không hiểu sao muốn kề sát vào. Thân là cảnh sát hình sự, tất nhiên anh có năng lực quan sát càng nhạy bén hơn, đã sớm nhìn thấu tất cả tâm tư của Hạ Hàm, sờ đi chạm chạm không vạch trần, trong đó có một điểm chính là, cô còn quá nhỏ tuổi.

Anh sợ Hạ Hàm không hiểu rõ phần tình cảm này đối với anh là có nghĩa là gì.

Cảm giác mí mắt chớp động, ánh mặt trời sáng rực chiếu lên trán và trên mắt cô, Hạ Hàm cảm thấy khó chịu, trên môi bị lạnh lẽo mềm mại che phủ, chậm rãi mở mắt, thì khuôn mặt Chung Tuyền ngay trước mắt cô.

Cô được sủng ái mà lo sợ, không kịp cả hoảng hốt, không dám nhúc nhích tí nào, môi mím chặt theo bản năng.

Chung Tuyền cong làn môi mỏng cười khe khẽ, bàn tay có vết chai nóng ẩm vuốt ve mí mắt mỏng manh của cô, môi hôn nhẹ lên chóp mũi đáng yêu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hạ Hàm vội vàng nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim đập dữ dội, màng nhĩ cô cũng thấy ong ong, bàn tay bé nhỏ chống xuống drap giường trắng nõn sạch sẽ, kéo theo ống kim truyền nước đang ở mu bàn tay, đâm đau nhức khó chịu.

Lông mi dài mà cong của cô không ngừng run rẩy, nhưng vẫn khép chặt mí mắt, Chung Tuyền nâng ngưỡng đứng dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sứ của cô thì cười khe, mặt không thay đổi, tất nhiên anh biết cô gái nhỏ đã tỉnh.

Hạ Học Đông vội vàng chạy tới, thả túi xách xuống trán đã đầy mồ hôi.

“Chú Hạ.” Chung Tuyền thấp giọng chào, giọng rất rần rỏi, nhẹ nhàng đánh thẳng vào đáy lòng cô.

“Vẫn đang ngủ à, trong cục còn có việc, cháu xin đi trước.”

Hạ Học Đông vỗ vai Chung Tuyền, gửi Chung Tuyền một ánh mắt cảm ơn.

Cảm giác Chung Tuyền phải đi, Hạ Hàm quỳnh lên, nhưng lại không dám mở to mắt, sợ bị anh nhìn thấu.

“Hàm Hàm” Hạ Học Đông nhẹ nhàng gọi cô.

Hạ Hàm mừng thầm trong lòng, cuối cùng cũng có lý do để mở mắt, chính xác là để cho anh nhức đầu vì: Vừa rồi hôn môi cô già vờ như không biết hay không?

“Tỉnh rồi à.” Giọng Hạ Học Đông đầy vẻ của người cha già hiền từ, lộ ra chút đau lòng.

Trong phòng bệnh yên tĩnh Hạ Hàm đã quên một chuyện, Chung Tuyền đã sớm không thấy bóng dáng rồi!

“Chung Tuyền đâu ạ?” Cô vội hỏi, chống người lên nhìn ra bên ngoài.

“Trong cục nó việc, vừa mới đi.” Hạ Học Đông không chú ý về mặt buồn bã của con gái, cời áo khoác giờ tay sờ lên mặt con gái.

Hạ Hàm có chút không được tự nhiên, quay mặt đi, đầu cúi thấp.

Hạ Học Đông lúng túng thu tay, theo quán tính vò vò tóc.

Nhìn thấy ba mình như vậy, Hạ Hàm cũng không chịu nổi, cô đã khỏe hơn nhiều, không còn khó chịu nữa. Nhìn ba cười cười, nụ cười này thế nhưng khiến Hạ Học Đông vui như hoa nở.

“Ba, đêm nay con có thể về nhà chưa?” Cô không chịu nổi mùi vị nước sát trùng ở bệnh viện, giọng nói mềm xuống, muốn để cho Hạ Học Đông dẫn cô về.

Điều này cũng làm cho giáo sư Hạ hơi rối loạn, đi tìm bác sĩ hỏi xem tình hình thế nào, bác sĩ nói có thể dẫn về, mấy ngày này qua đây truyền nước là được, vấn đề ăn uống thì kiêng chua cay.

Truyền xong một chai nước, Hạ Hàm liền xuống giường đi về nhà, tất nhiên phải về bên chỗ ba, cũng được, còn tốt hơn ở bệnh viện ngửi mùi nước sát trùng.

Hạ Học Đông lái xe chậm mà ổn định, bật bài hát xưa cũ, nhẹ nhàng ngân nga.

Hạ Hàm nhìn cảnh đêm chập chờn ngoài cửa kính, nghĩ ba cô đơn nhiều năm như vậy, anh trai ở bộ đội quanh năm. Ba ngoại trừ bạn đồng nghiệp thì cũng không có bạn bè gì, bên cạnh cũng không có phụ nữ, một người có cuộc sống như vậy khiến hai mái tóc bạc càng thêm nổi bật.

Cô đau lòng.

Vừa đúng lúc đi qua cửa hàng tổng hợp, Hạ Hàm đề nghị vào siêu thị đi dạo.

Hạ Học Đông là người có thói quen đi chợ, đường phố buôn bán xa hoa thời thượng quả thật không thích hợp với ông, cũng may có Hạ Hàm.

“Khăn mặt phải đổi thường xuyên, còn có bàn chải đánh răng nữa.” Hạ Hàm đứng ở khu hàng bán đồ tắm cảm thấy mấy cái khăn lông sờ vào cảm xúc khá tốt, bàn chải đánh răng lại càng chọn rồi lại chọn.

“Lớn tuổi rồi, trí nhớ càng ngày càng kém, cứ hay quên, trước kia anh trai con phụ trách những việc này.” Bây giờ nhớ được nhiều nhất chính là giờ lên lớp.

“Có con ở đây, về sau con sẽ giám sát ba.” Hạ Hàm vẫn còn yếu, giọng nói không lên cao, trên mặt cũng không tức giận.

Hạ Học Đông giúp cô đẩy xe, đi theo phía sau con gái, khóe mắt thỏa mãn mỉm cười.

Lê Chính giáo dục cô rất tốt, khôn khéo hiểu chuyện, về phần nét đẹp nội tâm tính tình tĩnh lặng vẫn giống ông nhiều hơn.

Về tới nhà, Hạ Học Đông vội vàng xắn tay áo lên vào bếp, trong chảo thả nho khô đen, đun lửa liu riu. Còn Hạ Hàm, đắp tấm chăn ru rú trên sofa xem phim.

“Ba, con còn chưa xin nghỉ ốm!”

“Ngày mai ba đi gặp người hướng dẫn của con, xin nghỉ phép cho con.”

“Có thể xin nghỉ thêm vài ngày không ạ, thời tiết nóng quá, vừa phải truyền nước vừa phải lên lớp, con không thích.”

“Vây. ... Muốn nghỉ mấy ngày?” Ông hỏi.

“Một tuần!”

Một tuần này trời qua thật sự thoải mái, Hạ Hàm ngày ngày ở nhà, hàng xóm là giáo sư trường y khoa hộ lý đại học A, thế cho nên Hạ Hàm tiến hành truyền nước ở nhà. Hạ Học Đông lại đứng giờ đi làm và nấu cơm cho cô, mấy ngày trôi qua, cô sờ sờ eo, thịt nhiều hơn một chút rồi.

Truyền nước xong cũng khá tốt, ở bên chỗ ba không tự do, muốn về nhà của anh trai, dù sao Hạ Cận cũng không ở nhà, hôm nay lại là Chủ nhật, cô muốn kêu Diệp Vấn và Thanh Phong tới ngủ.

Vừa xong việc trong Cục, Chung Tuyền nhìn đồng hồ, thời gian không sớm không muộn, cô nhóc chắc cũng đã khỏi bệnh, tính dẫn cô ra bờ sông hóng gió, vừa tiện giải quyết chuyện quan trọng luôn.

Vừa nghĩ tới chuyện quan trọng, Chung Tuyền lại đặc ý.

Du Lộ là một học sinh xuất sắc tốt nghiệp trường cảnh sát năm nay, vừa phân về đây mới mấy tháng, người bộ dạng xinh đẹp không nói làm việc cũng rất nhanh nhẹn gọn gàng, mọi người từ trên xuống dưới trong Cục đều thích cô gái nhỏ mới tới này.

Chung Tuyền một mình một văn phòng, mà bàn làm việc của Du Lộ vừa vặn đối diện với cửa văn phòng Chung Tuyền, cô ta đợi rồi lại đợi, mở văn kiện gõ chữ lung tung, giả vờ đang có việc để làm, vênh tai thận trọng nghe động tĩnh trong văn phòng của Chung Tuyền.

Chung Tuyền vừa bước ra khỏi văn phòng, Du Lộ liền đứng dậy: “Đội trưởng, đi về ạ?”

“Sao cô còn chưa tan tầm?” Anh hỏi.

Du Lộ nhanh chóng “Bốp” đóng nắp laptop, trên khuôn mặt cũng nhiễm ánh đỏ, trả lời: “Em ở lại làm quen công việc một chút, bây giờ về.”

Chung Tuyền dừng lại nửa giây, thấy thư ký Cục trưởng là Tiểu Trương đang ăn mỳ ăn liền, ánh đèn huỳnh quang mờ ảo chiếu lên khuôn mặt anh giống như ma quỷ.

“Tiểu Trương, cậu đưa Du Lộ về nhà, luôn tiện về ngủ bù đi.”

Tiểu Trương miệng mặt đều rớt xuống, cảm động đến rơi nước mắt nhìn Chung Tuyền, còn không dám khẳng định: “Đây chính là mệnh lệnh của anh đó nhé!” Nhìn Chung Tuyền mà sắp khóc, một tuần liền cậu ta ăn ăn ngủ ngủ trong Cục rồi, văn phòng Cục trưởng trên lầu cao đèn còn sáng, sao cậu dám chạy về.

Người trong Cục từ trên xuống dưới dám làm trái mệnh lệnh Cục trưởng cũng chỉ có mỗi Chung Tuyền mà thôi.

“Đi thôi, công việc trong tay cô tạm thời đưa cho tôi.” Chung Tuyền nhìn về mặt bóng nhoáng của Tiểu Trương cũng rất muốn cười, nhưng vẫn nhin xuống.

“Không cần, tôi đang gõ chữ làm mấy việc vớ vẩn, cũng không dám làm phiền anh.” Tiểu Trương nhìn khuôn mặt vô cùng thâm trầm trong gương, chỉ thiếu điều kêu loạn gào khóc.

“Vậy thì mau đưa con gái nhà người ta về đi.” Chung Tuyền đi vòng qua trước bàn của Tiểu Trương, anh rút một tờ báo cáo trong đồng lộn xộn đẩy bàn để xem.

“Độ trưởng, anh không về sao?” Du Lộ đưa mắt đắm đuối đầy nước nhìn Chung Tuyền.

“Các cô đi trước đi, tôi ở lại lát đã.” Anh ngồi xuống, đốt điếu thuốc, chậm rãi nhả khói nhìn cảnh đêm xa hoa mê loạn ngoài cửa sổ.

Hạ Hàm vừa vào nhà liền cảm thấy không thích hợp, cửa ra vào có giày da của anh trai, còn có đôi giày cao gót nằm ngổn ngang, giống như đang rất vội vã. Áo Hạ Cận đây nếp nhăn nằm trên mặt đất, đó là bộ đồ lần trước Hạ Cận mặc đi về đơn vị, chính tay cô giặt rồi gấp lại sắp xếp vào rương hành lý cho anh, cửa phòng ngủ bên cạnh phòng ngủ chính đang khép hờ, Hạ Hàm bước hai bước, trong phòng lặng lẽ, nam nữ đang nằm bẹp dí si mê quần quít ~ tiếng rên rỉ lọt vào tai cô rất rõ ràng.

Cơ thể cũng không chịu không chế tiến lại gần vài bước, tay cũng nâng lên mở cửa phòng Hạ Cận.

Váy dài màu tím bị xé một nửa vắt lên giường một phần khác nằm trên mặt đất, trên lưng người đàn ông chầy đầy mồ hôi, đè người phụ nữ mềm mại dưới cơ thể, thất lưng đang cố gắng di chuyển. Hạ Hàm chỉ có thể nhìn thấy đôi chân mảnh khảnh trắng nõn như ngọc quần chặt eo cường tráng đều đặn của người đàn ông, còn có mấy tiếng ngâm nga mềm mại như đang khóc nhưng cũng không phải, vừa đau đớn vừa sung sướng.

Mà sao cô có thể không nhận ra chứ, cái người đàn ông vai rộng hông hẹp chính là Hạ Cận.

Hạ Hàm rất ghê tởm tròn xoe hai mắt, sợ hãi, một màn cung xuân đồ sống động này thật sự là quá kinh sợ đối với cô. Không phải cô không biết chuyện tình cảm nam nữ, nhưng mà sống động như thật hiện ra trước mắt cô như thế này, mà người đàn ông lại chính là anh trai cô, khiến cô nhói máu đầy đầu. Bệnh nặng mới khỏi, dạ dày lại đột nhiên cuộn cuộn khó chịu.

Vọt chạy vào toilet, liều chết chống lên mép bồn rửa nôn khan.

Động tĩnh của cô không nhỏ, quấy nhiễu đến đôi nam nữ đang triền miên quần quít trên chiếc giường lớn trắng như tuyết. Hạ Cận mồ hôi đầy đầu nhìn thấy găng tay màu trắng của Hạ Hàm ở cửa, xoay người đứng dậy, chỉ vậy khăn tắm quanh người rồi đi thăm tình tình của Hạ Hàm.

“Hàm Hàm... Không phải em đang ở trường học sao?” Hạ Cận vén mấy sợi tóc mềm mại của cô ra sau tai, giọng trầm khàn, thở hổn hển một tiếng.

Cánh tay Hạ Cận cũng đều mồ hôi, cả người tràn đầy mùi hormone của người đàn ông thành thực, cô không chịu nổi, đẩy Hạ Cận nhích ra.

“Em chỉ hơi khó chịu, anh... Có thể đi ra ngoài trước được không...” Hơi thở Hạ Hàm không ổn định, nhắm chặt mắt không nhìn Hạ Cận, cô hơi sợ, cô sợ bản thân không chịu nổi khuôn mặt nghiêm tình dục của anh trai.

Có lẽ ý thức được đã khiến Hạ Hàm hoảng sợ, Hạ Cận đóng cửa lui ra ngoài. Còn Tân Dao lúc này tóc bay loạn xạ, sắc mặt ảm ướt đỏ lên, trên cơ bản đã sửa sang xong bản thân.

Hạ Hàm đứng trong toilet rửa sạch mặt mũi, rồi đánh răng, để bản thân mình thoát nhìn bình thường một tý, nghĩ thầm: Coi như chưa xảy ra chuyện gì, rồi đi ra ngoài.

Hạ Cận đã mặc quần dài áo T-shirt, ngồi trên sofa chờ cô.

Túi xách của cô đã được cất rồi, cô cười cười xấu hổ: “Anh, sao anh lại trở về?”

Hạ Cận nhất thời nghẹn lời, há miệng thở dốc, cũng chỉ “Ừ” một tiếng.

“Lần sau giới thiệu chị dâu cho em đi, đêm nay em về trường học.”

“Anh đưa em đi.” Hạ Cận ngồi dậy, cầm chìa khóa xe.

“Không cần đâu, tự em đi nhờ xe tới là được rồi, chờ bọn anh dọn dẹp xong, thì gọi điện bảo em trở về.” Hạ Hàm mang theo chút van xin nhìn anh trai, thật sự rất lúng túng, cô phải trở lại bình thường một chút đã.

Tân Dao trong phòng ôm ngực đứng ngồi không yên, lắng nghe động tĩnh ở phòng khách.

Hạ Cận gật gật đầu, chỉ đưa cô đến cửa thang máy, trong lúc này Hạ Hàm vẫn luôn nắm chặt túi xách, gất gao nhìn chăm chăm mặt đất, hết sức cố gắng tránh nhìn thẳng vào mắt Hạ Cận.

Ánh mắt anh cô không giống với những người đàn ông khác, cô chỉ thấy con mắt Hạ Cận trong suốt rất đẹp.

Cửa thang máy đóng một lát cô mới dựa vào vách tường thở ra một hơi.

Trong một thang máy khác Hạ Cận cũng dựa vào tường, xoa huyết thái dương, tay cầm điện thoại ra gọi cho Chung Tuyền.

Đầu bên kia điện thoại Chung Tuyền đang đặc biệt thư giãn thích ý, giọng nói cũng miễn cưỡng, “Nhà cậu đến thành phố A rồi hả?”

Hạ Cận rầu rĩ “Ừ” một tiếng, kể qua loa chuyện lúc nãy cho Chung Tuyền.

Đầu óc Chung Tuyền là gì chứ, cười to “Ha ha” bên đầu kia điện thoại, rồi hỏi: “Hạ Hàm đâu?”

“Nó về trường học rồi.”

“Tôi biết rồi.” Chung Tuyền nói xong liền cúp máy.

Hạ Cận buồn bực cầm điện thoại, tình huống gì vậy, sao đã tắt máy!

Trên đường đi Chung Tuyền đều suy nghĩ bộ dạng của Hạ Cận, lại nghĩ tới Hạ Hàm, không cười nữa, xe chạy nhanh hơn vài phần, đứng ở cửa Nam cô thường qua lại chờ cô.

Cô gái nhỏ nhìn thấy anh tới sẽ có phản ứng gì đây? Có phải đáng thương đáng yêu nhào vào lòng anh, sau đó ôm chặt thắt lưng anh, yêu kiều nói: “Hôm nay em bị anh trai dọa sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Không lâu sau, liền nhìn thấy phía trước có bóng dáng nhỏ bé bước từ trên xe xuống, Chung Tuyền cười cười, nhìn về hướng đó.

Hạ Hàm trả tiền xuống xe, nắm chặt góc váy đứng một lát, chỉ nhìn chăm chăm xuống mặt đường nhựa. Vừa rồi hình ảnh kích thích như vậy, thậm chí ngay cả những hạt mồ hôi chảy đầy trên lưng Hạ Cận nằm ở vị trí nào cô cũng đều nhớ rất rõ ràng.

Chung Tuyền thấy bóng dáng nhỏ bé đứng ngay ngắn chỉnh tề cũng nghi hoặc, đã đứng đó hồi lâu mà chưa thấy nhúc nhích gì.

Chân dài bước tới, đi về phía Hạ Hàm.

Bàn tay to xoa đầu cô, Chung Tuyền giờ tay kéo cô ôm vào lòng.

“Ai vậy?” Hạ Hàm buồn bực né tránh nói, khi thấy anh, khuôn mặt lại giãn ra, còn cười cười.

“Em cứ đứng như vậy, cũng không nhìn xe?”

Còn tưởng rằng anh thực sự ôm mình cơ đấy, thì ra là để cô nhìn xe! Giống như đang đi tàu lượn, mà bây giờ cô đang đặt mình vào chỗ thấp nhất, bên cạnh vừa có một chiếc xe đen bóng gào rít chạy qua, mang theo cảm giác công kích, cô nhắm chặt mắt, an ủi bản thân không có chuyện gì.

“Đi thôi.” Chung Tuyền nắm tay cô, dẫn cô đi về phía xe mình.

Chỗ nào cũng nhỏ, bàn tay to dễ dàng bao trùm cánh tay mảnh khảnh của cô, nhưng cảm xúc rất tốt, thật mềm mại, nhìn nho nhỏ, nhưng lại rất có thịt, cúi đầu nhìn cô một cái.

Anh ‘người cao ngựa lớn,’ chân lại dài, Hạ Hàm gần như là phải chạy chậm chậm, cúi đầu thở hổn hển mấy tiếng, hôm nay cô mặc một chiếc váy có dây thắt eo màu vàng nhạt, khoác bên ngoài chiếc áo dệt kim hở cổ màu trắng trong suốt, cổ áo hơi rộng, vóc người Chung Tuyền thì cao, chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, là đã thu hết phần tinh tế trơn bóng phập phồng trắng như tuyết vào trong tầm mắt.

Anh cười tự giễu, kéo mở cửa xe giúp Hạ Hàm.

Hạ Hàm mơ mơ màng màng, quay đầu hỏi anh: “Đi đâu ạ?”

Miệng nhỏ xinh của cô khi đóng khi mở, đôi mắt hạnh trong mắt anh thoát nhìn yêu kiều quyến rũ như thế, tay nhỏ xíu còn níu chặt cánh tay anh.

“Đi hẹn hò.”

Làn môi anh rất mỏng, khi cười chỉ hơi nhếch nhếch khóe môi, đẹp trai mê người, cô nhìn đến ngây ngốc.

Anh dẫn cô tới ăn ở một nhà hàng Tây khá yên tĩnh, nhà hàng này cũng đã mở mấy năm ở thành phố A, trang trí thanh cao khiêm tốn, quản lý nhà hàng cũng quen biết anh, nhưng mà... Lần đầu thấy Chung Tuyền dẫn bạn là con gái tới đây, quản lý xoay đầu nhìn về phía anh, chắc là cháu gái? Cơ mà quản lý không khẳng định được, cũng không hỏi nhiều.

Anh cắt bít tết thành những miếng nhỏ rồi đổi đĩa trước mặt Hạ Hàm, “Tân Dao là bạn gái của anh em, cũng là chị dâu em, tính cách cô ấy rất tốt, về sau ở chung hòa thuận.”

Hạ Hàm gật gật đầu, có vẻ đắm chiêu, “Em mới không cần ở chỗ anh trai em, anh nghĩ gì vậy?”

“Cũng đúng, Hạ Cận có thương em, về sau cũng phải ‘thành gia lập nghiệp.’”

“Nhưng ở cùng một chỗ với ba em còn có chút không được tự nhiên....”

Chung Tuyền cắt lời cô nói, “Anh có chỗ ở trong đơn vị, bình thường sẽ không ở nhà, chìa khóa này em cứ cầm đi.” Chung Tuyền tháo chiếc chìa khóa nhà từ trong chùm chìa khóa, đưa cho Hạ Hàm.

Hạ Hàm không nhận, “Không cần đâu, em đã làm phiền anh nhiều rồi.”

“Hạ Hàm, là anh đang hẹn hò với em”

“Có ý gì!” Hạ Hàm kinh ngạc vui mừng nhìn anh, “Anh đồng ý rồi ư? Anh đồng ý kết giao với em rồi hả?”

“Có thể thử.” Anh nhàn nhạt nói.

Hạ Hàm cướp lấy chìa khóa, nắm trong tay còn không nỡ buông ra, người yêu? Vậy thì có nghĩa là sẽ có tính chất phát triển hơn, Chu Tuyền đưa chìa khóa nhà cho cô, vậy thì có nghĩa là Sống cùng nhau?

Mặc dù cô cũng rất muốn thân mật với anh, nhưng quả thật hơi nhanh quá, nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Hàm vẫn đưa chìa khóa trả lại cho anh, nói: “Chúng ta như vậy có phải quá nhanh hay không hả?”

“Anh chỉ có một chiếc chìa nhất này, những thứ khác đều do đơn vị giữ, cho nên, chìa khóa cho em, anh không vào được.” Chung Tuyền nói tới điểm thì dừng, cũng khiến Hạ Hàm gặp nạn đỏ cả mặt.

Anh nói mấy câu gây thương tích, khiến Hạ Hàm cho rằng bản thân mình suy nghĩ lung tung, chậm rãi cất chìa khóa.

“Chuyện hôm nay em đều biết hết?” Com nước xong, Chung Tuyền lái xe đưa cô về nhà, đỗ xe trước cổng vườn hoa, nắm tay cô cùng nhau đi bộ.

“Thế nào, sợ rồi hả?”

Cầm tay với anh, tất nhiên Hạ Hàm căng thẳng, trong lòng bàn tay đã có tầng mồ hôi mỏng, cảm thấy lúng túng, muốn thoát bàn tay ấm áp khô hanh của anh, vừa mới khẽ động, đã bị anh nắm chặt hơn.

“Chưa từng thấy anh trai như vậy, có phần khiến em hoảng sợ.”

Thường ngày tính tình Hạ Cận điềm đạm, chăm sóc cô rất cẩn thận, nhưng hôm nay một màn kia, giống như là ăn thịt người, quả thật có chút dọa người.

Cô còn nói: “Đàn ông đều như vậy sao? Thật là dọa người.”

“Đúng vậy, đàn ông chính là như vậy, việc này chờ về sau em sẽ biết.”

Về sau... Hạ Hàm ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, mà Chung Tuyền mặt không biến sắc, thích thú hài lòng nhìn Hạ Hàm chăm chăm.

Đàn ông đều như vậy sao? Vậy anh thì sao?

Bên khu nhà ở của Chung Tuyền chỉ có một phòng ngủ chính rất to, drap giường màu tối, sạch sẽ gọn gàng, thư phòng thì ở trên lầu, ngoài ban công lộ thiên tầng cao nhất đặt bộ ghế sofa màu đen cao quý mà khiêm tốn.

Nghĩ tới nửa người dưới của anh chỉ vậy chiếc khăn tắm màu đen, ngực đều đặn cường tráng, nhấp ngum rượu đỏ thượng hạng lâu năm, nhìn bầu trời

đêm sâu thăm thẳm lại thần bí...

Một bức tranh mỹ nam tắm rất đẹp, Hạ Hàm không nhịn được nuốt nước miếng.

“Ba và anh biết được em ở đây.”

Chung Tuyền gật đầu.

Hạ Hàm chuyển suy nghĩ: “Để bồi thường, em nấu cơm cho anh.”

“Không ăn cơm, để anh ôm trước đã.”

Cô tất nhiên vui vẻ, rúc vào lòng Chung Tuyền, nghe mùi vị nam tính sạch sẽ lại mát lạnh, càng siết chặt hơn. Hạ Hàm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, tóc cũng rối tung, cả người thoát nhìn như nhím xù lông, chậm rãi nói: “Sau này không được ra lệnh cho em kêu “Chú” nữa đâu.”

Chung Tuyền hôn lên trán cô, gật đầu đồng ý.

Thật ra chuyện bắt cô gọi “Chú”, hoàn toàn là hứng thú độc ác của anh, không nghĩ tới vật nhỏ này lại ngoan như vậy, bị dọa giật mình liền ngoan ngoãn gọi “Chú.”

Hạ Hàm cảm thấy vừa lòng thỏa ý, nâng mặt lên chạm anh hưng hăng hôn lên môi anh một cái.

Chủ động như vậy, khiến Chung Tuyền cũng có chút bất ngờ, nhưng anh lập tức phản ứng kịp, giữ chặt gáy cô, miệng cắn làn môi mềm mại thơm ngọt của cô, càng hôn càng sâu, lần đầu tiên Hạ Hàm ý loạn tình mê như vậy, nhón chân cố gắng đáp lại anh. Chỉ là càng lúc càng không ngừng được, đầu lưỡi bị anh cắn nhẹ cảm giác rất kỳ diệu, cô chưa từng trải qua những việc như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, ngay cả hô hấp cũng theo không kịp.

Anh nhìn cô gái nhỏ ~ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au nhẹ nhàng thở gấp, ngay cả ngón tay nắm áo sơ mi của anh cũng đỏ lên, lướt qua thì ngừng lại, không thì dọa cô mất.

Lưu luyến buông môi cô ra, ôm cô dỗ dành.

Rất nhiều năm sau, Chung Tuyền cũng từng nghĩ, nếu như Hạ Hàm không chủ động theo đuổi cô, chỉ sợ đời này anh cũng cứ như vậy. Anh sẵn lòng chờ cô lớn lên, sắp đặt một đoạn tình cảm này sang trang mới, hoàn toàn che chở cho cô, nâng trong lòng bàn tay.

Sau khi Hạ Cận biết cũng không phản đối chuyện của hai người, nhưng mà vẫn có chút tức giận bất bình, miệng rất chua ngoa, hoa bướm bên người Chung Tuyền không ít, làm sao lại để mắt đến em gái bảo bối cơ chứ, nhưng cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo Hạ Hàm thích!

Đại học A quản lý sinh viên khá thoải mái, đại thể là nuôi thả, kế hoạch của anh là như thế này, trước hết cứ cho cô không gian riêng, sau đó từng chút từng chút hướng cô qua bên này, chờ thời cơ chín muồi, anh sẽ vào ở. Chương trình đại học năm tư của Hạ Hàm chủ yếu là đi thực tập, nước chảy thành sông không phải là việc khó, cô gái nhỏ yên tĩnh đáng yêu như vậy, anh chỉ mong sao lấy được về nhà để cưng chiều.

Hôm nay Hạ Cận hẹn Chung Tuyền đi ra ngoài, hai người gặp nhau trên sân bóng rổ thành phố A. Lúc đến Hạ Cận đã mồ hôi đầy đầu, áo T- shirt màu xám trên người đã ướt hết, Chung Tuyền cũng tham gia vào.

Lúc anh học trung học chính là một thành viên của đội bóng rổ thành phố, một cuộc chơi trâu ba đối ba nhẹ nhàng vui vẻ thế này, cả người sáng khoái.

Chạy vào phòng tắm thay bộ quần áo rồi cùng Hạ Cận lên tránh nắng ở bể bơi ngoài trời trên tầng cao nhất bên cạnh, nơi này là hội sở tư nhân, là chỗ mấy anh em thường tụ tập. Chung Tuyền nhìn thoáng qua Hạ Cận tinh thần sáng khoái, trêu đùa: “Sao cậu lại không cẩn thận như vậy, dọa Hạ Hàm bỏ chạy sao cậu xong việc được, Lê Chính đang thúc giục cô ấy nghỉ hè thì về bên đấy.”

Hạ Cận giận tím mặt, khuôn mặt đẹp trai sạch sẽ tối sầm, anh biết Hạ Hàm đang yêu nhau với Chung Tuyền, liền hỏi thăm: “Hàm Hàm không nói chuyện Lê Chính với cậu chứ.”

“Cậu của cậu, làm sao vậy?” Chung Tuyền hỏi.

“Mẹ tôi đi, cậu nuôi nó lớn lên, cũng rất vất vả, không thể tiếp tục làm phiền cậu ấy nữa.”

Mặc dù Hạ Cận nói như vậy, nhưng với kinh nghiệm điều tra người bị tình nghi nói cho Chung Tuyền biết chuyện không đơn giản như vậy, thân phận của anh bây giờ chính là bạn trai của Hạ Hàm, có một số việc hỏi nhiều cũng không tốt.

“Gần đây chú Tân có khỏe không?” Hạ Cận hỏi anh.

“Xin nghỉ hưu sớm, Hạ Cận, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, cậu và Tân Dao cũng đã có mấy năm rồi, chuyện này cũng nên quyết định thôi, sớm sinh con trai đi, để chú Tân nuôi, cũng khiến trái tim ông ấy bình yên hơn.”

Hạ Cận cười cười, chuyện với Tân Dao quả thật cũng nên có quyết định rồi.

“Vừa đúng dịp người cậu cũng đang ở thành phố A, gọi Tân Dao ra đi, cũng dẫn cả Hạ Hàm, cùng nhau ăn bữa cơm. Hạ Hàm vẫn không vượt qua được điểm mấu chốt kia, không biết làm thế nào để đối mặt với Tân Dao, hôm nay vừa vặn có cơ hội, cậu tôi đều ở đây, tình hình sẽ phải tốt hơn một chút.”

Chung Tuyền nhìn đồng hồ, còn nói: “Tôi qua đại học A đón Hạ Hàm, buổi chiều cô ấy không có tiết, Tân Dao thì giao cho cậu.”

Hạ Cận nhìn bóng dáng xuân phong đắc ý của Chung Tuyền, tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, thời khóa biểu của Hạ Hàm cũng điều tra một rõ hai ràng, ra tay thật sự là nhanh độc ác chuẩn xác.

Nhận được tin nhắn của Chung Tuyền Hạ Hàm liền đứng ngồi không yên, còn có nửa tiết nữa, cô thừa dịp nghỉ giữa tiết lén lút chạy ra ngoài, đại sảnh lầu chính lớp học bằng phẳng và rộng rãi, cô chân bước nhẹ nhàng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc xe màu đen của Chung Tuyền.

Chung Tuyền đuổi cánh tay mở cửa xe cho cô, hỏi: “Còn chưa tan học à?”

“Em sợ anh chờ sót ruột.” Cô lè lưỡi phì bụi phấn, ném cặp ra phía sau.

“Hôm nay đi đâu?” Hạ Hàm nhìn Chung Tuyền định hỏi, lập tức nói sang chuyện khác.

“Đi gặp anh em và chị dâu.”

“Đợi một chút, là Tân Dao à?” Hạ Hàm luống cuống.

Chung Tuyền vuốt vuốt tóc dài của cô, “Gặp mặt xong, sau này thì không có gì phải xấu hổ nữa.”

Hạ Hàm lắc đầu: “Không được, em ăn mặc thành như vậy, rất không lễ phép, nhanh đưa em về thay quần áo.” Một thân quần jeans áo lót khiến người luôn lễ phép Hạ Hàm tuyệt đối không đồng ý.

Cuối cùng không kịp, tạm thời tới cửa hàng bán quần áo nữ cao cấp mua một chiếc váy, Chung Tuyền vừa mới vào tới cửa hàng đã nhìn trúng một chiếc váy dài màu đen bằng voan mỏng, chỉ vào cái đó rồi nói nhỏ với cửa hàng trưởng.

Phía sau lưng hờ hững, Hạ Hàm đứng trong phòng thay quần áo, những chỗ khác đều rất vừa lòng, Hạ Hàm đứng trong phòng thay quần áo lảm bảm không dám ra ngoài, cô còn chưa từng ăn mặc lộ quá nhiều như vậy trước mặt Chung Tuyền!

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cửa hàng trưởng gõ cửa, giọng nhỏ nhẹ dịu dàng: “Cần tôi giúp không ạ?”

“Ừm... Không cần đâu.” Xung quanh phòng thay quần áo Hạ Hàm đang đứng toàn là kính rộng lớn, tự nhìn mình, cô xoay người nhìn thấy phía sau lưng lộ một mảng trắng như tuyết, cần môi, kiên quyết kéo cửa đi ra ngoài.

Cô ngẩng đầu, chạm vào cặp mắt xinh đẹp khó lường kia, mặt đỏ lên. Chung Tuyền đang ung dung híp mắt đánh giá cô, cười như không cười.

Cửa hàng trưởng hơi chỉnh lại giúp cô, không khỏi khen ngợi: “Rất xinh đẹp.”

Hạ Hàm rầu rĩ nói câu cảm ơn, váy voan mỏng liền thân màu đen, làn váy buông xuống tự do không theo quy tắc, chỉ lộ ra mắt cá chân trắng trơn xinh xắn. Vai rộng thất lưng thiết kế ôm sát càng tôn lên vòng eo không đầy nắm tay của cô, bao bọc ngực nhô cao của cô, phía sau xẻ vừa tầm tới giữa lưng. Chung Tuyền ngồi sau lưng cô, nhìn mảng lưng xinh đẹp non mềm trắng như tuyết không nhìn được cười tự giễu.

Từ trước tới nay sự tự chủ của anh làm người ta ngạc nhiên.

Nhưng suy nghĩ lại, tự chủ của anh quả đúng khác thường như anh vẫn nghĩ sao? Vốn muốn đợi hai năm nữa, chờ cô trưởng thành có thể quyết định được chuyện tình cảm, chuẩn bị tốt để chấp nhận mình, nhưng bây giờ trái tim càng ngày càng rộn rạo, vậy mà lại chờ không kịp nữa rồi.

“Như vậy được không?” Hạ Hàm yêu kiều nhất gan đi lên trước hỏi anh.

Chung Tuyền đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cúi xuống dán vào lỗ tai cô nồng nàn nói: “Rất đẹp.” Đầu ngón tay thô ráp của anh vuốt nhẹ như có như không, khiến toàn cơ thể cô không tự giác run rẩy.

“Vừa tới thời gian, chúng ta đi thôi.” Chung Tuyền nhìn nhìn đồng hồ, ôm eo cô đi ra ngoài, đây vốn là hành động thân mật tự nhiên Hạ Hàm vốn đã thành thói quen, nhưng lúc này đây, trái tim cô điên cuồng đập “Thình thịch.”

Bọn họ vừa tới, Hạ Cận liền tròn mắt há hốc mồm nhìn em gái nhà mình, sau đó cười đắc ý, giới thiệu với Tân Dao.

Hạ Hàm là cô gái hay xấu hổ, lúng túng nhìn Tân Dao, còn Tân Dao tự nhiên kéo cô qua, đến gian phòng nhỏ nói chuyện một lúc.

Chẳng được bao lâu, Từ Trình Phong liền phóng tới đây, Hạ Cận cau mày nhìn anh ta: “Không gọi cậu qua đây mà.”

Từ Trình Phong cười vô lại, sau đó Hạ Hàm mới biết được, nơi này là sản nghiệp dưới tên của Từ Trình Phong.

Ánh mắt anh ta đảo qua, liền phát hiện Hạ Hàm mặc váy dài màu đen, càng cười nhiều hơn, liếm liếm môi đi qua. Phía sau Hạ Hàm chính là tường, bị Từ Trình Phong nửa đùa nửa ở sau tường, cô nhìn qua phía Chung Tuyền cầu cứu.

Từ Trình Phong xoa tóc cô, không nhịn được nói với Hạ Cận: “Trước kia còn nhỏ, không nghĩ tới lại xinh đẹp như vậy!” Tay anh ta còn chưa chạm vào khuôn mặt non mềm êm ái của Hạ Hàm, đã bị ánh mắt sâu thẳm của Chung Tuyền dọa rút tay về.

Từ Trình Phong ho hai tiếng, tay nào còn dám đặt trên người Hạ Hàm, lui về sau hai bước, buông Hạ Hàm ra.

Cô lập tức đi tới bên cạnh Chung Tuyền, yếu ớt túm góc áo Chung Tuyền.

Hạ Cận chứng kiến em gái trước tiên là chạy về phía Chung Tuyền, tinh thần âm thầm bị tổn thương, Từ Trình Phong nghi ngờ hỏi hận cộng thêm không hiểu: Cậu ta ra tay khi nào, miệng rất điệu ngoa, cô gái non mềm như vậy cũng hạ miệng xuống được.

Những lời này Từ Trình Phong mới không dám nói với Chung Tuyền, chỉ nói thầm trong lòng, bề ngoài thì chỉ có thể trái lương tâm nịnh nọt: “Về sau chị dâu nhỏ có chuyện gì cứ làm phiền em”

Chung Tuyền nén cười nhìn điệu bộ sợ sệt của Từ Trình Phong.

Lần đầu tiên chính thức gặp mặt Tân Dao, cũng khá tốt, Tân Dao lớn hơn cô vài tuổi, là một nữ cảnh sát, cũng là cấp dưới của Chung Tuyền. Tóc ngắn gọn gàng nhanh nhẹn, cười lộ lên rất trong sáng, có cảm giác xinh đẹp khí khái anh hào, lúc này cô mới hiểu được, thì ra anh trai mình thích cô gái như vậy.

Hạ Cận vốn không đồng ý chuyện Chung Tuyền và Hạ Hàm ở chung một chỗ, nhưng miệng Chung Tuyền phun hoa sen (ý là dẻo miệng hứa hẹn cam kết), thứ hai nữa là quả thật phần lớn thời gian Chung Tuyền đều một mình ở trong đại viện của cục công an thành phố, nhà ở để đó không sử dụng, Hạ Hàm vào ở đi học cũng thuận tiện giao thông.

Hạ Cận trực tiếp cảnh cáo Chung Tuyền, không cho phép có chuyện gì phát triển quá nhanh.

Chung Tuyền nhún mày nhân nhặt hỏi: “Cái gì gọi là nhanh, cậu nói thử cho tôi nghe đi?”

“Chung Tuyền, tôi nói thật, nếu nó chịu một chút uất ức nào, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa.” Đó là em gái anh thương từ nhỏ tới lớn, vì để Hạ Hàm về bên cạnh anh, anh hao hết tâm tư, hao hết khí lực, những thứ này Chung Tuyền cậu ta đương nhiên không hiểu.

Chung Tuyền vỗ vai Hạ Cận, để anh yên tâm.

Hạ Cận thở dài một hơi, “Tính nó yên lặng, nội tâm, nếu là người đàn ông khác chỉ sợ là bị uất ức cũng không muốn nói ra, là cậu cũng tốt.”

Từ Trình Phong liên tục hút thuốc buồn bực nghĩ: Thật sự là rất độc ác, không nói một tiếng đã lừa dối bắt cóc cô gái nhỏ non mềm tươi sáng nhiều nước về rồi, đến lúc này, anh ta là người cuối cùng biết được, anh ta nghĩ nếu Chung Tuyền tới, sợ còn không phải là đối thủ của anh.

Tính cách Hạ Hàm khéo léo như vậy, nhất định theo đuổi được! Từ Trình Phong, cậu đúng là không nhớ lâu, từ nhỏ đã bị Chung Tuyền tính kế còn ít ả, đáng đời!

Bên này tiệc tan Chung Tuyền liền đưa Hạ Hàm về, sau khi tới nhà, Hạ Hàm không nỡ xuống xe, cầm lấy bàn tay to của anh đặt lên đùi. Đèn xe sáng rực, chiếu lên cánh cửa phòng ở sáng ngời, Chung Tuyền cũng không phải là người thiện lương gì, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve đùi cô, có khuynh hướng đi lên phía trên cơ thể.

Tình cảm ngọt ngào nồng nàn giữa hai người lúc này bị gián đoạn, giờ phút này tất cả tình cảm đều nóng lên, Chung Tuyền ép Hạ Hàm ngồi trong không gian nhỏ giữa cánh tay anh và tay ghế lái phụ, vịn về khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn bóng mượt của cô, rồi cắn lên môi cô.

“Ừm...” Anh bất ngờ xâm nhập vào khiến Hạ Hàm không kịp thích ứng, khuấy đảo di chuyển giữa môi lưỡi, nắm chặt cằm cô buộc cô chỉ có thể mở miệng tiếp nhận anh. Cái tay kia sờ chân cô cũng không thành thật bắt đầu vượt qua tầng lụa đen mềm mại trơn bóng, hướng về phần trên của đôi chân mảnh khảnh nhắn nhủ.

“Anh đừng mà...” Trước tiên Hạ Hàm khép chân lại, miệng bị anh nút, chỉ có thể nói mơ hồ không rõ ràng. Chung Tuyền nhắm chặt mắt nhìn xuống, tay cũng quy quy củ củ thu về, nhưng vẫn ôm chặt eo nhỏ bé của cô hôn không ngừng.

Cuối cùng mới buông cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên vì động tình của cô, Chung Tuyền ôm cô vào ngực chuẩn bị trêu chọc.

Mới vừa rồi Hạ Hàm bị anh quấy nhiễu lật trời, cảm đặt lên vai anh ho hai tiếng.

Không phải cô kháng cự Chung Tuyền, trái tim và lòng yêu mến của anh Hạ Hàm đều hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, chỉ là cô có hơi sợ hãi, muốn tiến dần từng bước. Hạ Hàm không phải là cô gái buông thả, động tác của Chung Tuyền lại kịch liệt như vậy, khó tránh khỏi sẽ dọa đến cô, nhưng cô cũng không biết, lau súng cướp cò mới vừa nảy đều là do Chung Tuyền dè dặt cẩn thận cố gắng khống chế.

“Em phải lên rồi.” Hạ Hàm nhẹ nhàng nói với anh, ánh mắt nhìn anh đặc biệt trong trẻo. Đôi mắt này, là đôi mắt trong suốt nhất mà anh từng gặp. Thời gian qua anh gặp nhiều chuyện bản thân không chịu nổi, phản bội, bạo lực, máu tanh, thậm chí cho rằng bản thân mình đã vô cảm, nhưng đôi mắt không rành thế sự sáng như vì sao tinh tú này, đã kéo anh lại.

“Anh đưa em . . .”

“Không cần, tự mình em đi lên.” Anh còn chưa nói xong Hạ Hàm đã gấp gáp cắt ngang.

Chung Tuyền nheo mắt cô, dịu dàng đáp lại: “Được.”

Hạ Hàm cắn cắn môi, rồi cuộc đánh bạo, hai tay giữ khuôn mặt đẹp trai của anh in lên trán anh một nụ hôn, rồi xoay người kéo cửa ra, chạy vào khu nhà.

Chung Tuyền cười càng vui vẻ hơn, nhớ lại hương vị tốt đẹp trong miệng vừa nãy, nhìn thân váy dài phóng khoáng biến mất không thấy, trong lòng nghĩ hoặc: Có thể nhìn đến lúc cô cam tâm tình nguyện không?

Có nên thử suy nghĩ, để cô chủ động đưa đến cửa không?

Hạ Hàm vào hành lang, thờ hồn hèn một lúc, sau đó lén lút thò đầu ra, nhìn thấy xe anh vẫn đang ở đó, khoe miệng cong lên cười thỏa mãn.

Chạy nhanh vào nhà, mở cửa, vén góc rèm cửa sổ: Sao anh vẫn đứng đó?

Hạ Hàm đợi một lát, dưới lầu Chung Tuyền mới khởi động xe rẽ hướng rồi đi, mặt cong cong nhìn theo chiếc xe kia của anh, sao cứ có cảm giác màu hồng bay khắp nơi.

Tháng sáu, toàn bộ sinh viên ở trường đại học A đều đang chuẩn bị cho cuộc thi lần cấp 6, Diệp Vãn đã sớm vượt qua, đương nhiên Hạ Hàm thì không cần phải nói, sống ở nước ngoài nhiều năm, cô đang do dự có nên tham gia hay không. Còn Thanh Phong, cả đêm liều mạng vật lộn với đồng đề bài kiểm tra, nhét tai nghe, miệng lầm bầm, tóc tai đều lộn xộn mấy ngày rồi chưa gội, Diệp Vãn nhìn không vừa mắt, thúc giục Thanh Phong đi tắm rửa.

Thanh Phong đồng thời ôm cổ và đuôi dài lại trắng của Diệp Vãn, chơi xấu, “Nữ thần của tớ, đây đã là lần thứ ba của tớ rồi, nếu không qua được tớ muốn đi nhảy sông!”

“Bao nhiêu người học trước xếp hàng muốn nhảy sông đấy, cũng không tới lượt cậu đâu!” Từ trước tới nay Diệp Vãn vẫn luôn độc miệng.

“Hàm Hàm!” Thanh Phong kêu to, “Mau giữ chặt nữ thần giúp tớ, tớ muốn xé quần áo cậu ấy! Tớ muốn cưỡng gian cậu ấy!”

“Phiền cậu tắm một lần trước khi cưỡng gian tớ, tớ nằm đây chờ cậu.”

Thanh Phong ôm đầu khóc rống, toàn bộ mấy cuốn đề thi bay loạn đầy trời.

Chân dài Diệp Vãn đá Thanh Phong, “Đây đều là thử, còn chưa có chỉ thị làm bài thi, dọn đi, tớ bỏ tức cho cậu.”

Thanh Phong cúi đầu không nhìn cô, rầu rĩ nói: “Muốn bỏ tức cũng là Hạ Hàm bỏ tức, người ta là rùa nhỏ non mềm tươi sáng, sao lại lẫn trên người cậu được!” Thanh Phong học giọng điệu Diệp Vãn nói.

Hạ Hàm vội vàng xua tay, cái này cô thật đúng là không làm được, đề bài cô có thể giải, nhưng mà cô không thể giải thích được vì sao lại như vậy đâu.

“Nhanh vào tắm rửa đi, thôi chết!” Diệp Vãn rống một tiếng, Thanh Phong lập tức đứng lên theo tư thế quân đội, cầm mắt kính, chạy vào phòng tắm.

Diệp Vãn cau mày nhìn đồng lộn xộn trên bàn, kéo toàn bộ vứt vào thùng rác, tải ít tài liệu trên mạng rồi in ra, xé một mảnh giấy, ào ào viết cách thức sử dụng làm văn cấp sáu ra đây tờ giấy.

Chờ Thanh Phong tóc cũng chưa lau khô đi ra liền nhìn thấy, mặt bàn cô sạch sẽ như mới, sau đó là mỹ nữ dựa bàn viết lách, tóc dài như thác thả xuống bờ vai, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vắn, chiếu một tầng màu vàng trên vai Diệp Vãn.

Đẹp quá, Thanh Phong nhìn đến ngây người, lúc lắc đầu, vội vàng dùng khăn lông lau khô tóc, ngồi bên cạnh Diệp Vãn, giọng điệu dịu dàng buồn ói: “Diệp Vãn, cậu biết không? Tớ rất muốn trở thành cậu.”

Diệp Vấn dùng cán bút gõ trán cô, “Muốn trở thành tố trước hết qua được cấp sáu đã!”

Thanh Phong hôn lên gò má Diệp Vấn, đón lấy cách thức sử dụng làm văn cấp sáu vừa rồi cô ấy viết, bắt đầu nghiêm túc xem.

Diệp Vấn chán ghét xoa gò má, nhưng hiếm khi nở nụ cười mềm mại, “Lần này nhất định phải vượt qua, năm ba đại học chuyên ngành kiểm tra nhiều như vậy, không có thời gian đâu.”

Thanh Phong cười cười, “Tớ có linh cảm, lần này nhất định có thể vượt qua.”

“Qua được tớ giới thiệu nam thần của cậu cho cậu.”

“A a a! Thật vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Thanh Phong tốt đẹp sạch sẽ như vậy xứng với cái tên mà các cụ đã đặt ra, nhưng khoa bọn cô là về nghệ thuật, mẹ Thanh Phong yêu cầu rất nghiêm khắc với cô, lần trước Thanh Phong thi cấp sáu không qua được, vì thế mẹ Thanh Phong không hề để ý đến con gái trong vòng một tháng.

Hạ Hàm tận mắt chứng kiến Thanh Phong năm lần bảy lượt gọi điện thoại cho mẹ, mà bên kia mẹ Thanh Phong từ đầu đến cuối từ chối không nghe máy, cô nhìn không chịu được đồ con mắt luôn, trên đời này có sai lầm nào của con cái mà ba mẹ không thể tha thứ được chứ!

Thi đậu Piano cấp tám là hoàn toàn bị ép buộc, thế cho nên bây giờ ngay cả Piano Thanh Phong cũng không thêm chạm vào chút nào. Lần trước học viện nghệ thuật có hội diễn, tạm thời mời Thanh Phong, Thanh Phong ‘thà chết chứ không chịu khuất phục,’ ngay cả thành viên hướng dẫn tự mình khuyên Thanh Phong đàn một bản, Thanh Phong cũng không động ngón.

Cô ấy nói: Đời này không bao giờ thêm chạm vào Piano nữa.

Hạ Hàm nghĩ rằng, hồi cô còn nhỏ cũng từng bị mẹ bắt đi học vẽ tranh, nhưng khi đó Hạ Hàm nhỏ như vậy, lưng cồng bàn vẽ rất to, ngồi trên băng ghế cao, ngay cả chân ngắn cũng không thể chạm xuống đất. Sau một tiết học rất dài, trên tay, trên váy đều là màu bột nước, ngay cả cảm bút vẽ cũng khó khăn, Hạ Học Đông đau lòng con gái, thường xuyên lên lút dẫn con gái đi ra ngoài, chơi ở công viên đúng thời gian một tiết học, sau đó đành hoàng đi về nhà.

Về nhà, mẹ ngồi xổm xuống sờ mặt cô, thấy trên mặt trên tay con gái đều sạch sẽ, cười nói: “Hàm Hàm rất ngoan.” Tay nhỏ nắm bàn tay to của ba, giương mắt lạnh lợi nhìn về phía ba cười cười, sau đó chạy lên lầu, chờ anh trai học về cùng chơi đùa với cô.

Tuổi thơ của cô chính là ám áp để chịu như vậy, nhưng không còn nữa rồi.

Sau đó ba mẹ đối đầu gay gắt, ba trật ra khỏi quỹ đạo, mẹ nhốt mình trong phòng ngủ cúi đầu khóc, ba ngồi trong phòng khách hút thuốc, một điều lại một điều. Hạ Hàm là người có tính nhạy cảm, cô nhìn thấy khi ba mẹ cãi nhau thì xé một tấm hình rồi hung hăng ném vào thùng rác, liền tò mò, cô gái nhỏ lén nhặt những mảnh vụn đã bị xé nát lên, gom lại ghép vào nhau cô thấy khuôn mặt ba trên ảnh chụp, mà người phụ nữ ba ôm lấy, không phải là mẹ....

Tuổi còn nhỏ cô vốn không hiểu gì, sau này lớn lên, cô mới hiểu được là ba phạm phải sai lầm.

Ngày cùng mẹ rời khỏi thành phố A tuyết rơi rất nhiều, sáng sớm hôm đó Hạ Hàm vô cùng vui vẻ, vì Hạ Cận đã đồng ý với cô, chỉ cần tuyết rơi thì dẫn cô đi đắp người tuyết. Cô hưng phấn mặc quần áo xong, còn lần đầu tiên tự chải tóc cho mình, nhưng mà vẫn cứ lông la lông lèo, ngoan ngoãn ngồi dưới lầu chờ anh trai đi ra.

Hạ Cận xuống lầu ngồi bên cạnh cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, liên tục nói những lời mà Hạ Hàm không hiểu lắm, anh trai nói cái gì mà về sau cô nhớ gọi điện thoại về đây, không phải chúng ta đều ở chung mỗi ngày sao? Có ba, có mẹ, anh và em, không phải mỗi ngày đều gặp mặt ư? Tại sao phải gọi điện thoại.

Trên khuôn mặt sáng sủa của Hạ Cận biểu cảm ngấm ngấm chịu đựng, hốc mắt cũng đỏ lên, ngọt ngọt im lặng như vậy khiến Hạ Hàm cũng khóc, cô vốn không biết vì sao mình lại khóc, có lẽ là vì Hạ Cận nuốt lời không dẫn cô đi đắp người tuyết.

Hạ Hàm theo mẹ đi tới một ngôi nhà rất lớn, vô cùng.... Khi đó cô nghĩ mãi không ra nên dùng từ gì để hình dung, chỉ cảm thấy nơi này rất khác biệt với căn nhà cũ, phòng tắm cũng to hơn phòng khác ở nhà ba, cũng không cần phải giành toilet với anh trai. Ông ngoại rất trầm lặng, nhưng ôm cô rất ấm áp, còn có cậu, cô nghĩ ngờ, vì sao cậu không xưng hô với ông ngoại là “Ba” giống như mẹ thế? Hơn nữa cậu thoát nhìn rất trẻ tuổi, rất giống ông anh dạy anh trai cùng đá banh.

Hạ Hàm không thích nơi này, muốn về nhà, nhớ ba và anh trai, cô không dám nói với mẹ, có một lần Hạ Hàm lén lút nói với Lê Chính.

Ngày hôm đó vừa đúng lúc chủ nhật, Lê Chính lén đưa Hạ Hàm về thành phố A, chỉ ở lại một ngày ngắn ngủi, rồi phải chạy về Newyork, cô khóc lóc gọi anh trai cũng vô dụng, sau khi trở về Lê Chính dỗ cô, chỉ cần cô nghe lời, anh liền dẫn cô về thành phố A thăm ba và anh trai.

Khi đó Hạ Hàm còn nhỏ, nhận được lời hứa hẹn của cậu, mắt đỏ lên nhào vào lòng cậu, cơ thể nhỏ nhắn vẫn không ngừng run rẩy, nước mắt nước mũi đều quệt lên áo sơ mi màu trắng của Lê Chính.

Sau này mẹ qua đời, tuổi ông ngoại cũng lớn, Hạ Hàm được Lê Chính nuôi nấng đến trưởng thành, Cố Du là bạn gái của cậu, cô vẫn luôn chờ đợi đến ngày gọi Cố Du là mẹ, nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa đợi được.

Lê Chính bận rộn ngày đêm không ngừng nghỉ, phần lớn đều là Cố Du chăm sóc cô, mười hai mười ba tuổi là tuổi con gái phát triển, ngực nhô cao, Hạ Hàm nhìn bộ ngực cao đẹp mắt của Cố Du thì ngẩn ra, “Tiffany, nó có thể to như của chị được không ạ?”

Khi đó cô cũng không biết xấu hổ, chỉ vào phần nhỏ xíu đáng thương trước ngực mình, rồi lại chọc chọc ngực Cố Du nói.

“Đương nhiên, chỉ cần em ăn nhiều cơm, đừng ăn kiêng là có thể.”

Đêm khuya yên tĩnh, hiếm khi Hạ Hàm ý lại cô như vậy, Cố Du ôm lấy cô, hai người không nói gì cả.

Rất lâu sau Hạ Hàm mới vụng về nói nhỏ: “Em rất nhớ mẹ.”

.....

“Chị sẽ luôn ở bên em chứ?” Tình cảm của cô rất yếu đuối, thời kỳ dậy thì không có mẹ chăm sóc, Hạ Hàm vẫn không nhận được nếu ai đối xử tốt với cô một chút.

“Đầu đang nghĩ cái gì vậy chứ.” Cố Du giả vờ suy nghĩ, sau đó lấy điện thoại ra: “Hàm Hàm ngoan, mau gọi điện thoại kêu cậu em về, như vậy thì mỗi ngày chị đều sẽ ở cùng với em”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng rên mềm mại giống như của phụ nữ, Hạ Hàm không dám nói gì, một lát sau Lê Chính mới cầm điện thoại nói rất nhỏ: “Hàm Hàm”

“Cậu, chừng nào thì cậu về, công việc bận lắm sao?”

“Tiffany có ở đó không?”

“Ồ đây ạ.” Hạ Hàm đáp, ngẩng đầu nhìn Cố Du một cái, đôi mắt xinh đẹp đến vô cùng nháy mắt với cô ấy.

“Cậu về ngay lập tức, con ngủ trước đi, đừng chờ cậu.”

Sau này Cố Du làm bạn đi cùng với cô càng ngày càng nhiều, thế mà vẫn mãi chưa thấy Cố Du kết hôn với cậu, nhưng điều này cô cũng không ngại. Hạ Hàm đã sớm xem cô ấy như đã lấy chồng. Cố Du dạy bảo cô rất nhiều điều, dạy cô cách lột băng vệ sinh, dạy cô nên mặc áo ngực như thế nào, tặng cho cô đôi giày cao gót đầu tiên, cô ấy luôn làm những chuyện mà mẹ Hạ Hàm nên làm.

Cho nên Hạ Hàm ý lại Cố Du, tin tưởng Cố Du, xem Cố Du như người trong nhà.

Hiếm khi trời mát dễ chịu như hôm nay, mấy ngày hôm trước trời nóng quá khiến Hạ Hàm ngay cả lên lầu cũng lười, nhưng lại rất nhớ anh. Vùng ngoại ô thành phố A có mấy vụ án buôn bán trẻ em cần điều tra phá án, Chung Tuyền dẫn đội cảnh sát ra đó, Hạ Hàm nhảm tính, hai người đã nửa tháng không liên lạc từ tế rồi.

Thanh Phong còn đang vui đầu hăng hái chiến đấu thi cấp sáu, Hạ Hàm chuẩn bị trà bánh đặt trước bàn Thanh Phong, “Đêm nay tớ không về, đừng thức khuya quá ngủ sớm đi một chút.”

Thanh Phong xoay người ngẩng đầu nhìn Hạ Hàm, khoe mắt mỉm cười, “Chú cảnh sát hôm nay đã về à?”

Hạ Hàm cười cười, ánh mặt trời xuyên thấu chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn rất non mềm của cô, “Ừ, hôm nay anh ấy đã trở lại.”

Thanh Phong vỗ nhẹ cô, bảo cô đi nhanh lên, Hạ Hàm thu dọn túi xách, kế hoạch là về nhà trước một chuyến, sau đó xuống lầu đi siêu thị, đến giờ đó anh cũng chắc đã tan tầm, rồi gọi điện cho anh là xong.

Đến cửa mới phát hiện không tìm thấy chìa khóa, Hạ Hàm gọi điện cho Thanh Phong, nhờ Thanh Phong tìm giúp ở ký túc xá, Thanh Phong lục tung ký túc xá mấy lần cũng không tìm thấy.

Hạ Hàm nản lòng dựa vào cửa, đã làm mất chìa khóa, chỉ có thể đi tìm Chung Tuyền thôi.

Đại đội cục điều tra hình sự thành phố nằm trong tòa nhà đơn độc, có bố trí gác cổng, bậc thềm rất cao, yên ắng, nghiêm túc mà thần bí. Hạ Hàm vừa đi vào một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát liền đi về phía cô, hỏi cô có chuyện gì.

Biết được cô tìm Chung Tuyền, người đàn ông kia cười như không cười nhìn cô một cái, gọi điện thoại nội bộ, lúc này mới dẫn Hạ Hàm đi lên trên.

Người đàn ông trẻ tuổi kia nhìn thoáng qua cửa phòng họp đóng chặt, nói với Hạ Hàm: “Vẫn đang họp, cô chờ lát nữa nhé.”

“Dạ, cảm ơn ạ.” Hạ Hàm nói với người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đối diện.

Người đàn ông kia khẽ gật đầu, xoay người xuống lầu.

Gần kết thúc cuộc họp, Chung Tuyền tổng kết lần cuối rồi sau đó tan họp.

Đều là những chàng trai tuổi trẻ mạnh mẽ, khi mọi người rầm rập đi ra, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cô gái ngồi lặng lẽ trước cửa. Các cảnh sát trong ngày thường ai cũng đều sát phạt quyết đoán, đầu óc nhìn xa trông rộng, lúc này đều tò mò thăm dò nhìn Hạ Hàm.

Dù sao trong đội cảnh sát con gái quá ít ỏi, vài người nhân viên cảnh sát giả vờ bình tĩnh tiêu sái đi qua người Hạ Hàm, đi hai ba bước rồi quay đầu lại nhìn. Chung Tuyền thảo luận nội dung công việc với đội trưởng, sau đó đi ra cuối cùng.

Lúc này anh mới nhìn thấy Hạ Hàm đang ngoan ngoãn ngồi trước cửa, cô không giống những người con gái bây giờ, rất kiên nhẫn, không chơi đi động, chỉ yên lặng kiên trì ngồi đợi. Tay gấp xếp đặt trên đùi, đầu hơi cúi xuống, làn da phía sau cổ trắng như tuyết, lông mi dày vểnh lên tạo thành mắt sâu hun hút, cả người Hạ Hàm trong tầm với của anh, Chung Tuyền cười cười tay nóng không nhịn được muốn xoa đầu cô, vén tóc cô lên.

Chung Tuyền vừa tốt nghiệp trường cảnh sát chính là do Uông Trí dẫn tới đây, bây giờ Uông Trí là người đứng đầu đại đội điều tra hình sự, còn Chung Tuyền là đội phó, lúc này đội trưởng Uông đang ung dung nhàn nhã nhìn Chung Tuyền.

Thế mà anh đã quên còn có đội trưởng đứng bên cạnh, Chung Tuyền thu tay, khụ khụ hai tiếng.

Hạ Hàm thấy anh đi ra, đứng lên có chút khẩn trương nhìn anh, không biết vì sao dù hai người đã xác định quan hệ, nhưng đứng trước mặt Chung Tuyền cô vẫn sẽ căng thẳng.

“Các người nói chuyện đi, tôi đi trước.” Đội trưởng cười khẽ với Hạ Hàm, cầm cặp hồ sơ rồi đi ra khỏi đó.

Đội trưởng Uông Trí là một người đàn ông hơn 40 tuổi, cười rộ lên có cảm giác rất đáng tin, người cũng cao, tay vượn lưng hổ (ý nói tay dài, người khỏe), rất vạm vỡ, Chung Tuyền là học trò hải lòng nhất mà anh ta dẫn dắt.

Tới văn phòng Chung Tuyền phải đi qua một đám nhân viên cảnh sát trẻ tuổi, Hạ Hàm đi đằng trước, anh theo sau, người trong đội cảnh sát với bộ dạng như đang xem kịch vui. Anh đã nửa tháng không gặp cô, tình cảm cũng hơi nồng nhiệt, ôm cô một lúc, nâng mặt cô hôn nhẹ, lại nghĩ tới ngoài cửa có một đồng chí chàng trai độc thân giống như hổ đói, ấn cô vào ngực chịu đựng.

“Chìa khóa nhà đã mất rồi.” Hạ Hàm buồn bực nói.

Cô vừa nói “Nhà!”

Đầu óc Chung Tuyền nóng lên, trong lòng bắt đầu vui vẻ, siết chặt cô hơn, không tự giác xoa mông gọi cảm của cô.

Anh thấy đỡ hơn thì thu tay, dừng lại đúng lúc, gọi điện thoại cho người quản lý tài sản, bảo người quản lý tài sản đưa cho Hạ Hàm.

Hạ Hàm nhận lấy, nói: “Đêm nay anh sẽ về chứ?”

Hạ Hàm sợ anh hiểu lầm, lại lập tức nói: “Em nấu cơm cho anh ăn.”

“Được.”

Đưa Hạ Hàm ra ngoài rồi quay về, Triệu Hâm liền giữ chặt quần áo của Chung Tuyền, đáng vẻ yêu kiều xấu hổ cúi đầu: “Đêm nay anh sẽ về chứ?” Lời này vừa thốt ra, cả phòng làm việc đều cười ha ha, sắc mặt Chung Tuyền không nén nổi tức giận, đá Triệu Hâm một cước, nâng trán đi vào văn phòng.

Uông Trí dùng cặp hồ sơ gõ gõ bàn, nghiêm khắc quát đám tiểu tử này: “Cả đám đừng cười, ăn không được nho nói nho xanh, lúc nào tất cả cười được vợ rồi hãy cười.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mình Hạ Hàm đi dạo trong siêu thị một vòng, mua ít món ăn gia đình, trên đường về nhà cô đã nghĩ: Thì ra, bình thường chỗ làm việc của anh chính là như vậy.

Chung Tuyền ít khi mặc đồng phục, cho nên Hạ Hàm say mê bộ dạng khi anh mặc đồng phục, vốn anh là người đàn ông cao lớn rắn rỏi, mặc đồ đồng phục vào càng anh tuấn đẹp trai hơn.

Trong nhà yên tĩnh, chỉ có bóng dáng một mình cô bận rộn, Hạ Hàm đeo tạp dề màu hồng cô mới vừa mua ở siêu thị, rửa xong đồ ăn, xắt rất thuần thực, cầm túi bắp (ngô) ướp lạnh của siêu thị rửa sạch, khoai tây cắt thành miếng, dầu nóng lên bắt đầu xào. Vừa chờ Chung Tuyền vừa xuống bếp, nhưng Chung Tuyền còn chưa trở về, cô đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn toàn món ăn gia đình, món ớt xanh xào thịt, súp ngô khoai tây, cá trắm cỏ kho tàu, lúc đi về con mua mấy cân (1 cân TQ = 0,5 cân mình) móng giò heo thái lát nhỏ ở tiệm thức ăn chín.

Anh phải bồi bổ ăn nhiều thịt một chút, Hạ Hàm nhìn thành quả là một bàn ăn đủ hương đủ vị cũng không tránh khỏi tự khen mình một lúc.

Đi một vòng rồi lấy hai chai bia từ trong tủ lạnh ra, mở nút rót vào ly thủy tinh trong suốt tinh xảo.

Đúng lúc chuông cửa vang lên, Hạ Hàm lập tức chạy tới mở cửa cho anh, trên eo cô còn đeo tạp dề chưa cởi xuống, nhìn Chung Tuyền cười cười.

“Đi rửa tay sau đó có thể ăn cơm được rồi.”

Nhưng Chung Tuyền đột nhiên kéo cô qua, lần tìm sờ soạng sợi dây trên eo cô, Hạ Hàm lập tức cảm thấy cả người bị siết chặt, không dám thở mạnh.

“Anh... Đang làm gì?” Cô nói.

Chung Tuyền cởi tạp dề của cô xuống, vút qua một bên rồi vỗ nhẹ mông cô, dán vào lỗ tai đã đỏ ửng của cô cúi đầu nói: “Đi qua chờ anh.”

Cô tức giận cầm tạp dề về ngồi vào bàn ăn chờ anh. Chung Tuyền vừa đi tới bàn ăn thì nhìn thấy cách trang trí món ăn rất ngon miệng, hai ly bia cũng đã chuẩn bị, cảm giác này bao lâu rồi anh không có.

Cảm giác được người ta để ý, được người ta chờ đợi, không phải anh chưa từng có, nhưng cô gái nhỏ nhắn này không giống như vậy, cứ im lặng chờ anh, hận không thể móc trái tim ra đưa cho anh xem, cô có nét đẹp tâm hồn, tính tình muốn đạt đến trình độ này thì đúng là không dễ dàng chút nào, Chung Tuyền ngẫm nghĩ có phần đau lòng.

Anh... Cũng nên ổn định rồi.

“Ăn ngon không?” Hạ Hàm thăm dò hỏi anh, sợ mình làm không hợp khẩu vị của anh.

Chung Tuyền nâng mi nhìn cô, cố ý im lặng một lúc, điều này khiến Hạ Hàm khẩn trương, sau đó anh mới cười nói: “Cười em về nhà làm vợ, cả đời nấu cơm cho anh ăn.”

Hạ Hàm cúi đầu xấu hổ nở nụ cười, sau đó chỉ vào thịt giò heo cắt nhỏ nói thật, “Đây không phải em làm, là mua ở cửa hàng đồ ăn chín mang về.”

Chung Tuyền gấp một miếng, “Nhưng thật ra món này không ra gì.” Ngược lại anh ăn cá.

“Không phải chứ.” Hạ Hàm ném một miếng thịt giò heo, vào miệng là tan, “Ngon lắm mà.”

Thật đúng là cô gái thành thật!

Chung Tuyền gấp một miếng cá non mềm tươi ngon cho cô, “Ăn nhiều thịt vào.”

Hạ Hàm thu đầu rầu rĩ, thoáng nhìn có vẻ ủ rũ không vui, “Ăn nhiều cũng chỉ thêm thịt, sẽ không cao người.” Anh trai cao như vậy, ba mẹ cũng không thấp. Cô buồn bực, lúc mười hai mười ba tuổi Cố Du bồi bổ rất nhiều cho cô, vì sao vẫn cứ thấp như vậy, được cái ngực cũng không nhỏ.

Cô không quen uống bia, đẩy qua Chung Tuyền để anh giải quyết, ăn cơm tối xong Chung Tuyền chủ động muốn dọn dẹp phòng bếp và rửa chén, điều này khiến trong lòng Hạ Hàm ngấy ngất hơn. Chung Tuyền làm xong việc liền ôm Hạ Hàm làm tổ trong sofa, mở TV lên, nhưng hai người đều không có tâm tư xem, vừa kết thúc vụ án trở về, ôm cô thơm mát mềm mại non nớt như vậy thì khỏi phải hỏi có bao nhiêu sung sướng.

Hạ Hàm cảm bàn tay to của anh đau lòng nhìn trên cánh tay rắn chắc có thêm một vết sẹo mới, đã đóng vảy nhưng nhìn thấy vẫn rất ghê người....

Hỏi anh sao không cẩn thận như vậy.

Chung Tuyền chỉ nâng trán cô hôn nhẹ, môi dán lên mái tóc thơm ngát của cô, “Có những đứa bé bị bán chưa tới một tuổi, đã bị nhét vào sau cốp xe,

ban đêm đông lại khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên tím ngắt, ôm ra ngoài cứ khóc mãi, nhìn thế trong lòng anh rất chua xót.”

Hạ Hàm ngửa đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy bây giờ người đàn ông này rất mê người.

“Có nhiều đứa bị ba mẹ ruột bán.”

Hạ Hàm nghe xong giật nảy mình, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi, đứa bé là bảo bối của mình, làm sao có thể bán cho bọn buôn người!

“Có thể là mắc bệnh bẩm sinh, lúc bọn anh tìm được đã không chống đỡ được nữa.” Nhiều ông lớn ôm đứa nhỏ mà mũi cảm thấy chua xót, âm thầm rơi lệ.

“Đứa nhỏ kia có thể tìm thấy không ba mẹ?” Hạ Hàm hỏi.

“Có hơi khó khăn, là ba mẹ đẻ bán cho bọn buôn người, đoán chắc sẽ không đến nhận, chỉ có thể tìm đến bệnh viện sinh ra, tiến hành điều tra thêm một bước ở đó.” Nhưng mà, bây giờ làm những điều này đã không có ý nghĩa gì nữa. Đứa bé đang nhỏ như vậy, cuộc đời tươi đẹp đang chờ đón cậu, cứ như vậy cả đêm, đã không còn....

Hạ Hàm nghe xong đưa tay ôm anh càng chặt, công việc của anh không giống với người bình thường, nhìn có vẻ anh dũng không sợ hãi, còn có áp lực rất lớn mà người bình thường khó có thể chịu đựng được. Anh mới ra trường cảnh sát toàn thân cơ trí bình tĩnh đã bị một khối thi thể lạnh băng phá vỡ, vốn cho rằng bản thân mình có thể đạt đến trình độ gặp nguy không loạn, lý trí phân tích, nhưng mà khi thật sự đối mặt, chỉ có thể cắn răng nản lòng ôm trán. Có đôi khi chỉ thiếu một chút, thiếu một chút nữa thôi là sẽ không phải đối mặt với cảm giác bất lực khi phải chứng kiến một sinh mệnh biến mất.

Những thứ này Hạ Hàm đều hiểu, thậm chí còn hiểu hơn cả ba mẹ Chung Tuyền.

“Rất vất vả đúng không?” Hạ Hàm hỏi anh.

Con người đen nhánh của Chung Tuyền nhìn cô, từ trong tròng mắt đen của anh, cô nhìn thấy bóng dáng mình, cô cũng thấy mình khản trương dùng bàn tay nhỏ bé che ánh mắt anh, sau đó run rẩy hôn lên.

Anh là anh hùng có một không hai của em, nhưng những lời này Hạ Hàm vẫn không thể nào nói ra miệng.

Ngôi nhà con gái ở vẫn còn thiếu nhiều đồ lắm, nên Chung Tuyền và Hạ Hàm đi mua mấy thứ cần thiết. Hạ Hàm kéo tay anh cửa hàng vật dụng trong nhà, rồi đựng quần áo, gạt tàn... Rồi là trong nhà cái gì cũng thiếu, ngay cả chăn cũng chỉ có một bộ... Cô suy nghĩ một chút, việc này nên để cô đi mua thì hơn.

Hai tay Chung Tuyền xách đồ đi theo sau lưng Hạ Hàm, nhìn rất buồn cười, gần tiểu khu Thụy Dương là chợ đêm, thấy một cây lô hội nhỏ, Hạ Hàm chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, Chung Tuyền phát hiện cũng không hỏi cô liền mua về.

Vừa về tới cửa nhà Chung Tuyền đã thấy Du Lộ từ xa, anh dừng lại gọi Hạ Hàm đang đi phía trước, đưa lô hội trong tay cho cô: “Cầm cái này lên đi, anh sợ lát cầm không nổi lại rơi mất.”

“Vậy em lên trước, rồi xuống giúp anh.” Hạ Hàm nói xong liền vội lên lầu, đồ nhiều như vậy nếu một chuyến mà cầm hết quả thật hơi khó.

Hạ Hàm không biết Du Lộ, đương nhiên không để ý nhiều, lướt qua cô ta rồi vào thang máy. Du Lộ nhìn chằm chằm bóng lưng Hạ Hàm một lát, ánh mắt này giống như chạy tới tìm Chung Tuyền là không nên. Từ khi hai người bọn họ dừng xe lại đi đến cô ta đã chú ý tới Hạ Hàm, nhìn cô kéo cánh tay Chung Tuyền cười xinh xắn có chút không thoải mái, nhưng vì sao không thoải mái, Du Lộ lại không nói ra được.

“Đội trưởng Chung.” Du Lộ đứng thẳng tắp, tóc dài không buộc lên giống như ngày thường trong đơn vị, thoát nhìn phóng khoáng tự nhiên.

Chung Tuyền chỉ nhìn cô ta không nói gì, chờ cô ta mở miệng trước.

Quả nhiên Du Lộ không im lặng được, lấy cặp hồ sơ từ trong túi ra, “Tôi đến đưa cái này, anh đã nói trước sáng mai phải mang báo cáo khu vực vụ án buôn bán trẻ em giao cho anh.”

Chung Tuyền cười dịu dàng, cười rất bình thường đón lấy, “Gửi qua mail cho tôi là được rồi.”

Du Lộ có thể tìm tới chỗ này, tất nhiên phải đi qua nhà ở trong đơn vị của anh, mà nơi này không hỏi thăm thì làm sao có thể biết!

Du Lộ hơi quẫn, không trả lời được, “...Máy tính em bị hỏng.”

“Được rồi.” Chung Tuyền lật đi lật lại tài liệu cầm trong tay, nói tiếp: “Ngày mai mang đến bảo Triệu Hâm nhìn xem mới có thể xử lý.”

“Không cần, chắc là pin hỏng không mở được máy, dưới lầu nhà em là trung tâm mua bán sửa chữa, không phiền tới anh ta.”

“Vậy em không quấy rầy nữa, đội trưởng Chung, hẹn gặp lại.” Ánh mắt Du Lộ có chút mong đợi.

“Làm sao tới được đây?” Chung Tuyền hỏi.

Du Lộ trả lời: “Em gọi xe tới.”

“Nhà cách đây xa không? Nếu không thì tôi đưa chìa khóa cho cô, sáng mai cô lái xe tới Cục công an thành phố là được.”

Du Lộ vội vã từ chối, nói không cần.

Chung Tuyền lấy chìa khóa từ trong túi ra ném cho cô ta, Du Lộ chỉ có thể bắt lấy theo bản năng, anh nhìn đồng hồ: “Muộn quá rồi, cô lái xe về đi, đêm nay tôi không về đơn vị mà ngủ ở đây.”

Du Lộ nghe xong sững sốt, cũng may là vì cảnh sát hình sự lại là có năng lực ứng đối cực nhanh nên nói tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Chung Tuyền ngồi chồm hổm xuống, khiêng trên vai cầm trong tay mấy túi lớn nhỏ nhô nhô vật dụng trong nhà vừa mua ở cửa hàng, vừa mới tiến vào thang máy liền gặp Hạ Hàm đi xuống.

Cho nên chuyện của Du Lộ vừa rồi, từ đầu tới cuối Hạ Hàm không biết gì.

“Em xuống giúp anh.”

“Cầm cái này được rồi.” Ý của Chung Tuyền là bảo cô cầm lấy cặp hồ sơ.

Hạ Hàm còn muốn giúp anh cầm thêm chút đồ, Chung Tuyền lại nói: “Nếu cặp hồ sơ này xảy ra vấn đề, anh không chịu trách nhiệm nổi đâu, cho nên cầm cẩn thận cho anh.”

Hạ Hàm lẩm bẩm một câu, rồi cầm lấy cặp hồ sơ kia, mở cửa cho anh để anh tiện đi vào.

Sắp xếp đồ đạc xong, Hạ Hàm bắt đầu chuyển lô hội ra ngoài, Chung Tuyền đi qua: “Anh bắt cho em mấy con giun bỏ vào.”

“Hả?... Không cần đâu.” Những con này khiến cô sợ nhất.

“Nhất định phải có, thả giun vào lô hội sẽ phát triển cực nhanh.” Anh còn giả vờ rất nghiêm túc.

Hạ Hàm lui về sau hai bước, chậm chạp không tình nguyện. “Thật vậy ư?... Nếu không cần thiết thì thôi đi, nhất định em sẽ tưới nước xối đất đúng hạn.”

Chung Tuyền cười to, vò tóc cô xù lên, chê cười sao cô lại dễ bị lừa như vậy.

Cặp tài liệu trong phòng khách, Hạ Hàm hỏi anh có nội dung gì, Chung Tuyền lười biếng chiếm cả khúc ghế sofa, khiến Hạ Hàm chỉ có thể chen vào khe hở nhỏ, không tránh khỏi đụng chạm thân thể, chỉ có thể kê sát vào người anh.

“Vừa rồi đồng nghiệp đưa tới, lấy xe của anh chạy về rồi.” Anh biết Hạ Hàm có thể nghe được điểm quan trọng.

Quả nhiên, Hạ Hàm liền sốt ruột hỏi: “Vậy lát nữa sao anh trở về?” Cô còn chạy tới ban công thò đầu ra nhìn, “Ở đây cũng không thể gọi xe được.”

Chung Tuyền nhìn dáng người nho nhỏ của cô âm thầm bật cười, cũng im lặng chờ Hạ Hàm mở miệng nói.

“Nếu không. ... Đêm nay anh cứ ở đây đi. ...”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Được.” Chung Tuyền gần như lên tiếng ngay lập tức, sợ cô bé kia đổi ý.

Trong nhà drap giường chỉ có một bộ, sofa và chăn trải ra sàn gì đó Chung Tuyền hoàn toàn không suy nghĩ tới những thứ đấy, Hạ Hàm tắm, chậm rãi dội sạch sữa tắm đi ra ngoài phòng khách vẫn thấy anh còn ngồi trên sofa xem đầu bóng Hạ Hàm đi tới, nhắc chân đá nhẹ anh.

Trên TV đang chiếu trực tiếp Champions League, cảm xúc của bình luận viên dâng trào mạnh mẽ, nhưng Chung Tuyền lại không mấy hứng thú.

Hạ Hàm mặc một bộ thể thao màu trắng, quần thể thao rộng rãi, đùi cô vừa trắng vừa thẳng, anh nhìn thấy cứ muốn giơ tay thò vào quần đùi thể thao

rộng rãi của cô rồi mò lên sờ chiếc mông cong cong, thật ra thì từng sờ hai bên mông cô nhưng cách quần áo, nghĩ tới điều này khiến Chung Tuyền còn chưa thỏa mãn.

“Ngày mai anh còn phải đi làm, không ngủ sao?” Cô hỏi.

Chung Tuyền dịch lên xoay người ngồi dậy, bế cô lên trên đùi, nhắm mắt lại dán sát vào cổ thơm mát của cô, giọng nói mềm mại: “Đêm nay để anh ôm em ngủ.”

Hạ Hàm hơi đỏ mặt, nhưng vẫn ôm anh, ấp a ấp úng trả lời: “Vâng.”

Chung Tuyền vẫn ôm cô không buông, càng siết chặt hơn, tay cách quần áo như có như không vuốt ve eo nhỏ tinh tế tron bóng của cô.

Hạ Hàm giãy giụa, “Vậy anh đi tắm nhanh lên.” Cô giục anh.

Chung Tuyền chỉ có thể buông cô ra, vội tắt TV đi vào phòng tắm. Nghe tiếng nước “Ào ào” trong phòng tắm, Hạ Hàm nở nụ cười, cảm giác trái tim “Bang bang” sắp nhảy ra ngoài, cả người lại xuất hiện sự khẩn trương căng thẳng ... Rõ ràng cô rất thích anh ôm mình, còn là ôm không thả, chẳng những không thả ra mà còn không có kinh nghiệm, chẳng biết bước tiếp theo nên làm cái gì, cũng không biết nên có phản ứng gì. Anh vốn thích sờ eo cô, tay còn đặt lên mông cô, vậy có phải cô cũng nên sờ anh. hay không.

Chỉ để lại ngọn đèn tường mờ ảo, cô nằm xuống chờ anh.

Cửa phòng tắm bị mở, Chung Tuyền cao như ngọc đi ra, Hạ Hàm hoảng sợ - anh chỉ mặc một chiếc quần lót góc bẹt, bao bọc một vật hơi lồi lên, trong tay cầm khăn lông lau cơ thể ướt sũng, cơ ngực cơ bụng phía dưới cân xứng và căng hết sức, màu da khỏe mạnh phơi bày sự nam tính, lúc giờ lên cánh tay nhìn càng rắn chắc hơn, cả người giống như một chú báo hung dữ mạnh mẽ cường tráng.

Chung Tuyền bỏ khăn lông trong tay bỏ nhào lên, Hạ Hàm đắp chăn trọn tròn mắt còn chưa bình thường lại, vừa muốn mở miệng đã bị anh ngắt ngang.

“Ở đây anh không có đồ ngủ.” Anh nói.

“Qua đây, để anh ôm nào.” Anh xốc chăn lên rồi lòi cô qua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hàm liền dán vào ngực cứng rắn của anh, cô đỏ mặt ngoan ngoãn kề sát anh, hài lòng nhắm mắt lại.

Bộ dạng cô hiền dịu nghe lời thật sự làm người ta yêu thương, cẳng chân tron bóng sáng như ngọc quấn quít trên chân anh. Chung Tuyền nhấc cô lên trên, đặt chân cô vòng qua eo mình, tay dọc theo quần đùi thể thao rộng rãi trượt vào trong, sờ mông mềm lại đây kích thích của cô, sáng khoái tới mức hô hấp và trong lòng anh đều rối loạn, nhéo nhẹ rồi bóp hai bên lại với nhau.

Cô yêu thương vuốt ve bàn tay anh, “Ngày mai phải lên lớp đấy.”

“Anh biết.”

Biết mà tay còn không thành thật!

Chung Tuyền đề cô hưng hăng hôn: “Để anh sờ một tý.” Ngực cô vừa trắng vừa mềm, chỉ sợ tan vào trong đó. Nghĩ như vậy, anh đúng là bắt đầu hâm mộ Hạ Cận, có thể nhìn cô lớn lên, nhìn cô từ khi vừa sinh ra nhỏ xíu đến khi trưởng thành thành người con gái dịu dàng ...

Anh quả đúng rất thành thật, nhưng như thế này thì làm sao mà cô ngủ được, trên bụng bị vật nhọn cứng rắn gì đó đâm vào, cô xấu hổ cắn môi yêu cầu: “Sờ thì có thể, tay không được lộn xộn, không thể bóp em”

Chung Tuyền cười đồng ý, nói luôn: “Ừm, anh không sờ lung tung.”

Đêm hè yên tĩnh và bình yên, cô cứ như vậy ngủ trong lòng người đàn ông này, rốt cuộc đạt được ước muốn là sà vào ngực anh, tốt đẹp thỏa mãn như vậy, sợ là kiếp sau vẫn còn nhớ sâu sắc. Nghĩ tới kiếp sau, Hạ Hàm cong môi cười khê, kiếp sau. ... Vẫn còn muốn có anh mới hạnh phúc được.

Ngày hôm sau giữa lúc anh đang đùa bỡn mà tỉnh dậy, cô nhìn đồng hồ thấy còn sớm, Chung Tuyền chủ động đi chuẩn bị bữa sáng. Cô đi rửa mặt, lúc vén ống quần đùi lên nhìn thoáng qua, trên mông cô đỏ một vùng, tất cả đều là dấu tay.

Hạ Hàm cau mày nghi hoặc, không phải đàn ông đều thích sờ ngực con gái sao?

Khi chuẩn bị bữa sáng nhìn vào tủ lạnh thì thấy, tất cả đều là hoa quả rau dưa tươi mới, còn có sữa nước trái cây và bia sắp xếp gọn gàng. Trứng gà còn đặc biệt để vào từng khay có lỗ, trong tủ lạnh còn có một ngọn đèn chiếu lên đồ ăn sáng ngon, nghĩ những thứ này đều là do Hạ Hàm chuẩn bị, cảm giác cực kỳ tốt!

Càng phát hiện ra bản thân mình tựa như cậu bé mới biết yêu, ngay cả lúc Hạ Hàm ăn cơm anh cũng muốn nhìn nhiều hơn một chút. Hạ Hàm ăn cơm nghiêm túc ăn từng miếng nhỏ giống như mèo, cô cắt trứng gà chiên vàng rục thành những miếng nhỏ, ăn từng chút một, rồi uống hóp sữa, Chung Tuyền nhìn mấy lần nhưng cô vẫn chưa phát hiện ra.

Giải quyết xong bữa sáng người lên lớp học người đi làm, anh nhất định đưa cô tới trường học trước sau đó mới về cục công an thành phố, Hạ Hàm chỉ hỏi anh có phải muộn rồi không.

Trên đường về cục công an thành phố anh nhìn thời gian, giờ này chắc chưa có người tới, vừa phá đại án xong, một đám người đều ầm ĩ đòi muốn nghỉ phép, chuyện nghỉ ngơi Cục trưởng Uông Trí vẫn chưa duyệt, Chung Tuyền đoán hôm nay sẽ trình diễn tiết mục tập thể bị trễ giờ.

Vừa mới tiến vào phòng làm việc, đã thấy một mình Du Lộ ngồi trước bàn làm việc của cô ta, chăm chú gõ bàn phím. Nghe tiếng bước chân của anh, Du Lộ lập tức xoay người, “Đội trưởng, chào buổi sáng.”

Chung Tuyền gật đầu, “Không ngờ vừa mới tham gia công tác mà ngoan thế, không giống bọn họ.” Anh vừa nói vừa vào phòng làm việc của mình, nhưng Du Lộ gọi anh lại, “Em có mua ít bánh bao chiên, đội trưởng, anh muốn ăn không?”

“Không ăn, để lại cho tiểu Trương mấy cái đi.” Anh nhìn qua, Du Lộ mua rất nhiều, nói thêm: “Đến muộn thì không phần.”

Hiếm khi anh nói đùa với cô ta, đương nhiên Du Lộ rất vui, gật đầu liên tục, cô gái còn trẻ cười tươi xinh đẹp, đáp nói: “Hiểu ạ.”

Thư ký của Cục trưởng tiểu Trương đúng là sinh viên gương mẫu, sáng sớm ăn bánh bao chiên người đẹp mang tới, uống sữa đậu nành, hai chân bắt chéo nhau, thoải mái nhắm mắt lại. Du Lộ quan sát kỹ thời gian, những nhân viên cảnh sát không đến trễ, trước bàn đều có một ly sữa đậu nành nóng và bọc bánh bao chiên, còn kèm thêm hai tờ khăn giấy.

Triệu Hàm đáng thương đi vào, đói bụng gào lên, đánh giết tới trước bàn tiểu Trương, ném nắp cốc giấy sữa đậu nành đi, giải quyết xong nửa cốc còn chưa uống hết, cau mày hỏi: “Đây là phúc lợi hả? Sao không có phần của tôi?”

Tiểu Trương chán ghét vứt cốc giấy Triệu Hàm dùng qua, miệng đầy dầu mỡ nói: “Việc này phải hỏi Du Lộ.” Nói xong đá lông nheo với Du Lộ.

Du Lộ cười dịu dàng phóng khoáng, chỉ cánh cửa khép chặt của phòng Chung Tuyền nói, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng dặn dò tôi.”

Triệu Hàm nhiều chuyện, dù sao Chung Tuyền cũng đóng cửa phòng nên không nghe thấy, “Miệng đội trưởng Chung rất điệu, chuyên ăn cô gái nhỏ.”

Chu Tiểu Hàn đi qua: “Cô gái nhỏ này là em gái bảo bối của bộ đội đặc chủng Hạ Cận, trong nhiệm vụ truy bắt bọn tội phạm ma túy ba năm trước tôi đã từng gặp, nhưng mà khi đó còn gọi đội trưởng Chung là “Chú,” rất dính với đội trưởng Chung. Lần đó nhận nhiệm vụ truy nã tội phạm ma túy khiến cô bị thương, cô gái nhỏ sống chết không chịu đi bệnh viện, khóc rất đáng thương, chỉ cần đội trưởng Chung, nên cuối cùng đội trưởng Chung bế cô gái về, may mà vết thương không sao cả.”

“Trời ạ!” Triệu Hàm che mặt giả vờ xấu hổ.

Du Lộ lại nghe rất chăm chú.

“Là cô gái người ta theo đuổi đội trưởng Chung, các người đừng nghĩ nữa.” Tin tức của Chu Tiểu Hàn có lẽ uy tín chính xác.

Vì đặc thù công việc mà Triệu Hàm cũng từng chạm mặt Hạ Cận, có mấy lần đi theo Chung Tuyền cũng gặp Hạ Cận. Trong mắt Triệu Hàm, Hạ Cận là người sáng sủa đẹp trai, không giống mấy bộ đội đặc chủng da ngăm đen cường tráng khác, rất anh tuấn, anh chính là chú rể của Tân Đạo trong cục công an thành phố bọn họ. Triệu Hàm cũng khá biết về Hạ Cận, nhưng em gái, Triệu Hàm chưa từng nghe qua.

Chung Tuyền lạnh nhạt tiêu sái ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy mọi người đến đông đủ rồi.

Nháy mắt tất cả mọi người trong văn phòng yên lặng sùng bái nhìn Chung Tuyền, anh trực tiếp đi tới trước bàn Chu Tiểu Hàn và Triệu Hàm, ném hai phần tài liệu và USB, nói: “Cấp trên kêu chúng ta điều tra thêm người này, hai người các cậu cùng làm, một tuần, mỗi ngày 24 giờ, xin lỗi, bây giờ đang thiếu nhân viên, vất vả rồi.” Chung Tuyền dứt khoát không dài dòng.

Chu Tiểu Hàn và Triệu Hàm khóc chết trong lòng, cuộn tay dưới bàn, thiếu điều tuyên thệ: Sau này tuyệt đối không dám nhiều chuyện về đội trưởng Chung nữa.

Du Lộ cười không ngừng, có chút đồng cảm: “Vất vả cho Tiểu Hàn và Triệu Hàm, không nên trách đội trưởng Chung, tôi chịu trách nhiệm bữa sáng một tuần cho.”

Đại học A

Hạ Hàm nghiêm túc nghe giảng ghi chép cẩn thận, giữa trưa cùng đi ăn cơm với Diệp Vấn ở căn tin trường học, gần một tuần Thanh Phong không xuống lầu, trời rất nóng nực, mua cơm cho Thanh Phong xong hai người lại mua thêm dưa hấu rồi đi lên lầu.

Diệp Vấn thấy tay chân Hạ Hàm còn chậm chạp, dưa hấu thì nặng, liền đón lấy: “Tớ mang cái này.” Mang hai quyển sách trong tay đưa cho Hạ Hàm, “Cậu cầm cái này.”

Trở lại ký túc xá, Thanh Phong xong tới đoạt lấy cơm rồi bắt đầu ăn, vừa ăn vừa ngòm ngòm chỉ vào dưa hấu kêu gào: “Để cho tớ hơn nửa nhé, tớ

muốn dùng thìa ăn!”

“Cậu ăn nhiều thì buồn ngủ, lát nữa sao học bài được.” Diệp Vấn tức giận nói.

“Hắc hắc, không buồn ngủ không buồn ngủ, ăn no thì càng có sức để học tập, đúng không Hàm Hàm?” Cuối cùng còn hỏi ngược lại Hạ Hàm.

“Ăn no nhất định sẽ buồn ngủ, tớ cũng vậy.” Hạ Hàm trả lời.

Về mặt Thanh Phong giận dữ, tố cáo với Diệp Vấn, “Tối qua Hàm Hàm không về, cậu ấy qua đêm với chú cảnh sát.”

“Ồ kia! Thanh Phong!” Hạ Hàm chợt dạ nhìn Diệp Vấn.

Không nghĩ tới Diệp Vấn sờ đầu Hạ Hàm, rồi ti mi lau mồ hôi trên trán Hạ Hàm, dịu dàng nói: “Hàm Hàm thông suốt rồi, như thế nào? Thể lực của chú cảnh sát tốt không? Không làm đau Hạ Hàm nhà chúng ta chứ.”

Thanh Phong gào to, “Cậu không nên chỉ dẫn cậu ấy như thế, tuổi còn nhỏ mà ham mê chuyện nam nữ, còn say đắm cơ thể cường tráng của chú cảnh sát nữa – ” nói tới đây, về mặt Thanh Phong tưởng tượng xa xôi, nhắm mắt lại vùng thìa ném một hột com lên mặt Hạ Hàm.

Hạ Hàm chán ghét vội lau nhanh, đứng cản giữa Diệp Vấn và Thanh Phong.

“Đây đúng là người đàn ông chất lượng tốt, Hàm Hàm, cậu làm đúng! Không biết ai đó đến khi nào mới có thể tìm được bạn trai, không cần phải lâm vào cảnh xem mắt ~ Diệp Vấn cười quyền rũ lãng lợ, uốn éo eo nhỏ đi về phòng.

Sau đó Thanh Phong như sói cô độc, vừa gào khản cổ họng vừa ăn com, ăn hết sạch trong chén, thìa cũng không rửa xoay qua ôm hơn nửa quả dưa hấu bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hạ Hàm vỗ lưng Thanh Phong, để cô ấy ăn chậm một chút.

“Cứ như vậy nữa đoán chừng tớ thật sự sẽ đi xem mắt quá. ...” Thanh Phong nuốt ngum dưa hấu to, chưa kịp nuốt xuống nước dưa hấu chảy đầy cằm, Hạ Hàm rút khăn giấy lau cho cô ấy, nói: “Không phải Diệp Vấn đã nói rồi sao, thi xong sẽ giới thiệu nam thần cho cậu quen.”

“Đúng vậy nhì.” Thanh Phong buông tay miếng dưa hấu đã ăn một nửa xuống, “Không thể ăn quá nhiều, thời gian này mập lên rồi.” Thanh Phong chống lên eo thịt đứng trước gương thờ dài.

Cô ấy nói như vậy, Hạ Hàm liền khăn trương theo, xoay một vòng trước gương, kéo áo lên nhìn xem mình nhiều thịt không, rồi lại hỏi Thanh Phong: “Cậu xem gần đây tớ mập lên không?” Hình như từ sau khi ở cùng một chỗ với Chung Tuyên thì đặc biệt chú ý đến những thứ này, muốn mang những thứ tốt đẹp nhất của mình bày ra cho anh xem.

Thanh Phong cắn bút chống tay nhìn cô, híp mắt quan sát, vóc người không cao, nhưng rất lồi lõm: “Cô bé, lại đây để ta sờ nào.”

“Tớ không đùa với cậu đâu, đi ngủ trưa đây, cậu từ từ xem nhé.” Hạ Hàm mới không thêm đề ý tới cô ấy, vuron vai mỗi một đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ rất mát thoải mái dễ chịu, cô nằm xuống bắt đầu nhắn tin tới cho Chung Tuyên.

Gần như là trưa nào Hạ Hàm cũng nằm trên giường nhắn tin cho anh.

“Ăn com chưa?”

Bên kia lập tức trả lời tin nhắn: “Rồi.”

“Lại là com đơn vị đặt trước?” Hạ Hàm trả lời.

Do tính chất công việc anh rất đặc biệt, nên có đôi khi ba bữa com ăn bữa ăn bãi, cô cũng lo anh cường tráng mạnh mẽ thế, cuộc sống nghỉ ngơi và một ngày ba bữa như vậy, dạ dày không hỏng mới là lạ.

“Ừ, đêm nay ăn com em làm.” Chung Tuyền ngồi trên ghế da rộng rãi phía sau bàn làm việc, cầm di động động bật cười, vừa đúng lúc này Uông Trí đẩy cửa đi vào.

Chung Tuyền cắt điện thoại đứng lên, “Cục trưởng, anh tìm tôi.”

“Thật sự rất kỳ quái, cậu mà cũng gửi tin nhắn à.” Uông Trí hỏi.

Chung Tuyền gật đầu, đưa điện thoại đặt lên trên bàn.

“Ngồi đi.” Uông Trí cũng bực mình, từ trước đến nay Chung Tuyền phiền nhất là gửi tin nhắn, người trong đội đều biết, không phải anh đã nói có những thứ không thể nào nói rõ qua điện thoại được.

“Cậu không cho Tiểu Hàn và Triệu Hâm thêm nhân lực, chỉ hai người bọn họ?”

“Hai người bọn họ là đủ rồi.” Chung Tuyền lạnh nhạt, nhìn không ra vẻ mặt như thế nào, ngay cả bậc thầy nhìn sắc mặt như Uông Trí cũng không nhìn thấu.

“Hai tên tiểu tử này không ngừng kêu khổ, trời nóng như vậy mà mấy ngày rồi chưa tắm, ngày hôm qua tôi tới đó, mùi vị này cũng không dám đi vào, ăn uống vệ sinh toàn bộ ở trên xe hết.” Uông Trí nghĩ, có phải Tiểu Hàn và Triệu Hâm đã trêu chọc Chung Tuyền không.

Chung Tuyền cười nhẹ, nói: “Không có việc gì, đã chuẩn bị xong hai nhân viên cảnh sát đối với bọn họ, ngày mai liền thả cho họ nghỉ, tôi tới thay.”

“Có phải thiếu người không? Nếu không đủ tôi lại điều động thêm, Nhuế Đông đúng là con cá lớn, mấy năm nay thật vất vả mới tìm được dấu vết hấn ta để lại, ngàn vạn lần đừng sơ suất.”

Anh gật đầu, nhất định phải thế, bây giờ bọn họ đã nắm giữ đủ chứng cứ rồi, tiếp theo sẽ chờ hành động rồi bắt hấn ta thôi.

“Người của tôi ở đây đủ rồi, ngày mai lên đường, kế tiếp chính là vây đuổi chặn đường, trước mắt Nhuế Đông đã bị bao vây bốn phía, không chống đỡ được bao lâu đâu.”

Uông Trí hài lòng gật đầu, vỗ vai tên hậu bối (thế hệ sau) trước mặt này, chuyện mà giao cho Chung Tuyền, quả thật anh ta rất yên tâm.

Văn phòng Uông Trí không ở đây, nói xong chuyện này liền rời khỏi đó, mới vừa đi ra Du Lộ đã gõ cửa tiến vào.

“Đội trưởng, ngày mai có thể dẫn em ra ngoài làm nhiệm vụ không?” Ánh mắt cô ta kiên định, phóng khoáng xinh đẹp, phần ngây thơ như trẻ con và dũng cảm tiến lên này quả thực Chung Tuyền rất tán thưởng.

“Bây giờ thân phận cô vẫn đang là thực tập sinh, tôi không hy vọng cô có bất trắc gì.”

“Đội trưởng, em lựa chọn nghề cảnh sát này không phải vì ngồi trong phòng làm việc, không phải vì viết các loại báo cáo, nếu như thế này thì còn không bằng em chọn công việc thành phần trí thức nữ tính, em thật sự muốn ra ngoài làm nhiệm vụ. Em điều tra rồi, vụ án Nhuế Đông không nguy hiểm lắm, về sở thích của hấn ta em cũng phân tích rồi...”

“Du Lộ.” Chung Tuyền ngắt lời cô ta.

Du Lộ gục đầu xuống có phần ủy khuất, từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát cho tới nay đã hai tháng, có đôi lúc cô ta hoài nghi sự lựa chọn lúc trước của mình, cô ta cho rằng công việc của cảnh sát hình sự khác rất nhiều so với bây giờ. Mà hiện tại cô ta gần giống như là một nhân viên văn phòng đi làm đúng giờ, tới chỗ làm rành rang nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, chờ thời gian tan tầm mọi người liền giải tán ai về nhà nấy.

Nghĩ tới những điều này lỗ mũi cô ta hơi chua xót.

“Xin lỗi.” Du Lộ hít hít mũi, không đợi Chung Tuyền mở miệng đã lau nước mắt rồi lập tức đi ra ngoài.

Buổi chiều lúc Chung Tuyền phân công nhiệm vụ cho mấy nhân viên cảnh sát cùng ra ngoài làm nhiệm vụ với anh, lần này thế nhưng có rất nhiều thứ không vừa lòng. Sắp xếp nhiệm vụ xong, anh tranh thủ đi tới chỗ Tiểu Hàn và Triệu Hâm một chuyến, trong xe của anh có nước Hạ Hâm để vào, thứ này nhắc nhở Chung Tuyền rẽ vào siêu thị mua vài bình nước lạnh.

Tiểu Hàn và Triệu Hâm ngồi canh giữ trong một chiếc xe tải màu đen, nơi góc rẽ cách biệt thự của Nhuế Đông không xa, vừa vặn có thể tránh được hệ thống camera an ninh của biệt thự Nhuế Đông. Địa điểm này là trước khi Tiểu Hàn và Triệu Hâm nhận nhiệm vụ Chung Tuyền đã chọn lựa.

Còn cách bọn họ một đoạn đường nhưng Chung Tuyền đã xuống xe, mang theo nước lạnh cho Tiểu Hàn và Triệu Hâm sai chân bước vào trong xe tải màu đen. Triệu Hâm nhìn thấy Chung Tuyền, đầu tiên là sững sờ, sau đó đoạt lấy nước lạnh trong tay Chung Tuyền vặn mở nắp rồi gọi lên đầu. Chung Tuyền lấy một chai ra ném cho Tiểu Hàn, Tiểu Hàn ngược lại rất lịch sự, đầu tiên uống hết nửa bình, sau đó mới gọi hết nửa bình còn lại lên mặt và đầu.

Đều là người đặc biệt rất nghiêm túc chăm chỉ trong cục cảnh sát hình sự, chứ đừng nói gì là đi ra ngoài, Triệu Hâm lập tức đưa ra lộ trình mấy ngày này của Nhuế Đông, trên giấy có rất nhiều điểm khoanh làm dấu.

“Ở đây.” Triệu Hâm lấy bút vòng một vòng tròn, lại khoanh thêm một vòng nữa, “Là câu lạc bộ tư nhân, chỉ nhận người không nhận tiền, chúng ta không vào được.”

Chung Tuyền gật đầu, Chu Tiểu Hàn lại đưa ra một xấp hình, nói: “Người trong hình mấy ngày nay qua lại thân thiết với Nhuế Đông, ngay ngày hôm qua, bốn giờ ở khách sạn Mật Hội, tôi theo dõi thì là khu vực lá chắn mạng internet, chắc hẳn Nhuế Đông muốn hành động. Đội trưởng Chung, tôi cảm thấy trong vài ngày tới, địa điểm giao dịch đúng ngay tại câu lạc bộ, hệ thống bảo vệ trong câu lạc bộ tư nhân này cực kỳ hoàn thiện, tất cả nhân viên bảo vệ đều có bản lĩnh phi thường. Tôi thử qua mấy trạm gác này liền báo động, cuối cùng bọn họ có một cách báo động đặc biệt, đó là châm lửa lập tức sơ tán đám người. Nhưng nếu không phải không còn cách nào khác, sợ là Nhuế Đông sẽ chẳng làm như vậy, hẳn ta tiếc tiền.”

“Câu lạc bộ cách sân bay Song Trinh không xa, Nhuế Đông có máy bay riêng, mà hẳn ta lại là VIP, có tư cách ra vào sân bay đột xuất. Tôi đã hỏi qua lãnh đạo của sân bay, cấm máy bay tư nhân Nhuế Đông gần một tuần, phi công riêng của hẳn, tôi cũng nắm giữ một vài tư liệu. Nhuế Đông là cáo giả lươn lẹo, làm việc cẩn thận, không bắt quả tang hẳn phạm tội, thế thì hẳn lại tự do như trước, chỉ có thời gian một tuần, nếu rồi đi thì chúng ta không thể nào hành động được.”

Chung Tuyền nghe xong gật đầu, Chu Tiểu Hàn lại bổ sung: “Đội trưởng Chung, một phần tư liệu này là Du Lộ sắp xếp đưa ra, cô ấy thật xuất sắc.”

Anh cũng quá kinh ngạc, có thể lo lắng chu đáo, thậm chí còn nắm chắc được phi công riêng của Nhuế Đông, đối với một cô gái trẻ tuổi mới tốt nghiệp trường cảnh sát chưa được vài tháng mà nói, quả thật không dễ dàng. Anh cũng không khỏi khen ngợi Du Lộ.

Một khi Nhuế Đông tiến vào câu lạc bộ này thì chính là không còn đường để chạy.

“Ngày mai tôi thay các cậu, vất vả rồi, đêm nay hai cậu trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Triệu Hâm và Chu Tiểu Hàn cùng gật đầu.

Rời khỏi đó, Chung Tuyền tới nơi ba Tân Dao, vừa vào đại viện, thì thấy ba Tân Dao đang chơi đùa cho chim ăn, anh đi tới gọi một tiếng: “Chú Tân.”

Ba Tân Dao nhìn thấy anh cũng ngẩn ra, vẻ mặt có chút không nén được giận, thả đồ trong tay mời Chung Tuyền vào nhà.

“Sao lại tới đây, biểu hiện trong công việc của Dao Dao không tốt sao?” Ông ta nói lời này có hai tầng ý nghĩa sâu xa, không chỉ là hỏi biểu hiện của Tân Dao, mà còn hỏi Chung Tuyền biểu hiện của bản thân lão nhân gia ông ta.

“Chú Tân, chú từng gặp Hạ Cận chưa?” Chung Tuyền uống một ngụm trà ngon mẹ Tân vừa mới pha, mát lạnh ngon miệng, giải khát ngày hè oi bức.

“Dao Dao từng mang tới, không ngờ là một đứa trẻ bình thường, tôi rất vừa lòng.” Ba Tân cũng hiếm khi cười, khóe mắt mấy rãnh nông sâu khiến Chung Tuyền thấy có chút đau lòng thất vọng.

“Lần này đến không phải chỉ chuyện này chứ.” Ba Tân cười hỏi anh.

“Quả thật, muốn chú giới thiệu một người, không phải “Thanh Tuyền” chỉ lấy con gái có học vấn cao sao? Tôi có người bạn muốn kiếm chút tiền, chú có biết tình hình thực tế của “Thanh Tuyền” không.”

Thanh Tuyền, chính là tên của câu lạc bộ tư nhân này, nghe ra rất đường hoàng, sạch sẽ thấy đấy, nhưng biết bao nhiêu giao dịch giờ bản lớn nhỏ đều diễn ra ngay trong đó. Cái gọi là con gái học vấn cao, chỉ là phô trương mình trong sạch cao thượng hùng mạnh tốt đẹp cỡ nào, thật sự là rất buồn cười.

Nhưng câu lạc bộ tư nhân Thanh Tuyền này bọn Chung Tuyền không động vào, trong này bâng loong phức tạp, quyền lực tứ tung, không phải người bình thường có thể tưởng tượng ra.

Ba Tân Dao không hỏi nhiều, đứng dậy lên lầu, hồi sau quay lại đưa cho Chung Tuyền một chiếc chìa khóa nhìn rất bình thường. Chung Tuyền nhìn chăm chăm, thì biết đây là chiếc chìa khóa vào cổng của Thanh Tuyền, thấy chìa khóa như thấy người, ở mức độ nào đó mà nói, Thanh Tuyền chỉ đặt quan hệ với quyền lực.

“Tôi cũng không hỏi nhiều, có cái này cậu đi vào kiếm chút tiền cũng sẽ không bị người ta chú ý, chìa khóa này giao cho cậu, tôi cũng coi như sạch sẽ rồi.” Ba Tân Dao thở phào nhẹ nhõm, “Về chuyện lời với ba cậu, tôi là một người già về hưu, không gì có thể ép buộc được, còn nữa, xảy ra chuyện gì tự cậu giải quyết, đừng hỏi tôi nữa.”

Chung Tuyền gật đầu.

Anh còn nói: “Con người Hạ Cận chú yên tâm, ánh mắt của Tân Dao chắc chắn cũng rõ, nếu bọn họ muốn kết hôn, chú cũng đừng quá ngăn cản, sớm sinh cháu sẽ không buồn tẻ nữa.”

Lúc này mẹ Tân Dao đi tới, cười dịu dàng phóng khoáng, tới ngồi bên cạnh vỗ lên đầu gối ba Tân, nói: “A Tuyền nói đúng đấy.”

Ba Tân Dao liếc Chung Tuyền, Chung Tuyền lập tức nắm chặt chìa khóa trong tay, không để mẹ Tân Dao nhìn thấy.

Từ chỗ ba Tân Dao đi ra, thời gian đã rất muộn, chuyện phía sau còn nhiều bận rộn, đêm nay chắc anh không có thời gian tới chỗ Hạ Hàm, nghĩ tới hỏi có lỗi với cô. Nhiệm vụ, hội họp, khoảng cách nữa nên Chung Tuyền vội ấn nút gọi điện qua cho Hạ Hàm.

Hạ Hàm làm com xong chờ anh một lúc lâu rồi, vừa thấy anh gọi tới lập tức nghe máy.

“Hàm Hàm, đừng chờ anh.” Chung Tuyền nói, vẻ mặt đã hoàn toàn thả lỏng, tất cả mệt mỏi đều biến mất.

Hạ Hàm “Vâng” một tiếng, giọng rất nhẹ nhàng.

Anh lại hỏi: “Có phải đã làm xong com tôi rồi không?”

.....

Hạ Hàm nhìn đồ ăn ngon mắt đủ màu sắc trên bàn com, “Đúng ạ, không sao đâu, nhưng đêm nay anh có thể trở về không?”

“Không biết nữa, đừng chờ anh.”

“Em đã biết, anh làm việc đi.” Hạ Hàm thế mà lại thoải mái cúp điện thoại, Chung Tuyền cũng như đang lọt vào trong sương mù, sao anh không về nhưng nghe giọng cô gái nhỏ này lại đặc biệt vui vẻ như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Quả thật là Hạ Hàm biết, Chung Tuyền chưa bao giờ làm việc mà mình không nắm chắc, không nắm sự việc đương nhiên sẽ không nói trước, nếu anh thật sự không về được, như vậy chắc chắn sẽ nói rõ trong điện thoại, nhưng anh nói chưa biết chắc vậy thì có nghĩa là anh nhất định sẽ trở về.

Cuộc họp của cục công an thành phố kéo dài tới đêm khuya, Du Lộ cũng tham gia, trong cả quá trình Du Lộ vừa cảm kích và sùng bái nhìn Chung Tuyền cúi người sắp xếp nhiệm vụ cho từng nhóm nhỏ, hơi có chút say mê.

Từ trước đến nay cô ta luôn yêu cầu rất cao với nửa kia của mình, thậm chí là khắc nghiệt, lúc còn học trong trường cảnh sát, bao nhiêu chàng trai xuất sắc theo đuổi cô ta, nhưng từ trước đến sau Du Lộ đều mỉm cười từ chối. Người đàn ông của cô ta cần phải đủ để cô ta tôn sùng giữa mặt nhìn lên, năng lực thủ đoạn nhất định phải có, nhưng mà đối với Chung Tuyền, Du Lộ quả thật có một phần tình cảm ngưỡng mộ người đi trước.

Chung Tuyền buông bút, nói mọi người cứ như vậy đi, ngày mai nhất định phải giữ vững tinh thần. Máy người đàn ông vây xung quanh bàn làm việc, chăm chú nhìn vào thứ Chung Tuyền vừa viết xuống, có người cầm điện thoại chụp lại, rồi nhìn một lát mới dọn dẹp đồ chuẩn bị về nhà.

Tất cả mọi người lần lượt ra khỏi văn phòng Chung Tuyền.

“Đội trưởng.” Du Lộ gọi anh lại.

Chung Tuyền quay đầu, tay ấn huyết thái dương một cái, quả thực có chút mệt mỏi.

“Cảm ơn.” Du Lộ cười sáng lóa, giống như ánh nắng chói chang.

“Nói cảm ơn còn quá sớm, Du Lộ, nhiệm vụ của cô rất nặng nề.” Quả thật Du Lộ là nhân vật then chốt, một đám người to lớn chỉ Du Lộ có thể trà trộn vào trong “Thanh Tuyền,” tin tức của cô ta trực tiếp ảnh hưởng tới nhiệm vụ và hành động vậy bất lần này có thành công hay không.

“Em biết.” Du Lộ nhìn anh, đôi mắt sáng ngời như có nước rung động lòng người, nhưng trong đầu Chung Tuyền, thật sự còn một đôi mắt đen tuyền tròn xoe khác xinh đẹp hơn.

“Tiểu Trương và em tiện đường, em đi đón xe luôn, vậy... Em đi trước.”

Chung Tuyền gật đầu, sánh vai với Du Lộ cùng đi xuống dưới, hai người vừa tới cửa thang máy, Du Lộ liền nhanh tay nhanh mắt bấm nút thang máy cùng đi xuống gara dưới tầng hầm. Sau khi cửa thang máy mở ra, chợt nghe tiếng Tiểu Trương gọi, “Du Lộ, nhanh lên đi.”

Du Lộ đỏ mặt nhìn thoáng qua Chung Tuyền, khoảng cách rất gần, để cô ta có thể cảm nhận được hô hấp mát lạnh trong trẻo và lồng ngực phập phồng của người đàn ông, “Ngày mai gặp.”

Chung Tuyền lại gật đầu.

Cô gái trẻ tuổi buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng nhanh nhẹn, tràn ngập tinh thần đầy sức sống, thậm chí người già cũng có thể bị sức sống đó cuốn hút.

Lúc cùng ra khỏi trụ sở lớn vừa khéo gặp xe của Tiểu Trương, Chung Tuyền nhường cho Tiểu Trương đi trước.

Du Lộ ngồi ghế lái phụ cố ý hỏi: “Không phải đội trưởng Chung có một căn phòng trong cục sao?”

“Cô đề đội trưởng Chung ăn chay à, mặc dù điều kiện phòng ở trong cục rất tốt, nhưng sao tốt bằng ôm con gái ngủ chứ.” Tiểu Trương chính là người thích nói đùa, tất cả mọi người quen rồi.

“À.” Giọng Du Lộ buồn bã.

“Tôi tốt nghiệp trường cảnh sát vào trong cục nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy đội trưởng Chung có bạn gái, vẫn là người bạn gái đầu tiên của đội trưởng Chung đấy.” Tiểu Trương vui vẻ cười ha ha. Hàng năm trong cục đều có người mới tiến vào, mà Chung Tuyền, trong mắt mỗi người mới tới đều giống như thần thánh. Tiểu Trương lại bắt đầu kể sự tích của Chung Tuyền.

“Lại nói tiếp cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu, nhưng thái độ làm người từng trải tàn nhẫn, làm việc có năng suất, tôi rất bội phục. Mặc dù thân phận ba đội trưởng Chung còn ở đó, nhưng tôi vẫn bội phục, toàn bộ những thứ này là đội trưởng Chung kiên cường giành được.”

“Ba, ba đội trưởng Chung thế nào?”

“A!” Tiểu Trương lấy làm lạ, “Cô không biết à?”

Du Lộ lắc đầu, thăm dò Tiểu Trương.

“Không có gì, cô đi theo đội trưởng Chung học cho tốt là được, cái khác không cần quan tâm.” Khi Tiểu Trương nói những lời này vừa đúng lúc đến cửa nhà Du Lộ, dừng xe xong ra hiệu Du Lộ tới nơi rồi.

“Được rồi, đừng nhìn tôi như vậy, mau xuống xe đi, việc này hà, chờ cô lẫn lộn trong cục công an thành phố thì biết hết toàn bộ, đừng những gì cô đã nhìn thấy mà đoán đi, đừng nghe người khác nói lung tung.”

Tiểu Trương hiếm khi nghiêm chỉnh, còn bị Du Lộ liếc mắt xem thường.

Tạm biệt Tiểu Trương, Du Lộ quay đầu nhìn vào trong nhà, phòng khách đèn còn sáng trưng, đoán chắc ba mẹ đang chờ cô ta về. Vào cửa còi giày, mẹ Du Lộ liền ra đón, đau lòng sờ soạng mặt con gái, vội hỏi: “Sao về muộn như vậy, ba con cũng đang chờ con đấy.”

“Tăng ca, mẹ, nói cho mẹ một chuyện, ngày mai con có thể ra ngoài làm việc rồi.” Du Lộ cao hứng, hi vọng được mẹ khen ngợi.

Không nghĩ tới mẹ Du lại hoảng hốt, “Con là thực tập sinh, làm sao có thể tuần tra bên ngoài được, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ai có thể chịu trách nhiệm đây, không được, để mẹ điện cho thầy giáo con, cái này sao có thể được chứ!” Mẹ Du lớn tiếng kinh động tới ba đang ngồi trong phòng khách xem tin tức đêm khuya.

“Mẹ, công việc của cảnh sát chính là như thế, mẹ đừng gọi điện cho thầy con, không sợ làm trò à mẹ!”

“Lại làm sao nữa vậy, hai mẹ con ngày nào cũng ầm ỉ!” Ba Du buông điều khiển trong tay ra vào phòng bếp hâm com nóng cho con gái.

Nghe được giọng ba, Du Lộ cao hứng phấn chấn chạy tới ôm chặt cánh tay ba mình, “Ba, rốt cuộc con có thể ra ngoài làm nhiệm vụ rồi, ba vui không?”

Ba Du nghiêng đầu cười cười, mờ lo vì sóng ra, “Bình tĩnh phân tích, an toàn tự mình lo.”

Lại là mấy chữ này, cô ta nghe đến phát phiền rồi, từ lúc ghi danh trường cảnh sát tới nay, tám chữ này luôn trên miệng ba (Trong tiếng Trung là tám chữ 冷静分析, 安全自护.)

“Sư phụ con rất lợi hại, hai người yên tâm đi.” Cô ta cười nói với ba mẹ.

Ba Du hâm com xong dọn ra cho con gái, Du Lộ ngồi xuống bàn com, rồi bắt đầu ăn từng miếng lớn, mẹ Du vẫn cằn nhằn không ngừng, Du Lộ liền hô to: “Phiền chết, còn nói tiếp con không ăn nữa!”

Lúc này mẹ Du mới ngậm miệng, tức giận diu ba Du đi ra ngoài, “Coi chừng, con gái.” Mẹ Du lại thêm một câu.

“Nhất định!” Du Lộ lớn giọng, khó có được thoải mái đáng yêu. Đúng vậy, ngày thường ở bên ngoài đều tính tình nghiêm túc, chỉ ở nhà mới có thể thành tính cách trẻ con như vậy.

Lúc Chung Tuyền về tới nhà đã gần mười hai giờ rồi, anh bước nhẹ nhàng chậm rãi, sợ làm ồn tới người nào đó đang ngủ say. Nhưng không đoán được vừa vào phòng khách thì nhìn thấy cô gái tròn như bánh bao dựa vào trên ghế sofa, điều khiển ti vi rơi trên mặt đất.

Chung Tuyền nhìn thấy thì trái tim ngứa ngáy, chịu đựng xúc động tiến lên ôm lấy cô, chạy vào phòng tắm gội sạch mùi chiến trường, sau đó phần trên trần trụ cường tráng đi tới bên cạnh sofa, ôm cả chân lẫn người vào phòng ngủ chính.

Hạ Hàm bị anh ôm đứng lên mới giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy anh liền nở nụ cười, ghé sát vào hôn anh ba cái, dịu dàng nói: “Em biết anh sẽ về mà.”

Chung Tuyền không đợi cô thả ra liền cúi đầu cắn môi cô, nôn nóng gấp gấp kéo lưỡi cô ra mút, nâng cô lên cao để thuận lợi hôn hơn. Hạ Hàm vươn tay nhỏ bé từ trong chăn ra, đặt lên bờ vai cứng rắn của anh, cố gắng hết sức đáp lại.

Sờ chỗ nào cũng mềm, anh quả thật yêu thích không muốn buông ra, đề cô lại nói khẽ: “Hàm Hàm, em thơm quá.”

Hạ Hàm cười anh, cũng không ngờ bị anh sờ khắp nơi rồi chui vào trong ngực, cô tắm rửa mặc đồ ở nhà rồi nên tất nhiên không mặc nội y, đột nhiên bị anh nắm một cái, sợ tới mức cô không dám thở mạnh, cả người nhanh chóng cương cứng lên.

Chung Tuyền vẫn về nhào nặn no đủ như mỡ đông trong tay, ngón tay mang theo vết chai sạn đảo nhanh lên đỉnh nhọn nho nhỏ, không đầy một lát sau nụ hoa kiều diễm liền dựng thẳng đứng lên. Hạ Hàm càng run rẩy lợi hại, dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt đẹp trai đỏ bừng vì đã nhuộm màu tình dục. Từ sau khi cùng “Ngủ” chung với anh, Chung Tuyền chưa từng thành thật, cho nên Hạ Hàm tự nhiên hiểu nên không phản kháng, nhưng cơ thể lại thành thực nổi lên phản ứng, thật sự rất xấu hổ.

“Ngày mai là thứ bảy, em làm bữa sáng cho anh, chúng ta có thể dậy muộn.” Hạ Hàm không nói ngoài lề, giọng đang run rẩy.

“Ngày mai anh ra ngoài nhận nhiệm vụ, em yên tâm ngủ nướng, cứ kệ anh.” Anh khó lòng nhìn xuống cúi đầu thờ gấp, ngăn cách quần áo mỏng của cô, anh liền kề sát nơi mềm mại như tuyết, hít một hơi thật sâu.

Hạ Hàm chụp tay anh, nói với anh: “Vậy anh ngủ sớm một chút!”

Chung Tuyền nghe xong mất hứng, lực đạo không nặng không nhẹ ngắt một cái. Quả nhiên Hạ Hàm kêu đau.

“Đề anh ngắm tí rồi ngủ.” Anh vừa nói xong liền vén áo cô lên, đẩy hai quả đào sữa lác lác ra ngoài. Chung Tuyền vẫn về mềm mại một bên lại một bên, không tự giác nuốt nước miếng, giọng trầm khàn gọi một tiếng: “Hàm Hàm.”

Hạ Hàm bỗng nhiên đoán được anh muốn làm gì, theo bản năng xoay người né tránh anh.

Chung Tuyền cúi đầu há miệng ngậm vào, nhẹ nhàng mút từng chút một.

“Đừng mà.” Hạ Hàm vừa xấu hổ vừa giận, lòng bàn tay anh xoa nắn một bên, còn một bên anh ngậm vào trong miệng. Phòng ngủ chính yên tĩnh, nên tiếng động khi lưỡi anh nắn Hạ Hàm đều có thể nghe rõ ràng.

Chung Tuyền làm cô. Làm ~ cô rất muốn đi toilet!

Hạ Hàm càng uốn éo anh càng đẩy áo cô lên cao, người kia cao lớn lại khỏe mạnh, Hạ Hàm đáng thương giống như con gà con bị anh đè dưới người. Mãi đến lúc Hạ Hàm đạp anh một cước, Chung Tuyền mới nhả quả đào trong miệng ra, quả đào ẩm ướt, đỉnh nhọn thẳng lên run rẩy, Chung Tuyền cười xấu xa nhìn cô, rồi há miệng ngậm tiếp.

Hạ Hàm gấp gấp sắp khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra đỏ bừng, không ngừng đạp anh, cuối cùng mới đành hoảng hốt nói thật: “Anh buông em ra được không, em muốn đi toilet.”

Nghe được lời này anh thật muốn thò tay sờ đến giữa hai chân cô một chút, xem rốt cuộc cô gái nhỏ ẩm ướt thành dạng gì rồi! Nhưng đôi mắt đen tuyền cầu xin anh, hiện lên đến chết người, khiến anh không đành lòng.

“Em thật sự muốn đi toilet.” Cơ thể Hạ Hàm hoàn toàn mềm nhũn, cũng không giãy dụa nữa, chỉ nghĩ muốn đi toilet.

“Anh ôm em đi.” Nói xong liền ôm Hạ Hàm vào phòng tắm, thả người cô vào trong đó anh mới đi ra, tựa người vào trên cửa, cúi đầu nhìn nơi nào đó đang ghen lợi hại, rồi đi vài bước cầm đầu gối xuống giường lớn, nhưng chết người ở chỗ trên giường này còn hương thơm của cơ thể cô lưu lại.

Khi nào thì mới có thể ăn được chứ!

Hạ Hàm trốn trong phòng tắm rất lâu, nửa giờ sau mới bằng lòng đi ra ngoài, nhìn Chung Tuyền hình như ngủ rồi cô mới yên tâm nằm xuống. Trong lòng lại thì thầm, ngày mai anh ra ngoài làm nhiệm vụ càng nên làm bữa ăn sáng cho anh.

Nếu không thì dậy sớm mua bánh bao chiên, sủi cảo nhân tôm, còn táo phớ (táo hủ) cũng được.

Suy nghĩ xong nội dung bữa sáng cho anh, Hạ Hàm lần sờ dây sạc tìm điện thoại, màn hình điện thoại mỏng manh vừa sáng lên, đã bị Chung Tuyền đưa tay giành lấy, ném lên trên sofa cuối giường.

Hạ Hàm vừa định nâng người đi lấy, đã bị Chung Tuyền cúi đầu quát: “Ngủ mau!”

“Ồ kìa, em muốn cài báo thức.” Hạ Hàm giãy dụa đứng dậy. Chung Tuyền lại đặt tay ngang eo luồn vào trong áo cô, dò lên trên hung hăng bóp ngực cô, hỏi: “Còn muốn cài giờ nữa không?”

Hạ Hàm đau, tui thân lại sợ anh làm ầu, nói: “Không, em ngủ.”

Chương 13

Ngày hôm sau lúc Hạ Hàm tỉnh dậy, Chung Tuyền đã đi rồi, cô nhìn đồng hồ mới năm giờ. Ngày hôm qua anh đi làm mặc đồ cảnh sát, đã thay ra bỏ vào trong giỏ đựng đồ bẩn, cô ăn sáng giặt quần áo, sáng sớm lên ban công âm áp phơi đồ.

Trên ban công lộ thiên cánh tay nhỏ xinh của cô gái chăm chỉ phơi quần áo, ánh mặt trời chiếu lên làn da cô, khiến cả người được phủ một tầng ánh sáng. Treo xong quần áo Hạ Hàm liền ngồi trên mặt đất nhìn nước từ trên quần áo nhỏ giọt xuống dưới, một giọt rồi một giọt, óng ánh trong suốt, còn hương thơm của nước giặt quần áo, cô ngửa đầu nhìn đồng phục cảnh sát soái khí của anh che mặt cười ngây ngô.

Tối giữa trưa Tân Dao gọi điện kêu Hạ Hàm đi ăn cơm ngoài, Tân Dao biết hôm nay Chung Tuyền ra ngoài làm việc, còn tưởng cô gái nhỏ sẽ lo lắng nên cố ý làm bạn với Hạ Hàm, không nghĩ tới Hạ Hàm không coi trọng chuyện Chung Tuyền ra ngoài làm nhiệm vụ, ăn cơm xong còn chủ động đề nghị Tân Dao cùng đi xem phim.

Tân Dao là người hào phóng nhiệt tình, rất dễ ở chung, người vừa vào trong cục cảnh sát thành phố đều thích làm việc chung với cô. Cũng vì người mới vừa tới đều do các tiền bối nghiêm khắc dẫn theo, mỗi ngày lo sợ không dám gây ra sự cố gì. Còn Tân Dao thì không giống vậy, dẫn người mới đi làm quen với công việc, hiểu rõ từng ngành, có đôi khi còn tiết lộ sở thích đặc biệt của các vị tiền bối cho người mới. Ví dụ, Chu Tiểu Hân đặc biệt thích ngủ trong văn phòng u ám không có người, ánh sáng mờ mờ của màn hình máy vi tính chiếu lên mặt, phân tích vụ án quả thực là ‘nước chảy thành sông’ (ý là suôn sẻ ấy).

“Chị dâu, chị nhớ anh em lắm không?” Hạ Hàm đột nhiên hỏi.

Tân Dao có chút sững sờ, thoáng giật mình mới gật đầu, “Đương nhiên là nhớ, nhưng mà chị có thể hiểu được.” Môn đăng hộ đối, ngày đêm gần nhau quả thực đúng là đã tìm được một nửa kia rất hoàn hảo, nhưng phản thích thân bất do kì này, ngoại trừ Hạ Cận, không ai có thể cho cô.

Dưới lầu của rạp chiếu phim dưới chính là trung tâm thể hình, thời gian gần đây Tân Dao ngồi văn phòng làm việc không thoải mái, sớm đã nghĩ tới, nên liền báo danh lớp yoga.

“Muốn tập cùng không?” Tân Dao hỏi cô.

Hạ Hàm nhìn thoáng qua, ngón tay liền vẽ một đường chỉ vào chương trình học Taekwondo, hỏi: “Nội dung dạy có bài Thái Cực quyền không?”

Tiếng nói này thu hút anh trai nhỏ một thân áo T-shirt quần thể thao lộ ra cơ bắp nâng mắt nhìn Hạ Hàm trả lời: “Có thể giúp em sắp xếp huấn luyện viên riêng.”

“Dạ, cảm ơn.”

Đi ra ngoài Tân Dao mới hỏi cô sao muốn học môn kia, Hạ Hàm nghiêm túc nói: “Môn thể dục ở đại học em chọn chính là Taekwondo, qua mấy tuần nữa sẽ có một cuộc thi, em không theo kịp giáo sư dạy, thể dục em phải đạt cự ly 2000m mới đủ tiêu chuẩn.”

Thần kinh vận động của Hạ Hàm tương đối kém cỏi, hồi nhỏ còn hơi sợ lớp thể dục. Nhớ rõ khi cô mới học lớp mười, giáo viên thể dục của cô không yêu cầu gì, nên ngày đó cô mặc váy đi học, lúc chạy bộ cô gái nhỏ bị té ngã trên mặt đất, mặc dù không đau lắm, nhưng toàn bộ váy đều vén lên trên, bạn học trai gái trong lớp đều nhìn thấy quần trong hình heo nhỏ màu hồng phấn của Hạ Hàm, Hạ Hàm xấu hổ khóc tu tu. Tan học rồi vẫn ngồi trên ghế khóc suốt, nên Hạ Cận tới đón cô về nhà. Từ đó về sau, trong tiềm thức cô sợ tiết thể dục, giả vờ bệnh cũng được, giả tới kỳ cũng được, Hạ Hàm đều dùng để trốn lớp thể dục.

“Không có việc gì, chuyện 2000m giao cho chị.” Tân Dao xoa đầu Hạ Hàm.

“Cảm ơn.” Hạ Hàm nheo mắt cười hi hi đáp.

“Hàm Hàm, tìm Chung Tuyền đi, thể năng (ý như là khả năng trong thể dục ấy à) của anh ấy đúng là có tiếng tốt trong toàn bộ nhân viên cảnh sát, bảo anh ấy luyện 2000m cho em, chuyện này hoàn toàn không cần lo nữa, bao nhiêu người mới có thể năng tiêu chuẩn cũng đều từ tay anh ấy mà ra.”

Hạ Hàm lắc đầu: “Em ngại nói với anh ấy, chị dâu, hay là nhờ chị nhé.”

Cả người Du Lộ mặc đồ công sở đoan trang ngay ngắn xong, cầm chìa khóa Chung Tuyền giao cho cô ta đi vào “Thanh Tuyền.” Vừa vào tới một mỹ nữ xinh đẹp có khí chất đã chặn đường cô ta, Du Lộ không nhanh không chậm, dáng vẻ tự nhiên đưa chìa khóa mà Chung Tuyền mới đưa cho cô ta, người phụ nữ vừa thấy liền buông lỏng, đồng thời ra hiệu hai người đàn ông cao lớn vạm vỡ đeo kính đen đằng sau lưng Du Lộ đi xuống, dẫn Du Lộ vào phòng đơn rồi khép chặt cửa lại.

“Chú Tân gọi điện cho tôi, giới thiệu hoàn cảnh của cô, chúng tôi rất hài lòng, cô là sinh viên đại học A?”

Du Lộ gật đầu, còn nói thêm: “Khi tôi đi thực tập từng làm trợ lý cho Tân tiên sinh, cũng đã theo ông ấy tới đây một lần, còn nhớ rõ tôi không?”

Du Lộ thoải mái hỏi như vậy, gây khó khăn cho người phụ nữ đối diện, thấy biểu cảm phản kích trên mặt người phụ nữ đó, Du Lộ nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Đương nhiên, đây là đồ đồng phục, hôm nay bắt đầu làm, trong lúc làm việc bất cứ khi nào ra ngoài đều phải xin phép tôi.” Người phụ nữ cười đến mức khiến Du Lộ như được tắm gió xuân, điều này cho thấy cô ta giảm bớt đề phòng Du Lộ vài phần.

“Đúng rồi, tù đồ của Tân tiên sinh có đồ giao cho tôi cầm về, có cần gọi điện thoại xác nhận với Tân tiên sinh không?” Du Lộ xoay người nhìn thẳng vào hai tròng mắt người phụ nữ kia.

“Cô gái nhỏ, cô vẫn còn chưa hiểu quy củ của chúng ta, chìa khóa trong tay cô có đặc quyền, chú Tân sơ sót, không nói rõ với cô rồi.”

“Là tôi sợ xảy ra sự cố, cô cũng biết thời gian trước Tân tiên sinh xảy ra chuyện, lúc này càng nên đề dặt cẩn thận hơn.” Về mặt Du Lộ vẫn như vừa rồi, nhưng đã hơi căng thẳng.

Người phụ nữ kia nở nụ cười: “Có cấp dưới như cô thế này, dĩ nhiên Tân tiên sinh rất yên lòng.”

Trước ngực của Du Lộ có đặt một thiết bị gây nhiễu sóng điện thoại cỡ nhỏ, nhất cử nhất động bao gồm cả nói chuyện ở bên ngoài Chung Tuyền đều có thể nhận được.

Triệu Hâm nhếch miệng cười, nói với Chung Tuyền: “Như thế nào, cô gái nhỏ lợi hại, khôn lanh đúng không, tin hay không chẳng tới vài năm nữa người trong thành phố sẽ muốn đấy.”

Dựa vào tin tình báo tình hình thực tế bên ngoài và bản thân suy đoán, Nhuế Đông còn chưa xuất hiện trong “Thanh Tuyền.” Trong tay cô ta có chìa khóa, nhờ giọng nói với một nam nhân viên công tác, lập tức có người chỉ đường cho cô ta. Bên trong “Thanh Tuyền” xa hoa đất đỏ, hoàn toàn không giống với phong cách cổ xưa khiêm tốn như nhìn thoáng qua bề ngoài. Hành lang nhiều đường như mê cung, cô ta nhìn không hiểu còn dùng mật hiệu đánh dấu để chỉ đường, những thứ trước khi vào Chung Tuyền dạy cô ta đều dùng tới, trong lòng thâm trầm trở nên khen ngợi.

Tù chứa đồ đơn giản, giống mấy túi mà siêu thị vẫn dùng để đựng hàng ngày, khiến Du Lộ có chút giật mình. Thiết kế như vậy có thể có khả năng sẽ trốn tránh được cảnh sát điều tra, mặc dù người có chui vào thành công, cũng không thể để ý tới tù chứa đồ giản dị như vậy được.

Vừa mở ra đã bị kinh sợ - Từng thoi vàng được xếp chồng ngay ngắn thành hình tam giác, đặc biệt nằm lặng lẽ trong hộp camera obscura (Một bên lỗ hộp kín, cảnh bên ngoài hộp thông qua các lỗ trong toàn bóng tối bên trong tường và lộn ngược trên cạnh đối diện của hình ảnh được hình thành – theo baike.baidu.com) trong phòng chống động đất đột ngột. Trong tù chứa đồ có quy cách kiểu camera obscura, trước camera obscura có một chuỗi chữ số với chữ cái và cần phối hợp với chìa khóa phù hợp thì mới mở ra được, trong lúc nhất thời Du Lộ không biết xử lý như thế nào, thấp giọng cẩn thận báo cáo với Chung Tuyền đầu bên kia: “Đội trưởng, tù chứa đồ có 68 thoi vàng.”

“Tìm dấu hiệu của ngân hàng.” Triệu Hâm và Chu Tiểu Hàn cũng đang căng thẳng nhìn chăm chăm anh, khiến Chung Tuyền thầm cảm thấy không ổn.

“Không có dấu hiệu, từng bị chế biến lại.” Du Lộ báo cáo chi tiết.

“Khóa kỹ tù chứa đồ, lát tôi tới xử lý.”

Triệu Hâm dùng khuỷu tay khua nhẹ vào Chung Tuyền, dùng khẩu hình miệng nói: Nhuế Đông đang vào.

“Nghe nè Du Lộ, còn 2 phút nữa là Nhuế Đông đi vào, cô phải cho tôi địa điểm thời gian chính xác, bất kể có gì ngoài ý muốn đều phải báo cho tôi biết.”

“Đã hiểu.” Du Lộ nhìn vào tù chứa đồ, lập tức rời khỏi đó đi ra đánh sảnh, muốn quan sát Nhuế Đông.

Du Lộ là người mới, không tới lượt cô ta tới phụ trách các gian phòng của Nhuế Đông, cô chỉ phụ trách làm những việc lật vật ở đại sảnh, phụ trách Nhuế Đông là một nam sinh trẻ tuổi đẹp trai, thoạt nhìn cũng không lớn tuổi hơn cô ta.

Nhuế Đông được vài người bảo vệ che chắn đi về phía trước, người hơi khom lưng, vành nón kéo xuống thấp, Du Lộ để ý thấy tay trái Nhuế Đông nắm thành quyền hơi run rẩy. Theo tới đầu cầu thang đã có người chặn cô ta lại, cô ta cười cười, giả vờ như một em gái không có kinh nghiệm tò mò hỏi: “Vị tiên sinh vừa rồi cần thuốc sao?”

Người đàn ông kia liếc mắt nhìn đám người Nhuế Đông, Du Lộ lại bổ sung: “Không phải là cần thuốc thì cũng là buồn lậu ma túy, có phải lấy từ tiền lẻ buôn bán sản phẩm độc hại không?”

Nam sinh kia không mở miệng, lạnh nhạt nhìn Du Lộ, chỉ khi xác định Du Lộ là người mới tò mò nhiều chuyện nên không để ý.

Cô ta may mắn thoát khỏi, đồng thời lúc rời đi lại móc vào chân người đàn ông kia.

“À!” Cô ta cúi đầu kêu một tiếng, bị nam sinh kia ngáng chân, lập tức nắm lấy quần áo anh ta, oán giận: “Anh đạp trúng tôi rồi.”

Nam sinh kia đưa tay đẩy cô ta ra, hai ngón tay nắm chặt microphone nhỏ dưới cằm, báo cáo: “TVY, người mới nhiều chuyện quá.”

Du Lộ chỉ nghe được hai từ “Người mới,” liền vô cùng cảnh giác, đứng dậy vòng qua hành lang mê cung giống như nhau, tạm thời an toàn đi vào đại sảnh.

Màn hình trước đám người Chung Tuyền lập tức sáng lên, nhưng hình nhảy lung tung khiến người ta nhìn đau cả mắt, “Đội trưởng Chung, có mặt.” Du Lộ thành công chọn được đối tượng có thể đến gần Nhuế Đông, cũng dán được camera mini trên người nhân viên công tác kia, bây giờ đám Chung Tuyền chỉ còn ngồi chờ thu lưới đánh cá.

Trong phòng Nhuế Đông nhất cử nhất động đều rõ ràng, Chung Tuyền dặn dò Du Lộ đi dọn dẹp mấy thoi vàng, sau đó thoát thân để bọn họ bắt đầu hành động.

Hành động vây bắt tiến hành đặc biệt thuận lợi, Nhuế Đông đã bị cảnh sát áp giải đi, “Thanh Tuyền” cũng có lệnh bắt buộc kiểm tra toàn diện, tất cả tù chứa đồ bị niêm phong, không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần. Nhân viên lãnh đạo “Thanh Tuyền” đều bị điều tra. Đám người Chung Tuyền rất không dễ dàng thờ phào nhẹ nhõm. Du Lộ đưa gói màu đen to dùng giao cho anh, không nói một câu, Chung Tuyền nhướng mắt, Du Lộ bên cạnh ngậm miệng.

Cô ta không bị thương, nhưng về mặt Du Lộ có phần trắng bệch, cảm môi buồn bực không hề rảnh. Đoàn người đều đang phấn khởi bàn bạc nội dung ngày mai tưng tưng, ngược lại Du Lộ người luôn hoạt bát lại không lên tiếng.

Du Lộ ngồi dưới đất, lưng dựa vào bánh xe, một bàn tay cầm nắp bình đổ nước vào miệng mình uống, Chung Tuyền ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Du Lộ, hỏi: “Có bị thương không?”

Du Lộ mím môi, hai tròng mắt trong trẻo mang theo vẻ ngang bướng, lập tức trả lời: “Không có.”

Chung Tuyền giả vờ nâng tay về phía bả vai cô ta, nhưng không chạm vào, Du Lộ đột nhiên tránh đi, chỉ một động tác như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, kêu thất thanh: “Đau.”

Cả đám người xông tới, chủ lái xe đau lòng cô gái nhỏ tuổi, liền nói: “Có phải bị thương không, mau lên đây! Nhanh lên xe!”

Du Lộ bị đám đàn ông ép lên ghế chiếc xe trông, có hai nhân viên cảnh sát bảo vệ, xa xa chợt nghe Du Lộ hô to: “Đừng đưa tôi đi bệnh viện!”

Chung Tuyền nghe xong nở nụ cười, lời này cũng giống như của người nào đó mấy năm trước, nhưng mấy năm trước cô gái nhỏ yếu ớt, vừa kéo vừa khóc như hoa lê đài vũ, khuôn mặt tròn nhẵn dán vào cổ ẩm ướt đầy mồ hôi của anh, nằm sấp trong lòng anh, giọng mềm mại đi vào lòng người, rất khác biệt với Du Lộ.

“Chú, đừng đưa con đi bệnh viện mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Một gói màu đen được buộc niêm phong kín mít nằm im lặng bên ghế lái phụ, Chung Tuyền cảm vô-lãng đầu hơi khó chịu. Anh nhớ tới câu nói kia của chú Tân: Xảy ra chuyện gì cũng đừng tới tìm chú, chính cậu tự giải quyết đi.

Thứ đồ chơi nóng phỏng tay như vậy, bảo anh giải quyết thế nào đây!

Anh nghĩ không ra cách, chỉ có thể điện thoại cho Ưông Trí.

“Cục trưởng Ưông, gặp chuyện không may rồi.”

Ưông Trí cũng bị hoảng sợ, không phải là rút đội sao, thế nào lại gặp chuyện không may rồi.

“Trước tiên đừng báo tin cho những người khác.”

“Được, tôi chờ cậu ở văn phòng.” Ưông Trí cúp điện thoại, cầm quần áo ra khỏi nhà.

Lúc anh đến văn phòng, Ông Trí đã ở đó, đứng im trước cửa sổ hút thuốc, lưng hơi còng. Anh nói qua loa đơn giản sự việc cho Ông Trí nghe, Ông Trí cũng đau cả đầu. Vụ án ba Tần Dao nếu điều tra tiếp nữa sẽ động tới cơ sở, nóng vội bắt tất cả cũng không phải là biện pháp tốt, sợ có thể là bút dây động rừng.

Ông Trí bóp chặt điều thuốc, ngồi đối diện Chung Tuyền uống trà, lúc này trong đội đã không còn ai, dưới lầu chỉ nhìn thấy ánh sáng trên tầng này, anh ta cũng có chút khó khăn thở dài mở miệng, nói: “Chung Tuyền, nếu không thì việc này nói sơ qua cho ba cậu đi, tôi cũng khó xử lý.”

Ông Trí nhặt một thỏi vàng vuốt nhẹ trong tay, nhíu mày: “Trên thỏi vàng không có dấu hiệu của ngân hàng, cấp trên cũng sẽ không đặc biệt phê duyệt vụ án này cho chúng ta, đường tắt không bình thường dễ dàng gặp phải cẩu, một lần không cẩn thận là.”

“Cậu xem thế nào?” Ông Trí khó có khi hỏi ý kiến anh.

Về mặt Chung Tuyền không thể hiện rõ điều gì, nhưng anh vẫn trả lời: “Được, chuyện này tôi sẽ nói cho ba tôi biết.”

Biểu cảm trên mặt Ông Trí thoải mái hơn nhiều, vội nở nụ cười.

“Cậu vất vả rồi, ngày mai tụ tập đến đúng giờ đó.” Ông Trí nhắc nhở Chung Tuyền, rồi cầm chìa khóa xe cùng Chung Tuyền đi ra ngoài.

Chung Tuyền vẫn ngồi ngây ngốc trong xe, sau mười một giờ mới gọi điện thoại về nhà. Người bắt máy là mẹ Chung, vừa nghe thấy giọng của con trai thì vô cùng vui vẻ, giọng Chung Tuyền cũng mềm xuống, nói: “Mẹ, lát nữa con về nhà một chuyến.”

“Ba còn chưa ngủ chứ ạ?” Anh lại hỏi.

Mẹ Chung ngẩng đầu nhìn đèn thư phòng mỉm cười đáp: “Chưa đâu, con về nhanh đi.”

Lúc anh xuống xe mẹ Chung đang chờ ngay cửa, trước tiên nhìn chăm chăm khắp người Chung Tuyền, Chung Tuyền kéo mẹ đi vào trong.

“Bao lâu rồi không về nhỉ!” Mẹ Chung vui vẻ, giọng nói chuyện cũng lớn hơn vài phần, vừa khéo ba Chung từ trên lầu đi xuống.

Chung Tuyền vỗ lưng mẹ nói: “Sau này con sẽ thường xuyên về nhà, còn dẫn theo cả con dâu chuẩn về cho mẹ, được rồi, con có chút chuyện muốn nói với ba.”

“Việc gì quan trọng thế, đã muộn thế này, các người nói xong cũng mấy giờ rồi, đêm nay ở lại đây đi.” Mẹ Chung cất chìa khóa xe của con trai, sắc mặt Chung Nghiêm cũng có chút khó coi, nhìn chăm chăm Chung Tuyền.

Chung Tuyền quay đầu thấy mẹ nắm chặt chìa khóa xe của anh, trong tay còn cầm áo khoác của anh... Khẽ gật đầu đồng ý.

“Cục trưởng bọn con đã nói sơ qua với ba rồi... Để ba tới xử lý.” Chung Nghiêm dựa vào sau bàn học dài ghế dây mây dài thờ dài, tay gõ nhẹ lên mặt bàn, đồng thời nhắc nhở: “Đơn vị bọn con cho tiểu Tần nghỉ phép vài ngày, qua đợt này là được, còn ba nó, không cho con nhúng tay vào. Chung Tuyền, lần trước con tìm ai thế, lá gan cũng lớn quá! Có tin là ngay cả con ba cũng tạm thời đình chỉ công tác không!” Chung Nghiêm nổi giận, lần trước quả thật Chung Tuyền làm việc chỉ vì cái lợi trước mắt, khiến toàn bộ phòng công an thành phố đều không thể chịu đựng nổi.

“Con đã xin hoãn thi hành án cho ông ta hai năm, còn muốn thế nào nữa?”

Chung Nghiêm tức giận đập bàn, trợn trừng mắt lườm Chung Tuyền.

Biết ba đang nổi nóng, Chung Tuyền cũng không chọc ông.

“Nghe nói con quen bạn gái tuổi còn rất nhỏ?” Lúc này Chung Nghiêm mới dịu xuống, hỏi con trai.

“Ba sắp xếp thời gian đi, con mang về cho hai người nhìn.” Chung Tuyền nở nụ cười, rút bút lông sói to sỗ sỗ cầm trong tay ngắm nghía, chiếc bút này là Chung Tuyền tặng Chung Nghiêm vào lễ mừng thọ năm trước.

“Thả về ngay!” Chung Nghiêm nhìn đồ trong tay con trai, không nhẹ không nặng quát một tiếng.

“Gia thế như thế nào?”

“Không phải ba đã sớm điều tra xong rồi sao? Để mẹ chuẩn bị lễ gặp mặt xong xuôi đã, đây đúng là người con muốn cưới, cũng không thể chậm trễ.”

“Cô bé năm nay mới học đại học năm hai, chuẩn bị sớm như vậy làm gì!” Lời vừa nói ra đã để lộ quá thật Chung Nghiêm đã sớm âm thầm thăm dò về Hạ Hàm. Gia đình đúng là trong sạch, nhưng không có mẹ, điểm này khiến ông không vừa lòng, cộng thêm tuổi còn quá nhỏ. Bây giờ con gái đều không muốn sinh em bé sớm, trong nhà anh lớn đã kết hôn vài năm mà bụng chưa động tĩnh gì, Chung Tuyền lại cưới về một người tuổi còn nhỏ, lại càng không hi vọng gì rồi.

Ban đêm Chung Tuyền không ngủ được, phòng của anh ở tín hiệu di động không tốt lắm, nên anh đi ra hồ nhân tạo cạnh vườn sau gọi điện cho Hạ Hàm

Giọng Hạ Hàm khi nhận điện thoại của anh rất vui vẻ, “Sợ làm lỡ việc của anh, em cũng không dám điện thoại cho anh, sao rồi, thuận lợi chứ? Ngày mai... Có thể về chưa?”

“Hàm Hàm, em đồng ý gặp ba mẹ anh không?” Chung Tuyền tìm bậc thềm đá ngồi xuống, nhìn bầu trời đêm bị sương mù bao phủ có mấy ngôi sao lưa thưa.

Hạ Hàm ngây ngốc tầm mấy phút, đầu óc cảm thấy ngọt ngào, lại có chút sợ, ba từng đề cập ba mẹ Chung Tuyền, cô biết bối cảnh Chung Tuyền không đơn giản, cho nên đi gặp ba mẹ anh càng khiến cô khẩn trương hơn.

“Khi nào thì gặp ạ? Em hơi sợ, phải chuẩn bị gì không? Ba em có phải đi cùng hay không?”

“Đ dẫn theo chú Hạ làm gì, cầu hôn à?” Bên kia điện thoại Chung Tuyền trêu cô.

“Em thật sự rất hồi hộp, đừng trêu em.” Hạ Hàm thở hổn hển.

“Đừng nóng vội, em lo lắng ít thôi, từ từ sẽ đến.”

Nghe xong lời của anh Hạ Hàm mới thở phào nhẹ nhõm, đề tài này khiến cô hấp cô nhanh hơn, không muốn tiếp tục nữa, Hạ Hàm liền hỏi anh, khi nào thì trở về.

“Ngày mai.” Nghĩ tới ngày mai đơn vị tụ tập, Chung Tuyền liền đề nghị bảo Hạ Hàm cùng nhau tới, “Không có chuyện gì đâu, đều là đồng nghiệp, Tân Dao cũng ở đó.”

“Vậy em nên mặc quần áo gì đây, hay là đồ nghiêm túc một tý?”

Cô bé kia cũng quá quan trọng rồi, “Ngày mai anh về đón em, mặc váy đi, anh thích em mặc váy.”

Cuộc điện thoại này đã nửa giờ trôi qua, mãi đến lúc đầu bên kia Hạ Hàm buồn ngủ, anh mới tắt máy. Anh đi vào phòng bếp uống ngụm nước, bật một ngọn đèn tường ở phòng khách, thấy trong nhà mới mua thêm một tấm thảm, hình như tường bên ban công đã sơn quét lại. Đêm khuya ánh sáng mờ mờ chiếu sáng lên khung bằng thủy tinh trên vách tường, đó là cúp quán quân anh đạt được năm mười hai tuổi của môn chạy cự li dài thanh thiếu niên toàn thành phố, trong khung hình là ảnh Chung Thác và anh chụp chung, Chung Thác nghiêng anh trên vai, coi anh như chiếc cúp.

Chung Tuyền nhìn một lát, sau đó cầm tấm hình này úp ngược xuống, tay ấn chặt mi tâm.

Một đêm này Chung Tuyền lăn lộn khó ngủ, mấy ngày trước bận rộn vụ án như vậy, vẫn luôn không ngủ ngon.

Sáng sớm mẹ Chung và vợ anh cả dậy sớm cùng nhau bận rộn làm bữa sáng, Hà Từ Xuyên và mẹ chồng cười cười nói nói. Lúc Chung Tuyền xuống lầu xung quanh vành mắt đều là màu đen, từ xa mẹ Chung đã thấy rồi.

Bác gái giúp việc trong nhà đã trả chìa khóa lại cho anh, đi ra cửa phải qua nhà ăn, đối với bữa ăn sáng anh cũng không có khẩu vị, liền nói: “Mẹ, con đi trước, trong cục hôm nay có việc.”

Mẹ Chung cũng buồn rầu nói: “Từ Xuyên, con mau lên xem A Thác bận việc gì vậy?”

Hà Từ Xuyên thả chén sứ nhỏ tinh xảo trong tay, lướt qua Chung Tuyền đi lên lầu, lúc này mẹ Chung nói: “Uống chút cháo đậu đen rồi hãy đi.”

Chung Nghiễm vừa tập thể dục buổi sáng trở về, tinh thần sáng khoái, gặp chuyện này thì thở dài: “Đề nó đi, bạn gái đang chờ nó đấy, tối hôm qua gọi điện đến rất muộn, tôi đều nghe thấy hết.”

Quả thật hồ nhân tạo đối diện với phòng của ba, mùa hè nên mở cửa sổ, động tĩnh dưới lầu đúng là có thể nghe rõ.

Chung Thác cùng vợ từ trên lầu đi xuống, nhưng khi đến nhà ăn thì Chung Tuyền đã đi rồi, lúc nhà họ Chung dùng bữa sáng Chung Thác liền tò mò hỏi: “A Tuyền quen bạn gái rồi hả?”

Hà Từ Xuyên cũng dừng bữa lại.

Chung Nghiễm vuốt cằm “Qua mấy ngày nữa bảo nó dẫn về thăm nhà một chuyến.”

“Như vậy cũng tốt, về sau mẹ cũng không cần nhìn chăm chăm vào bụng Từ Xuyên nữa rồi.”

Mẹ Chung tò mò về cũng còn phải chờ đợi: “Là một nữ sinh đại học, tuổi còn nhỏ như vậy, mẹ xem chưa chắc đâu.”

“Mẹ, A Tuyền thích là được, cô gái chú ấy nhìn trúng nhất định là rất tốt, mẹ đừng lo lắng.” Giọng Hà Từ Xuyên dịu dàng dễ nghe, mẹ Chung nghe xong cũng cao hứng.

Vài năm trước Hà Từ Xuyên là nữ diễn viên nổi tiếng, từ sau khi gả cho con trai trưởng nhà họ Chung, về cơ bản không nhận kịch bản nữa. Một năm

cũng chỉ làm một vài cái quảng cáo, hình tượng rất tốt, bên ngoài cảm thấy với con trai cả nhà họ Chung là trai tài gái sắc, vô cùng môn đăng hộ đối. Con cả nhà họ Chung theo nghiệp kinh doanh, một đường lặn lội thuận buồm xuôi gió, rất được chú ý ở trong giới kinh doanh, người chín chắn có từng trải, thủ đoạn cũng rất ngoan độc, đáng đáp rất hoàn mỹ trong thương giới, chiếm được bao nhiêu trái tim của con gái ở thành phố A.

Lúc đó cầu hôn Hà Tử Xuyên cũng chấn động cả thành phố A, khiến người khác ghen chết mất.

Lúc Chung Tuyền về tới Hạ Hàm đang ngủ, anh không ở nhà nên Hạ Hàm chỉ mặc chiếc váy ngủ ngắn lại mỏng, quả thực trời nóng quá, mỗi khi anh qua đêm ở đây, cô mặc đồ ngủ bảo thủ khiến cô ngủ không thoải mái. Anh đã vào phòng nhưng Hạ Hàm vẫn chưa tỉnh, chăn cuộn lên cao, váy cũng đã cuộn lên tới thắt lưng, lộ ra đoạn eo nhỏ trắng nõn, nội y bằng tơ tằm màu đen bao quấn mỏng cô, chân cô vênh lên cao. Chung Tuyền đứng nơi cuối giường, ngay cả đường rãnh u cốc lồ mờ lại no đủ đều có thể nhìn thấy. Hướng lên trên nữa, dây áo của cô gái nhỏ đã hoàn toàn rơi khỏi vai, hai quả đào đầy đủ bức người đối diện với tầm mắt anh, một bên còn lộ ra nụ hoa đào hồng khiến Chung Tuyền nhất thời phun máu.

Anh thả đồ đạc trong tay, nghiêng người đè lên, Hạ Hàm bị động tác thô bạo của anh đánh thức, né tránh anh xoay người đứng lên, lập tức váy rơi xuống che hết phần bị lộ. truyện bên

“Trong cục mây giờ thì bắt đầu tụ tập?” Hạ Hàm vừa nói vừa đi vào phòng tắm.

Chung Tuyền kêu: “Lại đây.”

Hạ Hàm từ phòng tắm thò đầu ra, hỏi: “Sao vậy?”

“Anh không ngủ ngon, đau đầu.”

Cô đi lại kiểm tra, bóp huyết thái dương cho anh, Hạ Hàm nghiêng người nên lộ rõ một mảng trắng nõn trước ngực, nâng lên – hạ xuống – đứng thẳng – di chuyển. Chung Tuyền không nhịn được, đầu chôn trong khe rãnh đó, hít sâu một hơi, giọng rầu rĩ trẻ con: “Em theo anh ngủ một lát đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hạ Hàm đỏ mặt, lướt nhẹ qua mái tóc ngắn ngắn của Chung Tuyền, người đàn ông còn đang chôn ở giữa mềm mại no đủ vô cùng hương thụ, anh ôm chặt eo Hạ Hàm giống như một đứa trẻ.

Chung Tuyền cắn lên ngực non mềm của cô, khuôn mặt tuần tú liền dán miệng lên ngực Hạ Hàm rồi nhắm mắt lại. Hạ Hàm cũng không giãy dụa, để mặc anh ôm, cúi đầu nhìn sắc mặt anh không tốt, tay dán lên gương mặt anh, cùng nằm xuống ngủ thêm thiếp một lát.

Lúc tỉnh dậy lần nữa Chung Tuyền đã đầu mất, Hạ Hàm khẽ gọi một tiếng nhưng không ai trả lời, cô ngồi dậy rửa mặt thay quần áo, vừa đang chuẩn bị gọi điện thoại cho anh thì chuông cửa vang lên.

Là Chung Tuyền, tay trái anh cầm túi bánh bao chiên, tay phải là tào phớ còn nóng hổi, Hạ Hàm nhìn bảng hiệu được chủ quán in lên túi đóng gói, cô nhận ra đều là của cửa hàng lâu năm ở thành phố A. Bánh bao chiên ở phía Đông thành phố, còn tào phớ ở phố thức ăn ngon náo nhiệt nhất phía Bắc thành phố A, chỉ là lái xe mất nửa giờ đi đường.

Hạ Hàm nói anh rất phiền phức, Chung Tuyền lại không cho như vậy, vì Hạ Cận từng đề cập với anh, nói từ nhỏ Hạ Hàm thích ăn hai thứ này nhất.

Đội bọn họ tụ tập mừng thành công vào buổi tối, khiến Hạ Hàm cả ngày đều căng thẳng vì việc này, tìm tìm kiếm kiếm trong tủ quần áo mãi vẫn chưa vừa lòng. Cô nghĩ rằng nhân viên cảnh sát tụ tập nhất định rất trang trọng và nghiêm túc, cho nên không thể ăn mặc quá hở hang được, nhưng mà tụ tập cũng không thể ăn mặc quá nghiêm túc.

Bận rộn việc này nên ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, Hạ Hàm lại xác nhận với Chung Tuyền: “Tân Dao nhất định về chứ.” Cô quả thật hơi sợ người lạ, chỉ có mình Chung Tuyền đứng là có chút khấn trương.

“Đừng căng thẳng như vậy.”

Hạ Hàm gật đầu, Diệp Vãn và Thanh Phong lại điện thoại tới, đầu bên kia điện thoại Thanh Phong điên cuồng hét lên, “Hàm Hàm, nhanh ra đây! Chủ đề đêm nay là tự mình nướng thịt, Diệp Vãn mời khách!” Nói xong câu này bên kia điện thoại Thanh Phong còn cười ha hả không ngừng.

Hạ Hàm loáng thoáng nghe được bên kia đầu dây Diệp Vãn cúi đầu nói “Cậu lớn tiếng như vậy thật mất mặt quá!”

“Thanh Phong, đêm nay tớ không thể đi cùng các cậu rồi, đơn vị Chung Tuyền có buổi gặp mặt, anh ấy muốn dẫn tớ theo.”

Thanh Phong ồm ồm phun một câu: “Xem bộ dạng cậu như nàng dâu nhỏ, chú cảnh sát dẫn cậu tới buổi gặp mặt của đơn vị, cần phải vui vẻ đấy!”

Cô cũng xấu hổ, Diệp Vấn đoạt lấy điện thoại: “Hàm Hàm, cậu đi đi, tớ dẫn Thanh Phong đi tới tiệm thịt nướng là được rồi, dù gì cũng là giới thiệu thân phận của cậu cho đồng nghiệp, ừm... Anh ấy cũng không tệ. Được rồi, ngày mai gặp.”

Địa điểm tụ tập của đơn vị bọn họ là một khách sạn yên tĩnh khiêm tốn, thăm trải sàn sang trọng quý phái và rất dày, giẫm lên không có tiếng động nào, hiệu quả cách âm của phòng rất tốt. Trong hành lang yên tĩnh, cửa sổ chạm trổ hoa văn, cứ cách hai ba bước chính là bình hoa đất tiền không biết từ niên đại nào, trên từng cửa sổ đều có chậu hoa, hương thơm trong lành thanh nhã, Chung Tuyền vừa đẩy cửa vào đã thấy tiếng ồn ào tràn ra, Tân Dao cười kéo cô qua ngồi xuống.

Khác với trong tưởng tượng của cô, mấy người đàn ông đang ngồi rất trẻ tuổi, còn tưởng rằng lãnh đạo cục công an thành phố đều đã lớn tuổi, lần lượt buồn chán phát biểu và mời rượu, giữa anh và tôi là a dua nịnh hót. Nhưng không giống như cô nghĩ, đều là những gương mặt trẻ tuổi có chí tiến thủ, cũng có mấy người giống Chung Tuyền, đều dẫn bạn gái tới.

Đội trưởng Uông Trí thì Hạ Hàm biết, người bên cạnh chắc là vợ anh ta, tuổi cũng tương đương Uông Trí, chăm sóc vô cùng tốt, thoát nhìn dịu dàng xinh đẹp. Mấy chàng trai trong đội đều kêu người phụ nữ này là chị dâu, ngay cả Chung Tuyền cũng không ngoại lệ. Còn có cả sĩ quan cảnh sát lần trước dẫn cô lên lầu chờ Chung Tuyền, đầu tiên nhìn thấy Hạ Hàm thì giật mình sau đó cười xấu hổ.

Còn Du Lộ nữa, cô ta thấy Hạ Hàm tới chỉ cười qua quýt, không lời dư thừa giao lưu. Nhưng nhìn qua Du Lộ rất tốt với Tân Dao, Chung Tuyền giới thiệu Hạ Hàm với mọi người, vài người thích thú trêu đùa nhao nhao bung rượu lên, còn gọi là chị dâu nhỏ. Hạ Hàm thành thật, bụng một ly uống vào bụng. Mấy tên này thấy chị dâu nhỏ hiền lành như vậy cũng ngại ngùng cả người, nhìn Chung Tuyền một cái rồi vô cùng tự giác lặng lẽ uống hết rượu trong tay mình, lúc Chung Tuyền nhìn chăm chăm vào, lại tự rót đầy hai chén cho mình, cũng không mời ai, ngửa đầu cạn hết.

Lần đầu tiên Hạ Hàm uống rượu trắng, cô cho rằng không việc gì, uống hết mới biết được đã gặp nạn, cổ họng thẳng tới dạ dày đều nóng bừng. Chỉ một ly, hơn nữa lúc này chàng trai rót rượu cho Hạ Hàm cũng không rót đầy, nhưng mặt đã đỏ bừng, Chung Tuyền không nghĩ tới cô gái nhỏ lại thành thật như vậy, không kịp ngăn lại.

Lúc sau rượu đều bị Chung Tuyền cạn hết, Tân Dao cười cô, đưa trà cho Hạ Hàm uống để cô dễ chịu hơn một tý. Đối với trường hợp này cô không có kinh nghiệm, cho nên khó tránh được.

Vợ Uông Trí biết được Hạ Hàm là sinh viên đại học A liền qua nói chuyện với Hạ Hàm, con gái năm nay đã học lớp 11, sang năm là thi đại học rồi, cho nên hỏi thăm Hạ Hàm về khía cạnh chuyên ngành nào mạnh một tí, cô ấy và chồng đều không nhớ để con gái đi học đại học ở tỉnh khác.

Kết thúc bữa tối, có mấy người đánh bi-da bên kia, còn có mấy người đánh bài tú-lơ-khờ nữa, vừa khéo Chung Tuyền đi tới, vợ Uông Trí liền vẫy tay kêu Chung Tuyền qua bên này. Hạ Hàm đã là bạn gái Chung Tuyền nên cô ấy cũng không để ý gì.

“Chung Tuyền, chú khuyên nhủ lão Uông với để anh ấy chuyển sang làm quan văn đi, vết thương trên lưng nghiêm trọng thêm, bác sĩ điều trị cho anh ấy đã dặn đi dặn lại là không thể vận động kịch liệt nữa, càng không thể thức đêm. Nhưng anh ấy thì ngược lại, vừa có vụ án là không quan tâm gì hết, cứ tiếp tục như vậy nữa, chị thật không thể chịu nổi.”

Tính ra Uông Trí cũng gần 50 tuổi rồi, cần cù chăm chỉ làm việc trong đội ngũ cơ sở hơn hai mươi năm rồi, đã từng dẫn bao nhiêu cảnh sát làm nhiệm vụ được khen ngợi, là người tài giỏi thông minh, có thể nói điều đến trên tỉnh liền điều đến trên tỉnh, có thể nói chữ chức vụ liền nói chữ chức vụ (Ý đoạn này là muốn như nào được như thế ấy), trong chuyện này cũng không biết đã làm âm mưu với Uông Trí bao nhiêu lần rồi.

“Được, để em khuyên thêm.”

“Chú cũng vậy, bây giờ chú còn trẻ chưa hiểu hết.” Vợ Uông Trí nói thêm: “Bây giờ chú cảm thấy tôi tầm thường, không hiểu công việc cảnh sát hình sự của các chú, chờ chú lập gia đình có gia đình rồi thì sẽ hiểu. Tôi thấy cô gái nhỏ này rất ngoan, chú đừng làm cho người ta phải chiều theo mọi chuyện của chú.”

Tân Dao còn chưa biết chuyện tạm thời đình chỉ công tác trong một khoảng thời gian, Chung Tuyền cũng muốn chờ xong tiệc rồi mới nói với cô ấy. Anh không lo lắng vì Tân Dao rất kiên cường, chút việc ấy đối với cô mà nói thì không tính là gì cả.

Trong phòng này thiết bị để giải trí gì cũng có, còn có một quầy bar loại nhỏ, bên kia là bàn bida.

Trái lại những cô gái đơn giản đều tụ tập nói chiêm phiếm với nhau, Tân Dao kể chuyện cùng Hạ Hàm báo danh ở lớp tập thể hình, Du Lộ hỏi địa điểm thể mới biết, cô ta từng làm huấn luyện viên Taekwondo tại trung tâm tập thể hình đó trong thời gian nghỉ ở trường cảnh sát.

“Hàm Hàm báo học chương trình Taekwondo.” Tân Dao vui vẻ nói.

Nhưng Hạ Hàm lại lúng túng, cô muốn hoàn thành chương trình học Taekwondo là muốn tìm một người huấn luyện viên tập một bài Thái cực quyền, như vậy kỳ thi cuối kỳ sẽ tốt hơn, nhưng đã bị Du Lộ biết, khó tránh khỏi có chút mất mặt.

Triệu Hâm đột nhiên dẫn Tân Dao đi, chỉ để lại Du Lộ và Hạ Hâm.

“Sau này chúng ta có thể thường xuyên liên lạc không? Dù sao Chung Tuyền cũng là đội trưởng của tôi, bình thường anh ấy rất nghiêm khắc, đi theo anh ấy thần kinh tôi luôn căng thẳng.”

“Có thể à.” Hạ Hâm nở nụ cười nhìn bóng dáng Chung Tuyền bên kia, anh tự tin khi nói chuyện cùng người kia, còn có chút nghiêm nghị lạnh lùng mà bình thường cô không thấy. Dáng người anh thon dài thẳng tắp như đao kiếm. Du Lộ cũng theo tầm mắt Hạ Hâm nhìn qua bên kia.

“Hạ Hâm, cô và Chung Tuyền ở chung một chỗ vất vả nhỉ...., dù sao anh ấy cũng xuất sắc như vậy...” Du Lộ nói xong mới cảm thấy không đúng, cười với Hạ Hâm, lãng sang chuyện khác, “Có gì không hiểu về Taekwondo, có thể tìm tôi.”

Hạ Hâm cũng không suy nghĩ nhiều ý tứ trong lời nói của Du Lộ, chỉ cho rằng Du Lộ thật sự có ý tốt muốn làm bạn với cô.

Chung Tuyền gọi mình Tân Dao ra ngoài, im lặng nói: “Có thể cho em nghỉ phép rồi.”

Tân Dao bị chấn động, vội hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì hả?”

“Em yên tâm, tất cả đều tốt, qua vài ngày nữa em tới thăm Hạ Cận đi, tất cả mọi thứ ở đây đã có tôi rồi, có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

Chung Tuyền đã nói như vậy thì phải có mười phần nắm chắc, Tân Dao cũng tạm yên tâm, cười khô khốc, cúi thấp đầu che giấu cảm xúc, nói: “Em cũng đang nhớ anh ấy đây, vừa đúng lúc.”

“Em đừng nghĩ nhiều, không nhiều chuyện lắm đâu, chờ thời gian này qua đi, lập tức em có thể trở lại chức vụ cũ.”

Rất muộn mới kết thúc, vì Hạ Hâm và Chung Tuyền đều uống rượu, hơn nữa nơi này cách nhà cũng không xa lắm, nên hai người xem như giúp cho dễ tiêu hóa, cùng đi bộ trở về.

Hạ Hâm ôm cánh tay anh, Chung Tuyền cảm giác cánh tay anh càng lúc càng nặng xuống, ngay trước lúc Hạ Hâm ngồi xổm xuống, anh còn chưa kịp nói gì, thoáng cái Hạ Hâm đã nhào lên lưng anh, lại còn luôn hỏi anh có mệt hay không?

Cô ôm cổ Chung Tuyền, chôn vào cổ anh khẽ sát lỗ tai anh, “Mọi người trong đội anh rất thú vị, còn có Du Lộ, cô ta thật sự rất xinh đẹp.”

“Em xinh đẹp hơn nhiều.” Chung Tuyền đương nhiên nói.

Hạ Hâm được khen vô cùng vui vẻ, hôn lên mặt anh một cái, còn nói: “Chung Tuyền, về sau chúng ta kết hôn --”

Hạ Hâm cảm thấy lời nói này không đúng, bổ sung thêm “Dù thế nào em cũng nhất định phải gả cho anh!” Dù sao được anh công, cũng không cần xấu hổ gấp gáp gì.

“Mùa hè sang năm là sinh nhật hai mươi tuổi?” Chung Tuyền hỏi ngược lại cô.

Hạ Hâm tròn tròn mắt, lập tức nở nụ cười, “Có ý gì, sang năm sẽ cưới em hả?”

“Nếu không thì làm sao bây giờ, hiện tại chưa thể lấy giấy chứng nhận kết hôn được.”

“Ừ, không sao, em có thể kiên nhẫn chờ đợi!” Hạ Hâm vui sướng xoay vần loạn xạ trên lưng anh, Chung Tuyền bóp mũi cô cô mới không lộn xộn nữa.

Qua lúc lâu sau Hạ Hâm mới chậm rãi nói: “Em nói nè, về sau mặc kệ như thế nào em cũng sẽ không phản đối công việc của anh, em tin anh, cho nên em sẽ không hoảng hốt lo sợ! Không đúng, anh không cần phải hoảng hốt lo sợ cho em, về sau chúng ta có em bé, anh yêu tâm công tác là được, chuyện trong nhà để em phụ trách.”

Cô gái nhỏ còn rất rộng lượng, Chung Tuyền nghe xong trái tim ấm áp hẳn lên, làm sao nở lòng để cô lo lắng được chứ.

“Em càng ngày càng cảm thấy học đại học không có ý nghĩa.” Hạ Hâm nằm úp sấp trên lưng anh lẫu bầu lẫu bầm.

Chung Tuyền lại nhún mồm, vì sao cô lại vậy.

“Học đại học là để thực hiện mục tiêu của đời mình, nhưng mục tiêu của cuộc đời em không cần thiết phải thông qua con đường đại học này để hoàn thành, thật ra.. Mục tiêu của em chính là sớm gả cho anh.”

Cũng khó trách cô suy nghĩ về cuộc đời rất đơn giản vì Hạ Cận, còn có Lê Chính đều che chở bên cạnh mình, khó tránh khỏi cô cho rằng thực tế tươi sáng tốt đẹp. Cuộc sống có tí ti không như ý nào đều có người tới an ủi cô, từ trước tới nay tình thân của cô vẫn đậm đà thành thật chất phác, không có chút cặn bã nào.... Tình cảm như vậy, anh cũng từng có.

“Hàm Hàm, mỗi người đều không nên lệ thuộc, không có anh em làm sao bây giờ?”

Lời này vừa nói ra, Hạ Hàm lập tức siết chặt cổ anh, căng thẳng lại sợ hãi, vội nói: “Không biết!”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Không biết – em không biết cuộc đời em sẽ trôi qua như thế nào, có lẽ sẽ nhàn hạ sống bên cạnh cậu, hoặc cũng có thể sống cuộc sống đại học bình thường không thú vị...

Hạ Hàm ôm chặt cổ Chung Tuyền, “Anh đừng nói lý luận không thực tế với em, em chính là như vậy đó. Những cô gái khác có thể có kế hoạch đầy đủ cho cuộc đời mình, hoặc đều đã vạch kế hoạch xong xuôi cho mục tiêu trong mười năm tới... Nhưng mỗi người tất nhiên sẽ khác nhau, giống như...”
Hạ Hàm buông mí mắt suy nghĩ một chút, cô vốn hiền lành không giỏi nói dối như Chung Tuyền, “Giống như không phải ai cũng đều muốn cuộc sống ngập trong vàng son, ngồi trong phòng làm việc xa hoa. Em chính là trường hợp đặc biệt, em cũng có mục tiêu, có lẽ đơn giản hơn những người khác, đó chính là gả cho anh.”

“Anh không đồng ý yêu cầu của em thì làm sao bây giờ?” Chung Tuyền trêu cô.

Hạ Hàm thở hổn hển, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cô kiềm chế tức giận, chôn trên lưng anh, nâng tay nhỏ bé lên hung hăng đánh vào anh.

Đến nhà, Chung Tuyền bảo Hạ Hàm gọi điện thoại cho Hạ Cận, là dãy số Hạ Cận cố ý để lại. Lúc này đã rất muộn, Hạ Hàm cũng nghi hoặc, nhưng vẫn ấn nút gọi điện qua cho Hạ Cận.

“Anh.” Hạ Hàm kêu một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại giọng Hạ Cận rất tinh táo, như đang chờ cô gọi điện thoại qua, “Hàm Hàm, cuộc sống lúc này thế nào, nhớ là có rảnh thì qua thăm ba nhé, một tháng chỉ ít đi một lần cũng được, em về là ba vui về.” Hạ Cận dịu dàng dặn dò.

“Em biết rồi, bây giờ mỗi tuần em sẽ về thăm ba.” Sợ Hạ Cận cho rằng cô vẫn là cô gái nhỏ trong lòng không hiểu chuyện, cất cao giọng nói.

“Vậy thì tốt rồi.”

“Gần đây bận lắm sao? Em có chút nhớ anh.”

Nghe thấy Hạ Hàm nhớ anh, lúc này Hạ Cận mới nhếch miệng cười, đồng ý với Hạ Hàm tháng này nhất định sẽ về.

Chung Tuyền đi tới thấy cô vẫn nói chuyện rất vui vẻ, chỉ vào điện thoại, ý bảo anh có chuyện muốn nói với Hạ Cận.

“Anh, anh đợi chút, Chung Tuyền muốn nói chuyện với anh.” Hạ Hàm đưa điện thoại cho Chung Tuyền.

“Cậu bớt chút thời gian trở về một chuyến, dẫn Tân Dao tới chỗ cậu một thời gian, về nhớ gọi điện cho tôi.” Chung Tuyền chỉ nói qua loa tình huống thực tế rồi cúp điện thoại.

Vừa mới nghe Chung Tuyền bảo Hạ Cận trở về nhớ gọi điện thoại, Hạ Hàm cho rằng anh trai gần về, liền đi qua quán quýt lấy Chung Tuyền, hỏi: “Cụ thể khi nào thì anh em về, Tân Dao nói với em, chị ấy rất nhớ anh em.”

Chung Tuyền lại xoa đầu cô: “Yên tâm, anh em về sẽ tìm Tân Dao trước, không cần thông báo cho cô ấy.”

Anh vừa thốt ra lời này, trong lòng Hạ Hàm có chút ghen tỵ, chính là ăn dấm chua với Tân Dao.

Hai người ôm nhau ngủ không giống như ngày trước mà đều có chút rục rịch. Chung Tuyền đề lên Hạ Hàm, vịn vào cơ thể cô, thờ dốc cũng có chút nặng nề. Đầu ngón tay sờ đến chỗ kia của cô, lại bị một tầng băng vệ sinh dày cộp ép thu tay về. Hạ Hàm cũng có thể thông cảm cho anh, hôn cằm anh ánh mắt phát sáng, giọng mềm mại đồng ý với anh: “Chờ em tốt lên liền cho anh.”

Quả thật anh có ‘khí huyết phương cương’ của người đàn ông trưởng thành, ôm cô như vậy không có phản ứng mới là lạ. Nhưng những lời này của Hạ Hàm mang theo sự trấn an cảm xúc anh, khiến Chung Tuyền cũng tự cười bản thân mình, sao cô đến ngày này, mà anh cũng không nhận được.

Đại học A

Giữa tháng sáu đã bắt đầu lục tục thi cuối kỳ, một tuần trước bọn Hạ Hàm vừa thi xong một môn. Hôm nay là buổi thi thí nghiệm Hạ Hàm có chút lo lắng, đề kiểm tra cô không hiểu lắm. Đối với khoa học tự nhiên vốn đã khó khăn, nội dung thi thí nghiệm là thao tác phần mềm, vừa mới động tới máy cô cũng đã luống cuống, trong đầu tất cả đều là lời cảnh cáo nghiêm khắc của giáo viên lúc đi học: Lần này thi nhưng mà khỏi phải nghĩ tới chuyện thi lại đi! Tôi dạy thay chính là như vậy, không tin thì hỏi thầy cô các người đi!

Giáo viên giám thị là một người đàn ông trung niên, ánh mắt nét mặt rất nghiêm khắc, ra khỏi trường thi cả người Hạ Hàm như quả bóng bị xì hơi, hoảng hốt lo sợ chờ ngày mai báo kết quả, cả đêm ở ký túc xá ngủ cũng không ngon.

Ngày hôm sau quả nhiên đúng giờ báo kết quả, lớp trưởng bọn Hạ Hàm nghiêm túc phụ trách, nào là linh động gấp gấp làm mọi thứ có liên quan, đúng kiểu cán bộ học trò tiêu chuẩn chịu một nhọc. Trong lớp mỗi vị bạn học đều ghi lại tên và số báo danh vào danh sách cho cô ấy, kiểm tra thành tích là do lớp trưởng máu gà phụ trách. Trước kia chọn môn học hết sức cạnh tranh, cũng là lớp trưởng lưu lại điểm vào đại học đăng lên trang web giáo vụ giúp đỡ các bạn trong lớp học chọn lựa. Vài nam sinh thích đùa nhân lúc sinh nhật lớp trưởng đưa người tới tham gia, còn tặng biểu ngữ (Băng – rôn) chữ viết sai màu đỏ, phía trên thoải mái viết: Chúc lớp trưởng máu gà mãi ở đây.

Hạ Hàm nhận được điện thoại của lớp trưởng liền cảm thấy không ổn. Lớp trưởng thông báo cô bị rớt môn thống kê, hơn nữa cả học viện chỉ có mình Hạ Hàm bị rớt.

Cô có chút khó chịu: “Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Người hướng dẫn của học viện bọn họ vô cùng biến thái, vẫn luôn giữ số lẻ nợ môn, buổi chiều lúc mở cuộc họp lớp thì hung thần ác sát trực tiếp điểm danh Hạ Hàm.

Khi tan học bạn cùng lớp Lạc Hải Tiền nói với Hạ Hàm: “Cậu đừng lo lắng, khai giảng tớ giúp cậu học bỏ tức, không có chuyện gì đâu, đừng vì chút chuyện này khiến kỳ nghỉ hè trôi qua không vui vẻ.” Trong lòng Hạ Hàm khó chịu nên không muốn nói gì, chỉ đơn giản nói câu “Cảm ơn” rồi rời khỏi.

Vì chuyện này mà tâm tình hồng бет, hơn nữa người hướng dẫn cũng không chừa lại chút tình cảm và thể diện nào, cô tủi thân nước mắt đảo quanh hốc mắt. Tan học Hạ Học Đông đã gọi điện qua báo Hạ Hàm tối nay về ăn cơm, nghĩ về tới chỗ ba, cô càng tủi thân hơn.

Hạ Học Đông chứng kiến tâm tình con gái thoát nhìn rất không tốt liền hỏi làm sao vậy. Cô vội kể chuyện rớt môn cho Hạ Học Đông nghe.

Ông nghe xong cười ha ha, còn cười Hạ Hàm vẫn nhát gan như vậy, hồi nhỏ cứ đến kỳ thi mà thi không đạt tiêu chuẩn sẽ khóc rất lâu, người trong nhà đều phải vội vàng dỗ dành.

“Có sinh viên đại học nào không nợ môn, không có chuyện gì đâu! Học kỳ sau thi lại là được, mau mau mau, rửa tay ăn cơm nào.”

Hạ Hàm rửa tay xong ngồi trước bàn ăn nghiêm túc hỏi ba, “Giáo viên kia rất không nể tình cảm và thể diện, con nên làm gì bây giờ?”

Hạ Học Đông gấp đồ ăn cho con gái, nói: “Đây đều là hù dọa bọn con, ông ta cũng muốn để cho bọn con một lần là qua, ba cũng thường xuyên hù dọa người ta như vậy.”

“Nhưng mà con 59 điểm, ông ta rất quá đáng.” Hạ Hàm chọc vào chén cơm hờn dỗi, nhưng thoải mái hơn so với vừa rồi.

“Vậy thì quả thật có chút không để ý tới tình cảm và thể diện, giáo viên bọn con họ gì?”

Hạ Hàm báo họ tên giáo viên xong, hỏi ba: “Có thể đổi thành tích được không, ba, ba được không?”

“Ba con cũng không có bản lĩnh này, ngoan ngoãn thi lại, nếu không qua được....”

“Nếu không qua được thì sẽ thế nào ạ?” Hạ Hàm tò mò hỏi.

“Nếu không qua được thì chuyển về dưới bàn tay ba, thành tích thì cho con tự điền.”

Những thứ này cũng không có gì hấp dẫn Hạ Hàm cả, cô thờ dài, nói: “Có lẽ nên từ bỏ.”

“Đã chọn nơi thực tập trong kỳ nghỉ hè chưa?” Hạ Học Đông hỏi cô.

“Đã rồi, là một tòa soạn báo tài chính và kinh tế, chắc là không có vấn đề gì.”

Hạ Học Đông gật đầu đồng ý: “Về sau cũng phải tìm công việc yên ổn, sau đó lập gia đình, ba hi vọng con sẽ sống yên bình hạnh phúc.”

Hạ Hàm nở nụ cười trực tiếp gật đầu, đối với tương lai, cô quả thật lòng tràn đầy chờ mong và vui sướng.

Mấy ngày nay Hạ Hàm chạy trong trung tâm tập thể hình rất siêng năng, luyện tập cũng rất nghiêm túc. Nhưng huấn luyện viên riêng cũng âm thầm lắc đầu với năng lực của cô. Kỳ nghỉ hè cô gái nhỏ còn mệt hơn cả đi học, còn kéo theo cả huấn luyện viên cũng mệt mỏi. Cuối cùng huấn luyện viên thật sự không chịu được nữa, miệng đắng lưỡi khô vịn tường đi ra ngoài tìm nước uống.

Hạ Hàm lau mồ hôi chờ đợi trong phòng học yên tĩnh, cô cầm điện thoại nhìn một video clip, phân tích động tác, còn tự xoa chân mát tay. Qua một lúc lâu, cửa “Rắc rắc” một tiếng, tưởng huấn luyện viên đi vào cô ngẩng đầu nhìn một cái, nhưng đó lại là Chung Tuyền mặc trang phục võ đạo Taekwondo.

Người đàn ông cao lớn đẹp trai, cô không nỡ chớp mắt, nhưng trong lòng Hạ Hàm vừa lúng túng lại vừa vui. Lúng túng là vì trong khi đi học cô có chút trẻ con, nhưng khi tới đây thì liều mạng luyện tập.

“Sao anh lại tới đây?” Hạ Hàm nuốt nước miếng, giả vờ bình tĩnh.

“Đến xem em học thế nào.” Chung Tuyền đi qua kéo Hạ Hàm đang ngồi đứng dậy.

Hạ Hàm vội đáp: “Em rất lợi hại, anh không nên xem thường em.”

Chung Tuyền nhin cười, “Tới đây.” Anh so tư thế xong, ý tứ là muốn đấu hai chiêu với Hạ Hàm. Nhìn miệng anh đào Hạ Hàm mấp máy, mở miệng nói thêm: “Anh không coi thường em.” Chung Tuyền đứng lại, chỉ ngoắc một ngón tay.

Hạ Hàm thấy như vậy là gan lớn hơn một chút, tượng hình tượng dáng đá hai chân cô vẫn biết, cơ thể nhỏ bé cũng so tư thế tốt rồi. Nhưng thời gian cô chuẩn bị hơi lâu.

Cô tiến lên nâng chân, chân còn chưa chạm vào anh, người cũng đã bị một tay Chung Tuyền vác ngang trên vai rồi.

“Thả em xuống dưới.” Hạ Hàm thất bại tức giận đấm anh, chân nhỏ đá loạn xạ. Chung Tuyền cầm cổ chân mảnh khảnh mượt mà không để cô lộn xộn, “Được rồi, trở về anh dạy cho em, nội dung hôm nay kết thúc rồi, dẫn em đi ăn cơm.”

“Anh dạy em cái gì?”

“Chính là nội dung cuộc thi thể dục của em.”

Những điều này đã bị anh biết, liền hỏi tiếp: “Anh còn biết gì nữa?”

“Nợ môn đứng không, hai ngàn mét đoán chừng em cũng không chạy được.” Giọng anh nhàn nhạt, nghe qua rất nhẹ nhàng.

“Em có thể đạt tiêu chuẩn.” Người cô còn đang trên vai anh, hơi tức giận nên khi nói chuyện rất không có sức lực, trong đầu vang lên lời than thở của giáo viên, “Tôi còn chưa thấy ai chạy chậm như vậy, là vì cơ thể không khỏe sao?” Khi đó Hạ Hàm vừa kiên trì hai ngàn mét trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cổ họng khó chịu muốn chết, thờ phỉ phò đáp: “Không có, cơ thể em rất khỏe.” Giáo viên nghe xong càng nhăn mày sâu hơn.

Hiện giờ con đường thể dục của cô quả thật do Chung Tuyền phụ trách, mỗi buổi sáng hàng ngày Chung Tuyền đều dẫn Hạ Hàm chạy từ sớm. Tiểu khu của bọn họ chỉ có một sân thể dục, nhưng rất vắng vẻ. Ở trong khu Thụy Dương đều là người trẻ tuổi, lại không hứng thú luyện tập buổi sáng, điểm này khiến Hạ Hàm thoải mái hơn, vốn không thích nơi nhiều người náo nhiệt, như vậy vừa thích hợp.

Nhưng Hạ Hàm chạy theo tốc độ rùa bò như vậy, đối với Chung Tuyền mà nói là một hồi tra tấn.

Hạ Hàm theo sau Chung Tuyền, nhìn người đàn ông vai rộng hông hẹp phía trước, lưng anh bị ẩm ướt mồ hôi, sáng sớm ánh mặt trời chiếu lên người anh, hoàn mỹ như một pho tượng. Chỉ chốc lát sau, người kia lại chạy vượt qua từ sau lưng cô. Cô nghĩ: Thể lực của Chung Tuyền rất tốt!

Cô đã sắp mệt mỏi tê liệt chết rồi, sáng sớm mỗi ngày đều luyện tập chơi đùa, cả người Hạ Hàm không có sức sống. Đến chủ nhật thì quyết tâm ngủ bù, chạy về tắm rửa liền đi ngủ, chờ cô ngủ đến giữa trưa Chung Tuyền mới gọi cô rời giường.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ngày hôm qua là thứ sáu, công việc tồn đọng hơi bị nhiều, đại đội cục cảnh sát điều tra hình sự muốn tăng ca để hoàn thành công việc trong tuần cho nên Chung Tuyền không về nhà. Hạ Hàm rất ngoan, đến giờ liền rời giường ăn sáng xong đi ra sân vận động rộng lớn yên tĩnh của tiểu khu để chạy. Không có Chung Tuyền ở đây cô chạy cực kỳ chậm chạp, cũng không phải vì quá mệt. Gió nhẹ thổi vào mặt cô, từng luồng từng luồng thổi tung mái tóc chạm vai của cô. Cô gái xinh đẹp yêu kiều mềm mại nằm dưới ánh nắng mặt trời sáng sớm, càng tôn lên làn da trắng ngần không tí vết.

Mà một màn này, Chung Tuyền thu hết vào đáy mắt.

Cô thật sự rất ngoan, đều hoàn thành hết nhiệm vụ mà anh sắp xếp. Nhưng tốc độ quá chậm, y như con rùa nhỏ, cơ mà cho dù là con rùa nhỏ, anh vẫn thích vô cùng.

Hạ Hàm chạy rất tập trung, vốn không phát hiện Chung Tuyền đang ở chỗ không xa nhìn cô, cố gắng giữ hô hấp bình ổn, giống như Chung Tuyền dạy cô vậy, cô chạy một vòng cho tới khi nào xong thì thôi rồi nhìn đồng hồ.

13 phút 50 giây --- Hạ Hàm ừ ừ, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn.

Cô thở ra một hơi, vừa mới chuẩn bị dừng lại liền được một cái ôm mạnh mẽ bao lấy. Hạ Hàm mất thăng bằng thét chói tai, ngay lập tức trời đất quay cuồng, nhưng trước mắt lại vụt qua khuôn mặt tuấn tú của anh, mới thả lỏng người ôm cổ anh.

Cả người cô đều bị Chung Tuyền vác trên vai, chỉ còn cách ôm chặt cổ anh, còn Chung Tuyền cứ ôm cô như vậy rồi chạy nhanh, tốc độ không giảm chút nào.

Cô cười hi hi, cũng cảm thấy khá thú vị, dù sao trên sân vận động này cũng chỉ còn hai người bọn họ, vui đùa ồn ào như vậy cũng không bị ai phát hiện. Trên trán Hạ Hàm đầy mồ hôi, cọ vào quần áo anh như con mèo nhỏ, cọ xong rồi hôn mặt anh, vô cùng thích thú.

Dưới nắng sớm rất tĩnh lặng, chỉ có cô hiểu được ở bên anh có bao nhiêu khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: H

Bên kia điện thoại anh cũng không tắt máy, tiếng bước chân “Lộp cộp lộp cộp,” còn cả tiếng mở chìa khóa xe, xuyên qua ống nghe truyền vào tai Hạ Hàm. Ngay cả chút tiếng động ấy cô cũng luyến tiếc không nỡ cúp máy.

trong phòng lên lút mặc quần áo xong, cầm túi xách lặng lẽ trốn. Vừa xuống lầu liền nhìn thấy đèn xe Chung Tuyền sáng lên, Hạ Hàm chạy chậm qua. Đèn xe của Chung Tuyền vừa vặn đối diện với cửa sổ phòng Hạ Cận, Hạ Hàm sợ bị Hạ Cận phát hiện nửa đêm lên chuẩn đi.

Chung Tuyền mở cửa xe, chặn đường đi qua ghế lái phụ của Hạ Hàm, gờ tay túm cô ôm vào trong xe, đặt trên chân hôn sâu. Còn quá đáng hơn là tách đùi cô ra, để cô ngồi vắt chân ôm ngang eo mình.

Hạ Hàm mặc váy, bị anh giữ chặt, còn liên tục bóp eo cô, nơi cách quần mỏng manh liền dán lên chỗ nổi lên của anh. Bàn tay anh còn giữ eo cô từ từ cọ xát, kéo áo cô lên trên cùi ra, đồng thời hạ miệng xuống cắn ngực mềm mại trắng nõn của cô.

Cô cũng có thể cảm giác được thân xe lắc lư không có quy luật theo động tác của hai người.

Môi lưỡi Chung Tuyền khuấy đảo Hạ Hàm đến long trời lở đất, rồi mở rộng đùi cô ra hơn, tay cũng thò vào chỗ anh ngày nhớ đêm mong bắt đầu di chuyển.

Hạ Hàm trốn tránh lưỡi anh, anh liền liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cắn cằm cô.

“Về nhà được không? Em mua cái kia, để ở gần kéo thứ hai bên cạnh giường, ở đây.... Ở đây không tiện....”

Chung Tuyền chôn mặt vào nơi mềm mại trắng như tuyết của Hạ Hàm cười nhẹ hai tiếng, rồi lại hôn cô, trên đường trở về anh lái xe nhanh như bay.

Chung Tuyền ôm cô, trực tiếp vào thẳng phòng ngủ chính, đặt cô xuống giường rồi lập tức đè lên. Hạ Hàm xấu hổ lại hồi hộp, nhắm mắt lại cắn môi mặc cho anh hôn hít.

Bị vật bằng kim loại chạm vào đùi cô hơi ngạc nhiên, có chút phục hồi lại tinh thần, người đàn ông cười trên người cô đang cởi áo, vì hai cánh tay giờ lên, cơ bắp có phần dọa người, đang cởi thất lung da. Còn cô, quần áo trên người đã sớm bị cởi sạch sẽ.

“Tắt đèn đi...” Cô yếu ớt phản nài, trong đêm đen tối cô mới có thể thả lỏng một chút.

Chung Tuyền ấn công tắc, lập tức nhào về lại trên người cô, vờ vờ hai bên ngực mềm mại của cô như cũ, người cúi xuống vừa cắn vừa hút. Hạ Hàm cảm thấy hơi lạnh bắt lấy cánh tay anh, thầm nghĩ muốn dán vào cơ thể nóng bỏng của anh.

Anh nhìn ra gì đó, ôm lấy cô, còn dang rộng hai chân cô ra, dùng chỗ đã cứng rắn hết cỡ bắt đầu cọ xát vào cô.

Quá non, còn nhỏ, ẩm ướt, trơn bóng, anh cũng không nhẫn tâm xông tới, mà cứ quanh quẩn nơi cửa vào.

“Thả lỏng một chút, đừng sợ.” Chung Tuyền dịu dàng dỗ cô. Quả thật cô quá căng thẳng, thân thể kéo căng hết sức, ôm cổ anh không dám buông tay.

Hạ Hàm mê man gật đầu, chỉ cảm thấy chỗ động kia sôi trào, khát vọng thứ gì đó vào lấp đầy.

Chung Tuyền thử lại lần nữa nhưng vẫn không được, nắm hai cổ chân cô nâng cao mở ra, tay thăm dò tiến vào. Chỉ mượn chút ánh trăng ngoài cửa sổ, anh đã có thể nhìn thấy rõ nơi yếu kiều non mềm lại đầy thương yêu này của cô gái nhỏ.

Nơi đó đóng đóng mở mở, mềm mại không thành bộ dáng, anh vừa tiến một ngón tay vào, chậm rãi mở rộng chờ cô thích ứng.

Hạ Hàm xấu hổ, đẩy chặt mắt nhắm bầm đầu hàng, bất lực cảm lấy một cánh tay Chung Tuyền nhóm dậy. Anh càng nhìn càng không chịu nổi, dứt khoát cắn xuống nơi đó mút vào.

Cô lập tức cảm nhận được, phản kháng khép chân lại, không để anh làm như vậy.

“Anh đang làm gì thế....” Hạ Hàm bị anh làm khóc lóc, làn da trắng nõn toàn thân đỏ ửng lên.

Anh vùi đầu vào giữa hai chân cô, Hạ Hàm đành phải để anh giữ chân khai thông vùng đất mới, đẩy cao để lộ nơi anh muốn này.

“Tiểu bảo bối.” Chung Tuyền đứng dậy ôm cô, dùng ngón tay giữ vật của mình chậm rãi tiến vào trong.

Hạ Hàm nhíu mày đẹp cong người, nơi đó dần dần thích ứng, cũng may động tác anh rất nhẹ nhàng nhu hòa, ngoại trừ cảm giác hơi rít, cái khác.... Đều rất thoải mái.

Chung Tuyền vẫn nhẫn nại từ đầu đến cuối, chỉ có một phần hai ở bên trong, mặc dù như vậy, Hạ Hàm vẫn phát sinh phản ứng, còn thêm toàn thân ửng đỏ mê man, là đã đủ để cho anh nộ vũ khí đầu hàng.

Đến cuối cùng anh mới cảm bao cao su mà Hạ Hàm chuẩn bị rồi xé bao đeo vào, chôn sâu vào để cô xuất ra.

Hai người đều trần truồng, Hạ Hàm được Chung Tuyền ôm, khẽ run rẩy. Anh cởi bao bỏ ra mà mãi còn chưa gỡ ra được. Anh cho cô luôn là dịu dàng tí mỉ tinh tế như vậy. Nghĩ vậy, Hạ Hàm đỏ mặt tràn đầy hạnh phúc cắn anh một ngụm, đáng tiếc anh nhanh chóng cương người lên không cắn được, còn chạm phải hàm răng anh.

Thật ra anh đâu có ăn no, nhưng kiêng dè lần đầu tiên của cô gái nhỏ, bây giờ còn muốn ôm cô, cố nén dục vọng đang động dậy, thật sự có chút vất vả.

Dư âm của cuộc vận động chưa đi, cô ngay cả ngón tay cũng không có sức lực. Chung Tuyền dán vào bên tai cô phả hơi nóng như lửa “Sao em lại xinh đẹp như vậy.” Thấy sợi tơ bạc óng ánh trong suốt đang trên bờ môi, không nhịn được lại hôn xuống.

Vốn đã hẹn với Tân Dao cùng đi dạo phố, nhưng đêm qua Hạ Hàm thật sự tiêu hao rất nhiều thể lực, nên Tân Dao điện một lần rồi lại một lần cô cũng không tỉnh lại.

Chung Tuyền cầm điện thoại của Hạ Hàm đi ra ngoài nghe máy.

“Tân Dao.” Chung Tuyền nói.

“Hạ Hàm đâu?”

“Cô ấy còn đang ngủ. Để tôi gửi số đo của Hạ Hàm cho em, em chọn giúp hai bộ mang tới đây, ngày mai cô ấy sẽ đi thực tập, chậm nữa thì không còn kịp mất.”

“Ừ, được, nhưng Hạ Hàm thích màu gì?” Tân Dao hỏi.

“Màu trắng.”

Tân Dao suy nghĩ một lát, chờ Chung Tuyền gửi số đo qua, trước khi tắt điện thoại lại hỏi Chung Tuyền: “Cô ấy làm sao vậy?”

“Cô ấy quá mệt.”

Tân Dao bừng tỉnh hiểu ra, “À” một tiếng nhanh chóng cúp điện thoại, trái lại ở đầu bên kia điện thoại thì nở nụ cười.

Buổi tối Tân Dao mới qua bên này, còn có cả Hạ Cận. Cả ngày hôm nay Hạ Hàm không ra khỏi cửa, thoạt nhìn không có sức sống, còn mặc đồ kín mít nữa. Tân Dao kéo cô vào trong phòng, để nghị Hạ Hàm thử quần áo vì sợ không thích hợp.

Nhưng Hạ Hàm xấu hổ, chậm rì rì nói: “Họp ạ, em rất thích, màu sắc em cũng rất thích.”

Ngược lại Hạ Cận nhìn là hiểu ngay, chứng kiến mí mắt em gái sụp xuống, đi thì chậm chạp, tất nhiên biết đã xảy ra cái gì. Nhưng anh cũng không nhiều lời, chỉ liếc nhìn thoáng qua Chung Tuyền. Đêm qua lừa Hạ Hàm về ăn sạch, anh còn chưa tìm cậu ta tính sổ đâu đấy! Nghĩ vậy, Hạ Cận liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chờ Hạ Cận và Tân Dao đi rồi, Chung Tuyền bảo Hạ Hàm mặc đồ công sở cho anh xem, Hạ Hàm không đồng ý, cơ thể dựa vào người anh, đảo mắt.

Chung Tuyền ôm cô, giữ chân trần của cô, rồi nhìn thoáng qua đôi giày cao gót tinh xảo mà Tân Dao vừa đưa tới, thật sự muốn nhìn cô đi nó. Anh đã sớm đề ý tới bộ đồ cánh sát rồi, tương lai còn dài, một ngày nào đó bắt cô mặc vào, rồi sau đó trần truồng nằm úp sấp, nhìn đáng vẻ đáng thương muốn khóc mà không khóc được của cô, giữ chặt cô rồi bắt nạt.

“Vừa rồi không muốn thử, em còn chưa biết có thích hợp hay không.” Trên người cô tất cả đều là dấu vết bị anh giày vò đêm qua, làm sao dám để Tân Dao nhìn thấy.

“Yên tâm, nhất định rất thích hợp.”

Hạ Hàm đáp lại một tiếng, nằm úp sấp trong lòng anh nhẹ nhàng hít thở, Chung Tuyền lo lắng, “Còn khó chịu sao? Có đau không hả?” Trong lúc anh nói chuyện tay đã dò xét đi xuống dưới, muốn tụt quần nhỏ của cô để kiểm tra.

“Không đau không đau, thật sự.” Hạ Hàm nắm chặt quần, không để anh tiếp tục.

Cuối cùng hai người cùng nhau nằm xuống ôm nhau ngủ, anh nhìn mí mắt mỏng manh của cô lay động, rốt cuộc không nhịn được nói: “Ngày mai dẫn em đi tới nhà anh nhé, gặp người lớn.” Hạ Hàm chỉ nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, cũng không biết có nghe được hay không, tìm tư thế thoải mái trong lòng anh, hô hấp mềm mại phun trên người anh, chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Chung Tuyền liền dẫn Hạ Hàm về nhà, Hạ Hàm vừa giận dữ vừa lo lắng. Dọc đường đi hỏi anh sao không chuẩn bị quà tặng, còn hỏi anh, chú đi thích cái gì.

“Bọn họ thích con dâu.”

Hạ Hàm nói anh đeo miệng, quả thật cô rất căng thẳng. Ba Chung Tuyền cô cũng có nghe nói qua, còn có Chung Thác, cũng là tính anh trong giới kinh doanh ở thành phố A. Và cô chỉ mới sinh viên đại học, điều này khiến Hạ Hàm có chút tự ti.

Trước khi đến Chung Tuyền đã gọi điện về nhà, chuyến đi này là khó tránh khỏi. Cũng may mẹ Chung hiền lành phóng khoáng, mới gặp Hạ Hàm đã rất thích cô gái nhỏ này, bà vẫn luôn muốn có đứa con gái, ngược lại sinh hai người đều là con trai. Con trai cả độc lập điềm đạm, rất kính trọng bà, nhưng không có cảm giác gần gũi ỷ lại. Còn Hạ Hàm, lần đầu tiên gặp mẹ Chung liền cảm thấy cô gái này thu hút người ta yêu thương, duy nhất không đạt chính là tuổi còn quá nhỏ.

Hạ Hàm ngoan ngoãn chào mọi người, Chung Nghiêm cũng đặc biệt chạy về nhìn bạn gái nhỏ của con trai. Anh trai và chị dâu Chung Tuyền cũng ở đây, Hà Tử Xuyên và Chung Thác cùng nhau xuống lầu, cười gật đầu với Hạ Hàm.

Hạ Hàm bình tĩnh phân tích, mẹ Chung Tuyền rất thích cô. Mặc dù chú quyền cao chức trọng, nhưng xem ra rất hiểu lý lẽ, coi như mình hơi nhỏ tuổi, cũng sẽ không phản đối chuyện cô và Chung Tuyền ở cùng một chỗ. Còn chị dâu Chung Tuyền, xinh đẹp, nhưng ngoại trừ xinh đẹp ra cô không tìm ra từ gì để hình dung khuôn mặt tinh xảo, đáng người hoàn mỹ.

Ngược lại Chung Thác là người khiến Hạ Hàm lo lắng. Cô có thể nhìn ra trong nhà này lời nói của Chung Thác rất có uy quyền. Mặc dù vừa rồi gật đầu với cô, nhưng có thể cảm giác được sự xa cách lạnh lùng. Âu phục trên người cắt may vừa vặn bộ dạng tinh anh, điểm này rất giống cậu. Ở tuổi này người đàn ông đặc biệt thành thực, mà loại thành thực này, cũng là điểm hấp dẫn trí mạng đối với con gái.

Ăn cơm xong mẹ Chung liền lôi kéo Hạ Hàm nói chuyện phiếm, hỏi cô khi nào thì tốt nghiệp. Hạ Hàm đều thành thật trả lời từng thứ một.

“Nếu cả năm tư đại học đều thực tập, thì cũng tính như tốt nghiệp rồi.” Mẹ Chung nói.

Hạ Hàm cảm thấy mẹ Chung nói rất đúng, cũng gật đầu.

“Đã xem như tốt nghiệp, thì sớm gả vào đây, con còn nhỏ tuổi, sớm sinh đứa nhỏ cơ thể cũng dễ dàng bình phục, về sau lại không ảnh hưởng tới cơ thể. Phụ nữ hai mươi tuổi là giai đoạn vàng tốt nhất để sinh em bé.”

Hạ Hàm thụ sủng nhược kinh, bị mẹ Chung nói mấy câu vòng vèo choáng váng, đã lảng lảng rồi, “Con cũng muốn sớm gả cho anh ấy, sớm sinh em bé ạ.”

Mẹ Chung nghe xong lời này cao hứng nắm tay Hạ Hàm.

Cô cho rằng mẹ Chung thật lòng thích cô, cho nên thân thiết gần gũi với mẹ Chung hơn. Vì vậy Hạ Hàm còn muốn ở lại nhưng đã bị Chung Tuyền mang đi. Trên đường trở về Chung Tuyền nói với cô: “Nơi này và cuộc sống về sau của chúng ta không có nửa điểm liên quan, trừ khi cần thiết, nếu không thì chúng ta không trở về.”

“Sẽ không chứ, em rất thích, hình như đi rất thích em, còn có chú, không giống với trên ti vi, người thoát nhìn rất trẻ tuổi, còn có thể nói đùa. Chung Tuyền, vợ anh cả rất xinh đẹp, khiến em có chút áp lực.”

Chung Tuyền vẫn về mặt tròn trịa của cô, nói cô rất dễ bị lừa, cho viên đường là có thể lấy về nhà.

Nhà họ Chung

Hà Tử Xuyên vừa mới tắm rửa xong, trong đầu tất cả đều là khuôn mặt trẻ tuổi tươi đẹp của Hạ Hàm, chợt phía sau thân bị người đàn ông hung hăng giữ chặt, bàn tay to thô vào trong áo tắm của cô ta, véo eo cô ta, cắn một ngụm trên cổ cô ta.

Rất đau, nhưng Hà Tử Xuyên không muốn kêu đau.

“Thế nào, mất hứng rồi hả?” Giọng điệu Chung Thác lạnh lùng thờ ơ, nhưng bàn tay to như lửa đốt chọc ghẹo cơ thể Hà Tử Xuyên.

“Em xinh đẹp, em làm việc tốt, cũng chưa thành thạo đâu, có cái gì mà ngẩng cao đầu!” Anh ta vừa dứt lời liền đẩy Hà Tử Xuyên xuống giường, rất không dè dặt từ tẽ cởi áo tắm của cô ta ra, động tác thô lỗ.

“Anh thật sự khiến cho tôi ghê tởm!” Đôi mắt đẹp của Hà Tử Xuyên không hề có sức sống, ngang ngược quật cường không khóc, muốn chạy trốn nhưng lại trốn không thoát, chỉ có thể để mặc kẻ anh ta muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hôm nay đi thực tập nên Hạ Hàm dậy từ sớm, hóa trang nhẹ, mặc bộ đồ công sở màu trắng mà Tân Dao đưa tới, lqđôn, phối hợp với đôi giày cao gót đứng trước gương kiểm tra mình. Chung Tuyền đang chuẩn bị bữa sáng cho cô nhìn thoáng qua cô gái trong gương mặc bộ váy này càng tôn lên vẻ trắng nõn duyên dáng.

Mặc dù vóc người cô không cao, nhưng cơ thể lồi lõm khéo gọi, khiến người nào đó vừa mới bắt đầu được ăn mặn lại rục rịch, không nhịn được ôm cô từ phía sau, tay đặt vào trước ngực.

Hạ Hạ nghiêng đầu hỏi anh: “Đẹp không ạ?”

Chung Tuyền ôm cô hít một hơi thật sâu, bàn tay xoa trên eo thịt mềm mại của cô, giọng trầm khàn khó khăn đè nén đáp: “Đẹp lắm.”

Cảm giác cô gái nhỏ nở rộ trong lòng bàn tay anh, đáng vẻ trẻ con từ từ biến mất, càng ngày càng tươi đẹp không dính bụi trần. Nhưng anh lại bắt đầu sợ, sợ có một ngày cô sẽ rời xa mình.

Hạ Hàm nhìn cũng hết sức hài lòng, ăn cơm xong Chung Tuyền kiên quyết đưa cô đi. Cao ốc tòa soạn báo yên tĩnh khiêm tốn, khó tránh khỏi khiến người mới như Hạ Hàm có chút luống cuống, Hạ Hàm nghiêng đầu nhìn anh, cắn khóe môi.

Chung Tuyền cúi người xuống ôm lấy Hạ Hàm, hôn lên trán cô: “Làm việc biết điều chút là được, đừng lo lắng.”

Cô gật đầu tạm biệt Chung Tuyền.

Vào thang máy lên lầu báo danh, “Oanh” một tiếng cửa kính thủy tinh trong suốt cảm ứng tự động mở ra, tiếng động lớn ồn ào ầm ĩ, giấy A4 bay tán loạn. Hành lang yên tĩnh vừa nãy hoàn toàn biến mất, khiến Hạ Hàm có chút không thích ứng được. Trước mắt đều là nhân viên công tác nhanh chóng qua lại, hoàn toàn không có ai chú ý tới Hạ Hàm, hướng chỉ cô còn mặc đồ công sở màu trắng, giống với mấy người phụ nữ làm việc ở đây, không nhận ra có gì khác biệt cả.

Cô hỏi đường tới văn phòng tổng biên tập, ngoài cửa văn phòng tổng biên tập là bàn làm việc của trợ lý, cô ta ngăn Hạ Hàm lại, ý bảo Hạ Hàm đợi một chút.

Hạ Hàm gật đầu, ngoan ngoãn đứng trước cửa, sắp nửa giờ trôi qua, trợ lý cũng thấy không ổn, sợ Hạ Hàm không kiên nhẫn chờ đợi. Mặc dù thật sự không nhìn ra Hạ Hàm có gì đó không kiên nhẫn, cảm thấy cô gái nhỏ mới tới này rất có tính nhẫn nại, vì tò mò nên trò chuyện mấy câu.

Trợ lý tổng biên tập biết được cô là sinh viên đại học A thì thở dài, nhắc nhở cho Hạ Hàm biết: “Vài năm nay trình độ của thực tập sinh đại học A giảm sút, trước mắt không một ai có thể ở lại tòa soạn báo chúng tôi, cô chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Cảm ơn chị.” Hạ Hàm còn muốn hỏi thêm trợ lý tổng biên tập đã ngắt lời, nói là có thể đi vào rồi.

Văn phòng tổng biên tập xoa hoa rực rỡ, khiến Hạ Hàm hơi chần chừ, bên trong còn có một người đàn ông, bóng lưng cao lớn, dáng người thẳng tắp mặc một bộ âu phục may thủ công, nhìn Hạ Hàm vừa vào cười khe khẽ. Nói như thế nào nhỉ, nụ cười này thoát nhìn vừa gian xảo vừa khôn khéo.

Không nghĩ nhiều, Hạ Hàm liền đi vào.

Trần Dục vừa ra khỏi văn phòng tổng biên tập, chợt nghe vị trợ lý xinh đẹp của tổng biên tập hô một câu: “Đây là lý lịch tóm tắt của Hạ Hàm, nhanh đóng dấu giúp tôi, thực tập sinh mới tới.”

“Hạ Hàm.” Tên này cũng khiến Trần Dục ngây ngẩn cả người.

Trợ lý tổng biên tập thấy không ai đáp lại cô, chỉ có thể tự mình đi đóng dấu. Thông qua máy tính trên bàn làm việc, Trần Dục nhìn ảnh chụp chứng minh nhân dân của cô gái trong màn hình, đôi mắt hạnh đen tuyền đầy nước, khuôn mặt sạch sẽ trẻ con non nớt.

Anh ta quay đầu ngẩng nhìn kính mờ của văn phòng tổng biên tập, cũng không biết là nhìn gì, chỉ chăm chú nhìn một lúc rồi rời đi.

Bận rộn cả một buổi sáng cuối cùng cũng kết thúc, Hạ Hàm rất vui vẻ, sau khi tổng biên tập sắp xếp nhiệm vụ cho cô, cho cô nửa ngày để cô tự điều chỉnh làm quen với công việc.

Còn chưa tới giờ tan tầm tổng biên tập đã để Hạ Hàm về, cô vui vẻ đi đón Chung Tuyền, rồi vào quán ăn tư gia nhỏ cách cục công an thành phố không xa. Ngồi gần cửa sổ, không khí bên trong mát mẻ, khiến tất cả lỗ chân lông trên người Hạ Hàm đều giãn ra. Một lát sau, mới cảm điện thoại gửi tin nhắn sang cho Chung Tuyền, bảo anh tan tầm tới chỗ này.

Hạ Hàm nhìn thời gian, ngón tay chỉ lên thực đơn mấy món ăn mà anh thích, rồi bảo người phục vụ là khi Chung Tuyền tới thì có thể mang thức ăn lên luôn. Ngồi không đầy một lúc, thì thấy chiếc xe màu đen của anh chạy vào sân của nhà hàng tư nhân này.

Hạ Hàm quay đầu nhìn anh, anh cầm điện thoại trong tay đi về phía người đàn ông đối diện, về mặt có chút chăm chú, xem ra đang dặn dò việc gì đó. Ngay cả lúc này Hạ Hàm vẫn si mê như cũ, không rời ánh mắt đi.

Chung Tuyền đi vào lướt nhìn qua liền tìm được cô, ngồi xuống hỏi cô: “Ngày đầu tiên thực tập cảm giác như thế nào?”

“Ừm, buổi chiều cho em nghỉ, nên khỏi phải đi làm.”

“Vậy vừa đúng lúc, anh dẫn em đi câu cá.”

“Thật không?” Hạ Hàm vui vẻ thiếu chút nữa hét to lên, “Hai hôm nay thời tiết quá nóng, trên núi chắc là mát mẻ.” Ừ quý đôn.

“Vậy thì ăn cơm nhanh lên, về nhà đổi quần áo rồi đi.” Khi hai người nói chuyện đồ ăn đã dọn lên đầy đủ, Hạ Hàm cầm đũa vui vẻ ăn.

Ăn cơm xong hai người trở về, Chung Tuyền bảo Hạ Hàm mặc thêm quần áo, thời tiết trên núi tương đối mát, anh cảm trang bị câu cá, mang theo thức ăn cho cá đặt vào trong xe. Vừa ra khỏi tiểu khu, lại xuống xe mua vài thứ mang theo, Hạ Hàm ngồi bên tay lái phụ không biết anh mua cái gì, quay đầu chỉ nhìn thấy anh vừa đóng cốp sau lại.

Hôm nay không phải là chủ nhật cho nên núi Cảnh Nam cũng không nhiều người lắm, trên đường lên núi cũng không có mấy chiếc xe. Núi Cảnh Nam cô chỉ từng đi một lần hồi nhỏ, còn nhớ rõ nơi đó có một hồ Bích Lam xanh biếc, nước từ trên núi chảy xuống xung quanh, phong cảnh rất đẹp, đoạn đường lên núi có một khúc cầu treo, bây giờ chắc cũng đã sửa chữa. Đường lên núi dốc ngược, cũng không dài lắm, ngược lại lúc đó cô cảm thấy vô cùng thú vị. Đứa bé cảm nhận cái gì cũng đều mới mẻ, một đường từ trên xuống dưới nắm chặt sợi dây xích sắt to đi tới cầu treo, vui vẻ hét toáng lên.

Đến địa điểm Hạ Hàm mới biết được thay đổi quá nhiều, bởi vì người ta đã thay đổi nhiều trang thiết bị, an toàn phòng hộ cũng làm đầy ra đầy. Bọn họ đi hơi muộn, không bao lâu màu đen liền dần buông xuống. Chung Tuyền thấy cô chơi đùa vui vẻ, trở về xe cầm quần áo cho cô.

Công lực câu cá của Hạ Hàm cũng không tệ, hồi lâu sau nhìn thoáng qua giỏ cá, vô cùng hài lòng. Cô mặc quần áo Chung Tuyền đưa cho rồi tiếp tục câu, còn Chung Tuyền đã dọn xong ghế để nướng.

Trong hòm bên chân Chung Tuyền còn có thêm thịt ba chỉ và rau xà lách, Chung Tuyền bảo Hạ Hàm làm vài việc đơn giản, còn anh đang xử lý mấy con cá Hạ Hàm vừa câu được.

Lửa cháy, chung quanh sáng rực lên một vùng, hôm nay người lên đây đã ít rồi, đến lúc này càng không có ai. Vùng núi lung linh kỳ ảo lại yên tĩnh, cây cối cao vút tầng mây, tiếng xào xạc của lá cây vang lên dưới chân Hạ Hàm.

Cô nhìn gò má người đàn ông đối diện dưới đồng lửa, ánh mắt chuyên chú thâm sâu, đôi tay nhanh nhẹn, hai ba cái đã xử lý xong cá, xuyên que qua, đặt

trên giá nướng, thuần thực vậy gia vị lên.

Chỗ nào của anh nhìn cũng đẹp mắt, làn môi mỏng manh, nói anh là công tử của thành phố mười dặm có nhiều người nước ngoài ở cũng không quá đáng. Nhưng Chung Tuyền xuất sắc không chỉ ở dáng vẻ, điểm này Hạ Hàm hiểu được. Chỉ có xuất sắc thành thực vượt bậc, tài năng xuất chúng mới xứng với anh.

Nướng nhìn rất ngon, Chung Tuyền gỡ hết xương cá đưa cho cô ăn, Hạ Hàm vui vẻ đón nhận, mỗi người một ly bia, không có chuyện gì mất ngủ hơn giờ phút này.

Trong trời đêm sao sáng chói mắt, Hạ Hàm dựa vào người anh, người cũng đã hơi say, khuôn mặt nhiễm lên vàng hồng nhạt.

Gió thổi mang theo chút ẩm ướt, Chung Tuyền cởi áo khoác bọc cả người Hạ Hàm vào trong, ôm cô rất chặt.

Hạ Hàm choáng váng, khuôn mặt tròn trịa đỏ au nở nụ cười xinh đẹp với anh, cô đâu có biết rằng nụ cười này đối với Chung Tuyền mà nói có bao nhiêu hấp dẫn người, anh không nhìn được hôn lên mặt cô, ấn cô vào trong ngực, nghe cô nói chuyện.

“Ba, ba là ngoài ý muốn đúng không. ... Nếu thật sự ông yêu người phụ nữ khác, thì vì sao còn lẻ loi một mình. ...”

“Nếu là ngoài ý muốn, mẹ hẳn là nên tha thứ cho ông.” Cô đã khóc, hốc mắt cũng chưa xót. Đối với chuyện giành giật từ trước tới giờ cô khó vượt qua được. Mẹ qua đời khi cô còn nhỏ như vậy, muốn trở về bên cạnh ba và anh trai, nhưng lại không dám nói với ai.

Mặc dù Lê Chính chăm sóc cô cực kỳ chu đáo, nhưng từ trong đáy lòng Hạ Hàm vẫn sợ Lê Chính.

Những điều này khi cô trở về cũng chưa tâm sự với ai, chỉ có lần này nói với Chung Tuyền.

Chung Tuyền ôm cơ thể nhỏ nhắn của cô, giọng trầm thấp hiểu rõ trái tim Hạ Hàm, nói: “Không phải bây giờ đã về rồi sao?”

Cô xoay người bỏ nhào vào ngực Chung Tuyền, “Em trưởng thành rồi, đừng xem em như đứa bé nữa.”

Anh nghĩ, rốt cuộc là Lê Chính làm thế nào với Hạ Hàm đây?

Vật chất và tình cảm trao đầy đủ, nhưng lại xem cô như đứa bé. Sắp đặt, nuôi dưỡng, yêu thương. ... Quan hệ giữa bọn họ là do anh ta làm chủ, nhưng vì sao Lê Chính lại để Hạ Hàm quay về?

Anh càng ngày càng tò mò về người tên là Lê Chính kia.

Sau khi Hạ Hàm khóc xong liền ngủ, Chung Tuyền bế cô về xe, cài xong dây an toàn, rồi đắp bộ y phục trên người cô. Vùng núi yên tĩnh thanh khiết, chỉ có bầu trời đêm đầy sao chiếu sáng mặt hồ xanh biếc. Từ vùng ngoại thành chậm chậm chạy tiến vào nội thành, thỉnh thoảng gặp phải làn đường giám tốc độ, Chung Tuyền cẩn thận chạy chậm lại, sợ làm Hạ Hàm tỉnh giấc. Đèn đường thành phố A xa hoa sáng rực, xuyên qua cửa kính xe chiếu vào trên khuôn mặt ửng hồng của Hạ Hàm, anh không nhìn được nhìn thêm một lát, đưa tay chạm vào nơi có cảm xúc tròn nhẵn tinh tế.

Cảnh đêm thành phố A rất mê người, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác im lìm vắng vẻ, may mà có cô bên cạnh mình.

Đến tiểu khu Thụy Dương, anh ngừng xe ổn định xong xuống xe ôm lấy cô. Vừa mới mở cửa xe, Hạ Hàm liền mềm nhũn ngã xuống, một cánh tay Chung Tuyền đón được cô, một tay cởi dây đai an toàn cho cô, tiện tay bỏ áo trên người cô xuống, ôm trở về nhà.

Một tay anh mở cửa, dùng chân đẩy cửa ra, chỉ bật một ngọn đèn áp tường mờ tối, ôm Hạ Hàm trở về giường.

Chung Tuyền thấy cô đã ngủ say, động tác nhẹ nhàng, nâng nửa người cô lên, cởi quần áo rồi đổi đồ ngủ cho cô. Cô gái nhỏ cực kỳ phối hợp, đã mơ mơ màng màng thành như vậy rồi mà còn biết nâng thắt lưng để anh cởi.

Hạ Hàm ghé vào ngực anh để chịu muốn chết, không muốn rời giường.

Vừa tới văn phòng, trợ lý tổng biên tập đã kêu Hạ Hàm đứng lại, cô ta cũng rất tốt, liền hỏi Hạ Hàm: “Người tên Trần Dục, cô có quen không?”

Trần Dục, trong đầu Hạ Hàm nghĩ lại tên này lần nữa, lắc đầu.

“Vậy thì kỳ lạ nhỉ.”

“Anh ta chỉ đích danh cô đi cùng phóng viên phỏng vấn.” Trợ lý tổng biên tập uống một ngụm cà phê, ngồi trên bàn làm việc của Hạ Hàm, váy ngắn ôm hông vì động tác như vậy để lộ một mảng xuân quang.

Trợ lý tổng biên tập cũng chú ý tới, vội vàng đứng lên rồi dặn dò Hạ Hàm, “KW không thể có đường tắt, còn nữa, người tên Trần Dục ngàn vạn lần không thể chọc vào, người đó rất khó hầu hạ, Hạ Hàm nếu anh ta đối với cô.” Trợ lý nâng mi mắt nhắc nhở Hạ Hàm, “Nếu như không thành thật với cô, thì cô nhìn một chút, về nói lại với tôi, về sau không cần gặp mặt, tôi cần giúp cô.”

Chương 20

Trần Dục – trong đầu Hạ Hàm thoáng hiện chút ký ức nhỏ nhất, nhưng từ đầu đến cuối không ghép lại được.

“Người đối diện với bàn làm việc nghe nói chính là vì Trần Dục làm quá mạnh không xuống giường được, đã xin nghỉ một tuần, cách xa anh ta một chút.”
Trợ lý tổng biên tập nhắc nhở Hạ Hàm, cô ta thấy Hạ Hàm tuổi nhỏ lại còn rất thành thật.

Sắc mặt Hạ Hàm có chút cứng đờ, trợ lý tổng biên tập sợ cô hoảng hốt, vuốt tóc Hạ Hàm, “Không sao đâu, ngoài chuyện công việc, những thứ khác không cần để ý tới anh ta.”

Hạ Hàm dừng một lát mới lên tiếng: “Không phải, em cảm thấy tên anh ta rất quen thuộc, hình như nghe đâu đó rồi.”

“Xuất thân trong gia đình cách mạng, sau này bắt đầu từ từ theo nghiệp kinh doanh, thành phố A người biết anh ta cũng không thiếu, được rồi, mau đi đi.”

“Dạ.”

Phòng vấn tiến hành ở một nhà hàng cao cấp, thật ra Hạ Hàm chính là chân chạy việc vặt.

Trong phòng phỏng vấn chỉ còn lại hai người Trần Dục và Hạ Hàm, phong xa hoa yên tĩnh không tiếng động. Hạ Hàm cúi đầu nghiêm túc cẩn thận sắp xếp lại bản ghi chép vừa rồi phỏng viên ‘rồng bay phượng múa’ viết, không liếc mắt nhìn Trần Dục một cái.

Một lát sau, điện thoại của Trần Dục đột nhiên vang lên, Hạ Hàm theo tiếng reo này nhìn qua, rồi lại vội cúi thấp đầu tiếp tục công việc trong tay. Ngay cả lúc vừa rồi tiếng chuông di động của anh ta vang lên, cô cũng chỉ giương mắt nhìn thoáng qua tay cầm điện thoại của anh ta.

Người đàn ông kia khớp xương rõ rệt, ngón tay dài nhanh nhẹn, rất trắng.

Trần Dục đi tới cửa sổ sát đất cách xa Hạ Hàm nghe điện thoại, từ vị trí của anh ta có thể quan sát toàn bộ cảnh phồn hoa của thành phố A.

“Em gái nhà người ta ở ngay bên cạnh cậu, Trần Dục, cậu giả vờ chứng chặc đường hoàn làm gì!” Đầu bên kia điện thoại giọng đàn ông cười hi hi ha ha, bộ dạng đang xem kịch vui.

“Cậu ta như vậy mới là tính tàn bạo như báo, trái lại em gái rất thành thật.” Trần Dục cũng cười cười.

“Được rồi, người đã đưa tới cạnh cậu, tự cậu xem mà làm đi, người ta không có của cải gì, nhưng cũng không thể để cậu tùy tiện chà đạp, đừng làm ra chuyện gì quá đáng!”

Hạ Hàm ngồi bên này hoàn toàn không nghe được gì, cũng không quan tâm tới Trần Dục.

Trần Dục cúp điện thoại, nhìn Hạ Hàm mấy lần, cô gái rất nhỏ bé nhưng nhìn qua cũng không lộ vẻ yếu mềm, một đôi mắt kiên định, ngược lại thỉnh thoảng nhún bộ dạng yếu ớt rất đáng yêu. Lâu như vậy, nhưng con mắt liếc anh một cái cũng không dám.

Hạ Hàm. Trong lòng anh ta lăm bắm tên này.

Việc phỏng vấn tới trưa là kết thúc, sau đó có mấy lần Trần Dục trực tiếp đề nghị với tòa soạn báo muốn gặp Hạ Hàm. Cứ như vậy, tin đồn nói nhảm trong tòa soạn báo càng nhiều hơn, huống chi cô vẫn còn là thân phận thực tập sinh.

Cô oan ức tủi thân, nhưng vẫn không biểu lộ rõ ràng, trong công việc vẫn nghiêm túc như trước, trợ lý tổng biên tập có chút đồng cảm với cô gái nhỏ này, trong lòng cũng âm thầm mừng Trần Dục.

Chính xác, chỉ cần Trần Dục động một ngón tay là có thể khiến cuộc sống của Hạ Hàm như nước sôi lửa bỏng, giữa các đồng nghiệp truyền đi đủ kiểu chỉ trích Hạ Hàm.

Mặc dù Hạ Hàm có chút chậm chạp không nắm bắt nhanh, nhưng những thứ này cũng khiến cô cảm giác được, chỉ muốn hoàn thành kỳ thực tập này, còn về phần thư giới thiệu của tổng biên tập, cô cũng không ôm hi vọng gì lắm.

Chung Tuyền thấy Hạ Hàm rầu rĩ không vui liền cảm thấy không bình thường, chỉ cần chú nhật là Hạ Hàm như trút được gánh nặng, dần dần anh cũng nhìn ra được chút gì đó. Hôm nay là thứ sáu, anh về muộn, lúc vào phòng Hạ Hàm đã ngủ. Anh tắm xong từ phía sau ôm cô vào trong ngực, tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm thấy không đúng, anh mở đèn tường thì nhìn thấy Hạ Hàm đang lén lút khóc một mình.

Anh hỏi cô thế nào cô cũng không nói, chỉ đơn giản nói với anh thực tập rất mệt, rất khác với mong đợi của cô.

Chung Tuyền đau lòng hôn lên nước mắt cô, ôm vào trong ngực dỗ dành, vỗ định như vậy an ủi cô đi vào giấc ngủ.

Nhưng Hạ Hàm đáp lại rất nhiệt tình, bàn tay nhỏ bé run rẩy cởi nút áo ngủ cho anh.

Thân thể Chung Tuyền lập tức nóng như lửa đốt, lật người đè lên cô, dịu dàng nói: “Chờ em suy nghĩ xong thì nói với anh, anh chờ em.”

Khi nói chuyện bàn tay to của anh đã chui vào trong váy ngủ của cô, cảm một bên mềm mại trắng như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve, hôn nồng nàn một đường từ ánh mắt xuống phía dưới, răng linh hoạt cắn vai cô, miệng ngậm một bên mềm mại trắng như tuyết.

Tâm tình cô không tốt, càng dựa sát vào anh hơn, chủ động đưa chân quần lên eo anh, thuận thế nâng người lên để anh dễ dàng cưỡi váy ngủ cho cô.

Từ sau đêm đầu tiên, hai người cũng không làm nhiều lắm, cũng đều là anh dụ dỗ lừa gạt mới ăn được, chỉ có lần này Hạ Hàm chủ động, khiến Chung Tuyền càng khó nhằn nhìn được nữa.

Chỉ vào được một nửa đã bị của cô siết chặt, cảm xúc thâm sâu ấm nóng tiêu hồn bao bọc lấy anh, đương nhiên anh muốn nhập sâu vào cô hơn. Cô gái nhỏ non mềm như nước nằm dưới thân, chỗ nhỏ bé vì anh mà mở rộng ra, hai đóa hoa vì anh va chạm mà lác lác không thành bộ dáng. Hạ Hàm cảm tay anh, nhắm mắt lại hưởng thụ rên khẽ như mèo, không nhìn tới anh.

Vừa vào sâu cô liền nhúm mày khó chịu, anh cũng không dám sượng, làm nhanh để ra. Động tác càn như vậy, thỉnh thoảng bị trượt ra, đâm phía ngoài nơi non mềm êm dịu của cô. Hạ Hàm lại càng không chịu nổi, không tới một lát thì cơ thể run rẩy từ bỏ, bảo anh ngừng lại.

Chung Tuyền nghe lời cô, ôm cô vào trong ngực, rồi ấn sâu vào người cô. Chỗ đó cứng rắn nóng như lửa nhập sâu vào, anh không nhìn được khó chịu thờ ơ hờ hững bên tai Hạ Hàm.

Từ chân cô cúi người ôm lấy thân cô, thả cô xuống từ từ. Hạ Hàm chôn ở cổ anh lắm lắm, tiếng kêu này vừa đau khổ vừa hưởng thụ.

Chung Tuyền sợ cô không thoải mái, liền gọi tên cô: “Hàm Hàm.”

Hạ Hàm đang lác lác trả lời, dưới thân lập tức đầu hàng, ẩm ướt không ra hình dạng nữa. Tiếng va chạm “Phạch phạch” càng lớn thêm, cô xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, xoắn cái kia của anh càng chặt thêm.

“Không cần... Đừng mà... Chúng ta nói chuyện chút được không?” Cô ôm anh rất chặt, bụng dưới co thắt lại.

“Nói với anh một chút đi, tòa soạn báo có chuyện gì vui không?” Chung Tuyền yêu thương cô, khi cô cắn siết chặt nhất lui ra ngoài. Sau đó xoa mông tròn lẳn của cô, tay cầm tay cô nắm lửa nóng của mình, dạy cô chụp bên ngoài rồi vuốt lên vuốt xuống.

Lúc này Hạ Hàm vậy mà còn sức lực phản kháng, chỉ cảm thấy thứ đồ trong tay cầm quá cứng rắn nóng bỏng lại dính dính.

“Không có chuyện gì vui sao?” Chung Tuyền lại hỏi, nhưng giọng trầm khàn gọi cảm, cảm tay của cô đẩy nhanh tốc độ, hừ một tiếng thô to, khiến bàn tay nhỏ bé của Hạ Hàm dính một mảng đặc sánh.

Hạ Hàm im lặng không lên tiếng, quả thật không có chuyện vui vẻ. Ở đơn vị thực tập cô chỉ muốn chăm chỉ hoàn thành công việc của mình, chịu đựng qua kỳ thực tập đầy dọa dẫm.

Hạ Hàm mê man mở hai mắt ra nhìn vũng màu trắng đục trong tay sừng sờ.

Chung Tuyền vẫn đang nhìn cô, duỗi cánh tay rút khăn giấy ra lau cho cô rồi ôm cô đi về phía phòng tắm.

Trở lại giường lần nữa, mệt mỏi lúc này đã tan đi không ít, cô ngửi thấy trên người anh như mùi hương sữa tắm của cô, trong lòng lại khó chịu, liền hỏi: “Khi anh vừa tới cục công an thành phố cũng bị bắt nạt chứ?”

Chung Tuyền lập tức cảnh giác, nhưng cũng không biểu hiện ra cho Hạ Hàm thấy, ngược lại nói: “Làm sao em biết được, người mới tới cục sợ nhất là đến dưới tay anh.” Chung Tuyền vuốt tóc cô, đáy lòng đau xót.

Cô gái nhà anh rất thành thật, tất cả nỗi lòng đều viết ở trên mặt, không giấu được dù chỉ chút tâm tư nhỏ. Bị uất ức cũng thích tự mình cất giấu, bất cứ ai cũng có thể nắm được nhược điểm của cô. May mắn duy nhất chính là, cô rất kiên cường, sẽ không dễ dàng cầu xin sự thỏa hiệp.

Hạ Hàm nghe xong lời anh thì mỉm cười, nói anh nhất định là nghiêm khắc không nể mặt cấp trên.

Quả thật cô không muốn biểu lộ mặt yếu đuối không chịu nổi cho người đàn ông mà cô để ý nhất thấy, muốn trở nên xuất sắc, đủ để xứng đôi với anh, phải hơn người khác, cô mới xứng với Chung Tuyền. Đêm nay cô đột nhiên nghĩ tới lời nói của Du Lộ.

“Ồ cùng một chỗ với Chung Tuyền chắc áp lực rất lớn, dù sao anh ấy cũng xuất sắc như vậy...”

Rời khỏi cậu, cuối cùng Hạ Hàm cũng cảm nhận được xã hội này có bao nhiêu vô tình tàn khốc. Giống như cô đang đợi “The Truman Show” (Là một bộ phim khoa học viễn tưởng hài của Mỹ phát hành năm 1998 – Theo Wikipedia) nhiều năm trước, từ trước tới nay tất cả suy nghĩ chủ quan đối với thế giới là sai lầm, nhận ra từng chút từng chút một, rồi thay đổi bản thân.

Qua vài ngày sau, Tân Dao gọi điện tới hỏi tình hình của Hạ Hàm, dường như cô ấy biết trong công việc của cô không thuận lợi, Hạ Hàm nói không có chuyện gì, rồi hỏi Tân Dao rốt cuộc Trần Dục là người như thế nào.

Bên Tân Dao bỗng nhiên cúp máy, làm Hạ Hàm cảm giác được rõ ràng người đàn ông này không tầm thường.

Cúp điện thoại Tân Dao liền gọi qua cho Chung Tuyền, “Hình như Trần Dục đang quấy rầy Hàm Hàm” Tân Dao có chút thờ ơ nói.

“Tôi đã biết, trước tiên đừng nói cho Hạ Cận.”

Nhắc tới Trần Dục, vì sao Tân Dao lại phản ứng mạnh như vậy? Hạ Hàm nghi hoặc, chắc là Từ Trình Phong biết rõ, đều là mấy vị công tử ở thành phố A, không thể nói rõ chi tiết, nhưng chắc là cũng biết chút ít về lai lịch.

Lúc Hạ Hàm điện thoại cho Từ Trình Phong, anh ta vô cùng vui vẻ, liền đón Hạ Hàm ở dưới cao ốc tòa soạn báo, rồi chở Hạ Hàm tới một nhà hàng yên tĩnh thuộc tài sản của mình, anh ta biết các cô gái đều thích chỗ như vậy.

“Từ Trình Phong.”

“Ừ, có gì dặn dò!” Từ Trình Phong hỏi Hạ Hàm muốn uống gì.

“Trần Dục, anh biết không?”

Từ Trình Phong nghe vậy ưỡn oai nhú mày, thành thật trả lời: “Tên này thủ đoạn độc ác, nhân lúc cháy nhà đi hôi của nhà họ Tân, còn ép Tân Dao gả cho hắn ta. Nói trắng ra là, hắn ta cưới Tân Dao còn không phải vì thể diện sao, cho trong nhà một cái công đạo, rồi bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt như trước à.”

“Anh ta và chị tiểu Tân có quan hệ!” Tất nhiên cô rất ngạc nhiên! Nhưng đã như thế này thì đã hiểu vì sao Trần Dục gây phiền toái cho cô, Hạ Hàm né tránh đề tài này, ngăn ngừa Từ Trình Phong để lộ cho Chung Tuyền biết.

“Vậy còn anh, cũng không phải đòi bạn gái còn siêng hơn thay quần áo sao.”

“Hàm Hàm, em có thể chừa cho anh chút mặt mũi không?” Từ Trình Phong ử rử, cô so sánh anh ta với Trần Dục cái tên cặn bã nam kia, thật sự rất mất giá.

“Cảm ơn anh, Từ Trình Phong.”

Hạ Hàm mỉm cười, cầm túi xách muốn đi.

“Em không theo anh uống một chén sao?”

Giọng Hạ Hàm nhỏ nhỏ, “Đằng sau anh, người con gái đó nhìn anh nãy giờ, ừm... Tôi thật sự phải đi rồi.”

Anh ta lập tức quay đầu lại, thế nhưng phát hiện đằng sau mình chính là một người đàn ông đẹp trai người châu Âu đang nhìn anh ta cười ái muội. Từ Trình Phong lập tức căng thẳng, lao lên kéo Hạ Hàm dẫn cô đi, “Sao bây giờ em độc ác như vậy hả! Là học ở Chung Tuyền à?”

Buổi chiều tổng biên tập lại gọi Hạ Hàm tới, rất có lỗi nói: “Hạ Hàm, tối nay đi ăn, cô cũng đến một lát nhé.”

“Anh Trần chỉ đích danh cô đi, đừng làm khó dễ tôi, đêm nay tôi đưa cô về nhà.” Tổng biên tập sợ Hạ Hàm từ chối, lại bổ sung thêm.

Hạ Hàm đồng ý, quả thật trong bữa tiệc tối Trần Dục đã ở trong đó. Khi cô đi vào, đoàn người có ý sắp xếp Hạ Hàm ngồi bên cạnh Trần Dục.

Trợ lý tổng biên tập cũng tới, đổi vị trí ngồi bên người Hạ Hàm, lặng lẽ đổi rượu mà Trần Dục rót cho Hạ Hàm thành nước trắng.

Lợi dụng lúc Trần Dục nghe điện thoại, trợ lý tổng biên tập nhỏ giọng khuyên tổng biên tập, nói: “Mau đưa Hạ Hàm về nhà đi, mặt cô ấy đã đỏ như vậy rồi.”

Tổng biên tập lau mồ hôi trên trán, cũng khó khăn không còn cách nào khác.

“Đó chính là cậu hai nhà họ Chung, cậu ngoan chút đi!” Giọng nói bên đầu dây kia mang theo lo lắng nhắc nhở, vội bảo Trần Dục thu tay.

Ngược lại Trần Dục nở nụ cười, dựa vào góc tường châm một điếu thuốc, chậm rãi nhả khói, toàn bộ khuôn mặt đều ẩn trong làn khói, nhìn không rõ vẻ mặt, giọng rất nhỏ, mang theo vẻ nguy hiểm tràn đầy, “Con thích là được rồi, “Làm quen” chút mà thôi, sao phải căng thẳng như vậy.”

“Làm quen cái rắm, buôn bán vào tay cậu đều thua lỗ một nửa!”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trần Dục ở đây khiến Hạ Hàm nán lại trong phòng dù chỉ thêm một giây cũng không chịu nổi, cô rời khỏi phòng đi ra đại sảnh muốn yên tĩnh một chút. Đại sảnh trên tầng cao của khách sạn rất vắng vẻ u ám, cô không say, nhưng hơi dính chút rượu là mặt đỏ lên, cho nên trợ lý tổng biên tập mới sốt ruột dẫn cô ra ngoài cho tỉnh rượu.

“Em chưa uống say.” Mặt tròn của Hạ Hàm hồng hồng, mặc dù đầu óc rất tỉnh táo, nhưng có thể có chút không ổn.

“Chỉ dẫn em qua ngồi một chút, lát nữa sẽ đưa em về nhà.” Trợ lý tổng biên tập gọi hai ly nước mật ong, bưng lại bảo Hạ Hàm uống.

Hai người trò chuyện một lúc, thật ra trợ lý chỉ sợ Hạ Hàm say nên không ngừng nói chuyện với Hạ Hàm, cũng may Hạ Hàm quả thật tỉnh táo.

Cô trợ lý nhìn thời gian cũng đã muộn, đề nghị đưa Hạ Hàm về nhà, sau đó vào phòng bao lấy áo khoác.

Chỉ còn một mình cô, Hạ Hàm nâng chén nước mật ong còn nóng, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm mê loạn rực rỡ xa xa của thành phố A, hít hít mũi.

Thì ra Trần Dục tìm cô gây phiền toái là vì Tân Dao.

Đột nhiên, ánh sáng trước mắt bị chắn hơn phân nửa, cả người Hạ Hàm nhanh chóng căng thẳng, vừa nhìn lên thấy là Trần Dục.

Người đàn ông trước mắt cười như không cười nhìn cô, khiến trong lòng cô có chút sợ hãi, đành phải nắm chặt ly nước mật ong trong tay. Trần Dục chú ý tới động tác của cô, lấy ly nước mật ong trong tay cô, cầm lên tay lắc lư ngắm nghía.

“Tôi vừa nhìn em vài lần, buôn bán đã lỗ mất một nửa, em nói có lời không?” Trần Dục không nhìn Hạ Hàm, vẻ mặt càng thâm sâu hơn, khiến cô nhìn không hiểu.

“Tôi có thể hiểu tâm tình của chị Tiểu Tân, sống chung một chỗ với loại đàn ông như anh, ngay cả tôi cũng khó chịu, huống chi là chị Tiểu Tân.”

Đã nhất định mất đi nên đừng cảm tiến tới, xúc động vứt bỏ, huống chi anh chưa bao giờ biết quý trọng. Có chăng chỉ là bức ép dụ dỗ lừa gạt, nhân lúc cháy nhà đi hôi của mà thôi.

“Anh gây cho tôi nhiều phiền toái thế cũng có ích lợi gì đâu, ngay cả liếc mắt chị Tiểu Tân cũng không thèm liếc anh một cái. Đây là công việc thực tập của tôi, một tháng sau tôi trở lại trường học, lúc đó thì có ảnh hưởng gì nữa, còn anh, có thể được lợi lộc gì chứ?” Hạ Hàm không nóng không vội, vẻ mặt bình thản hơn nhiều. Tính cô vốn rất tốt, nếu không bị Trần Dục đối xử như vậy, tất nhiên cô sẽ không tức giận thế này.

Nhưng sự tức giận của cô mà so sánh với những người con gái khác thì thật sự không tính là gì.

“Không thể tiếp tục thực tập, em chắc vừa lòng rồi?” Anh ta sẽ không biết, cơ hội thực tập đối với cô sinh viên đại học bọn cô mà nói có bao nhiêu khó khăn mới có được.

Cũng vì Trần Dục mà Hạ Hàm hoàn toàn tỉnh rượu, nói xong những lời này, gần như là chạy từ từ rời đi. Trợ lý tổng biên tập đi ra vừa đúng lúc gặp tình huống này, hoảng sợ quá, còn tưởng rằng hai người cãi nhau, lập tức đuổi theo Hạ Hàm.

Quả thực cô chưa từng nở nụ cười với anh ta, Trần Dục thả lỏng người dựa vào ghế nghỉ ngơi, nhớ lại đủ thứ về Tân Dao, chắc là cô đã vô cùng chán ghét bản thân mình mới có thể đối với anh tránh còn không kịp.

Nhưng mà cô gái nhỏ vừa rồi, miệng cũng rất lợi hại.

Bên kia trợ lý tổng biên tập đuổi kịp Hạ Hàm, vội vàng hỏi không có chuyện gì chứ.

Hạ Hàm lắc đầu, cuối cùng mở miệng: “Chị Nhạc Nhạc, sau này em không đi làm nữa.”

Cô vừa nói như vậy, trợ lý tổng biên tập liền biết là như thế nào rồi, trong lòng âm thầm mắng Trần Dục, bắt nạt cô gái nhỏ thì còn gì là đàn ông chứ!

“Ngày mai chị sẽ nói với tổng biên tập, không sao đâu. Hạ Hàm, em đừng để ý những lời đó, các cô ấy chính là không muốn nhìn người khác sống tốt! Không phải chỉ là thực tập thôi sao, ngày nghỉ chơi cho đã. Đi thôi, chị đưa em về nhà, về phần Trần Dục kia, như vậy cũng coi như hoàn toàn thoát khỏi rồi.” Nhạc Nhạc vừa nói vừa ôm Hạ Hàm đi ra ngoài. Thật ra, có thể tới tòa soạn báo bọn họ thực tập thật không dễ dàng gì, cô cũng từ một người tốt nghiệp bước dần từng bước mới tới được. Mặc dù về mặt công việc Hạ Hàm không nổi bật lắm, nhưng cố gắng chăm chỉ, điểm này ngay cả tổng biên tập cũng từng chứng kiến.

Nếu Hạ Hàm đã chủ động buông tha, như vậy cô cũng không nói xen vào nữa, tuổi cô ấy còn nhỏ sau này còn nhiều cơ hội. Thất bại như vậy cũng là kinh nghiệm khó có được, nhưng mà Trần Dục thực sự rất quá đáng.

Cô không nhờ tổng biên tập đưa cô về nhà, mà cô đơn đứng dưới đèn đường, nhớ tới người đàn ông khiến tâm trạng cô bay bổng, khi đơn bóng thất bại chỉ cần nghĩ tới anh, phần đau xót này cũng chậm chậm tan biến, trái tim cũng trở nên mềm mại hơn.

“Chung Tuyền, anh tới đón em được không?” Giọng ồm ồm cô gọi điện cho Chung Tuyền.

Bên kia Chung Tuyền vừa nghe được địa điểm của Hạ Hàm liền lên xe đuổi qua bên này.

Anh lái xe rất nhanh, tới gần khách sạn ngừng xe lại đã thấy Hạ Hàm. Cô gái nhỏ ngồi nơi đó nhìn thoáng qua vô cùng đáng thương, hai người đều đã thấy đối phương, mắt Hạ Hàm ẩm ướt đứng đậy chạy như bay nhào vào lòng anh.

“Em không làm việc nữa.” Hạ Hàm vùi đầu vào ngực anh, khóc oa oa.

“Chúng ta về nhà trước đã.” Chung Tuyền cúi đầu hôn tóc cô, dẫn cô về phía xe đang đậu bên kia đường.

Trên đường trở về Chung Tuyền chạy chậm chậm, còn Hạ Hàm nghiêng đầu nhìn cảnh đêm hỗn loạn nhanh chóng lùi về sau ngoài cửa sổ, trong lòng uất ức.

Đây là cơ hội thực tập vất vả mới có được khi mà tất cả các mặt Hạ Hàm không nổi bật lắm, cho nên Hạ Học Đông hi vọng cô nghiêm túc thực tập, để có thể lấy được thư giới thiệu, sau khi tốt nghiệp có một công việc yên ổn. Nghĩ tới đây trong lòng cô liền thấy xót xa, nhưng đồng nghiệp trong công ty anh ta xì xào bàn tán khiến cô thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, những lời kia rất khó nghe, cho dù ai cũng không thể lọt vào tai được.

Về đến nhà Chung Tuyền liền an ủi cô: “Đây là ngày nghỉ em khó có được, ngoan ngoãn theo anh, chuyện Trần Dục anh sẽ xử lý.”

“Xử lý như thế nào, anh ta nói vì em chuyện làm ăn mới thua lỗ, là anh làm à?” Hạ Hàm sợ là Chung Tuyền gây nên.

“Ông xã em có bản lĩnh lớn như vậy sao?” Anh đặt cô ngồi lên đùi, tay cũng bắt đầu cuốn váy cô lên trên, chạm vào mông tròn bóng tinh tế.

Anh chỉ muốn biểu lộ sự dịu dàng tí mỉ với Hạ Hàm, cũng chỉ muốn cho Hạ Hàm nhìn thấy phần chu đáo điềm đạm của anh mà thôi.

Cô nở nụ cười chui vào lòng anh, tay lại vuốt ve quấy nhiễu anh, giọng hạ thấp kêu một tiếng: “Ông xã.”

Bàn tay quấy rối vuốt ve anh khắp nơi, đổi lại chính là những nụ hôn tinh tế dày đặc. Cô vừa khóc xong, ánh mắt ẩm ướt sáng rực, giống như chú chó nhỏ đáng yêu, anh càng thích, cắn xuống miệng môi cô, lưỡi cũng tiến vào treu chọc cô.

Hạ Hàm bị dục hòa thiêu đốt thân thể cũng mềm xuống, nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Chuyện thực tập nên nói với ba thế nào?”

“Anh sẽ nói chuyện với chú Hạ, yên tâm đi.” Chung Tuyền vội vén váy Hạ Hàm lên trên, cũng không kịp cởi. Đặt cô nằm sấp xuống ghế sofa, sau đó chống người lên.

Cởi nội y cô xong, hai tay từ sau vòng ra nắm giữ hai quả đào trắng nõn mà anh thích nhất, cảm chỗ này còn phía dưới “Ốt” một tiếng trượt tiến vào.

Cô không chịu nổi bất thành thành được lấp đầy như vậy, lập tức chân mềm nhũn ngã quỵ xuống, mà mà Chung Tuyền kéo giữ chặt cô, đè cô trên sofa rộng rãi. Bóp non mềm của cô, mở rộng chân nam căn trực tiếp quán quít si mê.

Đã bị anh va chạm đến điên đảo thần hồn, suy nghĩ hoàn toàn rối loạn, tiếng rên rỉ nho nhỏ lộn xộn cũng khó dẫn lại tràn ra ngoài.

“Em rất mệt... Đừng đến nữa...” Cô sợ, lúc run rẩy đến lợi hại anh còn liên tiếp đâm thứ cứng rắn vào bên trong.

Như vậy cô thật sự không thể chịu được, liền bắt đầu đạp anh, lại bị anh dùng tay khóa cổ chân nâng lên cao hơn, đặt trước ngực non mềm trắng nõn, nơi đó nhô cao lên mở rộng ra vì anh, anh lại liên tiếp đâm vào. Hạ Hàm bị đau, cố ý xoắn chặt anh.

Cô gái nhỏ học rất nhanh, anh rầu rĩ trầm đực hừ lạnh đánh vào làn trắng nõn của Hạ Hàm, động tác hơi tùy tiện, khi ra vào tốc độ sưng đến da đầu anh cũng run lên, cuối cùng phun phần ẩm nóng vào giữa mông Hạ Hàm, dính dính khiến Hạ Hàm quất thẳng là không thoải mái.

Lúc ôm cô vào tắm rửa Hạ Hàm liền buồn bực, hình như mỗi một lần tâm tình không tốt đều được anh hung hăng an ủi như vậy.

Thời gian yên ổn ngọt ngào trôi qua rất nhanh, đảo mắt thành phố A cũng sắp bắt đầu mùa đông. Đêm ba mươi này Chung Tuyền trở về nhà, còn Hạ Hàm cũng ở chung với người trong nhà, mặc dù không nhiều người nhưng rất náo nhiệt.

Năm trước Tân Dao và Hạ Cận đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, hôn lễ chưa tổ chức, bởi vì do ba Tân Dao. Buổi hôn lễ này dự định tổ chức vào mùa hè năm nay. Hạ Học Đông rất thích cô con dâu Tân Dao này. Về phần chuyện của ba Tân Dao, Hạ Học Đông cũng không hỏi nhiều, ông không thêm đề ý tới những thứ đó. Ông cũng biết Hạ Cận có thể xử lý chuyện này cực kỳ thỏa đáng.

Trên TV đang truyền hình đêm liên hoan tết âm lịch, Hạ Hàm và Tân Dao cùng nhau ở bận rộn ở phòng bếp. Cô ấy kể Hạ Hàm nghe một số chuyện thú vị trong bộ đội, Hạ Cận cũng vừa về, giúp quét sạch tuyết đọng trên sân nhỏ. Những việc này nếu Hạ Học Đông làm thì phải cố hết sức. Hai năm qua, ông cũng có thể cảm giác được thân thể ngày càng yếu, cũng may bình thường chú ý rèn luyện, cũng tới bệnh viện kiểm tra định kỳ.

Tân Dao là con gái một, đêm 30 đến nhà bố chồng, bên kia cũng chỉ còn lại hai người ba mẹ. Huống chi sau khi trong nhà xảy ra chuyện, trong nhà hết sức yên tĩnh, càng lộ vẻ quanh quẽ.

Không biết Chung Tuyền anh đang làm gì, vừa định gọi anh, Chung Tuyền đã điện thoại tới.

“Đang làm gì đó?” Anh hỏi.

“Gần ăn cơm ạ, em và Tân Dao cùng nhau chuẩn bị.” Hạ Hàm thành thật trả lời.

Trong điện thoại anh có thể nghe thấy tiếng Hạ Cận đang đốt pháo ở sân.

“Ừm... Anh muốn tới không?” Cô hỏi có chút dè dặt cẩn thận.

“Bên này hết bận anh liền qua bên đó.”

Cúp điện thoại Hạ Hàm vui vẻ không ngừng, còn chạy đi báo với Hạ Cận. Hạ Cận buồn bực, đêm 30 cậu ta chạy qua bên này làm gì, nhà bọn họ không cần người ở rề!

Tân Dao cũng biết Chung Tuyền muốn đi qua liền chuẩn bị thêm một ít đồ ăn. Hạ Học Đông cất một bình rượu lâu năm, nói quý cũng không phải, nhưng bình rượu này ông để đã hai ba mươi năm, đã sớm ngừng sản xuất rồi, trên thị trường hoàn toàn không mua được.

“Hàm Hàm, em từng gặp chị dâu Chung Tuyền chưa?” Tân Dao cất cả chưa xong bày vào mâm, chuẩn bị ăn lẩu.

“Gặp rồi, nhưng em và chị ấy không trao đổi nhiều lắm, chị ấy thật sự rất xinh đẹp.”

“Mẹ Chung Tuyền đã sớm muốn có cháu trai, Hà Từ Xuyên đang bận rộn sự nghiệp, chuyện sinh đứa nhỏ không biết muốn kéo dài tới năm nào nữa. Cho nên, Hàm Hàm, em gả đến nhà bọn họ áp lực cũng không nhỏ.”

Hạ Hàm cúi thấp đầu có chút xấu hổ, thật ra cô còn gấp gấp hơn cả mẹ Chung Tuyền, hận không thể lập tức gả cho anh, sinh cục cưng cho anh.

“Cô bé thật không biết xấu hổ.” Tân Dao cười nhạo cô, nhưng giọng điệu rất nhanh bình tĩnh trở lại, nói với Hạ Hàm: “Gia đình bọn họ như vậy, quả thật hơi phức tạp, sau khi kết hôn... Em cũng không cần phải quá thân mật với Hà Từ Xuyên, từ nhỏ Chung Tuyền đã rời khỏi nhà họ Chung, cho nên quan hệ mẹ chồng khỏi cần giải quyết.”

“Làm sao vậy, bà rất khó ở chung sao?”

Tân Dao dùng một lát, không biết nên nói thế nào với Hạ Hàm, mở miệng: “Nữ mình tính đều như vậy cả, không sao đâu, đừng quá lo lắng.”

Khi nói chuyện chuông cửa đã vang lên, Hạ Hàm chạy tới mở cửa cho Chung Tuyền. Người đàn ông trước mặt mặc áo khoác màu xám, có tuyết rơi từ trên vai xuống, nhìn Hạ Hàm cười khê. Cô nhìn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh nắm bàn tay hơi lạnh lẽo của anh, truyền cho anh chút ấm áp, “Mau vào thôi, có thể ăn cơm rồi.”

Thật ra người trong nhà đều đang đợi anh, Hạ Học Đông rất thích Chung Tuyền, liền cùng Chung Tuyền uống mấy chén.

Cơm tối xong, Hạ Cận dẫn Tân Dao về bên ba mẹ Tân Dao một chuyến, nói khuya sẽ quay về.

Giờ chỉ còn lại ba người bọn họ, Chung Tuyền bảo Hạ Hàm đi lấy cho anh ly nước đá để giữ chân Hạ Hàm.

Lúc này anh mới mở miệng nói với Hạ Học Đông: “Chú Hạ, năm nay Hàm Hàm cũng sắp 20 tuổi rồi, chờ qua sinh nhật cô ấy, con muốn dẫn cô ấy đi lấy giấy chứng nhận kết hôn.” Vừa mới dứt lời liền ngửa đầu bụng ly rượu trên bàn uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Những lời này của Chung Tuyền khiến Hạ Học Đông chợt tỉnh táo, chuyện gã chồng cho con gái ông chưa bao giờ nghĩ qua, hai mươi tuổi... Quả thật có hơi sớm, thật sự vô cùng luyến tiếc.

Nhưng cách sống của Chung Tuyền khiến ông rất yên tâm, chàng thanh niên này chừng chắc có trách nhiệm, người như vậy thật sự không nhiều lắm. Ông cũng thấy vui mừng, tính tình Hạ Hàm không nóng không lạnh lại có thể gặp được Chung Tuyền.

Hạ Học Đông nghĩ con gái lơ mơ như vậy, tám phần không biết Chung Tuyền đã có quyết định, cho nên liền hỏi: “Đây là kết quả cậu và Hàm Hàm bàn bạc sao?”

Chung Tuyền nở nụ cười, bên kia Hạ Hàm cũng đang đi qua đây, anh cúi xuống lắc đầu mỉm cười.

Hai người ngẫm hiểu, Hạ Hàm trở lại chỗ ngồi liền không tiếp tục đề tài này nữa.

Làm sao cô có thể biết Chung Tuyền sớm đã có tính toán, nên vẫn suy nghĩ linh tinh vớ vẩn sợ Chung Tuyền không cần cô.

Thật ra anh cũng đã chuẩn bị tâm tạm rồi, mặc dù ngay cả nhẫn chưa chọn được, cô gái nhỏ của anh, chắc chắn phải đòi xử tử tể.

Mùng 5 đầu năm mới, Cố Du điện thoại cho Hạ Hàm, trách sang năm mới cũng không về một chuyến. Hạ Hàm vốn đang chuẩn bị muốn đi, hơn nữa là muốn Chung Tuyền đi cùng. Nhưng Chung Tuyền thân là cảnh sát hình sự, về mặt visa xuất ngoại hết sức nghiêm ngặt, Hạ Cận cũng vậy, thân phận hai người bọn họ đều gặp khó khăn khi ra nước ngoài.

Đêm hôm trước khi đi Chung Tuyền muốn cô đặc biệt lợi hại, mỗi một lần đâm vào đều mạnh mẽ, Hạ Hàm yêu kiều liên tục thở gấp, hai chân dài nhỏ nhún quăn lên eo cường tráng khỏe mạnh của anh, bị anh làm tới mất hồn, bản thân không tự kiềm chế được. Chuyến đi này phải mất một tuần, nghỉ đến một tuần không thể ôm cô đi vào giấc ngủ, Chung Tuyền liền hạn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi làm xong anh dán sau lưng nhỏ bé trắng nõn trơn bóng, từ đằng sau nắm hai đóa hoa mềm mại trắng như tuyết ngủ, ngay cả váy cũng không cho cô mặc.

Mùa đông năm nay ở Newyork đặc biệt lạnh hơn, trên đường rời sân bay, Hạ Hàm nhớ lại mấy giờ trước người nào đó nắm tay cô, cảm giác ấm nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong khăn quàng cổ vùng trộm nở nụ cười.

Lê Chính đã phải lái xe chờ ở cửa sân bay, người đàn ông này liếc mắt một cái liền nhận ra Hạ Hàm, tiếp nhận hành lý, rồi đưa Hạ Hàm về khu nhà ở cao cấp của Lê Chính.

Đã qua lễ Noel, trong thành phố Newyork cũng đã dần yên tĩnh trở lại sau ồn ào nhộn nhạo ngày lễ. Hạ Hàm ngồi ghế sau chiếc Bentley dài ngoằng, ngó đầu ra cửa sổ, nhìn cảnh vật xung quanh nơi cô đã từng sống.

Thay đổi nhiều quá... Cô cũng vậy, còi mờ hơn, không còn trầm tĩnh ít nói như ngày trước, càng giống mấy cô gái bằng tuổi với cô, nghiêm túc đối xử với mỗi một người, có người để yêu, có khát vọng về cuộc sống sau này.

Xe rất nhanh đã tới nơi ở, vừa rời trên đường vẫn liên tục gửi tin nhắn cho Cố Du, cho nên Hạ Hàm vừa mới mở cửa xe, Cố Du đã ra đón luôn.

“Cậu ở nhà không ạ?” Hạ Hàm vừa đi vừa hỏi, vừa từ trong xe đi ra ngoài, khí lạnh trong nháy mắt xuyên thấu toàn thân khiến cô bất giác run cầm cập.

“Ừ... Anh ấy còn đang bận, nhưng mà đêm nay cũng có thể chạy về, Cố Nham đang ở trong nhà, để cậu ấy chơi với em.” Cố Nham là em trai Cố Du, còn nhỏ tuổi hơn Hạ Hàm, hai người gần như là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.

Kỳ Hạ của nhà họ Cố là một công ty đại diện cho nghệ sĩ, bao nhiêu minh tinh hấp dẫn đều là do Cố thị tìm kiếm, bồi dưỡng. Nhưng sau khi Cố Du tiếp nhận lại bị xuống dốc, cũng may có Lê Chính giúp đỡ. Mặc dù Cố Nham có năng lực tiềm tàng, nhưng trình độ chưa đủ, vài người cổ đông lâu năm vốn ghét Cố Nham vì còn quá nhỏ.

Vào nhà hơi ảm đạm vào mặt, Hạ Hàm lập tức cởi áo khoác ra đi vào phòng khách. Cố Nham ngồi trên thảm đất tiền trong phòng, quay về phía TV cầm đồ chơi game, ngay cả lúc Hạ Hàm vào cũng không biết.

“Bọn em nói chuyện nhé, chị đi chuẩn bị bữa tối.” Cố Du bảo người làm cất hành lý cho Hạ Hàm, rồi cởi áo khoác, vấy màu tím ôm chặt hông cô ấy để lộ cơ thể lồi lõm hoàn mỹ không thể nghi ngờ. Tóc dài xoăn thả tự nhiên xuống lưng, chân dài trắng như tuyết, hông vênh lên hoàn hảo đúng chỗ.

Từ nhỏ cô đã thân thiết với Cố Nham, cũng không khách khí, nhắc chân đá Cố Nham đang chơi HIGH.

Cố Nham giống như thiếu niên xinh đẹp trong truyện tranh, bướng bỉnh lại giao hoạt, ngắm thấy dép Hạ Hàm, lập tức ấn nút tạm dừng, vọt đứng dậy xoay người ôm lấy Hạ Hàm.

Lúc này Hạ Hàm quan sát kỹ Cố Nham, lại cao hơn rồi, sáng sủa đẹp trai, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, xương quai xanh tự nhiên nhô lên, mặc quần dài và T-shirt ở nhà, nhìn Hạ Hàm cười nghịch ngợm.

“Đã lâu không gặp.” Vừa dứt lời nói liền hôn xuống trán Hạ Hàm một cái, Hạ Hàm cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên cả. Lần đầu gặp Cố Nham khi mới sáu tuổi, lúc đó còn ngoan ngoãn đi theo sau lưng cô gọi chị. Cô đôi khi hai nhóc con ngủ dưới một chiếc chăn bông, cô lớn tuổi hơn Cố Nham, hồi nhỏ tất nhiên cũng hiểu biết hơn Cố Nham, thường kể chuyện cổ tích cho Cố Nham nghe. Còn Cố Nham là Anh văn chính gốc, phụ trách dạy Hạ Hàm học tiếng Anh.

Hai đứa nhóc còn nhỏ nên cũng không nói nhiều, đưa cho túi đồ ăn vặt là có thể không ầm ĩ không ồn ào cả buổi chiều, so với mấy đứa bé cùng tuổi hai người bọn họ thật sự rất dễ ứng phó.

Nhưng bây giờ Cố Nham cao lớn như vậy, lại khiến Hạ Hàm rối rắm.

Hạ Hàm đi dạo trong khu nhà ở một vòng, trong màn hình điện tử liên tục truyền tới ảnh chụp chung của cô và Cố Nham. Cố Nham sợ lạnh nhạt với Hạ Hàm, thẳng thừng ném đồ trong tay, kéo Hạ Hàm vào phòng nói chuyện.

Giọng cậu ta mang theo chất vấn: “Nghe chị tớ nói cậu kết giao bạn trai rồi?”

Điều này cũng biết!

“Nghe chị tớ bảo là cảnh sát hình sự?”

Hạ Hàm chỉ có thể gật đầu, “Sao chuyện gì bọn cậu cũng đều biết hết thế!”

“Nhà có con gái mới lớn, làm sao lại không biết, đêm đầu tiên của cậu và bạn trai thân mật chỗ nào tớ cũng biết, cậu tin hay không!” Cố Nham vuốt tóc Hạ Hàm, cười không tìm không phổi.

Nhưng cô lại kinh ngạc mở to hai mắt, mặc dù hơi xấu hổ nhưng cô thật sự sợ ngay cả vị trí thân mật Cố Nham cũng rành mạch rõ ràng.

“*, *, * (tiếng chửi tục), tớ sẽ chứng minh điều vừa nói.” Ánh mắt Cố Nham lập tức sáng lên, quần lấy Hạ Hàm muốn dò vào bên trong.

“Cậu tránh ra!” Bị cậu ta chụp vào, Hạ Hàm thờ phỉ phò cầm mấy cuốn sách trên giường ném cậu ta.

Mặc dù Cố Nham tránh được vài lần nhưng đây là những cuốn đại từ điển thành ngữ dày cộm nên không tránh được hết, bị cô nện trúng cằm, ôm khuôn mặt tuấn tú đi tới trước gương tỉ mỉ kiểm tra.

“Cố Nham, cậu vẫn đang học thành ngữ?”

“Đúng vậy, chị tớ sắp không chống đỡ nổi nữa, công ty Cố thị ở trong nước vừa ký mấy người mới tiềm lực phát triển không tệ, cậu được rất nhiều vàng, cho nên tớ chuẩn bị về nước.”

Vốn ở nước ngoài là sân nhà của Cố thị, nhưng từ sau khi Cố Du tiếp quản, càng ngày càng không phát triển. Những cổ đông mới đã bỏ nhiều cổ phần vào để khiến vị tổng giám đốc Cố Du này không có quyền nói chuyện. Vừa mới tiếp quản công ty đào tạo diễn viên, tiền vốn xoay vòng đã thiếu lại còn gặp phải kiện tụng. Bây giờ, chỉ có Lê Chính đồng ý ném tiền vào cái động không đáy này. Nhưng Cố Du bị mấy lão già lươn lẹo đuổi ra khỏi công ty, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đó là tâm huyết của nhà họ Cố để lại cho hai chị em bọn họ! Nhưng giọng điệu Cố Nham như gió thoảng mây bay thế, khó tránh khỏi có chút thê lương.

Cố Nham thấy sắc mặt Hạ Hàm đã trầm xuống, vội an ủi: “Yên tâm, cậu là kim chủ, sợ cái gì!” Hồi nhỏ cậu ta vẫn gọi Lê Chính là cậu theo Hạ Hàm, tính tình Lê Chính ít lời lạnh lùng, cũng để mặc Cố Nham gọi.

Thông minh ngoan độc như Lê Chính, lại giống như một thanh niên mới ra đầu tư vào kinh doanh. Một lần lại một lần ném tiền vào Cố thị, vì chi để ổn định vị trí tổng giám đốc cho Cố Du. Mặc dù một câu “Tổng giám đốc Cố” này đã không hề có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn dồn hết tâm tư chi vì để mọi người gọi cô một tiếng “Tổng giám đốc Cố.”

Vừa nhận ra bị Hạ Hàm chuyển hướng đề tài, Cố Nham lại hỏi tiếp: “Thế lực của cảnh sát hình sự còn phải nói gì nữa, hơi tội nghiệp cho cậu, quả thật có thể chịu đựng được sao?”

Hạ Hàm tức giận nâng nắm tay muốn đánh cậu ta, nhưng vẫn nhịn xuống, hỏi: “Cố Nham, tội nghiệp là ý gì, cậu học từ ai đấy?”

Bên kia Cố Nham cho rằng mình dùng sai Trung văn rồi, lập tức cảm tự điển kiểm tra.

Lê Chính gọi điện thoại tới, giọng điệu lạnh lùng rét buốt như trước, “Tới rồi?”

“Dạ, cậu, chừng nào thì cậu về, vẫn đang bận việc sao?”

“Trước mười giờ mới về được.”

Cố Nham vừa nghe từ trước mười giờ lập tức trở mặt, ôn ào bảo Hạ Hàm đi chơi. Cố Du đồng ý, nhưng yêu cầu bọn họ phải về trước khi Lê Chính về, bằng không sẽ cho hai người đẹp mặt.

Cố Nham không sợ nhất chính là chị mình, rồi dương dương tự đắc đồng ý, túm Hạ Hàm lôi đi.

Câu lạc bộ đêm âm nhạc bùng nổ đỉnh tai nhức óc, Hạ Hàm không quen với đám bạn này của Cố Nham, cho nên hai người họ ngồi trên ghế dài, DJ gỡ bỏ tai nghe sà vào sàn nhảy. Dưới ánh đèn mờ tối cả trai lẫn gái lắc lư đầu, cọ xát vào nhau.

Cố Nham ngửa đầu uống một ly, ghé sát tai Hạ Hàm lớn tiếng nói, “Gần đây chị tớ và cậu không tốt.”

“Làm sao vậy!” Hạ Hàm lập tức hỏi, thiếu chút nữa bị sặc, Lê Chính và Cố Du không thiếu những lần cãi nhau. Nhưng Hạ Hàm chưa từng thấy có đôi nam nữ nào lại có thể quần quít si mê nhiều năm như vậy.

“Đã lâu rồi bọn họ không chung giường.”

Hạ Hàm liền hiểu liếc nhìn Cố Nham một cái, nói cậu ta nhiều chuyện quá.

Không nghĩ tới Cố Nham lại bồi thêm một câu: “Một tuần, tần suất này tuyệt đối có vấn đề, cậu đã quên hỏi chúng ta còn nhỏ, cậu và chị tớ.”

“Cậu im miệng ngay!” Cô cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Cố Nham đặt ly không xuống bàn, Hạ Hàm thấy gần tới thời gian chuẩn bị trở về, nhưng Cố Nham lại không đồng ý, “Tiếp theo chính là nhạc kịch, đừng đi, theo tớ.”

“Cái gì nhạc kịch?” Hạ Hàm nghe vậy liền nhìn lên giữa sân khấu, âm nhạc đỉnh tai cũng lập tức ngừng lại. Giữa sàn nhảy từ từ xuất hiện ba tên ở trần để lộ thân hình cường tráng khiến tất cả các cô nàng ở đây thét chói tai. Lúc này âm nhạc ái muội không chịu nổi đột nhiên vang lên, khiêu khích thần kinh mỗi một người.

Trong tình huống như vậy ham muốn lắc lư không thể đè nén, Cố Nham nhìn ngay cả ánh mắt cũng không chớp, vị trí của bọn họ rất tốt, Cố Nham hưng phấn, đứng lên thét chói tai đùa bỡn.

Di động hai người đều không gọi được, Cố Du tức giận muốn đi bắt người. Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, cô cũng không thèm nhìn liền ấn nút mở chờ hai người đi lên.

Nhưng trong nháy mắt mở cửa kia lại là người đàn ông khiến trong lòng cô run sợ, hô hấp nhanh hơn.

Lê Chính đi tới, quanh người tản ra sự lạnh lẽo, khiến Cố Du mặc váy ngắn mắt tự nhiên run rẩy.

“Cố Nham dẫn Hàm Hàm đi chơi, điện thoại không gọi được.” Cô nói xong giữ mình bình tĩnh, xoay người đi lên lầu vào phòng ngủ xa hoa từng thuộc về hai người.

Lê Chính không nói tiếng nào, ngồi trên ghế da màu trắng, bưng ly nước trước mặt mà cô vừa mới uống một nửa, muốn tỉnh rượu. Nhưng trước mắt cứ hiện lên cặp mông cong cong và đôi chân dài trắng nõn khiến anh càng thêm khó chịu. Một tay anh mở caravat tiến lên giữ chặt tay Cố Du, kéo đi về phía phòng ngủ.

“Lê Chính, anh đừng quên là chúng ta đã chia tay rồi!” Cô lạnh nhạt né tránh anh, nhưng lực tay anh lại siết chặt thêm, bị đau khiến cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Anh cười nhạt, lời nói đâm vào làm Cố Du đau đớn, “Khi nào thì tôi đồng ý chia tay!”

“Từ khi anh ngủ với người phụ nữ khác thì chúng ta đã chia tay rồi! Cát đồ của anh cách xa tôi một chút.” Đôi mắt mỹ miều quyến rũ của cô liếc nhìn giữa hai chân người đàn ông.

“Đêm nay ngoan ngoãn ngủ với tôi đi, tôi sẽ mua cổ phần công ty vừa thua lỗ về cho em, em xem thế nào?” Anh vừa nói xong những lời này, tay cũng đã vãn về ngực no đủ của Cô Du.

Đây là nỗi đau của Cố Du, công ty đã bị cô làm gần như thua lỗ, thật ra cô cũng biết tuổi của Cố Nham tiềm lực buôn bán không khá mấy, nhưng mà Lê Chính, lần nào cũng hung hăng phơi bày nỗi đau của cô dưới ánh mặt trời.

Cố Duy nhìn hốc mắt đau nhức, xoay người một tay đẩy Lê Chính ngã xuống chiếc giường lớn trắng như tuyết, kéo dây buộc thả mái tóc dài đen như mực, xoay người xoay bước ngồi trên eo Lê Chính.

Cô vừa uốn éo vừa cời vẩy ra, quyến rũ như một yêu tinh, nhưng nói gần từng tiếng: “Đây là anh nói!”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Giữa sân khấu mê loạn, ba tên đàn ông như phụ nữ và mấy người đàn ông cường tráng lửa lò đứng phía sau bắt chước động tác như đang làm tình. Những người ở đây thét chói tai không ngừng. Mặt Hạ Hàm đã đỏ au, đối với màn này không biết nên nói gì mới phải.

Đám người cách sân khấu gần nhất giờ một nắm đô la lên cao, chỉ cần các dancer vừa tựa vào gần, bọn họ liền nhét đô la vào bên trong quần ngắn của các dancer. Cố Nham cũng sắp muốn ngồi không yên, đã đứng lên chuẩn bị nhảy vào giữa sân khấu.

Hạ Hàm đưa tay kéo góc áo Cố Nham, năn nỉ nói: “Chúng ta về nhà đi, chắc cậu đã về rồi.”

Cố Nham thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hàm đã đỏ, tâm tình chơi đùa lập tức tắt xuống hơn phân nửa, cầm ly rượu trước mặt giải quyết hết, kéo Hạ Hàm bước rời khỏi hộp đêm.

Ra ngoài hộp đêm, khu phía đông Newyork phồn hoa và lạnh lẽo, Hạ Hàm nắm chặt khăn quàng cổ, nhìn về phía Cố Nham đang đi sau lưng cô.

“Làm gì mà nhìn tớ?”

“Không có gì, chỉ là lâu không gặp, có chút nhớ cậu.” Cô cười hi hi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì lạnh có chút hồng.

Cố Nham đi tới vãn về mái tóc lộn xộn của Hạ Hàm rồi ngoan ngoãn vuốt thẳng cho cô.

Nhưng Hạ Hàm lại nói: “Cố Nham, hồi nhỏ cậu toàn gọi tớ là chị, chưa quên đấy chứ?” Hạ Hàm lùi bước lại, vừa đi vừa nói chuyện với Cố Nham.

“Chỉ có xinh đẹp tuyệt trần mới làm chị của tớ, điểm này cậu có thể tham khảo yêu tinh Cố Du, cậu...” Cố Nham quan sát Hạ Hàm một lúc, nhú mày tỏ vẻ đáng tiếc.

“Nhưng nơi này bộ dạng không tệ.” Cậu ta chỉ vào ngực Hạ Hàm nói, nâng tay dự định gọi xe.

“Cậu thật nhảm chán!” Hạ Hàm hung hăng trừng mắt liếc nhìn Cố Nham một cái, mở cửa xe hận không thể ấn gương mặt xinh đẹp của Cố Nham vào trên cửa kính.

Đến khu nhà ở cao cấp, Cố Nham lại đột nhiên dừng bước, “Hạ Hàm, đêm nay qua chỗ của tớ đi.” Cậu ta nhìn thoáng qua trên lầu, tiếp tục nói: “Chị tớ và Lê Chính quả thật có mâu thuẫn, chiến tranh lạnh lâu rồi. Hôm nay khó được gặp mặt một lần, chúng ta đừng quấy rầy, để hai người họ tự mình giải quyết.”

Hạ Hàm nhìn lên lầu gật đầu, nhưng lại nói, “Cậu khẳng định như vậy được không?”

“Chắc chắn được, từ trước đến nay nam nữ toàn giải quyết mâu thuẫn ở trên giường.”

Khu nhà độc thân của Cố Nham xa hoa mà khiêm tốn, không phù hợp mấy với tính tình nổi loạn của cậu ta. Cậu ta vào phòng khách đun một ly trà sữa nóng cho Hạ Hàm, còn mình lại ngâm cây kem tiếp tục chơi game.

Giữa chiếc giường to lớn trắng tinh, người phụ nữ như yêu tinh đang điên cuồng lắc lư trên thắt lưng người đàn ông, không thể kiềm chế được phát ra tiếng ngâm nga nho nhỏ. Cánh tay trắng nõn cầm chặt cứng rốn nóng như lửa phía dưới bụng của anh, thân thể không ngừng run rẩy.

Lê Chính hít mất hương thụ người phụ nữ đang cười lên xoắn chặt mình, chờ cô dây dưa xong trận này, lật người giữ chặt eo rồi cầm vật của mình đặt vào nơi non mềm của người phụ nữ, không chút nào lưu tình ngoan độc xông vào.

Cố Du cảm thấy khớp xương như rời ra, rất đau, yếu ớt không có chút sức lực nào. Từ trước tới nay làm cùng người đàn ông này đều mệt mỏi muốn chết, điểm này tám năm trước cô đã biết rõ.

Cố Du hơi thở mong manh, giọng đau xót hừ một tiếng: “Không biết xấu hổ!”

Lê Chính lật người lại rồi bắt nạt cô, “Đã như vậy rồi mà miệng nhỏ không thả người ra.” Vừa dứt lời lại xâm nhập sâu vào cho cô nhớ rõ, ngón tay Lê Chính xoa miệng môi hồng tròn bóng của Cố Du, cười lạnh, “So với miệng nhỏ, tôi càng thích khuôn mặt này hơn.”

Hai người làm xong đã rạng sáng, Lê Chính thoáng qua Cố Du hết hơi hết sức, đứng dậy đi tưới cửa sổ sát đất dưới lầu.

Hạ Hàm bị lệch mũi giờ còn chưa quen, giờ này chắc còn chưa ngủ, nghĩ tới đây anh đã gọi điện qua.

Đầu tiên là đường dây bận, gần nửa giờ trôi qua, Hạ Hàm mới nghe máy, giọng đầu bên kia rõ ràng xấu hổ, chủ động gọi một tiếng: “Cậu.”

Lê Chính nhàn nhạt lên tiếng rồi nói: “Sao chưa trở về?”

“Cháu ở bên chỗ Cố Nham, sáng mai về ạ.”

“Vừa rồi gọi điện thoại với ai đấy?” Lê Chính không nhịn được hỏi.

“Bạn trai cháu.” Hạ Hàm thân nhiên đáp, giọng cô gái nhỏ mềm mại như sợi dây tơ tằm quệt vào trong lòng, khiến tâm tình anh cũng tốt lên, giọng dịu xuống, nói: “Biết rồi, ngủ đi.”

Lê Chính cúp điện thoại trở về phòng ngủ chính, nửa vầng trăng chiếu vào mép giường rộng trắng như tuyết, thấy Cố Du ôm chăn mềm ngồi dậy, chỉ có thể gượng gạo che bản thân, Lê Chính nhìn cô, về mặt không giải thích được.

“Cô ấy có người đàn ông mình thích, qua vài năm nữa sẽ kết hôn, sinh con, từ đó về sau sẽ không cần anh nữa. Lê Chính, đối với cô ấy mà nói, anh sẽ trở nên càng ngày càng không quan trọng...” Cô dừng một chút, khó khăn lắm mới nhìn được hốc mắt chua xót, “Cho dù như vậy, anh vẫn không muốn cưới tôi sao?”

Ở trước mặt Lê Chính, cô cũng không tỏ ra yếu kém, cho dù bị anh giày vò đến bước đường cùng, chỉ có thể bị ép buộc thuận theo nằm dưới thân anh giao hoan, cũng sẽ không có thái độ đối mặt cầu xin anh.

Nhiều năm như vậy, rõ ràng Lê Chính là điểm yếu của cô, thế còn điểm yếu của anh? Phải chăng đã lộ rõ trong mắt Cố Du.

“Với tôi mà nói, anh cũng sẽ càng ngày càng không quan trọng.” Cố Du lạnh lùng, giọng điệu lại khôi phục hùng hổ dọa người như ngày thường.

Cô mang toàn bộ tuổi hoa đẹp để rực rỡ nhất của đời người con gái dâng cho người đàn ông có trái tim ngoan độc này, nhưng đổi lấy người đời giả vờ luôn cúi gọi một tiếng “Tổng giám đốc Cố.” Quả thật, Lê Chính có thể cho cô tất cả mọi thứ cô muốn, nhưng danh phận “Lê phu nhân” này, anh không đồng ý cho. Nhưng mà anh có biết không? Ngoài danh phận “Lê phu nhân” này ra, tất cả những thứ khác cô không cần.

Đây là tiền đặt cược của cô, tám năm, cô không tin tình cảm của người đàn ông này lạnh lùng nhạt nhẽo đối với cô như lúc trước.

Lê Chính yên lặng đốt điều thuốc, Cố Du cúi kính anh liền tâm phiền ý loạn, cũng không quan tâm cô ngủ rồi, ngồi cạnh giường mà không ra ghế sofa yên lặng hút thuốc.

Lê Chính nhìn tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ, nhớ tới tám năm trước... Nhớ tới cô gái tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung, giọng ngập ngừng run rẩy hỏi anh đêm nay trở về không?

Cố Du đã ngủ, chớp mắt tỉnh xao tỉnh té hơi hồng, nằm nghiêng nửa người ôm chăn tư thế tự bảo vệ mình, bả vai không đầy nắm tay, trên mặt còn có dấu vết vừa rồi anh để lại.

Cố Du nói không sai, quả thật Hạ Hàm không cần anh nữa rồi...

Giữa trưa ngày hôm sau Cố Nham và Hạ Hàm mới trở về, tên nhóc Cố Nham này vừa vào cửa liền ôm ấp Cố Du xin tha thứ. Đôi mắt đẹp Cố Du nhìn Cố Nham, hung hăng nheo eo thịt của Cố Nham, cậu ta bị đau gào khóc kêu trời.

Cậu ta vừa gào vừa la to: “Chị, tối qua tốt chứ?”

Cô có ý liếc qua Lê Chính đang ngồi ngay ngắn, giọng rõ ràng dễ nghe, “Tối hôm qua đương nhiên tốt.”

Buổi chiều Cố Nham và Hạ Hàm cùng đi trường đua ngựa, Hạ Hàm có khả năng đặc biệt giỏi cưỡi ngựa. Năm mười bốn tuổi Lê Chính tặng cho cô một con Đỉnh Mặc huyết thống thuần chủng, tính tình ngoan ngoãn, cũng rất thân thiết với Hạ Hàm.

Trường đua ngựa này cũng chính là sản nghiệp của Lê Chính, từ sau khi Hạ Hàm rời đi, đều có người chăm sóc đúng thời gian. Cố Nham và mấy vị thiếu gia cũng thường tới đây chơi đua ngựa, nhưng không mở rộng ra bên ngoài, bởi vậy nên đặc biệt yên tĩnh.

Đình Mặc dán trán lên tay nhỏ bé của Hạ Hàm, phát ra tiếng phi phi từ mũi. Cô nhìn trường đua ngựa rộng lớn mênh mông, hít một hơi thật sâu. Thật ra cô nhớ hết mọi thứ ở đây, theo ý cô, cuộc sống chưa từng đối xử tệ với cô.

Đình Mặc là một con ngựa màu nâu đen, bốn chân và phần đuôi là màu trắng, giống như bốn chiếc vó (Tất) trắng. Giữa trán có một đoạn giống hình tia chớp màu trắng, rất cường tráng! Mạnh mẽ lại soái khí. Trán cô dính vào chỗ hình tia chớp màu trắng của Đình Mặc, mở cửa chuồng ngựa rộng rãi kéo Đình Mặc ra ngoài. Xuất sắc lật người chuyển lên ngồi trên lưng ngựa, Đình Mặc lập tức chạy vội ra ngoài, thỏa thích chạy dọc theo đường một vòng lại một vòng.

Nơi này bọn họ đều có buồng thay đồ cá nhân, thuật cưỡi ngựa trang bị đầy đủ hết, Cố Nham bảnh bao phui người rồi mới nhảy lên lưng ngựa, cho nên chậm hơn Hạ Hàm nửa nhịp. Khi điều chỉnh yên ngựa nhìn chăm chăm bóng dáng cô gái nhỏ bay nhanh trên đường đua, vuốt lông bồm trên ngựa, nhẹ nhàng đuổi theo Hạ Hàm.

Hạ Hàm đi chậm lại, cùng Cố Nham chạy chậm chậm trên đường đua. Cậu ta liếc mắt nhìn Hạ Hàm một cái, trang phục cưỡi ngựa có hai móc gài kiểu Anh, ủng màu đen, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng buông xuống phía sau ót, tuyệt thâm vào khuôn mặt non mềm sáng sủa đầy sức sống.

Quả thật cô không giống với cô ngày trước, chưa từng cười tự tin sáng rực như vậy.

Tình hình này xem ra cậu ta càng ngày càng tò mò về cái người tên là Chung Tuyền kia, sao lại có thể dạy dỗ cô gái nhỏ tốt như vậy!

Đoạn thời gian trước Hạ Hàm là người thế nào cậu ta hiểu rõ nhất, ít nói, không giao lưu với mọi người, nhút nhát. Khi đó Cố Du lo lắng, còn lén lút dẫn Hạ Hàm đi gặp bác sĩ tâm lý.

Trong khoảng thời gian này ở Newyork rất thoải mái, trước tết nguyên tiêu một ngày cô về thành phố A. Chung Tuyền đồng ý tới đón cô, cô vừa chui vào trong xe, đã bị người đàn ông giữ chặt đầu hôn sâu, còn ép hỏi: “Có nghĩ đến anh không?”

Cô mỉm cười “Ừm” một tiếng, chủ động hôn tiếp, cười sao anh lại giống như một đứa trẻ, lúc nào cũng vội vã chứng minh cảm giác tồn tại.

Gần đây thành phố A có hiện tượng giao dịch phi pháp là tuần kim cương chưa gia công vào, đại đội cục công an thành phố đã dốc hết toàn lực vào việc điều tra, cho nên chưa hết mừng năm mới đã phải bắt đầu đi làm rồi.

Vừa đưa Hạ Hàm về tới nhà, không thành thật động tay động chân một lát rồi anh lại trở về cục công an. Trước khi đi còn lưu manh đùa giỡn, nặng nề đè lên Hạ Hàm, nói: “Chờ chủ về sẽ cho cháu ăn no.”

Mấy ngày hôm trước ở Newyork nên không liên hệ trực tuyến với Diệp Vấn và Thanh Phong, vừa mở QQ, bên kia Thanh Phong liền bắt đầu điên cuồng gửi bình luận.

Thanh Phong: Ô quê Internet thật sự rất chậm, nhờ tài giúp toàn bộ kinh tế vĩ mô với.

Thanh Phong: Đây là link, tải xuống xong lưu vào USB, đến khai giảng thì đưa cho tớ, cậu không được lưu lại, đây là tài liệu học tập tớ vất vả mới tìm được, cũng không phải ăn cắp.

Hạ Hàm: Ừ, đã biết.

Cô mở máy tính lên, trong lúc chờ đợi thì qua bên Hạ Học Đồng một chuyến, rồi đi dạo siêu thị, mua ít đồ ngày mai nấu mừng tết nguyên tiêu, lúc về tới nhà tài liệu của Thanh Phong đã dow xong.

Góc phải màn hình có nhắc nhở “Tải xuống hoàn thành mời kiểm tra,” cô tùy tiện ấn vào một cái thì tài liệu nhảy ra một video clip.

Hạ Hàm sợ ngây người, phim hành động làm tình trong truyền thuyết!

Không phải cô chưa từng xem phim có nội dung người lớn, nhưng mà nội dung hình ảnh rõ ràng như thế này thì chưa bao giờ tiếp xúc.

Trong lúc nhất thời thế mà lại quên tắt tiếng, ngay cả khi Chung Tuyền đi vào cô cũng không phát hiện được.

Sao cô có thể che chắn toàn bộ màn hình được chứ!

Bỗng nhiên trước mắt có một đôi tay nâng màn hình lên một chút, ngón tay vừa động, âm thanh càng lớn thêm mấy lần.

Hạ Hàm lập tức đỏ mặt, đột nhiên đứng lên “Bộp” đóng máy tính lại, tiếng động trong video clip cũng ngừng hẳn.

Nhưng Chung Tuyền lại nở nụ cười, hôn xuống trán Hạ Hàm hỏi: “Đang xem gì đó?”

“Băng ghi hình dạy học.” Cô buột miệng nói ra, cũng không suy nghĩ gì.

Ánh mắt người đàn ông trước mặt sáng rực nhìn cô chăm chăm, đưa tay cầm máy tính sau lưng cô thả xuống, cong tay luôn đến chân tron bóng của Hạ Hàm, ôm cô đặt lên trên bàn học rộng rãi lạnh ngắt.

Chung Tuyền ngoan ngoãn chống lên trên, tay bóp chặt eo cô, vừa kề sát vào tai Hạ Hàm vừa thổi khí nóng, “Mau để anh nhìn xem đã học được những gì rồi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Phía sau hông là mặt bàn lạnh lẽo, còn ngực người đàn ông nóng rực nửa ôm lấy cô, Chung Tuyền sốt ruột không nhịn được vén váy cô lên, lột nội y xuống một bên chân cô, rồi cầm lấy tay Hạ Hàm, nửa dụ dỗ nửa ép cô cỡi thất lưng da lạnh buốt ra.

Hai tay cô đẩy vai anh, bị anh nâng người lên gần hơn, chỉ có nửa người ngồi trên bàn viết, nửa kia treo lơ lửng, khiến anh càng kề sát vào. Chung Tuyền muốn đến cực độ, gần mười ngày không gặp, lực đạo trong tay cũng dần không phân biệt nặng nhẹ, hôn cô giống như đói khát lắm.

Nhiều ngày như vậy không yêu cô, thứ đồ chơi thêm ăn kia đã trưởng lên vô cùng dữ tợn, anh cầm lấy nó, khó khăn lắm mới nhìn xuống, sợ trong lúc nhất thời cô không chịu nổi.

Nhưng tay dài lại dò xét tiến vào nguồn nóng ẩm ướt kia, đâm sâu vào trong cô, chỗ vuốt ngón tay anh của Hạ Hàm đã sớm mềm nhũn ướt sũng rồi tỉnh rồi ngủ, cứ nức nở nghẹn ngào thút thít, từng đợt vận xoắn nhanh gấp có quy luật.

Anh rút ngón tay ướt ướt ra, vân vê bộ ngực căng đầy no đủ, cúi đầu ngậm lần lượt từng bên, rồi cắn tai Hạ Hàm nói: “Đút cho bé cưng của chúng ta ăn ngon.”

Vừa dứt lời từ bên dưới chống đỡ ghé vào gần, cô càng mẫn cảm hơn, trong lúc nhất thời không ăn vào, lui người lên trên trốn tránh, xoắn chặt thiếu chút nữa anh phải dùng sức mạnh.

Chiếc đèn tường trong thư phòng mờ mờ ám ám, làn da cô gầy nhỏ trắng như ngọc, hương thơm lấp đầy lỗ mũi. Chỗ đó vô cùng mềm mại, buộc lòng động tác của anh càng lúc càng quá trớn.

Hạ Hàm bị anh đâm cho cong chân quần lót rơi ra ngoài, váy treo lỏng lẻo giữa thất lưng, anh đâm một lần lại một lần động tác càng lúc càng mạnh, Hạ Hàm không chịu nổi, yếu ớt xin được tha, còn năn nỉ anh tắt đèn đi.

Nhưng Chung Tuyền lại càng mở rộng chân cô ra, đâm ngang đâm dọc càng lúc càng hung hăng, nhìn bầu ngực trắng nõn non mềm lác lư thì miệng khó lười đắng.

Cô chưa bao giờ từ chối anh, nhưng người đã nước mắt lưng tròng, anh cũng không tùy tiện làm cản nữa. Anh ôm eo cô đi vào phòng ngủ chính ở lầu dưới, dọc đường đi còn một lần lại một lần đâm cô, hành động này khiến Hạ Hàm càng xiết chặt lại, cuối cùng bế cô đặt lên giường, hạ thất lưng xuống dịu dàng cẩn thận thỏa mãn cô.

Sau đó vội vàng lật động nhanh mấy chục cái xuất ra ngoài, ôm cô nằm thẳng thở hổn hển trầm đực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ẩm ướt đỏ au khiến Chung Tuyền muốn vô cùng, rõ ràng vốn chưa ăn no nhưng vẫn ôm cô, bạc môi nhếch lên cười khê. Chờ cô trở lại bình thường, rút khăn giấy xoa nơi mềm mại giữa hai chân cô, cuối cô ôm cô đi vào phòng tắm tắm rửa cho cô.

Phòng tắm nóng hôi hổi, hơi nóng bốc lên khiến người Hạ Hàm đỏ hồng như đang hấp bánh bao, thoát nhìn đặc biệt ngon miệng. Nơi đó lại có phản ứng, biết Hạ Hàm không chịu nổi nữa, liền túm tay nhỏ bé của cô thỏa mãn anh, Hạ Hàm ngây ngốc hồ đồ thể nhưng tận tâm tận lực học tập.

Ngực anh vừa ẩm áp vừa rộng, Hạ Hàm thích ý chôn trong đó, nhớ tới mấy giờ trước lừa anh thứ đồ tải xuống là băng ghi hình dạy học, lại cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Chung Tuyền vuốt mái tóc đã khô của cô, thả ra phía sau đầu cô, Hạ Hàm cảm thấy tóc mình không dài không ngắn, cho nên liền hỏi “Chung Tuyền, Em để tóc dài được không?”

Chung Tuyền hôn lên trán cô, trả lời: “Được.”

Hôm nay ngày 15 tháng giêng Chung Tuyền dẫn Hạ Hàm về nhà họ Chung. Dù nói thế nào đi nữa, sau tết cũng cần phải mang cô qua đó một chuyến. Anh cũng không nói chuyện mùa hè năm nay sẽ lấy giấy chứng nhận kết hôn cho Chung Nghiêm biết, ngay cả mẹ Chung cũng không nói luôn.

Vài vị thân thích của nhà họ Chung đều cảm thấy hứng thú với bạn gái nhỏ của Chung Tuyền, cho nên hôm nay có vài người họ hàng mà Hạ Hàm không biết, nhưng những người trưởng bối chú bác này lại biết nhà Hạ Hàm bình thường không giàu có, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nhưng đều là nhân vật trên quan trường nhiều mưu mô, suy nghĩ trong lòng cũng giấu vô cùng tốt, trên mặt đương nhiên hòa nhã vui vẻ, miệng còn khen Hạ Hàm khôn khéo hiểu chuyện.

Làm sao cô có thể đọc được ý tứ trong lời nói của những người trưởng bối chú bác này, tưởng là bọn họ xem trọng cô và Chung Tuyền thật, về mặt duyên dáng xinh đẹp cười cười, khiến Chung Tuyền nhìn thấy có chút đau lòng.

Từ nhỏ Chung Tuyền đã lớn lên trong hoàn cảnh nói lời giả dối nịnh nọt này, nên thấy hết nhưng không nói gì, hơn nữa anh có thể che giấu cảm xúc rất tốt.

Cơm chiều xong, Hạ Tử Xuyên lại gọi Hạ Hàm cùng nói chuyện phiếm.

Người giúp việc đưa hai ly trà vào, nhà kính trên tầng cao bố trí ấm áp, khiến Hạ Hàm không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Hạ Tử Xuyên cười khế, nói với Hạ Hàm: “Lúc chị gả vào các trưởng bối chú bác của A Thác cũng không hài lòng, nhưng ba mẹ đối xử với chị rất tốt, cho nên Hạ Hàm, em đừng có áp lực gì.”

“Bọn họ không hài lòng em sao?” Chén trà trong tay Hạ Hàm thiếu chút nữa rơi xuống, cơ thể khó tránh khỏi căng thẳng, có chút xấu hổ.

“Bọn họ có thể vừa lòng với ai chứ, đều hận không thể gả con gái lớn vào làm chủ nhân, đừng suy nghĩ nhiều, mẹ bà ấy rất thích em.” Hạ Tử Xuyên uống một ngụm trà, nhớ tới ánh mắt vừa lúc nãy của Chung Tuyền nhìn Hạ Hàm, hiếm khi thấy có chút hăm dọa.

Cô ta thấy Hạ Hàm cúi thấp đầu thì biết cô gái nhỏ bị đã kích, cười khế rồi vỗ vào Hạ Hàm nói: “Không sao đâu, còn có chị đây, khi chị và A Thác vừa mới kết hôn, thật sự về mặt tuổi cưới mẹ cũng chưa cho chị đâu, nhưng em xem, bây giờ còn không phải rất thương chị sao.”

“Hơn nữa A Tuyền hoàn toàn không quan tâm những thứ này.”

Giọng cô ta ngấm vào lòng người, khi nói ra hai chữ “A Tuyền” có dáng vẻ khác hẳn.

“Hạ Hàm, Chung Tuyền rất thương em, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên chú ấy dẫn con gái về nhà. Nói thật, công việc của chú ấy rất đặc biệt, nên em cần bao dung chiều theo ý chú ấy mới được.”

“Cảm ơn chị, Tử Xuyên.” Với Chung Tuyền, cô vui vẻ chịu đựng, cần gì nói tới từ bao dung nhân nhượng.

Trên đường trở về Chung Tuyền thấy Hạ Hàm xoay khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, anh đưa tay nhéo lỗ tai cô.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

Hạ Hàm cũng bị anh làm kinh ngạc, quay đầu lại trả lời anh: “Sau này em có chỗ nào không tốt thì anh nói với em, được không?”

Chung Tuyền cũng có chút luống cuống, dừng xe lại ven đường, đẩy đôi tay che mặt cô xuống, “Nói cho anh nghe một chút, vừa nãy xảy ra chuyện gì?”

Đoạn tình cảm này, Hạ Hàm tiến vào dè dặt cẩn thận, còn Chung Tuyền bày mưu nghĩ kế, tự nhiên tỏ vẻ có chút tùy ý, hướng chỉ anh nắm chắc tâm tư của Hạ Hàm.

Trong mắt người khác nghĩ rất xứng với Chung Tuyền, nhưng trên thực tế, cô thật sự rất non nớt, sánh bước cùng anh, nhìn qua xa không thể chạm tới.

Cô vừa mới nói như vậy anh liền hiểu hết, ôm Hạ Hàm qua đặt trên đùi, trầm giọng cười nói, “Chúng ta kết hôn đi.”

Nghe vậy Hạ Hàm ngây ngẩn cả người, không thể tin được nâng mắt kinh ngạc nhìn Chung Tuyền.

“Anh đã nói với chú Hạ rồi, ông cũng đã đồng ý. Trong năm nay, hôn lễ quá vội vàng nên có thể bỏ sung sau, chúng ta lấy giấy chứng nhận kết hôn trước, anh không chờ được nữa rồi.”

“Đây... Là đang dỗ em vui vẻ, hay là chính thức cầu hôn?” Hạ Hàm hít hít mũi, không thể bình tĩnh được.

“Nhất định anh sẽ bỏ sung chính thức cầu hôn, đây xem như là làm nóng trước đi.” Anh hôn lên mặt Hạ Hàm, còn nói: “Nhanh đồng ý anh.”

Hạ Hàm vội vàng gật đầu, “Quá đột ngột, cái gì cũng không chuẩn bị, Tử Xuyên còn nói...”

“Mặc kệ Từ Xuyên gì đó đi.” Chung Tuyền ngắt lời cô.

“Hạ Hàm, với anh mà nói em rất tốt, không cần thiết phải thay đổi gì cả, em hiểu ý của anh không?” Anh thở dài một hơi, quả thật tâm tư cô gái nhỏ rất khó đoán.

“Em không muốn tạo áp lực cho anh.”

“Có thể có áp lực gì chứ, bọn họ hâm mộ còn không kịp nữa là! Anh thích em, muốn lấy em về nhà, chỉ đơn giản như vậy, em biết cảnh sát cưới vợ vả và cỡ nào không?” Chung Tuyền cực kỳ nghiêm túc hỏi Hạ Hàm.

Hạ Hàm lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Công việc anh đi sớm về trễ, tiền lương chỉ 8000, cố gắng thì có thể có căn phòng nhỏ, mỗi ngày đều ở cùng một đám quan lớn, điều kiện như vậy ai thèm gả cho anh.”

“Em nguyện ý.” Hạ Hàm bị anh chọc nở nụ cười, ôm cổ anh chôn vào gáy anh hít sâu một hơi.

“Cô gái ngọc, em còn chưa tới hai mươi tuổi, tương lai ngày càng trưởng thành, càng xinh đẹp. Còn anh sẽ thay đổi già hơn, còn phải lo lắng đám tiểu tử trẻ tuổi có mưu đồ làm loạn với em.” Đầu ngón tay Chung Tuyền vờ về tóc càng ngày càng dài của cô, chớp mũi đầy hương thơm.

Người đàn ông đẹp mắt như vậy, nói lời tâm tình không thể bình thường hơn, có trái tim cô gái nào không cảm động chứ. Làn môi anh hơi mỉm cười, lúc nhếch miệng khiến người ta có cảm giác mê hoặc động lòng người. Còn cô, giống như đang đối mặt với Chung Tuyền trong phòng thẩm vấn, anh chỉ đơn giản nói một hai câu, là có thể loại bỏ mưu đồ phạm tội của Hạ Hàm.

“Chúng ta phải nói trước nhé, em không được vứt bỏ anh.” Bọn họ đã xuống xe, phía dưới lan can phòng hộ đường quốc lộ chính là sông Hán (nằm ở nhánh sông Dương Tử của Trung Quốc, còn được gọi là sông Hàn – Theo wikipedia.org) chảy qua thành phố A. Đêm đông gió hơi lạnh, Chung Tuyền cởi áo khoác rộng ra, bọc quanh người Hạ Hàm.

Cô hưởng thụ cái ôm ấm áp thoải mái của người đàn ông, hạnh phúc và thỏa mãn, trong lúc nhất thời không trả lời anh.

Nước sông dồn dập chảy xuôi không theo quy tắc bảo mồn khối đá to lớn bên bờ, phát ra tiếng “Róc rách”, trong đêm đông thế này, cô được người đàn ông mà thời thiếu nữ đã bắt đầu ngưỡng mộ trong lòng nhớ mãi không quên ôm lấy hồi lâu. Bên tai lại là lời tình cảm mà ngày thường anh không nói, khiến Hạ Hàm nhất thời nghẹn giọng, vậy mà lại khóc rồi.

Chung Tuyền cảm giác chỗ trước ngực hơi ẩm ướt, cúi người cười nhạo cô, nâng cao mặt dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, rồi lại không nhìn được hôn cô. Chớp mũi cô gái nhỏ bị lạnh nên đỏ au, thoát nhìn rất đáng thương nhưng lại không nhìn được muốn trêu đùa muốn dụ dỗ.

Hồi lâu sau Hạ Hàm mới trả lời: “Em sẽ không vứt bỏ anh!”

Trong giấc mơ người đàn ông này cầu hôn cô nhiều lần, bây giờ thành sự thật, mặc dù không lãng mạn lắm, có chút gấp gáp, ngay cả nhẫn cũng chưa chuẩn bị, nhưng lại khiến Hạ Hàm khóc to, nước mắt nước mũi đều không kiềm hãm được.

Bên ngoài nhiệt độ thật sự rất lạnh, trở vào xe Chung Tuyền bật máy sưởi lên, vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt nước mũi cho Hạ Hàm, còn cười sao cô lại thích khóc như vậy.

Cô gái nhỏ cũng thật quá dễ thỏa mãn, nếu như anh chuẩn bị một màn ‘súng thật đạn thật’ cầu hôn cô, thì không biết cô sẽ như thế nào nữa!

Trên đường trở về, cô khóc mệt là liền nghiêng đầu ngủ.

Nhưng anh lại nhăn mày, rốt cuộc Hà Từ Xuyên đã nói gì với cô.

Đêm khuya bị quấy nhiễu tỉnh ngủ khiến Hà Từ Xuyên nhíu mày, xoay người lại quả đúng là người đàn ông lạnh như băng đang ôm cô, động tác đó đã khiến cô ta tỉnh lại, nhẹ giọng lầm bầm: “A Thác...”

Anh ta “Sốt soát” bắt đầu coi bỏ toàn bộ đồ ngủ của cô ta, nhưng anh ta vừa từ ngoài trở về, quanh người đều tản ra khí lạnh, trong lúc nhất thời cô ta không chịu nổi, rụt người muốn trốn tránh.

“Lạnh quá...”

Chung Thác lại càng kề sát vào hơn, nhiệt độ kia khiến yết hầu cô ta cũng căng lên.

“Từ Xuyên, chúng ta rời khỏi nơi này đi.” Trong phòng mờ tối, giọng người đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại không hiểu sao có chút ấm áp.

“Không phải em thích Paris sao? Chúng ta liền qua đó định cư, rồi sinh một đứa bé.”

“Hử?” Anh ta có chút không kiên nhẫn, ép hỏi Hà Tử Xuyên.

Sau một lúc lâu Hà Tử Xuyên mới chậm rãi mở miệng, mỗi chữ mỗi câu đều như đao đâm vào trái tim Chung Thác, “A Thác, chúng ta ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

“Ly hôn?” Người đàn ông cười nhạt một tiếng, hơi thở lạnh như băng liên tiếp phả vào người Hà Tử Xuyên, rồi bắt đầu đâm tới khiến cô ta đau đớn.

Cô ta có chút sợ hãi, rụt người ra sau.

Chung Thác lại đưa tay ôm cô ta vào lòng, dùng sức siết chặt như muốn cắt đứt eo cô ta.

“Cô nghĩ cũng đừng nghĩ.” Anh ta không nhìn được, vốn là người đàn ông hống hách thủ đoạn, bộ dáng này đương nhiên khiến cô ta hoảng sợ.

“Hà Tử Xuyên!”

Cô ta biết rõ, chỉ khi nào bị chọc giận thì anh ta mới kêu tên cô ta đầy đủ như vậy.

“Sao cô lại dễ tiện thế hả!” Trong đêm tối, anh ta nhìn chằm chằm khuôn mặt gần như hoàn mỹ của cô ta một lúc, lúc đầu từ một người mới trong giới điện ảnh, đến khi gả làm vợ anh ta thì tránh xa việc đóng phim. Bên ngoài nhìn vào như một đôi kim đồng ngọc nữ môn đăng hộ đối như vậy, nhưng đây đưa hành hạ thế này, sợ rằng chẳng ai tưởng tượng được.

“Tôi cầu xin anh đừng nói nữa, A Thác, cầu xin anh...” Cô ta khóc, lớn tiếng nức nở, cũng không quan tâm dưới lầu có thể nghe thấy hay không. Đó là cảm xúc cô ta đè nén lâu lắm rồi, lúc này giống như một con lũ phá vỡ đê điều, tuôn hết toàn bộ ra, hoàn toàn không kìm hãm được.

Chung Thác vui đầu vào lòng Hà Tử Xuyên, bắt lực giống như một đứa trẻ đáng thương.

Cuối cùng anh ta dịu lại, nhỏ giọng như nhân viên trực tổng đài an ủi khuyên nhủ, “Ngay cả ánh mắt nhìn thẳng cậu ta cũng không nguyện ý cho cô ---”

Hà Tử Xuyên nâng giọng ngắt ngang lời anh ta, giọng thương xót như đang khóc, “A Thác, anh đừng đưa những thứ này tra tấn tôi nữa, sau khi gả cho anh, tôi chưa từng mơ tưởng gì cả, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn với anh, nhưng vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy!” Hà Tử Xuyên nâng nắm đấm hung hăng nện lên ngực người đàn ông, tóc dài bay tán loạn trên mặt đầy nước mắt, thoát nhìn vô cùng nhếch nhác.

Tôi cho rằng gả cho anh thì được sống yên ổn bình thân, sẽ không bao giờ dấn thân vào môi trường vàng thau lẫn lộn trong làng giải trí nữa. Mặc dù tính cách anh trời sinh trầm ổn lạnh lùng, nhưng tôi lại xem như đó là chín chắn đáng để dựa vào. Còn anh người thân thiết nhất với tôi, vì sao lại muốn đả thương tôi đến mức này?

Đúng vậy, là anh cho tôi sự cưng chiều đến vô tận, nhưng cũng cường thế áp bức đẩy tôi xuống địa ngục. Thần kinh căng thẳng hít thở không thông, cuộc sống như vậy tôi không thể chịu nổi nữa, dù cho chỉ thở một hơi lại bị anh bóp chặt cổ mà chết ngột, tôi tuyệt đối cũng không khuất phục; cho dù tương lai sống cô độc như cái xác không hồn trong suốt quãng đời còn lại, tôi cũng chỉ xem như rời khỏi anh để sống lại một lần nữa.

Người đàn ông này, tôi sợ lắm rồi...

Một đêm này hai người cứ như vậy ôm chặt nhau mặc cả quần áo mà ngủ, tư thế ngủ như vậy rất không thoải mái, nhưng lại khiến Hà Tử Xuyên có một giấc mộng rất dài rất đẹp. Cô mơ thấy thời gian khi mới quen Chung Thác, người đàn ông anh tuấn lạnh lùng đứng thấp hơn cô hai bậc thềm trong trời đêm đầy tuyết, đầu hơi ngẩng lên nhìn sâu vào mắt cô ta. Còn cô ta vừa mới quay thử vai nhân vật mà cô ta chờ mong lâu lắm rồi mới nhận được. Cả người là đồ hóa trang chưa cời xuống, khóc lem hết cả khuôn mặt trang điểm trông vô cùng buồn cười. Con người xinh đẹp yên lặng mỉm cười nhìn anh ta, rồi đánh bạo ôm người đàn ông mà bao nhiêu người tránh còn không kịp vào lòng.

Chúng ta không ai sai cả, chỉ do phần tình cảm này quá cố chấp.

Sang năm mới nhiệt độ không khí dần ấm lên, Diệp Vấn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi Lâm Châu. Công ty sản xuất thuốc của ba cô có tiếng tăm, mà Lâm Châu phát triển quá lạc hậu, nơi đó thường dùng thuốc không đúng cách, nguồn cung bị thất chặt, điều kiện vệ sinh rất kém.

Hàng năm Diệp Vấn đi Lâm Châu ít nhất hai lần, làm người chăm sóc khách hàng cho công ty dược của ba, có năng lực mang tới không ít lợi ích cho nơi đó. Lâm Châu là một thị trấn nhỏ nằm phía Tây Nam, còn Diệp Vấn bây giờ cũng được xem như doanh nhân của địa phương rồi.

Một mình cô ấy bận rộn với những thứ này, Thanh Phong lại đã báo thi nghiên cứu sinh rồi, cuộc sống ‘hai điểm một đường’ nên cũng không rảnh đi

Lâm Châu giúp cô ấy, cho nên liền gọi Hạ Hàm đi qua.

Giờ lên lớp không nhiều lắm, cho nên có thời gian rảnh, đường quốc lộ đi Lâm Châu hai năm qua đã được tu sửa, vì vậy giao thông tiện lợi hơn nhiều. Chính phủ cũng mở rộng hạn chế người dân bán xír dùng thuốc bằng lá cây, trình độ cuộc sống cũng được nâng cao, nhưng so với thành phố A cách đó không xa, chính là lông phượng so cùng cú ấu. (Ý câu này là độ chênh lệch giữa hai bên rất lớn)

Hạ Hàm đến nơi liền gọi điện về cho Chung Tuyền, tín hiệu không tốt lắm nên chỉ đơn giản báo bình an. Nói thật, an ninh trật tự nơi này quả thực không tốt, trường hợp con gái và trẻ em mất tích thường xuyên xảy ra, nhưng ở đây là thuộc về dân tộc thiểu số chính phủ tự trị, cộng thêm thế lực gia đình bộ tộc càng rồi hơn, khiến cấp trên rất là đau đầu. truyện bên diendanlequydon

Những vụ mua bán súng ống không thể lộ ra ngoài ánh sáng nên hoàn toàn không có biện pháp kiểm soát triệt để được, Lâm Châu lại nằm bên đường biên giới, hiện tượng buôn lậu lại càng thêm điên cuồng ngang ngược hơn.

Sau khi bọn cô đến nơi, một vị nhân viên trong cục quản lý được ra đón. Một người đàn ông trung niên tóc đen bóng bẩy, hiền lành thành thật, thoát nhìn như đã quen biết Diệp Vấn từ lâu. Diệp Vấn giới thiệu ông ta với Hạ Hàm, hai người gật đầu chào hỏi nhau.

Nhân viên công tác cục quản lý được tên là Lưu Thắng, trước tiên sắp xếp Diệp Vấn cùng Hạ Hàm và mấy đồng nghiệp vào phòng khách, nói là nghỉ ngơi một ngày trước đã, rồi mai lại làm việc.

Mấy người đàn ông vội vàng bỏ mấy thứ thuốc trên xe tải lớn xuống, còn Diệp Vấn và Hạ Hàm về nhà khách trước. Lâm Châu có nhà khách chính phủ, nhưng điều kiện không tốt, nghe người địa phương nói sắp bị phá bỏ.

Cho nên bọn họ ở lại nhà khách này là của tư nhân, Diệp Vấn vừa đi vừa nói chuyện: “Đây đã là điều kiện tốt nhất rồi, Hạ Hàm, cậu cố chịu hai ngày.”

“Không sao đâu.” Trong tay Hạ Hàm cầm mì ăn liền và đồ ăn vặt vừa mua ở cửa hàng tạp hóa, đã sắp đói đến người rồi.

Phòng khách trên lầu ba là phòng đơn, Hạ Hàm ở sát vách Diệp Vấn.

Mấy năm nay thời tiết ở Lâm Châu mưa dầm ảm ướt, bất kể thời tiết như thế nào, bầu trời đều là một mảng sương trắng mênh mông, cô thăm dò đệm giường, quả nhiên có chút ẩm, liền nhớ tới lời nói đùa lúc nãy của Diệp Vấn, “Ở đây ngay cả quần áo cũng rất khó phơi khô được.”

Hiệu quả cách âm của phòng khá kém, cô có thể nghe thấy được tiếng gọi điện thoại của Diệp Vấn ở phòng bên cạnh.

Hạ Hàm rửa mặt sạch sẽ, rồi chạy qua phòng Diệp Vấn. An ninh trật tự ở đây kém nên chưa tới chín giờ tất cả nhà hàng quán cơm đều đã đóng cửa, cũng may trước cửa nhà khách này không xa có một cửa hàng nhỏ chỉ mấy mét vuông.

Diệp Vấn còn đang bàn bạc với người đồng hành về việc sắp xếp công việc mấy ngày tới, cho nên Hạ Hàm liền phụ trách đun nước nấu mì.

Cắm ổ điện lên hồi lâu mà không thấy phản ứng, gọi điện thoại hỏi thì biết ổ cắm điện bị hỏng rồi. Hạ Hàm lại chạy xuống dưới lầu tìm nước sôi, nhân viên công tác của nhà khách ở lầu một nói với Hạ Hàm, cửa hàng nhỏ bên cạnh có cung cấp nước đun sôi.

Cô hết than lại thở, chuẩn bị cầm bình đi lấy ít nước sôi thì nghe thấy giọng nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm của cô gái lễ tân nhà khách kêu một tiếng, “Xin chào ông chủ.”

Cô nhìn lại, chính xác là một chàng trai gần như bình thường.

“Các người là ở thành phố A tới hả?” Chàng trai này hỏi.

Hạ Hàm gật đầu, lướt qua anh ta chuẩn bị đi sang cửa hàng.

Cô nghe thấy tiếng chàng trai và cô lễ tân nói chuyện, không đầy một lát sau, chàng trai này ngăn cô lại, nhắc một bình nước sôi lên đưa cho cô.

“Bọn cô cầm lấy mà dùng.”

“À, cảm ơn.” Cô vừa mới chuẩn bị cầm lấy bình nước sôi thì nghe thấy giọng phổ thông rõ ràng chứ không trộn lẫn giống với tiếng địa phương của chàng trai được gọi là “Ông chủ” kia, “Bọn cô ở lâu mấy, tôi mang lên cho bọn cô.”

“Không cần đâu.”

“Sợ cái gì, không nghe bọn họ đều gọi tôi là ông chủ sao?” Giọng chàng trai mang theo ý cười, nhưng Hạ Hàm có thể nhìn ra, tâm trí anh ta không trẻ con bình thường mềm mại như vẻ ngoài thế này.

“Thật sự là ông chủ của chúng tôi, nơi này của chúng tôi rất an toàn, đừng lo lắng.” Cô gái lễ tân cười nói.

Hạ Hàm không nói gì, cô không muốn để người đàn ông này đi theo sau. Từ khi bắt đầu đi vào Lâm Châu, cô liền cảm giác sương mù dày đặc che phủ toàn bộ Lâm Châu. Giống như khối u ác tính, nếu không nhổ tận gốc, vĩnh viễn sẽ không có ngày phá vỡ mây mờ nhìn thấy tương lai.

“Cô đi đi.” Người đàn ông này đưa ấm nước cho cô tiếp tân, ngược lại bản thân vào đứng trong quầy hơi cũ kỹ kia.

Đoạn đường lên lầu ba rất ngắn ngủi, chợt nghe cô gái nhỏ nói, “Ồ đây càng ngày càng loạn, nếu không phải ba mẹ ở đây, tôi cũng không muốn ở đây nữa.”

“Bọn cô cẩn thận một chút, trời tối rồi cũng đừng có chạy lung tung.” Đang nói chuyện thì đã tới cửa phòng, cô gái nhỏ thả ấm nước xuống, lại nói thêm câu, “Nhưng mà ông chủ chúng tôi không phải là kẻ lưu manh, yên tâm đi, ở nơi khác tối đều ở đây, chỗ này của chúng tôi là an toàn nhất.”

Hạ Hàm nói câu cảm ơn rồi vào phòng, cẩn thận khóa trái cửa lại.

Vừa mới vào cửa giọng Diệp Vấn đã vang lên, có chút hung dữ, “Cậu đã chạy đi đâu thế!”

“Tìm bình nước sôi.”

“Ba tớ bảo chúng ta phải cẩn thận một chút, thời gian qua ở đây có mấy trường hợp bé gái mất tích, ngay cả chính quyền địa phương cũng không dám điều tra.” Cô ấy vừa nói vừa xé một gói bánh quy đưa cho Hạ Hàm ăn.

“Lâm Châu nhỏ như vậy, mất tích mà vẫn không tìm được sao?”

“Chờ ra ngoài tiệm thuốc độc rồi ép buộc bán dâm, nếu là xử nữ, bộ dạng xinh đẹp thì sẽ bị bán đầu giá, vĩnh viễn sẽ không tìm được.”

Nơi này gần nước K, mấy kẻ ra về đạo mạo mặt người dạ thường xuyên lui tới nơi này, những cuộc mua bán thường diễn ra bí mật và giao dịch dơ bẩn ở câu lạc bộ tư nhân bí mật xa hoa lộng lẫy.

“Đừng nhìn nơi này nhỏ bé như vậy, chứ có rất nhiều nhà giàu ngầm, không chế việc mua bán cây thuốc lá ở đây, lén lút chế biến sản phẩm độc hại, Hạ Hàm, cậu có biết con đường của cô dâu mới ra sao không?”

Về mặt Hạ Hàm trắng bệch, cho rằng nơi này chỉ là một thị trấn nhỏ hẻo lánh nghèo khổ, không nghĩ tới lại phức tạp như vậy.

“Không biết.”

“Cô gái sẽ bị trở thành thứ hàng hóa trong video clip mở ra ở buổi bán đầu giá, người mua thanh toán tiền đặt cọc mua hàng, người bị hại sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới. Bọn chúng làm cực kỳ chu đáo, còn có cả giấy chứng nhận tử vong, về phần sẽ bị đối xử thế nào, vậy thì phải còn xem vận mệnh đã.”

“Đều là nghe ba tớ nói, trước kia ông thường xuyên tới đây.”

Diệp Vấn vỗ vai Hạ Hàm, “Không sao đâu, chúng ta rất an toàn.”

Trước khi ngủ Diệp Vấn lại nói chuyện đáng sợ này nghe rộn cả người, Hạ Hàm hơi hoảng, không dám về phòng mình. Hành lang tối tăm, ngọn đèn lơ mờ, Hạ Hàm liền nói: “Đêm nay tớ ngủ với cậu.”

“... Được.”

Hai người còn gái ngủ cùng nhau thì vô cùng nhiều chuyện.

“Lúc còn nhỏ tớ đã theo ba tới đây một lần, khi đó nơi này càng loạn hơn, giới mua bán súng ống ở đường biên giống như cái chợ. Có một đứa bé trai lớn hơn tớ hai tuổi, là người địa phương, bọn tớ chơi với nhau vài hôm. Đột nhiên có ngày cậu ta không tới tìm tớ chơi đùa như ngày thường nữa, tớ liền hỏi ba tớ cậu ấy đâu rồi. Ba tớ bảo có thể bị người thù súng bắn trúng chết. Khi đó tớ tưởng là ba tớ lừa gạt tớ, nên đi tới nhà cậu bé trai đó hỏi.... Rồi sau đó, lại phát hiện thi thể cậu ấy nằm trên hòn đá cách chợ đó không xa, sau khi ba tớ biết, lập tức đưa tớ về nhà.”

“Lần đầu tớ cảm thấy cái chết cách gần tớ như vậy....”

“Cậu ấy còn dùng tiền nhặt sắt vụn mua kẹp tóc tặng cho tớ.” Nói tới đây, giọng Diệp Vấn nghẹn lại, “Lần thứ hai ba tớ mang tớ quay lại, mẹ cậu ấy lại sinh một đứa con trai rất giống cậu ấy, đều đen thui.”

Giọng Diệp Vấn đã nức nở, “Ồ đây cần nhất chính là đồ bảo hộ và thuốc tránh thai, những thứ này đều phát cho cô gái nhỏ. Nhiều năm như vậy, nạn cường bức và mại dâm ở Lâm Châu vẫn như trước.”

“Nếu tớ mua bán bao cao su và thuốc tránh thai ở đây, không biết có thể kiếm được bao nhiêu tiền!”

....

Cuối cùng đêm cũng có gió mát thổi tới, nhưng Hạ Hàm mở mắt nhìn vầng trăng sáng vàng vạc ngoài cửa sổ, ban đêm vắng vẻ như vậy, lại sáng sủa vô cùng, không có chút sương mù che khuất.

Có lẽ Lâm Châu vốn nên như thế này.

Sáng sớm ngày hôm sau Diệp Vấn phải đi sớm, Hạ Hàm ở lại nhà khách giúp Diệp Vấn làm bàn kê khai. Cả một buổi sáng trôi qua, mấy người đồng hành cùng Diệp Vấn đi ra ngoài đã trở về, nhưng không thấy bóng dáng Diệp Vấn đâu.

Bốn giờ chiều cũng chưa thấy Diệp Vấn, Hạ Hàm liền gọi điện thoại cho cô ấy, đêm hôm qua Diệp Vấn nói nhiều chuyện với cô như vậy nên Hạ Hàm lo lắng.

Rất lâu sau Diệp Vấn mới nghe máy, Hạ Hàm mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Cậu đi đâu vậy hả?”

“Đang bận việc cùng chú Lưu Thắng, yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, Lưu Thắng ngồi chỗ kế bên tay lái bảo lái xe dừng lại, quay người nói với Diệp Vấn đang ngồi phía sau: “Mau đi đi, tôi ở đây chờ cô.”

Diệp Vấn gật đầu, xuống xe sau đó nắm chặt áo gió, trời hơi lạnh cô ngẩng đầu nhìn cửa chính được canh giới nghiêm ngặt của nhà tù, không khỏi nuốt nước miếng, bước nhanh hơn...

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thời tiết đầu xuân, nhiệt độ không khí vẫn còn hơi mát mẻ, cửa chính đi vào nhà tù bằng nền xi măng rộng rãi bằng phẳng. Hai hàng cây bên đường thẳng tắp, nhưng bụi cỏ có chút thê lương.

Cánh cửa nặng nề được mở ra, phát ra âm thanh chói tai.

Dọc theo tường màu trắng hồng thẳng tắp một đường tới cuối hành lang, quần ngục dẫn Diệp Vấn vào gian phòng sáng sủa ngăn nắp.

Đầu tiên là tiếng “Két két...” kéo ngắn kéo ra, quần ngục lấy chìa khóa ra bảo Diệp Vấn chờ. Cô gật đầu, người có chút thần thờ.

Qua khoảng chừng năm phút đồng hồ, theo tiếng vang chìa khóa bên hông quần ngục tới gần, cửa được mở ra từ bên ngoài. Diệp Vấn liếc mắt nhìn thấy trong tay một túi giấy niêm phong bịt kín.

Quần ngục nói với Diệp Vấn, “Chúng tôi nghĩ trong thời gian Hoắc Bắc Trạch bị giam chỉ có cô tới thăm tù, nên liền báo với cô.”

Quần ngục mang túi niêm phong kín mít trong suốt kia đẩy về hướng Diệp Vấn, còn nói: “Liên hệ với người nhà anh ta không được, thì nhờ cô chuyển giùm.”

“Bà nội... Bà nội anh ấy ở viện dưỡng lão của thành phố A, tuổi quá lớn không có phương tiện.” Diệp Vấn cầm bút trên bàn chậm rãi ký tên lên tờ danh sách mà quần ngục đưa cho cô.

“Xong rồi, chuyện này cứ thế nhé.” Quần ngục nhận tờ giấy Diệp Vấn đã ký tên, đút vào túi giấy đeo, đứng dậy.

Cô thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, đứng lên vội vàng nói, “Tôi có thể gặp Nghe Hạo một lần không?”

Quần ngục nghe xong nhú mày, nhưng vẫn gọi điện thoại nội bộ sắp xếp giúp Diệp Vấn. Chỉ đôi câu vài lời trong điện thoại Diệp Vấn nghe liền hiểu rõ, cô nói một câu “Cảm ơn.”

Địa điểm gặp mặt Nghe Hạo là một gian phòng không lớn không nhỏ, cửa sổ rất cao, ánh mặt trời chiếu vào tới, vừa khéo chiếu rọi lên mặt bàn trước mắt Diệp Vấn, cô vận vẹo ngón tay, có chút khẩn trương.

Nghe Hạo được quần ngục dẫn vào, chột cười tựa như một đứa trẻ, cậu ta ngồi xuống, gọi một tiếng: “Chị Diệp Vấn.”

Cô ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp cuối cùng có ý cười, nhân nhật nói: “Còn có nửa năm nữa, cậu phải biểu hiện cho tốt đó.”

Nghe Hạo gật đầu liên tục, đang muốn mở miệng thì nghe Diệp Vấn nói, “Yên tâm, ngày đó chị tới đón em.”

Nhưng Nghe Hạo nghe xong lại lắc đầu, hỏi: “Anh Á Trạch có liên hệ với chị không?”

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên mu bàn tay trắng nõn của Diệp Vấn vô cùng gây chú ý, Diệp Vấn cắn môi, sau một lúc lâu mới lắc đầu.

Cục công an thành phố A

Uông Trí vô cùng lo lắng đi tới, trực tiếp xông vào văn phòng Chung Tuyền, cầm cặp hồ sơ rất dày “Phanh” một tiếng ném lên trên bàn Chung Tuyền.

Ngoài cửa Du Lộ nghe thấy tiếng vang lớn như vậy cũng hoảng sợ, liền hỏi Chu Tiểu Hàn bên cạnh, “Làm sao vậy?”

“Thời gian qua Lâm Châu có mấy cô gái mất tích, địa phương lại không dám quan tâm điều tra.” Chu Tiểu Hàn vừa nói vừa xoa tay, “Cục chúng ta tiếp nhận, chúng ta phải bắt tay hành động thôi.”

Du Lộ từng nghe qua thị trấn nhỏ này.

“Đề Triệu Hàm dẫn đội qua đó, vụ kim cương máu (nguyên văn Blood Diamond) tuần vào thành phố A cậu tiếp tục trông nom.” Uông Trí dặn dò, hai hàng chân mày vặn chặt lại.

Lâm Châu, chỗ Hạ Hàm tới.

“Tôi dẫn đội qua đó.” Chung Tuyền không có nửa điểm ý tứ muốn thương lượng.

Uông Trí hung hăng nhìn chằm chằm vào Chung Tuyền, có chút phát hỏa.

“Các câu lạc bộ tư nhân và những giao dịch lớn ở thành phố A sở hữu đều đang chú ý nhìn vào, những kẻ buôn bán kim cương máu không dám hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ. Nhưng các cô gái mất tích Lâm Châu thì không đợi được.”

Lâm Châu là một góc khuất, nó trốn tránh tất cả các quy tắc hình thái xã hội, làm các giao dịch mờ ám nhất. Nhưng ở đây cũng là nơi làm ra vẻ đạo mạo giả vờ là thiên đường của nhân gian, nơi đó có trình độ nhất định, không có pháp chế luật lệ gì.

Xế chiều hôm đó Chung Tuyền liền dẫn đội đi Lâm Châu, ngay cả Hạ Hàm cũng không kịp báo tin. Dọc đường đi tới Lâm Châu toàn bùn lầy, nên mới có thời gian nghỉ để điện thoại, nhưng tín hiệu không tốt, suốt từ nãy giờ điện cho Hạ Hàm mà không kết nối được.

Tám giờ đêm mới đến nơi, trên đường đi cũng không rảnh rỗi vì bận ghi chép tài liệu mấy vụ án lớn của Lâm Châu vài năm gần đây. Vừa tới Lâm Châu liền vào cục công an thành phố hỏi thăm tình hình. Khi bọn họ đi vào cục công an thành phố, nhân viên cảnh sát trực ban đang chơi đi động, nhóm người hùng hổ tiến vào khiến nhân viên cảnh sát trực ban giật mình, vội đi thông báo với cục trưởng cục công an Lâm Châu.

Đội một lúc, cục trưởng cục công an Lâm Châu mới đến, cục trưởng xuống xe gần như là chạy đi vào, rồi xin lỗi đám người tới từ thành phố A.

Đêm trầm lặng, xe cục trưởng không kịp tắt máy, thấy huy hiệu chiếc Porsche này đám người Chung Tuyền hơi nhú mày.

Cục trưởng chưa kịp sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho đại đội điều tra hình sự của thành phố A. Cục công an nơi đó không nghĩ người tới nhanh như vậy, cho rằng chưa tới mười ngày nửa tháng, cấp trên sẽ chưa phái người xuống.

Cho nên đêm đó đoàn người Chung Tuyền liền ở trong ký túc xá cục công an Lâm Châu.

Ba bé gái mất tích đều từ mười đến mười hai tuổi, vụ án đầu tiên xảy ra người trong nhà cũng không báo án kịp thời.

Chung Tuyền tròn mắt, khuôn mặt lạnh lùng không có chút thả lỏng nào.

“Đội trưởng Chung, em tắt đèn nhé.” Chu Tiểu Hàn tóc ướt sũng đi vào, chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Anh ta tắt đèn, xoay người lại nói với Chung Tuyền, “Rất cuộc Lâm Châu này là cái nơi quái quỷ gì thế này, nhìn một dãy toàn xe nổi tiếng, chặc chặc.”

Chung Tuyền không trả lời, giương cửa anh đối diện ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa, ban đêm gió lạnh đung đưa rèm cửa sổ màu lam có quy luật, di động đột nhiên sáng lên.

Anh vội cầm lấy, là tin nhắn của Hạ Hàm.

“Anh ngủ rồi sao?”

Anh cười khê, lập tức soạn tin nhắn trả lời, vừa soạn được một nửa lại cảm thấy mắt công nên ấn điện thoại gọi sang, điện thoại vừa vang lên hai tiếng thì không gọi được nữa.

.....

Tối hôm đó Diệp Ván đi làm về trễ, về mặt vẫn giống như ngày thường. Hạ Hàm cũng vừa làm xong bản kê khai, tìm một cửa hàng photocopy lại, sắp xếp ghim xong đưa cho Diệp Ván.

“Người của cục công an thành phố xuống đây, muốn điều tra vụ án con gái mất tích.” Diệp Ván uống xong ngụm nước nói.

Hạ Hàm nghe xong lại vội cầm điện thoại gọi qua cho Chung Tuyền, không biết làm sao đầu bên kia điện thoại cũng tắt máy.

Ngày hôm sau Diệp Ván và Hạ Hàm dậy từ sớm tỉnh mơ, vì phải đưa qua cục vệ sinh môi trường Lâm Châu một ít thuốc, cục vệ sinh môi trường chính là ở phía đối diện cục công an Lâm Châu. Cũng đang vội nên Hạ Hàm ngại gọi điện thoại qua cho Chung Tuyền, nhưng con mắt cứ nhìn không chớp ngó qua bên cục công an.

Bỗng nhiên có mấy chiếc xe màu đen chạy vào đó, còn có hai chiếc xe cảnh sát hộ tống, tiếp theo là tiếng bước chân rầm rập. Hạ Hàm chợt cảnh giác nhìn qua phía bên kia.

Không ngoài dự liệu, Chung Tuyền đang ở trong đó, anh mặc hồng phục cảnh sát hình sự, bị một đám người vây quanh. Dáng người cao ngất, khuôn mặt hết sức lạnh lùng, là bộ dạng ngày thường cô không nhìn thấy. truyện của diễndanleuqydon

Cách phía sau anh tầm năm mét là khí khái anh hùng buộc đuôi ngựa Du Lộ.

Hạ Hàm nhìn say mê như vậy nên Diệp Ván cũng theo tầm mắt cô nhìn qua.

Cách con đường cái Du Lộ đã nhận ra Hạ Hàm đang chăm chú nhìn, cũng quay đầu nhìn như Hạ Hàm. Ánh mắt này giống như quan sát kỹ từng chi tiết, nhưng lại kích thích Hạ Hàm thu hồi ánh mắt.

Diệp Ván dùng cánh tay khua vào Hạ Hàm, hỏi: “Anh ta cũng tới đây sao?”

Hạ Hàm rũ mí mắt, vuốt tóc trả lời: “Người nhiều quá, vừa rồi không thấy rõ, để lát nữa tớ gọi điện thoại cho anh ấy hỏi một chút là biết liền.”

Diệp Ván gật đầu, vào cục vệ sinh môi trường.

Nhưng trong đầu cô đều là bộ dáng vừa rồi của Du Lộ, ánh mắt này như đang nói Chung Tuyền không đáng phải thế!

Bên kia Chung Tuyền hợp xong liền bắt đầu tìm chỗ ở của Hạ Hàm, cục trưởng cục công an vừa nghe Chung Tuyền tìm hai nữ sinh đại học từ thành phố A tới, khẽ cười nói, “Khéo quá, các cậu ở cùng nhà khách với hai nữ sinh đại học từ thành phố A tới, bây giờ tôi đưa mọi người qua đó.”

Nhớ tới Hạ Hàm, Chung Tuyền không khỏi mỉm cười, Lâm Châu sương mù thời gian dài, hình như giờ đã tan đi nhiều.

Anh vừa xuống xe liền chứng kiến bóng dáng nho nhỏ của Hạ Hàm đang đi vào nhà khách này, cũng không quan tâm Triệu Hàm và mấy người đang lúi rúi phía sau, lên lút đi theo cô.

Nhà khách này chỉ có phòng khách sáng sủa hơn chút, lên cầu thang thì toàn bộ ánh sáng đều mờ tối. Anh đi theo sau lưng cô, cô gái nhỏ nhắn nhưng không phát hiện ra được.

Thấy cô vịn nắm tay cửa mở ra, anh lập tức bước nhanh tới, giữ chặt eo cô dẫn cô vào trong phòng rồi lập tức cài móc khóa cửa lại.

Khi anh nồng nhiệt hôn Hạ Hàm kinh ngạc hô lên một tiếng, về mặt đều mang theo ý cười, đi cà nhắc đặt tay lên vai anh nhưng chỉ có thể hôn lên cằm của anh.

Chung Tuyền ôm cả người cô lên, mặt mờ dầy đưa cắn miệng môi cô, “Biết anh tới?”

Hạ Hàm hơi dừng lại, mắt hạnh ngập nước kinh ngạc nhìn anh, cười nhưng không trả lời câu anh hỏi.

“Các anh ở tầng mấy?” Cô hỏi.

“Anh ở đây nhé.” Chung Tuyền nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một khắc cũng không rời, ôm cô vào trong ngực không muốn buông tay.

Hạ Hàm đỏ mặt, mãi lâu sau mới gật đầu.

“Khi nào bọn em có thể về thành phố A, ở đây rất hỗn loạn, anh không yên tâm lắm.”

“Chắc khoảng một tuần nữa, anh chuyên tâm làm việc là được rồi, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình.” Bàn tay nhỏ bé của cô nâng khuôn mặt tuấn tú của anh, dường như nhìn thế nào cũng không đủ.

“Anh cũng đã ở đây rồi, em còn sợ gì nữa.” Cô không biết nói đùa, ngay cả khi kể chuyện cười cũng đặc biệt nghiêm túc. Chung Tuyền ôm cô dán vào

chỗ ngực, có chút hồi hận khi cho cô tới nơi này.

Lúc đi cùng Diệp Vấn thì nói với anh muốn đi làm tình nguyện, đợi đến lúc anh biết được Lâm Châu là một địa phương quý quái, vốn ở thành phố A đã không kiềm chế được lo lắng, cũng may cô đang ở ngay trước mặt.

Trên lầu đại đội công an điều tra hình sự đang chế giễu Chung Tuyền, vừa mới đến đã bỏ chạy tới phòng bạn gái nhỏ hầu ngủ. Nhà khách dọn ra một phòng họp lớn cho người trong cục công an, cả đám cười rộ lên, giọng cười lớn lại âm ỉ.

Du Lộ vừa mới đi mua com hộp về, phân phát cho mọi người. Lần này cô ta đi qua đây với thân phận nhân viên liên lạc. Là phụ nữ nên cô ta an ủi người nhà bị hại cũng tốt.

Trước đó Chung Tuyền đã sớm sắp xếp xong xuôi nhiệm vụ cả rồi, anh không phải là loại đàn ông say mê sắc đẹp, chuyện này có chuyện quan trọng cần phải giải quyết.

Giường không lớn nhưng không phải chen chúc, Lâm Châu hơi ẩm ướt, hai người ôm nhau ngủ thật sự rất ấm áp. Chung Tuyền ôm cô, hôn lên trán cô, nói: “Hạ Cận biết em tới đây nên đang tức giận.”

Hạ Hàm lè lưỡi đáp: “Em cũng không hiểu rõ nơi này, một mình Diệp Vấn bận rộn quá nên em liền qua giúp cô ấy một tay.”

Lời của cô làm sao mà nghe vào, lực chú ý của Chung Tuyền đang ở trên đầu lưỡi nồn nà non mềm kia, nên cúi đầu cắn xuống, khuấy chọc Hạ Hàm long trời lở đất, đổ mặt thờ nặng nề hỏn hển. lẹquydon

Anh không muốn làm vậy như thế này, nhưng ôm ôn hương nguyên ngọc trong ngực, anh mà còn bình thường thì chẳng phải là đàn ông.

Bỗng nhiên chợt nghe Hạ Hàm kinh ngạc hoảng sợ kêu lên, “Đây là tiếng động gì vậy!”

Gian phòng sát bên truyền tới tiếng gầm trầm thấp đè nén của đàn ông và tiếng rên rỉ kích thích ác liệt của phụ nữ, ngay cả tiếng thịt va chạm vào nhau cũng truyền tới bên này.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Nhưng đây không phải là phòng Diệp Vấn.

Tiếng động này càng lúc càng quá trớn, loáng thoáng còn nghe được vài tiếng thì thầm.

Hạ Hàm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, mê mẩn nói câu, “Có chút âm ỉ.”

“Đừng là hơi âm ỉ thật.” Chung Tuyền bế cô đứng lên đi ra ban công, ngồi trên ghế dây mây. Ban đêm nhẹ nhàng khoáng khoáng, tiếng động khiến người ta mặt đỏ tai hồng cũng tiêu tan hơn phân nửa. Anh dùng chăn mỏng quấn quanh Hạ Hàm rồi đặt cô lên trên đùi, tay dùng lực không nặng không nhẹ xoa mông cô.

Hạ Hàm không muốn, vừa hơi di chuyển liền cảm giác vật gì đó cứng rắn giữa hai chân đang đâm vào cô, ngay lập tức không dám nhúc nhích. Nhưng lại có chút đau lòng cho Chung Tuyền nên hỏi, “Có phải rất khó chịu không?”

Khi nói chuyện bàn tay nhỏ bé của cô đã lặng lẽ úp lên đó, mặc dù cách một lớp quần nhưng cảm giác lạnh lạnh lập tức chạy thẳng vào đáy lòng anh. Anh khó chịu hừ một tiếng thiếu chút nữa thì không nhịn được, giữ chặt tay nhỏ nhắn của cô rồi mở quần con ra.

Hạ Hàm đột nhiên nhớ tới ngày đó giúp Thanh Phong tải đồ xuống, trong phim hình như người phụ nữ lấy tay vuốt ve cho người đàn ông.

Hạ Hàm từ trên chân anh trượt xuống dưới, quỳ giữa hai chân anh, cắn cắn môi rồi lúi cái vật đang thềm ăn ra ngoài.

Cô học người phụ nữ trong clip, hai tay nắm giữ nó lên lên xuống xuống, tất nhiên không dám ngẩng đầu nhìn Chung Tuyền, làm như thế này cô đã xấu hổ đến mức không thành dạng gì rồi. Qua lúc lâu sau, vật trong tay càng lúc càng trưởng càng phình to ra, đầu hình quả nắm đang ở trước mặt cô, đầu đỉnh miệng phun ra nước, thoát nhìn rất đáng thương.

Cổ áo ngủ cô rất rộng, lại không mặc áo ngực, quỳ giữa hai chân anh như vậy, theo động tác lên xuống kích thích hai quả anh đào sữa hồng hào anh đều

có thể thu hết vào đáy mắt. Cổ họng Chung Tuyền căng cứng, bàn tay to mò tới từ cổ áo cô kéo còi lên, nhưng chặn mỏng quần chặt Hạ Hàm từ phía sau nên hoàn toàn không nhìn ra có gì khác thường.

Lúc này sắc trời đã đen kịt hẳn, phòng bọn họ cũng không mở đèn, từ ban công nhìn xuống, trước mặt là cánh đồng thuốc lá lớn nhất của Lâm Châu. Địa chất nơi đây rất đặc biệt, thích hợp cho cây cối sinh trưởng, cây nào cũng cao chót vót tới tầng mây.

Vừa vặn lòng bàn tay cô gái nhỏ mềm mại lại hơi mát, hai đóa hoa non mềm trắng nõn như có như không cọ vào chỗ kia của anh, cảm giác máu trong người đều tập trung một chỗ. Phía sau lưng thoáng hiện một luồng hỏa nóng, khiến anh - người từ trước đến nay vẫn luôn kiềm chế liên thờ gấp nặng nề vài phần.

Anh đưa tay sờ mò khuôn mặt phần nộn non nớt của cô, vuốt tóc dính trên gò má, giọng trầm thấp dụ dỗ, “Cục cưng, hôn nó nhanh lên.”

Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị bàn tay anh giữ ốt ấn tới phía trước.

“Ừm...” Hạ Hàm chỉ ngậm một chút rồi lui ra ngoài.

Tay anh trượt một đường từ gáy cô xuống đến đầu vai, ngón tay vuốt ve làn da trắng mịn tinh tế của cô. Hạ Hàm như bị ma xui quỷ khiến, vậy mà lại vươn đầu lưỡi nhỏ nhả liếm liếm.

Chung Tuyền không nhịn được, tiếng rên hừ dề ếp trong cổ họng tràn ra ngoài.

Hạ Hàm nghe thấy trong lòng đột nhiên nổi lên ý muốn đùa cợt, cẩn thận nhớ lại nội dung “Kinh tế học vĩ mô” mà Thanh Phong bảo cô tải xuống, chậm rãi nuốt của anh, nhưng cô vốn không có kỹ thuật, nên răng hay bị va chạm vào anh

Miệng nhỏ cổ sức phình to ra, có mấy lần nhấp vào sâu quá, khiến cho cô bị ho khan.

Khoang miệng mềm mại ấm nóng tron nhả ẩm ướt khiến Chung Tuyền không chống đỡ được bao lâu đã cảm thấy muốn tới. Anh lập tức rút ra ngoài, Hạ Hàm ngậy ngốc không biết gì với miệng theo, Chung Tuyền liền vội mò chặn quần người cô lòi lên, lúc này mới phun hết toàn bộ trên ngực non mềm nõn nà của Hạ Hàm.

Anh còi áo somi cẩn thận lau cho cô, tách cô ra để cô ngồi giữa thất lung mình.

Hạ Hàm yếu ớt tựa đầu lên vai anh, vô ý xoay vặn eo nhỏ. Ai ngờ anh quá phẫn, thế mà vén mở quần nhỏ của cô, ngón tay trực tiếp chui vào trong. Khi động tác ngón tay có quy luật mạnh mẽ xông lên, cô vốn đã ẩm ướt, không tới vài cái liền đến điểm G, cô run rẩy ôm chặt cổ anh.

Anh biết lúc này cô không chịu nổi sự chọc ghẹo, mỗi lần cô đến điểm đó thì anh phải cố gắng nháp eo vài cái, cô gái nhỏ liền khóc đến đáng thương tội nghiệp. Chờ cô bình tĩnh lại, liền nâng cao eo cô nhắm đúng đường chuẩn, “Ốt” một tiếng tron bóng tiến vào trong.

Chỗ kia của cơ thể bị anh tiến vào chiếm giữ lấp đầy, Hạ Hàm chợt nâng mắt lên nhìn Chung Tuyền tỏ vẻ không hài lòng.

“Được rồi được rồi, trước anh sẽ không động đây.” Trong tay anh xoa nắn hai quả đào no đủ, rồi hôn lên khuôn mặt cô, dụ dỗ giữ eo cô đẩy ra rồi chậm rãi cọ sát.

Chờ cô dần có cảm giác, liền ôm chặt chắn cùng với cô đi vào phòng, có ý diên khùng xấu xa đánh xuống mông cô.

Hạ Hàm không dám la lên, từ đầu đến cuối vẫn ôm chặt cổ anh cản mu bàn tay mình, phát ra tiếng khóc “Hu hu,” bộ dạng ngấm ngấm chịu đựng rất đáng thương.

Cũng hiếm khi hôm nay có nước nóng, người trong cục công an đều xuống dưới, ở Lâm Châu chắc chắn không dám sơ suất. Chung Tuyền ôm cô tắm rửa, dùng chăn khô bao quanh kín người cô rồi bế về giường.

Người con gái trẻ tuổi tinh tế, cơ thể no đủ cân xứng, cả người đều lộ ra sự sáng khoái thoải mái vui sướng sau cuộc giao hoan. Bộ ngực xinh đẹp kiêu ngạo đầy đặn đỉnh nhọn vênh lên, bụng bằng phẳng mềm mại, xuống chút nữa là nơi tư mật lura thừa mấy sợi lông khiến anh không nhịn được với tay xuống dưới.

Tay anh vừa chạm vào khe này, Hạ Hàm liền giật mình, khép chặt chân không đồng ý, ôm chặt anh nói, “Đừng nữa mà, em buồn ngủ quá.”

Chung Tuyền vờ về hai bên mông cô một lúc mới bỏ qua, tinh thần sáng khoái, muốn đi tìm thuốc để hút.

“Diệp Vấn sẽ không nghe được chứ?” Hạ Hàm vừa nói xong, cái người tay đã sờ thấy bật lửa liền hậm hực thu về, vỗ lưng Hạ Hàm trả lời, “Sẽ không.”

Chung Tuyền nắm lấy tay cô ra nhìn chỗ lúc nãy Hạ Hàm cắn, hôn lên đó nói: “Anh thích em kêu lớn tiếng một chút.”

Hạ Hàm tức giận nhéo anh, cả người anh căng cứng, thật vất vả mới tìm được một chỗ có thể nhéo xuống.

Sáng sớm hôm sau gọi điện cho Hạ Hàm mà không được, Diệp Vấn liền chạy qua gõ cửa phòng Hạ Hàm, nhưng cửa vừa mở ra thấy chính là một người

đàn ông tinh thần sáng khoái.

Mặc dù Diệp Vấn chưa từng chính thức gặp mặt Chung Tuyền, nhưng trang phục cảnh sát hình sự đã đập vào tầm mắt cô, cô lập tức bình tĩnh lại, hỏi: “Hạ Hàm còn đang ngủ?” Chú cảnh sát của cô ấy nửa đêm thăm viếng, muốn nghỉ cũng không cần phải nghỉ hai người đã làm chuyện tốt gì!

Chung Tuyền gật đầu, nói: “Để cô ấy nghỉ nửa ngày đi, tôi phái người đi giúp cô, năng suất chắc chắn cao hơn rất nhiều.”

Diệp Vấn đứng ở cửa mặt đã cảm thấy đỏ lên, vội gật đầu, “Cảm ơn, chờ Hạ Hàm tỉnh báo cô ấy gọi điện thoại cho tôi, ừm..... Tôi đi trước.”

Cô lập tức trở về phòng, thở dốc một hơi, người đàn ông cường thế như vậy sao cô dám ở lại chứ.

Hạ Hàm ngủ đủ giấc tỉnh dậy mới biết đã giữa trưa rồi, Chung Tuyền vừa xong việc trở về, ngồi bên cạnh giường nhỏ giọng hỏi cô: “Có đói bụng không anh dẫn em đi ăn cơm.”

Hạ Hàm gật đầu, chậm rãi đứng dậy, mặc xong quần áo ra tới cửa chính nhà khách, bỗng nhiên nói với Chung Tuyền, “Chúng ta đi ăn vẫn thần hấp đi, ở chợ bán vẫn thần hấp ăn rất ngon, em dẫn anh đi.”

Cách mấy trăm mét phía trước là chợ đông đúc nhất ở Lâm Châu, đã giữa trưa mà người đi lại còn rất nhiều. Hạ Hàm quen đường tìm được một quầy bán vẫn thần, gọi hai chén vẫn thần hấp.

Chủ quầy hàng này là hai anh em, em gái chắc tầm mới mười hai mười ba tuổi, chịu khó biết điều, hàng ngày vẫn đưa thực phẩm qua bên nhà khách.

Hạ Hàm ăn rất chậm, còn mãi nhìn chằm chằm Chung Tuyền, ăn không hết liền múc vào trong chén Chung Tuyền. Khi về cô còn gọi thêm một chén mang về cho Diệp Vấn.

Cô gái kia tên là Nhã Quyên hỏi Hạ Hàm, “Chị, để lại số điện thoại cho chị, nếu không xa bọn em có thể mang qua.”

Tuổi nhỏ như vậy đã phải ra ngoài kiếm sống khiến Hạ Hàm nhìn có chút đau lòng, không nhận được xoa đầu cô bé, ầm giọng nói: “Không cần đâu.”

Anh trai Nhã Quyên là người điếc, lặng lẽ đứng sau quầy gói vẫn thần, nhìn lúc nào cũng thật thà chất phác nở nụ cười. Khi trả lại tiền thừa luôn đưa bằng hai tay, phần tự ti khiêm nhường này làm lòng người chua xót.

Phần cuối chợ là cảng biển, chỉ chút những con thuyền đánh cá cập bến, trong đó có một chiếc màu trắng đặc biệt dễ thu hút. Chỉ có kẻ tai to mặt lớn trong nghề đánh cá ở địa phương mới đủ khả năng mua.

Hai mắt Chung Tuyền nhìn chăm chú, chợ này rất nhiều ngõ hẻm, dòng người đông đúc đặc biệt nhộn nhịp, trong khi đó ngõ hẻm chỉ có thể chứa được một người. Có rất nhiều góc chết bị kín lại, còn có nhiều phòng cho thuê. Vì thời tiết ẩm ướt phòng cho thuê lại không có quạt thông gió, nên cửa mở cả ngày. Người lớn đi làm thì mang theo cả đồ đạc có giá trị bên người, trẻ con thì ngủ trong phòng cho thuê, chỉ treo bức rèm đơn giản như vậy. Có phòng cho thuê còn trực tiếp mở rộng cửa, trong phòng không có một người.

Sáng nay điều tra địa điểm cô bé mất tích ba mẹ cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói là đi chơi rồi không trở về nữa. Có một cô bé lên trường luyện thi rồi không về nhà, trường luyện thi này cách chợ không tới năm trăm mét.

Điểm cuối của chợ là cảng biển, nơi này giao thông thuận lợi, nếu bé gái mất tích bị đưa ra khỏi Lâm Châu thì vĩnh viễn sẽ không tìm thấy.

Vì sao là bé gái mười hai mười ba tuổi? Có thể nghĩ là biết, nơi này bao nhiêu cuộc mua bán ngầm trong bóng tối mà có treo biển hành nghề buôn bán. Câu lạc bộ tư nhân lại càng không điều tra ra được, như vậy thì nếu bé gái bị đưa ra khỏi Lâm Châu, tiến vào nước K, nước Z nơi quốc gia không tôn trọng văn hóa phụ nữ như vậy, kết quả sẽ như thế nào không cần nghĩ cũng biết!

Thời gian gấp gấp quá rồi!

Vì Chung Tuyền phái người cho Diệp Vấn nên chuyện bên chỗ Hạ Hàm cũng tiến hành cực kỳ mau lẹ, hơn nữa hiệu suất cũng cao hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Hàn cầm túi tài liệu giao cho Chung Tuyền, nói: “Đội trưởng Chung, anh xem này.”

Chu Tiểu Hàn chỉ vào đĩa nhỏ trên ảnh với Chung Tuyền sau đó tiếp tục nói, “Từ Linh, mười ba tuổi chỉ học tiểu học, trong nhà có bốn đứa em trai. Tôi cảm thấy có chút khó hiểu, ba mẹ bé có vẻ không để ý chuyện cô bé mất tích lắm, về mặt biểu hiện rất già dặn. Hơn nữa, đồ điện gia dụng trong nhà Từ Linh đất đỏ hoàn toàn không hòa hợp với căn nhà. Nghe em trai lớn của Từ Linh nói, gần đây nhà bọn họ mới mua thêm căn nhà mới.”

“Tôi kiểm tra thấy ba mẹ Từ Linh vốn không báo án.”

“Sẽ không vậy chứ?” Chu Tiểu Hàn có điều ngụ ý, anh ta không tin Chung Tuyền không đoán ra được.

“Theo dõi ba mẹ Từ Linh, theo dõi sát sao vào cho tôi! Tiền sẽ không thanh toán một lần, không tìm được người mua nhanh như vậy.”

Sáng sớm ở Lâm Châu mát mẻ, người đi ra ngoài rất nhiều, chợ cũng đông người già và phụ nữ trung niên.

Thế nhưng quầy hàng hai anh em Nhã Quyên hôm nay lại không có ai, bàn ghế lộn xộn, còn cả nước canh đổ ra ngoài, khắp nơi đều là bột mì vương vãi, vài cái ghế nhựa ngã trái ngã phải.

“Đây là làm sao vậy?” Diệp Vấn nhíu mày hỏi một câu.

“Chắc là có việc gấp.”

Cách đó không xa tiếng bước chân dồn dập, còn cả tiếng tranh luận dần lớn hơn, mọi người đều bắt đầu tập trung đi vào một hướng. Vài cụ già che miệng về mặt hoảng sợ, trong tay chỉ vào chỗ mà Hạ Hàm và Diệp Vấn nhìn không rõ.

Diệp Vấn và Hạ Hàm cũng đi qua đó.

Người đàn ông gầy gò nằm ngửa mặt, trên mặt đầy vết máu ứ đọng, áo bị xé rách, một chiếc giày đã không thấy nữa. Vết máu trên mặt đất khô bong như là chảy về một hướng, bụng bị người ta đâm bị thương, còn có dấu vết bị người ta đánh.

Hạ Hàm mở to hai mắt – Là anh trai Nhã Quyên!

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Diệp Vấn nhanh chóng đỏ mặt, rống lên một câu: “Phát hiện lúc nào, báo cảnh sát nhanh lên đi!” Giọng cô rất nhanh bị chìm xuống.

Lúc Diệp Vấn vừa cầm điện thoại ra đã bị bà bác ấn tay lại, “Cô gái nhỏ, đừng gây chuyện!”

Tư thế anh trai Nhã Quyên nằm ngửa mặt vụn vẹo, cách đó vài mét chỉ còn một chiếc giày cũ nát, mũi giày thì đang hướng về phía hải cảng chi chít thuyền đánh cá.

Cô run rẩy bắt đầu lấy điện thoại ra ấn gọi cho Chung Tuyền, giọng hơi buống bình: “Anh... Anh mau tới đây nhanh lên, nơi này đã xảy ra chuyện rồi!”

Điện thoại vừa ngắt, tiếng động cơ thuyền đánh cá xuất phát vang lên rất lớn. Mặt biển trong vắt gọn sóng lập lòe ánh sáng. Chim hải âu bay sà xuống thấp phát ra tiếng kêu cô quanh thế lương.

Thuyền đánh cá chậm rãi chạy về phía phương xa, không bao lâu sau hải cảng liền khôi phục sự yên ắng, giống như tất cả đều chưa có chuyện gì xảy ra. Đám người tụ lại càng lúc càng đông, vây quanh anh Nhã Quyên thành một vòng tròn. Tất cả mọi người đều nhìn xung quanh thảo luận, chờ xe đội cảnh sát hình sự vừa tới thì tiếng ồn ào mới giảm bớt. Chiếc giày cũ nát kia cũng chẳng biết bị giẫm lạc đi đâu rồi.

Anh trai Nhã Quyên được đưa tới bệnh viện địa phương cứu chữa, tình hình chưa rõ thế nào. Chung Tuyền dẫn theo đội cảnh sát hình sự đến, anh ôm lấy bà vai Hạ Hàm, bàn tay to che ánh mắt cô, giọng trầm thấp nhưng đánh thẳng vào trong lòng cô, “Được rồi, em và Diệp Vấn mau trở về đi.”

Hạ Hàm ngẩng đầu hỏi Chung Tuyền: “Mau đi xem Nhã Quyên một chút.”

Về mặt anh khựng lại, có chút không đành lòng, “Trước mắt vẫn chưa tìm được.”

Anh vừa mới dứt lời, nước mắt Hạ Hàm liền chảy ra, nước mắt ấm nóng rơi vào lòng bàn tay chai vì vết sủng của người đàn ông, mạnh mẽ đánh thẳng ôm trọn trái tim anh. Chung Tuyền lau nước mắt cho cô, ôm cô rồi dặn Hạ Hàm phải thành thật đợi ở nhà khách, có thể đêm nay anh không về được.

Cô và Diệp Vấn vừa đi ra cổng chính của chợ, tiếng sấm nổ to vang lên trên đỉnh đầu, tia chớp chợt lóe lên mưa lớn kéo tới. Diệp Vấn lôi Hạ Hàm chạy chậm chậm một mạch, nhưng vẫn không tránh được cơn mưa xối xả như trút nước.

Từng giọt từng giọt mưa gội rửa sạch rêu xanh trên mặt đất trước cổng, lộ ra mùi bùn đất.

“Cạn bã!” Diệp Vấn cúi đầu mắng một câu, đại sảnh nhà khách nhất thời hàng loạt người xông vào, đều là những người từ chợ xem náo nhiệt đi qua trú mưa. Ông chủ nhỏ cũng một thân dầm mưa vừa mới trở về, mặc quần áo lao động và đi đôi giày ủng mà dân đánh cá thường dùng, lúi quắt đám đông trở về vẫn phòng thuộc về anh ta ở lâu một.

Anh trai Nhã Quyên đã được đưa vào phòng ICU tiến hành cứu chữa.

Trước mắt có thể xác định địa điểm mất tích ngay tại chợ kia, Chung Tuyền bảo Triệu Hàm nhanh chóng sắp xếp lại thông tin của mỗi một chiếc thuyền đánh cá, và cả các thương gia lui tới trong một tháng này.

Đại đội cảnh sát hình sự thành phố A đến Lâm Châu đã không phải là bí mật nữa, nhưng ngược lại bọn tội phạm gây án thì có chút bất ngờ.

Trên hành lang tiếng vận chuyển đồ đạc vang lên không ngớt, tiếng ồn đặc biệt lớn. Diệp Vấn cau mày kéo cửa thò đầu ra nhìn thì thấy một nhóm mười mấy người thanh niên đang khiêng dụng cụ gia đình bình thường và công TV trong phòng đi ra ngoài. Cô đi đến cửa sổ nhìn xuống thấy, dưới lầu có xe tải trọng lượng lớn chuyên chở vận chuyển hàng hóa.

Diệp Vấn tiện thể hỏi thăm cô gái phục vụ khách hàng, cô gái này nói những thứ đồ đó đều xử lý bán hết, ông chủ muốn mua đồ tốt hơn.

Nhân vật quan trọng ở tỉnh khác tới đều ở đây, giúp Lâm Châu giải quyết nhiều chuyện như vậy, cũng khó trách chính quyền Lâm Châu bằng lòng dốc tiền cho nhà khách tư nhân này kinh doanh.

Tối nửa đêm Chung Tuyền mới trở về, lúc vào thì liền thấy Hạ Hàm ngồi ôm chăn dựa vào đầu giường, chỉ mở một ngọn đèn nhỏ lò mờ, anh đi vào xoa tóc cô, hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Hạ Hàm lắc đầu trả lời: “Trong lòng em khó chịu, không ngủ được.”

Trên người anh mang theo hơi ẩm của cơn mưa đổ xuống hôm nay, tay cũng có chút lạnh lẽo. Hạ Hàm nắm tay anh ủ ấm tay anh một lát liền nói: “Mau cởi quần áo rồi đi tắm.”

Về mặt Chung Tuyền thật vất vả mới dịu xuống, vừa cởi nút áo vừa đi vào phòng tắm. Cô vốn không buồn ngủ, đứng dậy tùy tiện mặc chiếc áo khoác, cầm lấy quần áo anh móc đồ trong túi ra rồi bỏ vào máy giặt, giặt quần áo cho anh. Áo sơ mi của anh cần phải giặt bằng tay, Hạ Hàm liền cầm một cái chậu lớn ra sử dụng.

Chung Tuyền vừa tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy mái tóc mềm mại của Hạ Hàm buông xuống hai bên gò má, để lộ ra một đoạn gáy trắng nõn, đang giặt quần áo. Ngay lập tức anh không hề nghĩ ngợi gì kéo Hạ Hàm đứng dậy, bảo cô đi rửa tay, còn việc này để anh làm

Đây là cô gái nhỏ anh muốn lấy về nhà để yêu thương, làm sao anh cam lòng trong đêm khuya cần nghỉ ngơi để cô giặt quần áo.

Hạ Hàm nhìn thân trên trần trụi của anh ngoan ngoãn ngồi trên ghế giặt quần áo cho mình, trong lòng ấm áp.

Tay nhỏ bé sờ lên lưng anh, nhiệt độ hơi mát, lập tức cả người cô nhào lên bao phủ lấy anh. Cô mềm mại lại ấm áp, nằm sấp trên lưng anh, ôm cổ anh, hơi thở ấm nóng phun lên sườn lõ tai anh.

Hạ Hàm theo dõi động tác trong tay anh, rất lâu sau mới nói bên tai anh: “Nhất định anh sẽ tìm được cô ấy, đúng không?”

Cô cần câu trả lời khẳng định của anh ngay lập tức vì Hạ Hàm biết, một khi anh trả lời thì nhất định có thể làm được.

Thật ra trong lòng Chung Tuyền cũng không có nền tảng gì chắc chắn, manh mối trong tay anh lại càng ít. Với lại không thể xác định bé gái mất tích có phải là do tập thể làm hay không, nhưng anh có thể khẳng định chắc chắn kẻ tình nghi gặp phải phiền toái lớn rồi!

Anh nghiêng đầu, gò má dán lên gò má mềm mại của cô, cuối cùng về mặt kiên định nhận lời cô, “Nhất định có thể tìm được.”

Nhà Nhã Quyên giản dị nhưng sạch sẽ, không có nhiều đồ nội thất, nhưng mỗi một nơi để đồ vật đều sắp xếp ngăn nắp có trật tự. Chỉ có hai gian phòng, sát bên cạnh phòng nhỏ là nơi ở của Nhã Quyên. Trong tủ đầu giường có một quyển sách, ghi lại chi thu hàng ngày. Trong phòng khách cũng có phòng bếp, chính là nơi Nhã Quyên gói vằn thắn, đó là nguồn thu lớn nhất hàng tháng trong nhà Nhã Quyên. Mà anh của cô, chắc hẳn nổi lên xung đột với kẻ tình nghi bắt Nhã Quyên đi, không ngoại trừ từng qua lại thân thiết.

Mâu thuẫn xảy ra ở chợ, hơn nữa chưa kịp thu dọn tàn cục, như vậy có khả năng nhiều người nhìn thấy tận mắt. Nhưng muốn tìm người chứng kiến lại càng khó hơn nữa, người ở đây tránh chuyện rắc rối, không tự mình rước họa vào thân.

Đã điều tra toàn bộ thuyền đánh cá, trong thuyền không có điểm gì đáng ngờ. Nếu Nhã Quyên không ở trong thị trấn, như vậy thì đã bị đưa ra bên ngoài, vĩnh viễn sẽ không tìm thấy được.

Đội cảnh sát hình sự đã có phán đoán bước đầu: Kẻ phạm tội tầm 20 tới 25 tuổi, làm việc lố mắng dễ kích động. Thời gian gần đây chắc hẳn có điều phiền lòng, nhưng người có xã giao rộng rãi, đều đã thông quan hệ với bang phái và chính quyền địa phương tốt, là một tay mới. Quan trọng nhất: Trên người chắc chắn có thương tích.

Gần đây Chu Tiểu Hàn vẫn luôn theo dõi ba mẹ Từ Linh, Chu Tiểu Hàn vốn đang đợi cơ hội, thật vất vả mới bắt gặp ba Từ Linh ra ngoài đánh bạc, lập

tức đi theo.

Chu Tiểu Hàn đi theo vào mới biết được, bề ngoài cửa chính tầng hầm ngầm nhìn như cũ nát, thật ra vô cùng xa hoa lộng lẫy. Thảm lông dê rất dày, trong tầng hầm ngầm không khí khô ráo không có chút cảm giác oi bức nào, dường như trên mặt đất Lâm Châu mới đúng là tầng hầm ngầm. Ánh sáng ngọn đèn treo không lồ bằng thủy tinh rất dịu nhẹ, trần nhà là phòng theo phòng nền bầu trời cao cấp, trời xanh mây trắng trông rất sống động. Dưới đất giống như mê cung, tầng tầng lớp lớp, khắp nơi óng ánh trong suốt, con sông nhân tạo uốn lượn chảy quanh, mặt nước trong vắt. Trên sàn đi qua cầu chạm trở vàng quả thật Chu Tiểu Hàn không dám giẫm chân lên.

Mỗi một nơi đều là logo các thương hiệu nổi tiếng cao cấp.

Mỗi lần bài trên bàn trải ra, người đều kéo dài mấy chục mét, trong đó có đầu bếp cao cấp người Pháp, cần cái gì cũng đều có.

Nhân viên công tác trong sòng bài có tố chất rất cao, đồng phục ngay ngắn, còn nhân viên chia bài thì khuôn mặt xinh đẹp, quần tay áo gi-lê trang điểm tinh xảo. Tất nhiên ra vào đều là viên chức cao cấp xã hội thượng lưu, khách lui tới giày tây tác phong nhanh nhẹn. Tình hình đây như vậy cực kỳ trái ngược với Lâm Châu. Nhưng một khi bạn hiểu rõ, ấn tượng đầu tiên duy nhất đập vào bạn chính là – Đẳng cấp.

Tầm mắt Chu Tiểu Hàn đảo quanh mấy cái đã bị mấy bảo vệ áo đen phát phát hiện không đúng, lập tức mời ra ngoài. Sau đó đợi tầm bốn tiếng đồng hồ mới thấy ba Từ Linh đi ra.

Ba Từ Linh từng gặp Chu Tiểu Hàn, hơn nữa có tính vô cùng cảnh giác. Chu Tiểu Hàn lập tức lấy lại tinh thần, miệng nhai kẹo cao su đưa tay nắm lấy vai ba Từ Linh, lưu manh vô lại mang theo ý cười, nói: “Có tin tốt báo ông, tìm thấy con gái ông rồi, nhanh dẫn về nhà đi.”

“Không thể nào!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, cả người ba Từ Linh đều cứng lại, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Sao không thể nào, cùng tôi đi nhìn sẽ biết.”

Cục công an Lâm Châu.

Đèn trong phòng thẩm chiếu rất sáng, mỗi một góc chết đều nhìn không sót thứ gì. Chung Tuyền nhíu mày nhìn về phía ba Từ Linh, ánh mắt này có cảm giác đầy áp bức, không tức giận mà uy nghiêm.

Du Lộ đang ở phòng bên cạnh có thể nhìn thấy rõ ràng trong phòng thẩm vấn, cầm bút “Soàn soạt soàn soạt” ghi lại. Về mặt Triệu Hâm và Chu Tiểu Hàn ung dung thoải mái.

“Từ Linh, mười hai tuổi, biết cô bé sẽ gặp phải chuyện gì không? Cường bạo, ngược đãi, cao hơn nữa là sau đó có thể nhiễm bệnh. Sau khi cơ thể bị phá nát bị đẩy vào thị trường buôn bán nội tạng, đây đều là do ba cô bé tạo thành.”

“Không thể nào! Bọn họ nói sẽ cho ăn ngon, sau vài năm nữa lão già đã bảy tám chục tuổi rồi qua đời, chờ lão già này chết, bọn họ sẽ đưa Linh Linh trở về.” Ba Từ Linh đột nhiên rống lên, cả cơ thể đều đang run rẩy.

Chung Tuyền đứng dậy, ném một xấp ảnh chụp lên mặt bàn, rồi đưa cho ba Từ Linh một tờ giấy và chiếc bút, giọng lạnh lùng: “Viết hết những điều ông biết ra đây, ngoài ra, chuyện con gái ông chúng tôi bất lực, xin lỗi.”

Chờ Chung Tuyền đi vào gian phòng kế bên, tất cả mọi người ở đây đều sáng mắt lên, ao ước hâm mộ nhìn Chung Tuyền. Chu Tiểu Hàn không thể không vỗ tay kêu lên: “Đội trưởng Chung thật sự là làm gì cũng nhanh.”

Triệu Hâm thờ hồn hèn đá Chu Tiểu Hàn một cước, mắng câu: “Cậu mới cái gì cũng nhanh đấy, có thể im được không?”

Chung Tuyền không có thời gian nói đùa với bọn họ, hai tay anh chống lên mặt bàn thủy tinh trước mắt, người hơi cúi xuống nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của ba Từ Linh trong phòng thẩm vấn, về mặt không chút nào thả lỏng.

Bút trong tay Du Lộ ngừng lại theo động tác của anh, nhìn ảnh ngược khuôn mặt thâm sâu trên mặt thủy tinh, khóe miệng không thể đè nén nhếch lên.

Qua khoảng hai giờ sau, về mặt Du Lộ nặng nề xông tới, giọng cao hơn mấy phần, “Là Triệu đảo! Ông chủ nhà khách!”

Thuyền đánh cá mang tên hấn ta hôm nay được phép rời bến, không có thời gian nữa!

Ngón tay Triệu Hâm lập tức nhanh như thoi đưa ấn nút điện thoại, mày nhíu chặt, xông vào đám người hô một câu, “Nhà khách này đã bị hấn ta chuyển cho chính quyền rồi.”

Chung Tuyền lập tức lấy điện thoại ra ấn nút gọi cho Hạ Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lâm Châu mưa gió bão bùng, câu nói của Chung Tuyền: Khóa trái cửa ở lại trong phòng đừng đi ra ngoài, vẫn cứ lảng vảng bên tai Hạ Hàm.

Quản lý mới của nhà khách này là một vị công tác trong chính quyền Lâm Châu đã nghỉ việc, lúc trước mấy cô gái ở quầy tiếp tân cũng thay nhau lên tiếng thảo luận.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới giọng nói quen thuộc của Triệu Đào, Hạ Hàm nâng cao cảnh giác. Mặc dù Chung Tuyền không nói gì với cô, nhưng cô cảm giác có điều gì đó không bình thường. Cô dựa sát vào cửa, dè dặt cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cửa.

“Cô gái chết tiết kia tới ngày đó, chuyện này làm sao bây giờ!”

“Mày ở lại đây cố gắng trông chừng kỹ vào, qua vài ngày nữa tao nghĩ cách qua đây đưa ra bên ngoài. Tắm rửa sạch sẽ đừng để lúc đó ông chủ ghét bỏ, không mua giá tốt nhất.”

“Tầng này chắc không có người chứ?”

“Không có, hai nữ sinh sáng sớm đã đi rồi, yên tâm.”

“Nhưng hai nữ sinh này cũng thật đúng là xinh đẹp quá, không giống với phụ nữ trong thành phố này, da thịt mềm mại, bó mẩy vừa nhìn mà đừng quần đã nhô cao lên.”

Lúc này cô không dám di chuyển dù chỉ một chút, lập tức cầm điện thoại ra chuyển thành chế độ im lặng, rồi gửi một tin nhắn trả lời Diệp Văn đang ngồi trên xe chờ cô.

Thang máy lầu ba bên hướng Bắc thông suốt xuống tầng hầm ngầm nhà khách, phần cuối của tầng hầm ngầm có cửa ra, là đường tắt đi tới tiểu khu của dân ở. Đây là kiến trúc nhà một tầng, thỉnh thoảng có mấy hộ gia đình mở cửa hàng buôn bán nhỏ. Trong phòng chứa đồ tầng hầm ngầm ước chừng có khoảng ba mươi kiện hàng, tất cả đều bị sắt phong kín. Tối đen như mực chỉ có thể nhìn thấy chút ánh sáng phía cuối đường, không sai, chính Triệu Đào từ lối này đi ra ngoài.

Đường đi lên trên ra bên ngoài là một đoạn cầu thang rất dài, sau đó là chính là một bức tường chết, hai bên đều là lối ra. Hạ Hàm nhìn một lát, cúi đầu xuống suy nghĩ. Phía đông là nơi đại đội cảnh sát hình sự sẽ xuất hiện và bao vây đầu tiên. Nghĩ đến đây cô kéo khóaáo lên cao, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Nhớ tới Nhã Quyên khiến cô đau lòng, em không đi học, anh trai cũng như em không có điều kiện nên không lấy được vợ, kiếm nhiều tiền chút để đón chị dâu vào cửa.

Tất cả nhà trong khu dân cư đều là gạch đỏ, vì ngày hôm qua mưa to nên đường dưới chân toàn bùn lầy. Thỉnh thoảng còn đạp lên vũng nước, bùn thấm ướt quần áo nên rất khó đi.

Không tới năm phút đồng hồ, toàn bộ cảnh sát nhân dân Lâm Châu bắt đầu lên đường, huy động toàn bộ lực lượng mà tới.

Hạ Hàm đứng ở một góc nhìn cảnh sát nhân dân từ bốn phương tám hướng chạy tới, con đường nào đều bị chặn lại. Cô cảm thấy không đúng, liền bắt đầu đi ra hướng bến tàu. Đoạn đường này vắng vẻ có cướp đường, bụi cỏ dại sinh sôi, thỉnh thoảng có một vài căn nhà một tầng lòi ra, nên phải đi đường vòng.

Cô cảm rối loạn rồi, nhưng không thể mang thêm phiền toái cho Chung Tuyền nên bắt đầu đi tới chỗ đông người. Thỉnh thoảng đụng vài cảnh sát mặc thường phục, nhưng cũng không chặn đường cô lại, còn chỉ cho cô hướng đi khiến Hạ Hàm biết không nên đứng đây chờ đợi.

Bến tàu nhiều người rất náo nhiệt, đủ các loại cửa hàng và nhà hàng nhỏ, cửa trước cửa sau đều thông nhau.

Trong khu dân cư tiếng bước chân bắt đầu dồn dập lên, thỉnh thoảng còn có tiếng đàn ông gào thét hạ mệnh lệnh. Đám ông chủ cửa hàng rảnh rỗi không có việc gì làm ngồi ở cửa cũng đứng dậy nhón chân nhìn bốn phía xung quanh.

Cửa hàng ăn sáng này chỉ có mấy mét vuông, cửa trước cửa sau đều thông nhau. Con trai chủ quán chắc tầm hai ba tuổi, cầm trong tay một đồng chìa khóa chơi đùa. Vì không buôn bán nên đèn trong cửa tiệm đều tắt hết, bên trong âm u, mấy cái ghế dọn dẹp xong bị úp trên mặt bàn.

Có người chạy về phía bên này! Cô theo bản năng túm lấy bé trai đang ngồi chồm hổm trước cửa. Từ cửa đằng trước có thể nhìn thấy một rõ hai ràng bên ngoài cửa sau.

Thuyền đánh cá ở bến tàu gầm rú mà cô cũng không nghe thấy gì.

Hình như nghe được tiếng hô của Chu Tiểu Hàn, lúc này cô kéo cánh cửa bằng tôn của cửa hàng ăn sáng lại, đoạt lấy chìa khóa trong tay bé trai, bắt đầu run rẩy khóa trái cánh cửa sắt từ bên ngoài.

“Cô gái cô làm cái gì vậy hả!” Ông chủ quát một tiếng, vì vừa rồi cô cầm chìa khóa dùng lực hơi nhiều làm đau đũa bé trai, nên bé ứa nước mắt đang muốn khóc.

Sau đó một tiếng kêu mạnh mẽ vang lên, cửa bị nện phá hỏng từ bên trong. Vốn là tôn phế liệu nên dễ dàng bị chọc thủng một lỗ lớn, tôn sắc nhọn bật lên. Hạ Hàm bị một lực mạnh từ phía sau kích đẩy một cái, ngã chúi xuống mặt đất, cảm thấy phía sau lưng nóng rất đau đớn, còn hơi mất.

“Mẹ nó chắc không muốn sống nữa!” Triệu Đào nổi giận, nhìn chằm chằm Hạ Hàm nằm trên mặt đất rống to.

Ông chủ tiệm ăn sáng cũng bị dọa, lập tức ôm con trai chạy đi thì lọt vào trong tầm mắt Triệu Đào đang cầm một cái ghế đầu bằng sắt hung hăng ném ra ngoài. Cửa tôn vốn đã thủng một lỗ lớn, bị ném vào một cú như vậy nữa, người ở bên trong nhảy qua rất dễ dàng. Triệu Đào ra sức điên cuồng hét lên phá cửa cũng đã vô dụng rồi, vì Chu Tiểu Hàn xông lên phía trước bắt gọn.

Hạ Hàm nằm sấp, khó khăn lắm mới tránh được chiếc ghế mà Triệu Đào ném tới.

Một người đàn ông áo đen đứng đầu mũi con tàu màu trắng, đang nhìn chăm chú mọi việc xảy ra bên này. Còn Chung Tuyền đang bước chân dài từ trong bóng tối ra ngoài, tất cả mọi vật xung quanh đều trở thành bối cảnh. Chỉ riêng anh, kiêu căng ngạo mạn đi về phía cô.

Là người yêu của cô, là anh hùng có một không hai của cô.

Anh tiến lên đỡ Hạ Hàm đứng dậy kiểm tra vết thương, lông mày nhíu rất chặt có phần nguy hiểm.

Ông chủ tiệm ăn sáng vội vàng chạy tới, cầm cái mũ đội lên đầu Hạ Hàm, có chút nghĩ lại mà sợ, nói: “Thật sự là to gan, cũng không sợ chọc phải phiền toái.”

Chung Tuyền kéo vành nón Hạ Hàm xuống vài phần, nhìn thoáng qua ông chủ tiệm ăn sáng.

Ông chủ tiệm ăn sáng lại liếc nhẹ về phía Triệu Đào, nói: “Hắn ta cũng không phải là người dễ chọc vào, cô gái này coi chừng bị trả thù.”

Ngoài Nhã Quyên còn có một cô bé nữa tìm được ở một nhà tắm công cộng của trung tâm Lâm Châu. Vì cô gái nhỏ tới tháng nên mới kéo dài vài ngày, còn hai bé gái mất tích khác theo Triệu Đào thừa nhận, đã bị vận chuyển ra nước ngoài. Cụ thể ở nơi nào, Triệu Đào cũng không rõ ràng lắm. Nhiệm vụ của hắn ta chính là chịu trách nhiệm bắt cóc bé gái giao cho bên mua mà thôi.

Diệp Ván đã rời khỏi Lâm Châu, biết được Hạ Hàm không bị thương cũng yên tâm. Trong điện thoại chỉ bảo Hạ Hàm sớm trở về, đừng bao giờ quay lại Lâm Châu cái địa phương quái quỷ đó nữa.

Tiếp tục điều tra tung tích hai cô bé khác, bây giờ chỉ có thể nhanh chóng tìm được các cô bé, ít nhất để các bé chịu ít tổn thương hơn.

Ban đêm Chung Tuyền kiểm tra vết thương cho Hạ Hàm, phát hiện sau lưng xanh tím một mảng. Da cô trắng rất nhạy cảm, nhìn qua khiến trái tim Chung Tuyền níu chặt lại, im lặng không nói gì được với cô, chỉ bôi thuốc cho cô rồi ôm cô nằm ngủ.

Nhưng Hạ Hàm mở to đôi mắt đen tuyền nhìn anh, mang theo ý cười lạnh bầm một câu: “Anh đừng nóng giận.”

“Em thật là...” Không nỡ nói nặng lời, thật đúng là hết cách với cô.

Nhưng Hạ Hàm lại nói: “Đã ghiền lại kích thích mà.”

Hai người cứ như vậy ôm nhau, yên ổn thỏa mãn.

.....

“Thuyền màu trắng không bình thường,” Hạ Hàm nói.

“Lúc trước đều đỗ ở bến tàu gần chợ mà hôm nay vì sao đỗ ở bến tàu chỗ vẫy bắt Triệu Đào. Thời gian rời bến trễ hơn so với các thuyền đánh cá khác, khi Triệu Đào bị bắt mới vội vàng rời đi.”

Những lời này của cô nhắc nhở Chung Tuyền.

Quả nhiên thuyền màu trắng không còn xuất hiện nữa.

Thành phố A sắc xuân tràn trề, cây cối hai bên đường cũng đã đâm chồi nảy lộc, anh trai Nhã Quyên dần có chiều hướng tốt. Hạ Hàm theo đại đội cảnh sát hình sự của Chung Tuyền cùng nhau trở về, đại đội cảnh sát hình sự thành phố A đã hoàn thành nhiệm vụ, vụ án hai cô bé bị mất tích cũng điều người

từ trên tỉnh xuống điều tra tìm kiếm.

Hạ Hàm ngồi bên cạnh Chung Tuyền án di động xem tin tức, tín hiệu sóng ở Lâm Châu chập chờn, gần như là không bắt được. Cô cúi đầu xem di động còn Chung Tuyền cúi đầu nhìn cô, hành trình mấy giờ đi xe cũng không thấy cô mệt mỏi.

Vừa mới chạy vào thành phố A, Chung Tuyền liền đưa Hạ Hàm tới bệnh viện thành phố kiểm tra một chút. Kiểm tra xong mấy hạng mục, Hạ Hàm ngồi trong phòng bệnh chờ có chút ngột ngạt, ở ngoài cửa không biết Chung Tuyền đang nói gì với bác sĩ, cô chỉ cảm thấy buồn ngủ quá, muốn về nhà ngủ một giấc cho đã.

Ai ngờ Diệp Vấn và Thanh Phong đột nhiên chạy vọt tới, Thanh Phong âm âm ỉ ỉ, giọng rất lớn: “Cậu muốn như thế nào, muốn làm nữ cảnh sát nhỏ bé hả!”

Ánh mắt Diệp Vấn chán ghét nhìn Thanh Phong, ý bảo cô ấy nhỏ giọng xuống một chút, Thanh Phong liền đặt tay lên miệng làm động tác kéo khóa, rất thức thời ngậm miệng lại.

“Nhã Quyên không có chuyện gì chứ?” Diệp Vấn hỏi Hạ Hàm, dù sao trước khi về đây Hạ Hàm cũng có gặp Nhã Quyên một lần.

“Bị hoảng sợ, anh trai cô bé tổn thương không nhẹ.”

“Là Chung Tuyền gọi điện thoại bảo chúng tớ tới đây với cậu, sợ cậu buồn chán.” Diệp Vấn đi tới trước cửa sổ phòng bệnh đơn, nhìn cỏ cây dưới lầu đã xanh um tươi tốt, tâm tình mờ mờ mịt mịt mấy ngày liền cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thanh Phong nhỏ giọng nói với Hạ Hàm, “Gần đây có một chàng trai tài giỏi tuần tú theo đuổi Diệp Vấn không dứt, còn với thân phận cổ đông của công ty, người bộ dạng soái khí có giáo dục.”

“Cô ấy đang rất lo lắng!” Thanh Phong bĩu môi.

Diệp Vấn xinh đẹp, các phương diện khác đều rất ưu tú, nhưng vẫn luôn một thân một mình, điểm này có chút không bình thường.

“Đường Thanh Phong, cậu không nói chuyện sẽ chết à!” Diệp Vấn nhún mày rống Thanh Phong một tiếng, Thanh Phong lập tức ôm đầu chui vào lòng Hạ Hàm, hô to: “Đừng ý tài giỏi mà kiêu ngạo, người ta có thể coi trọng cậu là phúc phận của cậu, cậu tranh thủ thời gian sắp xếp một chút rồi lập gia đình đi thôi, cẩn thận trở thành gái ế đó!”

“Cậu biến thành gái ế hay là tớ biến thành gái ế, Thanh Phong, cậu xong đời rồi, học nghiên cứu sinh càng không thể lấy chồng được.”

Vốn Thanh Phong giao lưu với con trai thì hay e ngại, khi trưởng thành nếu người khác phớt lờ tới gần sẽ khiến cô ấy đỏ mặt, nói chuyện không lưu loát.

“Diệp Vấn, cậu bắt nạt người khác! Chờ cậu kết hôn, tớ muốn ngủ với chồng cậu, làm tiểu tam của cậu, giữ lời hứa đấy! Hừ!”

Diệp Vấn cười vui vẻ không chút để ý nói: “Tùy ý cậu.”

Đây là lần đầu tiên sau năm mới ba người gặp nhau.

Chờ Diệp Vấn đi ra ngoài nghe điện thoại không ở đây, Thanh Phong liền lén lút nhỏ giọng hỏi Hạ Hàm đòi USB, “Tài liệu học tập của tớ tải xong chưa? Mau đưa cho tớ?”

Hạ Hàm biểu hiện vô cùng bình tĩnh, “Ừ, chờ về nhà tớ đưa cho cậu.”

Thanh Phong cảm thấy không thích hợp, bồi thêm một câu: “Có phải nhìn lén rồi không hả?”

“Không có!”

Cô vừa nói vừa không dám nhìn thẳng vào ánh mắt người khác, lỗ tai lại đỏ ửng, điểm quen thuộc này Hạ Hàm hiểu rõ lắm.

“Nhìn một lần cũng không có gì không được, dù sao cũng chỉ là tài liệu học tập thôi, cậu nên....”

Nói tới đây thì Diệp Vấn đi vào, nói: “Đi thôi, Chung Tuyền tới đây rồi.”

Thanh Phong ưỡn thẳng người, nhẹ nhàng thì thầm, “Không được nói với Diệp Vấn đó.”

Chu Tiểu Hàn phụ trách đưa Diệp Vấn và Thanh Phong về trường học, còn Chung Tuyền thì dẫn Hạ Hàm tới chỗ Hạ Học Đông. Ăn xong cơm chiều hai người mới trở về nhà.

Về tới nhà Hạ Hàm làm tổ trong ghế sofa xem tivi, Chung Tuyền bận việc kết thúc vụ án ở Lâm Châu trong thư phòng trên lầu.

Không bao lâu thì Tân Dao gọi điện thoại qua, đầu tiên là răn dạy Hạ Hàm chuyện Triệu Đào phá khóa tiệm ăn sáng ở Lâm Châu một trận, nói cô rất

liều lĩnh, sau đó lại hỏi: “Chung Tuyền tức giận không?”

“Chắc là không có.” Cô nhìn lên đèn trong thư phòng trên lầu.

“Không có mới là lạ, nếu em xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ!”

Tân Dao còn nói “Một lát nữa có đồ chuyển phát nhanh tới chỗ em, nhớ phải mặc cho Chung Tuyền xem, ừm. . . Anh ấy nhìn nhất định sẽ vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đầu mùa xuân đêm bình yên và tĩnh lặng, đèn đường trong tiểu khu chiếu ánh sáng rực rỡ. Hạ Hàm đứng trước cửa sổ sát đất của phòng khách, nhìn bộ đồ đồng phục màu lam gấp ngay ngắn đặt trong chiếc hộp, đáy lòng hoang sợ.

Cô xoay người nhìn cửa thư phòng khép hờ trên lầu, cuối cùng quyết định mặc cho anh ngắm.

Tân Dao rất biết quan tâm, bên trong còn một tấm giấy ghi chép, trên mặt viết: Đã giặt rồi, có thể mặc luôn. Vài nét bút tiện tay đơn giản lại buồn cười hài hước.

Tắm rửa xong mới mặc bộ đồ này lên người, có phần hơi chật, trước ngực có mấy móc cài kéo miếng vải che lên. Váy rất ngắn màu đen ôm lấy hông, không cần động tác khom lưng mà chỉ đơn giản bước đi vài bước là có thể để lộ hết phong cảnh.

Cô kéo váy rồi lại kéo, uống hết ba chén nước ở phòng khách mới thấp thòm đi lên lầu.

Chế phục nữ cảnh sát là cô nhìn thấy lần trước khi đi dạo phố với Tân Dao, lúc thấy Tân Dao muốn mua tặng cho Hạ Hàm, đương nhiên cô không dám nhận. Ban đầu làm thế nào cũng không đồng ý mặc vào, ai dè cô thật đúng là ngoan ngoãn mặc cho Chung Tuyền ngắm.

Chân chừ hồi lâu mới tới cửa thư phòng, nhưng lại bắt đầu run rẩy không dám đẩy cửa đi vào. Khi cảm giác có tiếng va chạm bàn liền ghé, cô mạnh mẽ đẩy cửa ra, giữa lúc chân tay luống cuống tất đèn treo thủy tinh cao cấp trong thư phòng.

Lúc này thư phòng chỉ còn một chiếc đèn bàn mờ sáng, làm nổi bật dáng người trắng nõn mềm mại của cô, vì vừa tắm rửa xong càng giống một chiếc bánh bao trắng non mềm.

Chung Tuyền nhú mày, giọng trầm thấp vang lên: “Qua đây.”

Cô cảm thấy đứng trước ngưỡng cửa quả thật chính là giày vò, hận không thể lại ngay bên cạnh anh, để anh chỉ nhìn mỗi mặt cô, như vậy thì không bị xấu hổ vì bộ quần áo này.

“Anh không tức giận chứ?” Hạ Hàm yếu ớt hỏi anh, đầu càng cúi thấp hơn. Nhưng cô cúi đầu như vậy, quần áo càng kéo căng ra để lộ bộ ngực xinh đẹp. Nút áo bị mở ra, đôi nhũ mềm mại trắng như tuyết óng ánh tràn ra ngoài, anh nhìn không tự chủ giật giật cổ họng, không nhìn được cảm thấy muốn vuốt ve đôi mông căng tròn.

Mặc dù vóc người cô rất nhỏ, nhưng trên cơ thể chỗ nào nên lồi thì lồi, cô gái nhỏ xương nhiều thịt, cảm xúc vô cùng tốt.

“Ai nói anh tức giận?” Anh cười khẽ vài tiếng, khom lưng hôn trán tròn bóng của cô, quả nhiên là mềm mại tinh tế. Hạ Hàm lập tức hết sợ ôm cổ anh, rất ngoan ngoãn dán vào lồng ngực anh. Cô nghĩ rằng tiếp theo sẽ như cô chờ mong là một cuộc mây mưa dịu dàng như nước, còn bạo dạn ngênh hợp hòa theo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không sợ chết vênh lên, cười quyến rũ với anh.

Vừa tắm rửa xong cả người đều đầy sức sống, không cần nghĩ cũng biết ngon miệng cỡ nào. Hương thơm của tóc vương vấn trong lòng anh, đôi tay nhỏ bé vòng lên eo cường tráng mạnh mẽ của anh, cơ thể mềm mại dán vào người anh.

Chung Tuyền ôm cô từ phía sau, vừa vờ hai đóa hoa trước ngực cô vừa cời nút thắt áo cô, càng lúc càng không kiên nhẫn, “Bóp” một tiếng xé rách áo cô ra, cúc bắn lên trên mặt bàn phát ra tiếng kêu vang giòn.

Anh kéo váy màu đen ôm trọn hông cô lên đến eo, Hạ Hàm cảm giác phía sau chột lạnh, chỗ xấu hổ nhất trên cơ thể bị bàn tay to anh bao phủ lên.

Thế mới biết bên trong váy chẳng có gì hết, cảm giác no đủ tinh tế mềm mại được nâng niu trong lòng bàn tay dường như muốn nở rộ.

Đây là muốn trêu chọc anh đến chết à.

Ngón tay thon dài chạy thẳng vào trong, Hạ Hàm chỉ có thể nằm sấp trên bàn tinh tế không liền mạch rên lên. Phía sau lưng cô nhỏ mảnh trắng như tuyết,

anh không nhận được phù người lên trên cơ thể đó, mùi vị này làm thế nào cũng không đủ.

Anh vỗ nhẹ lên mông trắng mịn đầy thịt của cô, lập tức có dấu đỏ, anh cời thất lưng da, vật kia lập tức bắn ra ngoài, “Bộp” một tiếng đánh lên trên mông Hạ Hàm

“Hàm Hàm, nâng eo lên một chút.” Giọng người đàn ông phía sau lưng đã biến thành sói, làm gì còn bộ dáng lịch sự nho nhã ngày thường. Cũng không cho cô chút thời gian thích ứng, cả chiếc gậy cứng rắn cứ như vậy đâm vào trong.

Quần áo Hạ Hàm bị cời lộn xộn hết cả lên, còn Chung Tuyền ấy à, trên người ngay ngắn chỉnh tề, chỉ có nơi đó bị phóng thích ra ngoài, hung hăng đâm vào cô.

Mỗi một nhịp anh đều tiến vào cực sâu, mặc dù Hạ Hàm đã một lùi một tiến, nhưng anh cũng không chút khách khí, thất lưng đẩy tới đẩy lui một khắc cũng không ngừng lại. Sau mông bị anh đánh đỏ au một mảng, có chút đau.

Không chịu nổi cô liền đưa tay đẩy anh, anh lại bắt chéo hai tay khóa cổ tay nhỏ nhắn của cô ở phía sau lưng, nâng mông cô càng hung hăng đâm vào hơn.

Phía sau có nước nên khi nhịp phát ra tiếng, cô gái nhỏ yếu ớt bị giữ cố định dưới thất lưng người đàn ông, đáng thương quá, nhưng người nhìn thấy lại càng muốn hung hăng bắt nạt ức hiếp cô.

Anh kéo quần, thất lưng khua vào giữa chân cô đỏ một mảng, khiến nơi đó hiện lên tia máu mơ hồ. Anh hơi đau lòng nhẹ nhàng xoa cho cô, hỏi cô có đau không.

Cô gật đầu liên tục, vật của anh vừa ra ngoài dòng dịch ấm nóng chảy ra theo, dính vào quần nhỏ của anh thấm ướt một mảnh, chân cô mềm nhũn rồi ngã xuống.

Chung Tuyền bế cô lên đặt trên bàn viết, hỏi cô có khỏe chút nào không, có thoải mái hay không?

Cô sợ tới mức khép chặt chân lại, không cho anh tiến vào. Vật cứng rắn kia liền chọc vào đầu gối cô, rồi lại chen lách muốn tách đùi cô ra.

Cô sợ rồi, ánh mắt ướt sũng cầu xin tha thứ, nhưng lại biết anh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, chỉ có thể nói sự thật: “Hình như muốn đi toilet.”

Chung Tuyền cười bao trùm lên tiểu huyết của cô, nâng hai cổ chân cô lên cao khiêng trên vai. Vật kia cũng không tiến vào, nhưng cọ cọ chỗ giữa hai chân cô, viên mép ấm nóng nhanh chóng sôi trào ẩm ướt một mảng.

Hạ Hàm bị anh ma sát liền có cảm giác, ý thức tan rã cong chân vòng lên eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn rất hồng, bắt đầu cùng anh triển miên quán quýt.

Ngọn đèn đáng thương trên bàn học thu hết cuộc mây mưa kiều diễm này vào đáy mắt, còn chiếu rọi cơ thể trắng nõn của cô gái. Sau cùng Hạ Hàm khóc đến lợi hại, anh nắm chặt anh em mình rồi mới rút ra ngoài, dịch ấm nóng tưới trên bụng phẳng lỳ của cô.

Hạ Hàm không kịp thích ứng phản thân của anh rút ra ngoài, sóng tình liền xuất ra, giấy Tuyên Thành và bộ sách trên bàn ẩm ướt một mảng.

Chung Tuyền rút khăn giấy lau cho cô, rồi nâng mặt tròn trịa Hạ Hàm lên hôn không buông tay. So với kích thích hoan ái nồng nhiệt cháy bỏng vừa rồi thì cô thích ôm cô hôn nồng nàn như lúc này hơn.

Trên cơ thể có chút lạnh, anh bế cô ngâm nước nóng một lúc rồi tắm rửa, lúc tắm cô đã cạn hết sức lực, dán vào lòng anh ngủ say. Bị anh dày vò thật sự không ít, sau mông và nơi giữa chân đỏ au một mảng.

Bé cô đặt lên giường đắp chăn xong anh liền xuống dưới lầu rút một liều thuốc. Trong thư phòng được đèn chiếu sáng, bên trong phòng một mảng kiều diễm, chế phục nữ cảnh sát bị anh xé nằm lộn xộn trên đất. Báo cáo Chu Tiểu Hân đã đóng dấu rồi vừa gửi tới cũng bay đầy đất, có mấy tờ nằm trên bàn viết nhưng bị ẩm ướt khiến chúng nhăn nhu.

Dọn dẹp xong thư phòng Chung Tuyền xuống lầu, anh cảm thấy nóng nên lấy một lon bia lạnh từ trong tủ lạnh, ngồi trên ghế sofa lấy điện thoại ra xem chiếc nhẫn kim cương anh vừa đặc biệt đặt chế tác.

Cô thấy được nhất định sẽ rất thích.

Đêm dài thâm sâu, Hạ Hàm thì ngủ ngon nhưng Chung Tuyền lại vì chiếc nhẫn kim cương ngày mai sẽ đến lấy, có chút hưng phấn không ngủ yên.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một phần tình cảm dâng trào xoay chuyển như bây giờ, nhưng khi rốt cuộc có được, lại cảm thấy lo sợ bất an. Cuộc sống của anh buồn tẻ và cô đơn, nhưng người khác nhìn anh thì thấy tuổi trẻ đầy hứa hẹn, kiểu căng ngạo mạn không kiềm chế được. Hai mươi chín tuổi, thật may mắn là số tuổi này ổn định cuộc sống cũng chưa tính là quá muộn. Đương nhiên với người nào đó, hai mươi tuổi lập gia đình tất nhiên cũng không quá sớm.

Từ Lâm Châu trở về, Chung Tuyền có gần một tuần nghỉ phép, cuộc sống hai người vẫn như ngày thường. Nhẫn kim cương đã lấy tới tay, nhưng cách chọn vốn từ đề cầu hôn và chuẩn bị những cái khác anh chưa sắp xếp xong, muốn cho cô thứ tốt nhất, tất cả đều không thể sơ suất được.

Sáu tháng cuối năm cục công an thành phố sẽ đón hai người nghiên cứu sinh tâm lý tội phạm, anh còn phải tốn thời gian dẫn dắt. Như vậy hôn lễ và lấy giấy chứng nhận kết hôn cũng có chút gấp gáp, nhưng đây là những việc quan trọng nhất!

Gần đây mẹ Chung cũng hay liên lạc với Hạ Hàm, thường hẹn Hạ Hàm cùng đi thăm mệ, dạo phố. Mỗi một lần trở về mẹ Chung thường mua cho Hạ Hàm một đồng hồ. Gần đây lại còn dẫn Hạ Hàm đi bệnh viện một chuyến, nói là kiểm tra thân thể cho cô. Thật ra bởi vì Hạ Hàm, mẹ Chung biết được cơ thể Hạ Hàm rất khỏe mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể có đứa bé, nên vô cùng cao hứng.

Cô không cảm thấy khó chịu, trên đời này có người mẹ chồng nào không thích ôm cháu đâu, thói thường của con người đương nhiên cô hiểu rõ.

Cô và mẹ Chung thay đổi thân mật thoải mái như vậy, tất nhiên Chung Tuyền không ngăn được, nhưng vẫn sợ Hạ Hàm chịu uất ức.

“Sẽ không đâu, hình như di thật sự rất thích em, đi ra ngoài đều nói em rất giống con gái của bà.”

Tất cả tâm tư của cô đều thể hiện hết trên mặt, không giấu diếm được chút gì cả, xem ra cũng thật sự rất vui vẻ.

Hôm nay lúc hoàng hôn, đột nhiên Lê Chính gọi điện thoại qua hỏi Hạ Hàm, có phải Cố Nham chạy qua bên đó không.

Quả nhiên chưa tới hai ngày, Cố Nham đã gọi điện thoại tới bảo Hạ Hàm đi đón cậu ta.

Sân bay người đến người đi, Cố Nham lại đặc biệt khiến mọi người chú ý, tóc ngắn màu đen gọn gàng suất khí, cười vô lại phong lưu. Mặc quần áo rất thoải mái, trên cổ đeo tai nghe, rương hành lý lớn có trợ lý đi đằng sau đẩy giúp, chẳng biết khiêm tốn chút nào cả.

Lần này cậu ta về nước là lấy thân phận thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị, tiếp nhận toàn bộ công ty giải trí Cố thị trong nước. Lạc đà gầy còn mạnh hơn ngựa, Cố thị chuyển sân nhà về trong nước, nếu không tốt thì cũng là một pho tượng Phật lớn.

Cố Nham ra tay hào phóng, vừa trở về thành phố A đã mua ngay một tòa biệt thự trong khu đất đắt đỏ nhất. Nhưng trong biệt thự còn trống huơ, chưa sắp xếp lắp đặt các thiết bị, ngay cả chiếc giường cũng không có.

Cố Nham giao hết những thứ đó cho Hạ Hàm.

Cô là con gái rượu, để cô sắp xếp ba phòng một sảnh nhà ở còn được, chứ biệt thự to như vậy, còn phụ thêm hoa viên và hồ nhân tạo, có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng Cố Nham một chút cũng không thương lượng, vẫn cứ mặc kệ cô làm, không cho phép trao đổi, điển hình là tính tình của đại thiếu gia.

Nhà họ Cố ở thành phố A có một tòa nhà cũ, đến nay vẫn có người chăm nom. Trước mắt Cố Nham sẽ ở nơi đó, nhưng một ngày ba bữa đều rống Hạ Hàm qua nấu cơm cho cậu ta ăn.

Đến thành phố A gần mười ngày, ngay cả công ty Cố Nham cũng chưa thèm tới, mà ngâm mình trong hộp đêm về ngủ thẳng tới trưa rồi bắt đầu gọi điện thoại qua cho Hạ Hàm, bảo cô qua nấu cơm cho cậu ta ăn.

Cứ như vậy mấy ngày liền, Cố Nham đã lên đầu đề tin tình cảm, cùng nghệ sĩ Kỳ Hạ của công ty nhà mình tin xấu bay đầy trời, khi hai người ra khỏi Club vừa vịn bị chụp được.

“Cố Du biết cậu liên thâm.” Trong tay Hạ Hàm là một tờ báo, vừa thái rau vừa nói chuyện với Cố Nham đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

Cố Nham không để ý tới cô, thái độ đối với cô cũng càng ngày càng kém, hễ kêu là tới còn chưa nói, bây giờ lại không thèm để ý.

Cô hầm canh gà xong mang bao tay bùng tới bàn ăn, rồi xới cơm dọn xong thức ăn, gọi Cố Nham qua ăn cơm.

Ai dè Cố Nham lại nói: “Bưng lại đây, tớ muốn ăn ở đây.”

Càng ngày càng quá đáng, Hạ Hàm tức giận hoàn toàn không để ý tới cậu ta, cời bao tay ngồi xuống, múc canh gà tự mình ăn.

Bên kia Cố Nham ngửi thấy hương thơm ngào ngạt cũng không chịu nổi, rất mất mặt chạy tới, đoạt lấy thìa trong tay Hạ Hàm, từng ngậm từng ngậm ăn cơm.

“Cậu gọi điện thoại về hỏi tờ tình hình của cậu ở bên này.” Hạ Hàm thả thìa trong tay xuống, nói thêm, “Tớ nên nói như thế nào?”

“Nên nói như thế nào thì cứ nói như thế ấy? Cậu tùy ý mách lẻo.” Thái độ cậu ta vô cùng kém cỏi, nhiều ngày như vậy ngoại trừ sai bảo cô, thì chính là cho cô sắc mặt này.

“Cậu đừng gọi ‘Cậu’ rồi lại ‘Cậu’ nữa, gọi làm tớ phiền lòng” (Cậu ở đây là chỉ Lê Chính).

Hạ Hàm nhú mày, không nhịn được cúi đầu kêu một tiếng “Cố Nham!”

Cố Nham nâng đôi mắt xinh đẹp lên hơi khinh thường, ném đôi đũa trong tay xuống, nước canh trên bàn cũng vì động tác của cậu ta vẩy đầy bàn.

Rồi rống lên câu: “Cậu ch* má.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Anh ta với cậu không có nửa điểm quan hệ huyết thống, cậu còn cậu cái gì mà cậu!” Cố Nham lạnh lùng nhìn cô mang theo chất vấn.

Ba của Lê Chính và ba của mẹ Hạ là bạn tri kỷ, năm Lê Chính mười hai tuổi bị kẻ địch trong giới buôn bán của ba bắt cóc. Khi cứu anh trở về bất ngờ đột tử do bệnh tim. Cũng vì lần đó, vốn là thiếu niên tuấn tú trở thành người ngày càng ít lời lạnh lùng. Sau này Lê Chính lớn lên ở nhà họ Hạ, rồi về sau thì tiếp nhận toàn bộ gia sản ba để lại.

“Bây giờ tâm tình cậu không tốt, tớ không muốn nói chuyện với cậu.” Nói xong Hạ Hàm đứng dậy chuẩn bị đi, không hiểu vì sao bị Cố Nham chọc tức như vậy cô không chịu nổi.

Đi đến cửa chợt nghe Cố Nham giận dữ rống lên một câu: “Hạ Hàm, cậu quay lại cho tớ!”

Trên tầng cao nhất của tòa nhà cao tầng ở Newyork, Cố Du gọi điện thoại cho Cố Nham một lần rồi lại một lần, nhưng bên kia từ đầu đến cuối không người nghe máy. Tính tình cô vốn không tốt gì, tức giận hung hăng ném di động vào tường, vỏ pin đều văng hết ra ngoài.

Trợ lý thấy thế vội vàng đi nhặt lên, cầm phin lắp vào nhanh chóng khởi động máy rồi đặt lên trên bàn làm việc của Cố Du.

“Tổng giám đốc Cố, bộ văn kiện này làm sao bây giờ?” Cấp cao của Cố thị ở Mỹ nghe tin cô đang giận dữ với Lê Chính, nên ngay lập tức liên kết ký tên trong văn kiện yêu cầu Cố Du tiếp quản công ty con của Cố thị ở trong nước.

Nói cho cùng đám cáo già kia hận không thể tổng hai chị em bọn họ ra ngoài.

Mặc dù Cố Nham có tiềm lực hơn người, nhưng dù sao cũng còn non nớt, với mấy câu nói có tâm tư này đã đuổi được cậu ta về nước.

Trợ lý nom nớp lo sợ đứng bên bàn Cố Du, sợ Cố Du dưới cơn giận dữ giận chó đánh mèo nên chân cô ta mềm nhũn thiếu chút nữa ngã khụy xuống.

“Cô ra ngoài trước đi.” Cô nâng trán chống lên mặt bàn, lấy tay che kín mặt không để trợ lý nhìn thấy bộ dạng sa sút tinh thần của cô.

Cố Du nhìn phần văn kiện kia sững sờ, không nhìn được hốc mắt đỏ lên: Đây là tâm huyết ba để lại cho hai chị em bọn họ, đau khổ cay đắng trở thành tập đoàn xí nghiệp có thể lực kinh tế mạnh trong giới kinh doanh thật sự bị hủy hoại trong tay cô?

Ai có thể giúp cô, ngoại trừ cái người đàn ông bạc tình trái tim ngoan độc kia, còn có ai?

Cô không có mấy người được tính là bạn bè tốt, cô càng không thể lúc ngã xuống vách núi mạng treo lơ lửng lại kéo theo bạn bè của cô. Tất cả những gì tốt đẹp nhất cô đều cho Lê Chính, ngay cả âm mưu quỷ kế đáng thương của cô gái nhỏ cũng đều dùng trên người đàn ông này.

Lê Chính anh ta hoàn toàn không cần động gì tới ngón tay, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, buông xuôi không quản, là đã đủ để trở thành điểm chết của cô.

“Đi tìm Lê Chính đi, nói lời cầu xin tha thứ nhất định anh ta sẽ mềm lòng!”

Trong đầu tràn ngập những lời này, đầu Cố Du đã bắt đầu đau muốn nổ tung rồi.

Đường dây riêng gọi vào, đầu dây bên kia giọng nữ dịu dàng khiến tinh thần người ta nhộn nhạo, “Đêm nay anh Lê có tiệc rượu, cô muốn chuẩn bị lễ phục không?”

Đúng vậy, chỉ nơi cần Lê Chính xuất hiện, dù mắt mặt cô cũng phải đi. Hận không thể tuyên bố với mọi người đàn ông này thuộc về chủ quyền của mình. Nhưng chỉ riêng với Lê Chính lại không xác nhận được: Kết quả anh có phải là người đàn ông của cô hay không?

Ngoại trừ anh ta, cô còn có thể đi cầu xin ai? Ngay cả người có thể cầu xin cũng không có.

Cố Du, mi thật là hèn hạ đáng thương hại!

Tiệc rượu tổ chức ở biệt thự Sơn Trang của Lê Chính, nơi này xinh đẹp yên tĩnh, cảnh quan vô cùng tốt. Nơi chân trời đã gần mờ tối, Cố Du trang điểm xinh đẹp, ngồi ở ghế sau, cố gắng gọi điện thoại cho Cố Nham một lần nữa, nhưng không gọi được.

Cô mặc một chiếc váy ngắn dệt bằng lụa mỏng màu tím, thiết kế như lá sen bao quanh ngực, tôn lên hình dáng bộ ngực hoàn mỹ của cô. Cánh tay trắng nõn dài mảnh, eo lưng ong mê hoặc lòng người, chỉ nhìn một cái đã bị đoạt mất tâm trí, cô quả thật là yêu tinh.

Bác lái xe đã chăm sóc hai chị em bọn họ rất nhiều năm, trước khi xuống xe còn dặn Cố Du, “Nói chuyện nhẹ nhàng với anh Lê, đừng cáu kỉnh.”

Cô không hề rảnh chỉ vén tóc dài xoắn tít tinh xảo, đẩy cửa ra xuống xe bước đi.

Ba xem cô như con nhà quyền quý mà dạy dỗ, nhưng cô lại học thói phụ nữ phóng túng vô cùng nhuần nhuyễn.

Đứa bé giữ cửa lễ phép tiếp nhận gắng tay của Cố Du, làm tư thế mời. Chỗ mặt đá cẩm thạch lọt vào trong tầm mắt xa hoa mà lạnh lẽo, dường như chạy thẳng vào đáy lòng cô, rồi từ nơi đó tràn ra toàn thân, ngay cả lòng bàn tay cũng đã ứa ra mồ hôi lạnh.

Cách đó không xa là quầy bar, một chàng trai da trắng đẹp trai mắt màu lam nhận ra Cố Du, vẫy tay với Cố Du.

“Đây là quy tắc trước khi nhập cuộc, uống cái này trước đã.” Chàng trai mắt màu lam nhú mày nhìn về phía Cố Du.

Cố Du lại đẩy ly rượu kia ra, đầu ngón tay vừa nhắc liền chỉ vào bình Tequila, chàng trai mắt màu xanh lập tức nhún mày, dùng tiếng Trung sứt sọc nói: “Nhất định cô chưa dùng com tôi, không thể uống cái đó.”

Cố Du không nhìn anh ta, ngón tay gõ mặt bàn bóng loáng của quầy bar, sau một lúc lâu mới nói câu: “Tôi hơi lạnh.”

Chàng trai suất khí mắt màu xanh hơi nhún mày, chỉ rót cho Cố Du chưa tới nửa ly, Cố Du nhếch khóe miệng cười mê hoặc lòng người, cầm ly rượu qua ngửa đầu uống cạn.

“Vẫn còn lạnh.”

Chàng trai mắt màu xanh thờ dài, lại rót thêm gần nửa ly cho cô, tỏ vẻ cô không thể uống nữa, dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn trước mặt Cố Du rồi chỉ vào cầu thang đại sảnh, “Anh Lê ở đó, không có bạn gái thật đáng thương, cô mau đi đi.”

Cô thuận theo nhìn về phía cầu thang đại sảnh, người đàn ông ở độ tuổi chín muồi, tây trang thủ công cắt may dán sát người, là nhãn hiệu cô thích nhất. Một cái gờ tay nhắc chân của anh đều khiến người Cố Du không nhìn được run rẩy. Có lẽ là vì tác dụng của rượu tinh chế chẳng, cô thể mà lại có chút nóng khát không chịu nổi.

Cô thướt tha duyên dáng tiến lên khoác lên cánh tay Lê Chính.

Anh ta trò chuyện vui vẻ, cô yếu ớt hạ mí mắt. Tâm tư giả vờ chơi đùa vui vẻ ai có thể so sánh được với Cố Du cô.

Lê Chính cảm giác hôm nay cô không bình thường, cúi đầu ngửi thoảng qua mái tóc cô, hương rượu tinh chế xộc vào mũi.

“Uống rượu rồi hả?” Anh hỏi.

“Chỉ một chút.” Rất nhiều người lui tới bên cạnh họ, như vậy nên không thể tránh khỏi nâng chén cụng ly, lại uống thêm mấy ly nữa.

Cô đang say, cơ thể mềm mại tùy tiện dựa vào anh, bộ ngực luôn cọ sát cánh tay anh ta, quấy rối khiến anh ta chỉ muốn vịn về đôi bông đào này trong lòng bàn tay mới thỏa mãn. Lê Chính bị cô làm cũng có chút khô nóng, tay bóp eo cô cũng bắt đầu không phân biệt được nặng nhẹ.

Ứng phó mấy người lui tới xong, anh ta bồn chồn không yên dẫn cô lên lầu hai nơi góc tối không người để ý.

Góc khuất không người, dưới ngọn đèn mờ mờ, Lê Chính đè cô vào góc tường, vuốt ve cơ thể tuyệt đẹp của cô, cắn chặt môi Cố Du hung hăng hôn. Từ góc độ của anh ta, có thể thu hết quanh cảnh khách khứa ở đại sảnh vào đáy mắt, cũng có thể tránh được cảnh tượng si mê triền miên tình cảm của hai người không bị phát hiện.

Trước ngực cô thiết kế tầng tầng lớp lớp kiểu lá sen bao lấy bộ ngực nở nang của cô, anh ta nhìn đờ đẫn máu trên người đều nhắm thẳng chạy xuống một chỗ, không giải quyết vấn đề then chốt làm sao anh ta có thể thỏa mãn được.

Bàn tay to trực tiếp mò vào bên trong sớ soạng rồi dừng lại nơi đó.

Cố Du bị anh ta đè từ phía sau không thoải mái, nhưng lại không tránh được anh ta, chỉ có thể cong mông lên phản kháng. Ai dè người đàn ông phía sau cô trực tiếp vén váy lễ phục của cô lên dán vào thân váy ngắn, kéo quần nhỏ mỏng manh của cô xả ra một đoạn.

Cảm giác hơi say ban đầu nhất thời tỉnh táo, đột nhiên xoay người hai cánh tay chống đỡ trước ngực anh ta, bảo anh ta cách xa ra một chút.

Hơi thở anh ta nóng rực vào khiến cô hoàn toàn không thực hiện được.

Cô hiểu rõ hơn ai hết, người đàn ông này chỉ biết động tình với thân thể cô, nhưng cô vẫn cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa, ảo tưởng sự si mê như vậy của mình sẽ khiến anh ta động lòng.

Có khả năng sao! Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, mi chọc ghẹo anh ta như vậy, tất cả người gọi là con trai đều có thể cứng lên. Nhưng cô lại nghĩ, không phải tất cả đều khỏe mạnh giống như anh ta cho mi ăn no, cho nên Cố Du, mi vẫn nên biết đủ đi. điđầnlêquydon

“Không phải là muốn chia tay sao? Há? Vậy thì làm đến khi em ngoan ngoãn mới thôi!” Lê Chính lạnh giọng bức hỏi, bóp chặt hông cô dẫn cô vào toilet bên cạnh.

Lê Chính vừa muốn mở cửa phòng đẩy cô vào, chợt nghe Cố Du chịu thua nói, “Vào phòng đi, em không muốn ở trong này....”

Anh ta cũng cảm thấy không nhẫn tâm, lần trước ở trong toilet không gian nhỏ, Cố Du không thoải mái, hung hăng cào lưng anh ta toàn dấu máu.

Đón thang máy lên lầu ba, còi tây trang bọc lấy cô gấp gấp vào một gian phòng trên đó. Tất cả lầu ba đều là phòng khách, vài đôi nam nữ dưới lầu nói lời ái muội hợp ý là có thể chạy lên lầu mây mưa một phen, ngay cả bao cao su cũng chuẩn bị đầy đủ hết phòng khi cần đến. Nhớ lại khi đó Cố Du cười anh ta không có mặt mũi, đây căn bản như là cách làm chứa chấp ổ mại dâm.

Nhưng hôm nay cô còn không phải cũng giống thế ư, bị anh ta đưa lên một phòng khách nào đó trên lầu ba để giải quyết nhu cầu sinh lý.

Anh ta vẫn mạnh bạo như ngày thường, kéo lễ phục cô xuống rồi ngay cả quần cũng không cởi đã xò cứng rắn vào đâm liên tiếp.

Cô không đủ ẩm ướt trơn trượt, khó tránh khỏi có chút đau nhưng vẫn không chịu khuất phục.

Trận này hai người làm giống như đánh nhau.

Anh ta nâng bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết vân vê, cúi người xuống thay phiên ngâm vào, Cố Du bị anh ta làm rối bòng bong, ngón tay thanh mảnh níu chặt drap giường màu trắng ngăm nga.

Nhưng anh ta lại phủ người xuống, nhìn cô thâm sâu, thắt lưng càng hung hăng di chuyển, “Chừng nào thì em mới có thể học cách nghe lời được!”

Tóc dài bị mồ hôi làm ẩm ướt dính trên mặt, Cố Du tức giận há mồm cắn anh ta khi Lê Chính kè miệng vào vai cô.

Anh ta đau kêu hừ một tiếng, lấy tay lật người phụ nữ nằm dưới thân mình, nắm chặt eo cô tiến vào từ đằng sau.

Mỗi một cái anh ta đều đâm sâu vào, ngay cả nơi thịt non mềm của cô dịch thể hỗn độn hòa vào nhau làm dính ướt drap giường.

Thời gian qua mỗi khi trên giường Lê Chính đều không cho cô có thời gian thở, cho dù cô khóc lóc kêu la cũng không tha cho cô, những thứ đó Cố Du đã thành thói quen rồi. Chỉ có thể ôm gối rên khóc vỡ vụn khe khẽ, thắt lưng bị anh ta nâng cao xuyên qua không chút lưu tình.

Nhưng mà cô thích bộ dạng này, chỉ có lúc này cô mới có thể dịu dàng phục lệnh, mới có thể cầu xin được tha.

Cơ thể phía sau cảm giác trướng rất đáng sợ, cong hông lên thì run rẩy lợi hại.

Đều là quen thuộc cơ thể lẫn nhau từ lâu rồi lại còn yếu ớt hỏi anh ta có được không?

Anh ta lại càng lưu manh, lần này phía dưới đâm không ngừng, bàn tay hung hăng đánh ba phát vào ngực trắng như tuyết của cô, “Rất tốt!”

Cố Du có ý xấu xoắn chặt anh ta hơn, biết anh ta không chịu nổi nhất chính là như vậy, sau đó giọng cô càng yêu mị “Đừng bắn bên trong nhé.” Lúc cô nói lời này đã bị người đàn ông đâm nóng rồi lại sâu, trong cơ thể có dòng nhiệt nóng bỏng chảy ra rơi xuống drap giường, âm thanh rõ ràng.

Dư âm của cuộc vận động chưa tan đi, ngay cả một ngón tay Cố Du cũng không nâng lên nổi, lẩm bẩm một câu “Mang thai thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì sinh ra thôi.” Vẫn giọng lạnh lùng rõ ràng như vậy, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt anh ta lúc này nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra trên nét mặt người đàn ông có bao nhiêu khinh thường hờ hững.

“Bảo tôi sinh đứa nhỏ cho anh, nằm mơ!”

Cô không ăn cứng, chẳng lẽ anh sẽ ăn sao? Lập tức kéo cô trở về mở chân cô ra đâm vào cô, còn hung hăng dọa, “Ngược lại tôi muốn xem em sinh hay không sinh!”

Cố Du sợ tới mức lập tức nắm lấy cổ tay chỗ xanh tím cho anh ta nhìn, trách anh ta vừa rồi bóp quá chặt.

Lê Chính cầm tay cô một lúc, cuối cùng mới nằm xuống ôm lấy cô, nói câu tiếng người, “Ngủ một lát đi.”

“Thứ đồ của anh vẫn cứ chảy ra ngoài, bảo tôi làm sao ngủ!” Cố Du rống anh.

Lê Chính đen mặt, bế cô vào bồn tắm siêu lớn, tắm cho cô.

Lúc này cô mới nói với anh ta mấy câu đã nghẹn trong lòng từ lâu, “Lê Chính, anh tiếp nhận Cổ thị được không, rơi vào tay anh cũng tốt hơn rơi vào đám người kia, tôi... Không chống đỡ nổi nữa.” Cô nhắm chặt mắt, cổ chịu vành mắt đang chua xót.

“Em gấp gấp ngoan ngoãn mở chân để tôi ngủ, thì ra là vì chuyện này!” Anh ta cười nhẹ hai tiếng, có chút phiền chán, “Tôi không có hứng thú.”

Đột nhiên Cổ Du từ bồn tắm đứng phắt dậy, nước nhỏ giọt từ đường cong hoàn mỹ của cơ thể, rút khăn lông bao quanh người xong gạt nước lên mặt anh ta, xoay người nói với Lê Chính, “Khốn nạn!”

“Anh yên tâm, sau này dù tôi lưu lạc đến mức phải đi hầu người ta ngủ, cũng tuyệt đối sẽ không đến cầu xin anh!”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Từ sau khi đó một tuần rồi Hạ Hàm không đi qua chỗ Cổ Nham, muốn gọi điện sang hỏi Cổ Nham tình hình sao rồi, nhưng lại cảm thấy không có tiền đồ. Suy nghĩ lại nên mới gửi một tin nhắn qua cho Cổ Nham, nội dung là số đặt đồ ăn qua điện thoại.

Cổ Nham tính tình đại thiếu gia, nếu như chơi game đến thần trí mơ hồ, thì tới khi đau bao tử mới biết mình đã bao lâu rồi chưa ăn cơm. Gửi tin qua Hạ Hàm mới thoáng yên tâm.

Cổ Du cũng gọi điện về cho Hạ Hàm hỏi tình hình gần đây của Cổ Nham, trong điện thoại Hạ Hàm cũng không biết nên trả lời Cổ Du như thế nào nữa.

Cô ấy hết than lại thở, âm giọng nói với Hạ Hàm: “Qua hai ngày nữa chị về xem nó.”

Cổ Du nhìn đồng hồ, thời gian cuộc họp thường kỳ của công ty gần tới, cô vào thang máy đi lên phòng họp trên tầng cao nhất. Giày cao gót tinh xảo vang lên âm thanh trong trẻo trên hành lang vắng vẻ tĩnh mịch.

Tay vừa chạm vào chuôi cửa phòng họp, một người đàn ông cô chưa từng gặp cản cô lại, giọng nói có chút vênh váo: “Tổng giám đốc Cổ, cô đi vào không thích họp rồi.”

Vấn kiện phải cô về thành phố A đảm nhiệm chức vụ đã xuống đến nơi, lúc này đích thực cô không nên xuất hiện ở phòng họp tổng bộ công ty.

Cô nhin, đưa tay cầm cặp hồ sơ cứng rắn trong tay quăng vào trên cửa phòng họp, hận không thể nhổ sạch hết tóc vốn đã rất thưa lưa của đám hồ ly bên trong kia mới cam lòng.

Người đàn ông đứng ở cửa bị dọa hòng, ôm đầu bảo vệ bản thân, sợ Cổ Du dùng móng vuốt mèo nhỏ cào rách mặt trắng nõn của anh ta.

Cặp hồ sơ va chạm rất mạnh, cả trai lẫn gái của phái giầy Tây trong phòng họp đều nghe thấy hết, kinh sợ ngồi thẳng người. Người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí chủ trì lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, thấp giọng quát lớn, “Tình hình đại tiểu thư, sớm hay muộn gì cũng bị cô ta làm thua lỗ hết sạch.”

Trong phòng toilet của công ty, người con gái tóc quăn dài đen như mực thả xuống lưng, Cổ Du vui đầu trên đầu gối, cắn cắn tay cúi đầu khóc nức nở.

Đây là kết quả dù sớm hay muộn, mấy năm nay cô dựa vào Lê Chính nên ai dám làm mặt lạnh cho cô xem. Trong công ty từ trên xuống dưới đều tức giận cô mà không dám nói gì. Ngay cả tiền bồi thường hạng mục công trình, mấy lão già lươn lẹo cũng giả vờ cúi đầu khen ngợi. Nhưng mà cô vẫn thua, cũng may có Lê Chính giúp cô rút tiền vào, nếu không có anh... Cô và Cổ Nham đã sớm bị đuổi ra khỏi Cổ thị rồi.

Thành phố A

Hôm nay chủ nhật, hiếm khi Hạ Hàm được ngủ nướng, di động đầu giường vừa reng lên đã bị Chung Tuyên duỗi cánh tay dài ấn nút im lặng. Vừa mới đặt di động xuống điện thoại lại reo lên, Chung Tuyên nhíu mày, lặng lẽ tiêu sái đi ra cửa phòng ngủ nhận cuộc gọi này.

“Hạ Hàm, cậu qua đây nhanh lên, hai ngày rồi tớ chưa ăn cơm!” Đầu bên kia điện thoại tiểu tử thối gào khóc như vậy một chút cũng không ra nghe giống như đã đói bụng hai ngày rồi.

“Cậu có nghe hay không, nhanh qua đây cho tớ!” Cổ Nham cầm điện thoại để trước mặt, rống lên một câu.

Bên kia vẫn không có động tĩnh gì, tưởng Hạ Hàm còn giận cậu ta, cuối cùng cậu ta mới dịu xuống, năn nỉ nói: “Hàm Hàm, cậu qua đây được không, tớ thật sự rất đói, dạ dày cũng đau...”

Ban công lộ thiên, thân trên người đàn ông trần truồng, chỉ mặc một chiếc quần thể thao, đường cơ bắp cường tráng từ ngực thẳng xuống dưới cho đến khi dừng ở eo khiến người ta phun máu mũi. Chung Tuyền nhủ thầm, cầm điện thoại không nói gì. Thời gian trước cô gái nhỏ mệt mỏi thờ ơ hờ hững, còn rầu rĩ không vui, có phải là vì thằng nhãi này không? Chung Tuyền nghi hoặc.

Không phải tức giận thật chứ, ngày đó quả thật có phần hơi quá đáng với Hạ Hàm. Cố Nham nghĩ, nếu Hạ Hàm bỏ mặc cậu ta, có lẽ cậu ta thật sự sẽ bị đói chết, phòng ở cũng không có người dọn dẹp, thật là khó nghĩ, cậu ta sắp không ở nổi nữa. Nếu Hạ Hàm đi qua, nhất định sẽ chuẩn bị cho cậu ta một bữa cơm ngon lành, sau đó lại còn có thể ngoan ngoãn giúp cậu ta dọn dẹp phòng, giặt quần áo cho cậu ta. Nên nghĩ tới Cố Nham liền cảm thấy vui vẻ, cuối cùng hoàn toàn thỏa hiệp, cầm điện thoại nhỏ giọng như muỗi kiến gọi, “Chị...”

Thính lực Chung Tuyền tốt như vậy làm sao có thể không nghe thấy, không nhìn được bật cười giễu cợt, sau đó không chút khách khí cúp máy.

Tiếng cười xem thường, lại còn tắt điện thoại khiến Cố Nham hoàn toàn phát điên, điên cuồng hét lên một tiếng, di động bị cậu ta ném ra xa. Nhưng vừa suy nghĩ thấy không ổn, nói không chừng Hạ Hàm chê cười cậu ta xong thì sẽ ngoan ngoãn đi qua nấu cơm cho cậu ta.

Rất không tình nguyện đi qua nhặt di động lên, nín thở nhìn chăm chăm vào di động chờ Hạ Hàm điện thoại tới cho cậu ta.

Chị cũng đã gọi, nếu còn không tới thì... Quá mẹ nó không có lý lẽ!

Ngày hôm qua cậu ta chơi trò chơi suốt một đêm, yên lặng suy nghĩ một lúc, mới vừa rồi gọi điện thoại cho Hạ Hàm lại tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, không bao lâu liền trở về giường ngủ lớn. Cố Nham lớn lên vô cùng đẹp trai, môi hồng răng trắng, con ngươi đen tuyền trong veo, còn có xương quai xanh tiêu hờn... Tiêu thụ xinh đẹp tuyệt thế như vậy, không hề phòng bị yếu ớt nằm trên giường lớn, lông mi khẽ run, thật sự là khiến người ta tưởng tượng liên tưởng....

Chung Tuyền trở về phòng ngủ chính, nằm trên giường kéo Hạ Hàm ôm sát vào người mình, tay chui vào áo ngủ hình heo con màu hồng nhạt, rồi hướng lên trên vờ vẽ đôi đảo sữa. Hạ Hàm chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, lẩm bẩm tưởng mộng xuân, cả người mềm oặt trên người anh. truyện bên diendanlequydon

Chung Tuyền lắc lư cô như đang chơi búp bê, cảm xúc đầy đặn lòng bàn tay, sau đó anh ngậm đầu nhón màu hồng nhạt của đôi ngực sữa, thoải mái phát ra tiếng rên an ủi.

Bị cảm giác thứ gì đó quá nhiều tình dục, cô mở to mắt, người không còn vật gì, lại đang ngồi trên thất lưng anh! Hạ Hàm ngồi dậy dùng chân quần lấy cơ thể mình, khuôn mặt hồng hồng lẩm bẩm: “Không phải tối hôm qua mới...”

Chung Tuyền trực tiếp cắn cô, trên khuôn mặt non mềm có dấu răng anh, “Em ngủ tiếp một lát đi, anh ra ngoài một chuyến.”

Hạ Hàm chôn trong chăn gập đầu, khi anh xuống giường mới kéo chăn ra lên lút cười hi hi nhìn anh mặc quần áo, không nhìn được nuốt nước miếng, đáng người anh đẹp quá....

Nhà cũ của nhà họ Cố.

Cố Nham có cảm giác tầm mắt bị bóng dáng to lớn màu đen bao phủ lên liền nhăn đôi mày đẹp. Cậu ta vốn có yêu cầu về chất lượng giấc ngủ vô cùng cao, vì rèm cửa sổ không kéo lên hết, nửa tỉnh nửa mê, bóng đen che khuất ánh mặt trời chiếu rọi, khiến cậu ta cực kỳ thoải mái thay đổi tư thế.

Nhưng trong phòng chỉ có mình cậu ta, ai có thể kéo rèm cửa sổ cho cậu ta chứ.

Nghĩ đến đây, Cố Nham đột nhiên mở to mắt nhảy dựng lên, tưởng Hạ Hàm tới đây!

Nhưng trước mặt rõ ràng là một người cao hơn cậu ta, mạnh hơn cậu ta, đàn ông hơn cậu ta – Chung Tuyền. Người Cố Nham mềm nhũn thiếu chút nữa khụy xuống.

Vừa đến thành phố A đã gặp qua Chung Tuyền, cùng Hạ Hàm ba người ăn cơm. Không biết vì sao Cố Nham có chút sợ Chung Tuyền, giống như sợ Lê Chính, cho nên cũng không liên lạc với Chung Tuyền.

“Đã đói bụng rồi sao? Dạ dày còn đau không?” Chung Tuyền hạ giọng mềm mỏng hỏi cậu ta.

Cố Nham chân không đứng trên giường, chỉ có thể ngây ngốc gập đầu, kéo thất lưng quần đang rơi xuống lên.

Chung Tuyền xoay người túm một góc drap giường, hỏi: “Còn chưa chịu rời giường?”

Cố Nham đang đứng trên giường, Chung Tuyền túm drap giường khiến cậu ta ngã vật xuống. Cố Nham lớn lên tay dài chân dài, trán đập trên đầu giường, cậu ta đau quá kêu oa oa loạn cả lên rồi nằm xuống giường lăn lộn.

Hạ Hàm thấy cuộc gọi nhờ liền chạy nhanh qua chỗ Cố Nham, vừa vào phòng chợt nghe tiếng Cố Nham kêu thảm thiết trên lầu. Cô xông lên thấy Chung Tuyền thì có chút ngạc nhiên, kéo tay anh hỏi làm sao vậy.

Cố Nham ôm đầu đau khổ lăn qua lăn lại, cô chạy tới ngồi xổm bên người Cố Nham kiểm tra, ầm giọng hỏi cậu ta: “Sao vậy, có phải dạ dày lại đau rồi

không hả?”

Cố Nham nhìn thấy vị cứu tinh đến đây liền ôm đưa tay ôm eo Hạ Hàm, nhưng không dám nói là Chung Tuyền kéo cậu ta ngã, đành phải gật đầu điên cuồng như gà mổ thóc, “Đau bụng quá, cậu mau nấu com cho tớ ăn đi.” Cậu ta nói lời này rất nhỏ, còn chưa dám nhìn Chung Tuyền, dù sao cậu ta thật sự đói lắm rồi!

Chung Tuyền nhìn gian phòng lộn xộn giống như ổ chó, nhíu mày chán ghét.

Hạ Hàm rót cho cậu ta ly nước ấm, rồi cầm thuốc cho cậu ta, Cố Nham nắm chặt thuốc trong lòng bàn tay giả vờ uống, làm nũng với Hạ Hàm “Cậu mau nấu com cho tớ.”

Hạ Hàm gật đầu, lại không nhìn được trách cậu ta, “Không phải tớ để lại số điện thoại cho cậu sao? Sao không biết gọi com!”

“Tớ không thích người lạ tới nhà của tớ.” Cậu ta vừa nói vừa cởi áo đi vào nhà tắm, ngay cả cửa cũng không đóng đã mở vòi hoa sen tắm rửa.

Hạ Hàm xoay mặt kêu cậu ta đóng cửa lại.

Cố Nham chỉ “A” một tiếng, còn nói: “Quần áo, quên cầm quần áo vào rồi.”

Ngoài cửa im ắng, cậu ta thò đầu ra ngoài phòng tắm thì thấy Hạ Hàm đã không còn ở đó.

“Xuy” một tiếng, lăm bầm lâu bầu: “Hồi nhò còn theo tớ tắm chung mà.”

Nhớ tới Chung Tuyền lại đắc ý, sáu tuổi tôi đã cùng tắm uyên ương với Hạ Hàm, còn anh! Tất nhiên những lời này không dám ra oai trước mặt Chung Tuyền... Chỉ là khi đó, cậu bé sáu tuổi để thân trần nhảy vào bồn tắm lớn, trực tiếp dọa Hạ Hàm khóc lên. Cuối cùng đi giúp việc trong nhà bế cậu ta ra ngoài dạy dỗ một phen, nhưng Hạ Hàm khóc mãi không ngừng, được đi giúp việc dùng khăn tắm bao bọc kỹ lưỡng đỡ dành, đối xử tốt hơn một bậc!

Cố Nham tắm rửa xong đi xuống lầu, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Hạ Hàm đang bận rộn trong phòng bếp, không nhìn được cười khế. Vừa quay đầu liền nhìn thấy Chung Tuyền ngồi trên sofa, chân anh dài ngồi ở trên sofa lùn tư thế có chút không được tự nhiên.

Ủm... Đang chơi trò chơi mà cậu ta đánh hai ngày hai đêm cũng chưa qua được, đứng trên bậc cầu thang nhìn một lúc nữa thì thấy Chung Tuyền ném tay cầm trò chơi trong tay, đứng lên đi về phía Hạ Hàm.

Nghe loáng thoáng bối cảnh âm nhạc vang lên, Cố Nham vội vã lao nhanh xuống cầu thang, thì nhìn thấy hình ảnh đang phát trên màn hình TV.

Ngây ngốc tầm hai phút, cúi đầu khụ khụ mới đi tới phòng ăn, ngoan ngoãn ngồi xuống chờ com.

Hạ Hàm làm com xong, Cố Nham chủ động ra về nịnh bợ đi sắp đồ ăn, giúp xới com.

Bữa com này Cố Nham không nói tiếng nào, ăn no cậu ta là người đứng dậy đầu tiên, chủ động muốn rửa bát. Cơ mà còn hai người chưa ăn xong, Hạ Hàm ngẩng đầu nhìn cậu ta, cảm thấy không khí có chút ngưng ngập, đáp một câu: “Ừ, được rồi.”

Sau khi kết thúc Hạ Hàm liền bắt đầu dọn dẹp phòng ở, cô buộc tóc lại cảm thấy ảm áp, cảm giác tóc lại dài ra rồi. Cô đã đồng ý với anh là sẽ nuôi tóc dài.truyện của diễnđanlequydom.com

Bỏ quần áo bẩn của Cố Nham vào sọt đựng đồ, đứng trên ghế đang chuẩn bị tháo rèm cửa sổ xuống phủi bụi thì Chung Tuyền đi tới, cầm cổ tay cô.

Ánh mặt trời rực rỡ ngày xuân chiếu vào trên mặt anh, kiều căng lại suất khí, hình dáng này càng khác sâu, quét qua chiếu sáng cả trái tim cô.

“Xuống dưới.” Anh nói.

Hạ Hàm nhìn anh sững sờ, động tác chậm mắt mấy nhịp người đã bị anh ôm xuống đất, “Anh tìm người chuyên môn chăm sóc cuộc sống sinh hoạt thường ngày cho Cố Nham.”

“Nhưng cậu ta không có thói quen sống cùng một chỗ với người lạ.”

Chung Tuyền tháo bao tay nhựa của cô ra ném vào trong sọt rác.

“Cậu ta sẽ phải quen.”

Anh cầm điện thoại từ trong túi Hạ Hàm ra nhìn thời gian, nói: “Chắc là đã tới.”

Cố Nham ăn com xong liền đi ngủ bù, không biết đã có hai người đàn ông da trắng đã tới đây. Một người là đầu bếp cao cấp làm món ăn Pháp, một người là phụ trách quản lý gia đình vệ sinh. Đầu là đàn ông châu Mỹ cường tráng cơ bắp, thân thể ngăm tăn ra sung sức khỏe mạnh.

Còn có một điểm giống nhau đó chính là hai vị trên đều - gay.

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

“Tổng giám đốc Lê, sáng nay cô Cổ về nước rồi.” Trợ lý Lâm Đặc cẩn thận dè dặt văn kiện quyết định điều Cổ Du về thành phố A nhậm chức nơi khác khuất trên bàn làm việc của Lê Chính.

Đối với việc về nước nhậm chức của Cổ Du, trợ lý Lâm Đặc cũng hơi kinh ngạc.

Lê Chính lật đi lật lại phần văn kiện kia, nhú mày rất sâu, hỏi: “Chuyện khi nào?”

Trợ lý Lâm Đặc thành thật trả lời, “Một tuần rồi.”

“Cô Cổ từng về biệt thự.” Trợ lý bổ sung thêm.

Lê Chính nhướng mày, ý bảo anh ta tiếp tục.

“Đập hư mấy bình hoa có giá trị, còn giẫm gãy hoa cỏ quý ở hoa viên, còn có.... Cô Cổ mang Công Tước đi rồi.” Công Tước là một con mèo Bông-là-đét bọn họ cùng nhau nuôi dưỡng rất nhiều năm. Mấy cây cối quý giá ở hoa viên cũng là tháng trước mới chuyển từ châu Âu về trồng, vốn là yếu ớt, mất bao nhiêu công sức hoa cỏ mới tươi sống lại.

Ngón tay thon dài của cô Cổ nhỏ tận gốc những cây cối đắt đỏ ném trên mặt đất, bộ dạng hoa cỏ bị phá nát khiến người ta thương tiếc.

“Đã biết.” Lê Chính gạt khước môi, vẫn là biểu cảm lạnh lùng thờ ơ như vậy. Trợ lý Lâm Đặc còn muốn nói giúp Cổ Du một vài câu êm tai nhưng cũng không có cơ hội, không thể làm gì khác hơn là hậm hực lui ra ngoài.

Trước cửa sổ sát đất trên tầng cao khu nhà ở cao cấp, nhìn thoáng qua thấy cảnh đêm phồn hoa vô cùng mê hoặc. Lê Chính nâng tay tháo lỏng caravat, trong đầu lại hiện ra bộ dáng con mèo nhỏ hoang dã Cổ Du giương nanh múa vuốt.

Thật sự là càng nuôi càng có bản lĩnh mà!

Ở thành phố A Cổ Nham khổ không thể tả, bị tra tấn thể nên chủ động gọi điện thoại cho Cổ Du, ai biết bà chị nữ vương của cậu ta đã về đây, nhất thời bị hai tầng lửa và băng công kích.

Đầu tiên là Cổ Du trực tiếp đánh Cổ Nham một trận.

Cổ Nham ngồi xồm xuống bên đầu gối chị gái, ôm chân Cổ Du, hạ giọng nói nhỏ: “Mau bảo bọn họ đi đi... Em sắp bị tên cảnh sát đó làm cho chết mất!”

Cổ Du nâng cằm không để ý tới Cổ Nham, bên kia hai người đàn ông Âu Mỹ đang vui vẻ nhìn Cổ Nham liếc mắt đưa tình không ngừng, cậu ta sợ tới mức phát run lên.

“Không phải chị đã nói với em đừng có chọc vào Chung Tuyền, em cho anh ta là người lương thiện gì chứ!”

Cổ Nham đưa tay che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Chị, chị nỡ lòng để em bị...”

Lúc này Cổ Du mới bật cười, đứng dậy dùng tiếng Pháp trao đổi với hai người đàn ông kia, rồi gọi điện thoại qua cho Chung Tuyền, lúc này mới hủy bỏ họp đồng được.

Khi hai người đàn ông này rời đi vẫn còn không quên gửi anh mắt yêu mị quyến rũ cho Cổ Nham khiến trái tim người ta đập dồn bồng bềnh xao động.

“Có phải Cổ Nham ở cùng bọn họ không thoải mái hay không?” Ban đêm Hạ Hàm nằm sấp trên ngực Chung Tuyền hỏi anh.

Sắp xếp hai người như vậy cho Cổ Nham, thật sự sợ cậu ta dỡ cả nóc nhà đi mất.

Chung Tuyền vịn về tóc cô, rất đứng đắn đáp lại cô gái nhỏ: “Sẽ không, chẳng phải nếu cậu ta khó chịu thì sẽ báo tin cho em trước tiên sao?”

Anh lại hỏi: “Hai ngày nay cậu ta có điện thoại qua cho em không?”

Hạ Hàm lắc đầu đáp: “Không có.”

“Điều này chứng tỏ tất cả đều bình thường.” Chung Tuyền vừa nói vừa kéo Hạ Hàm lên ngang eo, chậm rãi kéo quần nhỏ của cô ra, rồi cảm nam căn cứng rắn lại nóng bỏng phóng ra ngoài, cọ xát vùng nhạy cảm của cô.

Chuyện xảy ra bất ngờ như vậy, lúc này cô không nhận được rên lên, yếu ớt nằm trên người anh.

Cô mặc quần có dây ren thắt ngang eo, cô cọ xát không tới hai lần anh đã cứng rắn cương trướng khó chịu, anh vừa cời dây buộc eo giúp cô, vừa kéo tụt xuống nơi non mềm của cô.

Hạ Hàm được anh dạy vô cùng tốt, không bao lâu liền ẩm ướt trơn nhẵn, cần mỗi lần bấm bao anh tiến vào nhanh lên.

Anh vỗ vào mông đầy đặn gọi cảm trắng như tuyết, bảo cô ngồi dậy, rồi nâng thất lưng lên, nói: “Đỡ nhé, nhắm ngay chuẩn.”

Không đích thân đến được, người đàn ông độc ác cũng sẽ không cho cô, còn chê cười sao cô ẩm ướt rồi tỉnh rồi mù.

Nam căn còn đang cọ xát vào viên ngọc châu rất mẫn cảm của cô, cơ thể cô hoàn toàn không nhận được run rẩy, chỉ có thể nâng eo, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thứ đồ thô to kia, nhắm ngay đầu như quả nầm ngồi xuống.

Khoảnh khắc chống đỡ mở nụ hoa, giọng cô gái nhỏ mềm mại dịu dàng tới tận xương, anh nghe thấy lực đạo trong tay tăng thêm vài phần, trong thoáng chốc trước ngực cô gái đầy dấu vết lộn xộn.

Cô nuốt được một nửa đã đầy muốn đòi mạng, xoay eo về thành kiểu số 8 cười anh.

Rất nhanh liền đến điểm kia, người cô run rẩy mất hết khí lực. Ngồi trên nam căn cứng rắn đâm vào, giữa lúc hành động nuốt hết toàn bộ nam căn.

Giờ khắc này bị cô nuốt trọn, cơ thể anh mới bắt đầu bớt khô nóng một chút.

Còn làm bộ hỏi cô ăn no không.

Hạ Hàm gật đầu như gà con mổ thóc, nhướn eo lên trên để anh lui ra ngoài.

“Cục cưng chúng ta ăn no rồi, vậy cũng nên để chú ăn no bữa đi chứ.” Anh ngồi dậy mạnh mẽ ấn chặt eo Hạ Hàm xuống dưới.

Đầy đến không thể đầy hơn, ánh mắt cô gái nhỏ uồn ướt nhìn anh, quả thật có thể làm anh tan chảy, nhưng trên cơ thể chỗ kia vẫn cứng rắn như sắt như trước.

Động tác của Chung Tuyền bắt đầu tùy tiện, vừa sâu vừa chính xác lại nhanh chóng.

Hai tay bóp mông cô tách hai cánh hoa ra, giọng bí bách hỏi cô: “Gọi anh là gì?”

Hạ thân bị anh tra tấn như vậy, cô mới không thèm gọi, khéo mất phẩm lệ, quay đầu không thèm để ý tới anh. Hai luồng trắng nõn no đủ đong đưa chạm vào ngực đầy mồ hôi của anh, hai quả anh đào bị kích thích dựng thẳng đứng lên.

Anh cầm một bên ngậm vào trong miệng, từng ngậm từng ngậm nuốt, chưa thỏa mãn còn nhẹ nhàng cắn đỉnh hồng của quả anh đào, hàm răng trắng hếu có ác ý day khe khẽ.

“A...” Hạ Hàm hoàn toàn bị anh giày vò từ trên xuống dưới đến phát khóc.

Ngậm nam căn của anh xoắn vặn hết sức chặt chẽ.

“Mau gọi một tiếng chú được không? Không phải Hạ Hàm nhà chúng muốn nhanh à?” Tâm tư anh thâm sâu như vậy, làm sao Hạ Hàm có thể chơi đùa với anh được.

Giữa lúc điên loạn gọi anh một tiếng “Chú,” nhưng ‘Nhục nước mắt chủ quyền’ lại đổi lấy anh càng hung hăng chạy nước rút.

Đỉnh vào người cô liền rồi bởi tâm trí, nhất thời không rời xa được nên ra bên trong người cô.

Một dòng màu trắng đục từ bên trong chỗ non mềm của cô gái chảy ra ngoài, anh nhìn thiếu chút nữa đổ cả tròng mắt.

Lúc tắm rửa, anh đưa tay vào móc hết ra cho cô, Hạ Hàm lập tức gãy dạ không đồng ý, nói khó chịu lắm. Anh cũng không nỡ, tính chu kỳ sinh lý của cô, chắc không dễ dàng trúng thưởng như vậy.

Từ trước tới giờ các biện pháp vẫn do anh làm, lúc mới bắt đầu sự tự chủ của anh rất mạnh mẽ, có thể khống chế. Nhưng càng về sau, cô gái nhỏ được anh dạy dỗ quyền rũ như yêu tinh, sự tự chủ ch* má của anh càng ngày càng không thể dùng tới. Còn Hạ Hàm, có đôi khi ngay cả kỳ an toàn cũng không nhớ rõ, mơ mơ màng màng nhưng cũng không biết từ chối anh. Thật ra chỉ cần Hạ Hàm yêu cầu thì anh có thể ngoan ngoãn đi mua bao cao su để dùng.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng vẫn quên đi, trông cậy vào cô đề ra yêu cầu này chắc là có chút khó khăn.

Chuyện dùng thuốc cũng không thể để cô uống, cứ tiếp tục như vậy

“Tháng sau sinh nhật em, chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn.” Anh vỗ vào mông cô, đánh thức Hạ Hàm đang nằm úp sấp trên ngực anh.

“Dạ... Được....” Một môi đến ánh mắt mở không ra được nữa.

“Phải mang theo sổ hộ khẩu, lựa người và ngày đi cục dân chính, ngày đó đừng để ba tới, em sẽ không được tự nhiên.” Hạ Hàm nói rành mạch rõ ràng.

“Đã có kế hoạch chu đáo như vậy?” Quả thực còn chu đáo hơn cả anh.

Hạ Hàm bị quẫn, cúi thấp đầu, “Đây cũng là do anh cầu hôn, trước đó em chỉ chuẩn bị sẵn sàng mà thôi.”

Nói tới cầu hôn, Chung Tuyền vốn dự định sẽ bao tầng thượng phòng tổng thống bắn pháo hoa lãng mạn cầu hôn, nhưng lại cảm thấy rất quê mùa, không có ý sáng tạo. Đi tìm Từ Trình Phong, tên này lại tưởng tượng phô trương quá mức, không thích hợp phong cách trầm ổn của anh; Hạ Cận đấy, cũng chỉ có quý một gói xuống, một chiếc nhẫn kim cương mà đã khiến Tân Dao cảm động vui mừng phát khóc, ôm lấy cậu ta liên tục gật đầu đồng ý. Đây cũng quá tùy ý, cô gái anh muốn lấy về nhà, làm sao có thể sơ sài như vậy được.

Còn có cái tên không đáng tin Triệu Hàm kia, đề nghị Chung Tuyền đến một buổi biểu diễn nào đó để cầu hôn, “Không phải Taylor muốn tới thành phố A tổ chức biểu diễn sao! Đội trưởng Chung, anh nhờ hơn bốn vạn người kêu với chị dâu nhỏ: Gả cho anh ấy! Gả cho anh ấy! Nếu là em nhất định sẽ cảm động đến khóc đó!”

Ý tưởng này ngay cả Cố Du nghe được cũng cảm thấy rất khủng bố, không nhận được châm chọc: “Bốn vạn người điên cuồng gào thét, đoán chừng Hạ Hàm bị dọa khóc mới đúng chứ!”

Cố Du trở về tiếp nhận toàn bộ chi nhánh công ty ở thành phố A, với sự giao thiệp của cô, sắp xếp buổi biểu diễn của nghệ sĩ nổi tiếng tỏ tình cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng mà người mới chưa nổi tiếng, trong tiết mục biểu hiện không xuất sắc, tính giải trí không mạnh, thì cũng không có người theo dõi tin tức.

Công ty thu hút nghệ sĩ cũng cần phải bảo vệ, không thể sắp xếp nhiều thông báo, lực ảnh hưởng mạnh nhất vẫn là tham gia đóng phim, như vậy cũng có thể mang lại lợi nhuận nhiều cho công ty.

Trợ lý gõ cửa từ từ tiến vào, thở hổn hển báo cáo với Cố Du, “Hà Từ Xuyên nhận đóng phim lại, còn có một người xin quay thử phim.”

Cố Du tiếp nhận PAD, trượt màn hình kiểm tra, có lẽ hiểu Trương Đạo muốn loại diễn viên như thế nào.

Trợ lý lòng tràn đầy chờ mong nhìn Cố Du, chờ Cố Du nói ra tên mà trong lòng cô ta suy đoán.

“Tần Vũ Thi?”

Trợ lý lập tức búng ngón tay, hô to: “Bingo!”

“Phong cách phù hợp, nhưng phẩm chất bình thường... Trước tiên cứ sắp xếp cô ta quay thử đi.”

“Đã biết, tổng giám đốc Cố.”

Tần Vũ Thi là người mới mà Cố thị bồi dưỡng hai năm qua, tố chất xuất sắc, còn nghe nói công ty có lòng bồi dưỡng tài năng của cô ta, bảo vệ cô ta vô cùng tốt, gần như không có tin tức tiêu cực nào.

Nhưng phẩm chất không cao, mặc dù quay phim thử thành công, cũng rất có khả năng nắm bắt vai diễn. Cố thị không mấy người có khí chất trở thành siêu sao, ngay cả lợi thế đàm phán cũng không có, có thể nói thay đổi liên tục thay đổi.

Sau khi Tần Vũ Thi quay thử kết thúc, gần như toàn bộ trên dưới trong công ty đều đang đợi kết quả quay thử.

Sau hai tuần có kết quả, Tần Vũ Thi thuận lợi chiếm được vai diễn này, mặc dù là vai phụ cho vai chính của Hà Từ Xuyên, nhưng đầy mảnh khảnh.

Có điều Cố Du hơi lo lắng, người tên Trương Đạo này cô từng nghe qua, chưa tới lúc bấm máy, sự lựa chọn có thể thay đổi bất cứ lúc nào, cô sợ Tần Vũ Thi bị đổi.

Tần Vũ Thi lại là cô gái có tính hướng nội, không biết cách khéo léo đối nhân xử thế.

Cố Nham được xem như người mới trong thương giới ở thành phố A, cũng chiếm được vài đầu đề của tập san tài chính và kinh tế. Cô ấn nút gọi điện thoại nội tuyến bảo Cố Nham đi vào.

Cố Nham hùng hăng hồ hồ đi tới, tự nhiên ngồi đối diện bàn chủ trì của Cố Du.

“Hai ngày tới em dẫn Tần Vũ Thi đi ăn com, tới khách sạn này.” Cố Du đưa cho Cố Nham một tấm danh thiếp, còn nói thêm: “Sẽ có người sắp xếp.”

“Cố Du, chị có ý gì?” Cố Nham đứng lên, “Đó là vai diễn cô ta cay đắng khổ sở mới giành được.”

Bị Cố Nham gọi thẳng đầy đủ tên họ, Cố Du mất hứng, cũng đứng dậy khí thế bức người: “Chính là vì vai diễn cô ta cay đắng khổ sở mới giành được mới phải làm như vậy!”

“Em cứ dẫn cô ta đi ăn com, những cái khác không cần lo lắng.” Cố Du có chút phiền muộn, cũng lười giải thích với Cố Nham.

“Chỉ tìm người khác đi.” Cố Nham hơi thất vọng về Cố Du, chàng trai tuần tú đơn thuần lộ vẻ thất vọng, khiến người ta thấy ngậm đau lòng.

Cậu ta rũ mí mắt rồi bước đi, Cố Du tức giận đưa tay túm chặt cậu ta, khinh thường lại độc ác, “Cố Nham, sao em ngốc như vậy, em ăn com với ai, truyền chuyện xấu với ai, Hạ Hàm vốn không quan tâm. Cho dù em bị lên trang bìa tuần san giải trí, cô ấy cũng không thèm nhìn một cái!”

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Vòng qua phòng khách trang trí tinh tế, có mấy người khách quần áo bánh bao ngồi đó, ngọn đèn trần từ từ đổ xuống như thác nước chảy chậm chậm, dịu nhẹ trong suốt, tao nhã mà xa hoa lộng lẫy.

Nhưng bàn tay người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai không kiên nhẫn gõ nhẹ lên mặt bàn đẹp đẽ quý giá, luôn liếc nhìn về phía ngoài cửa sổ sát đất.

Từ khi cậu ta chờ Tần Vũ Thi từ cửa chính công ty tới đây, liền bị bọn chó săn theo dõi, tất cả đều nằm trong kế hoạch đã sắp xếp.

Tần Vũ Thi trắng nõn xinh đẹp, bụng ly Latte trên bàn uống một ngụm, hạ mí mắt đưa PAD cho Cố Nham.

“Anh nhìn này.”

Lúc này Cố Nham mới thu hồi tầm mắt.

Giọng nói dễ nghe của cô ta lại vang lên, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đầu đề ngày mai sẽ là tin tức của chúng ta, chúng ta... Sẽ bị viết thành người yêu rất xứng đôi với nhau.”

Cố Nham xem trang web trên pad: Sau khi xuất đạo làm việc khiêm tốn, chỉ im lặng ủng hộ sự nghiệp của bạn trai. Phía dưới tiêu đề là cả một đoạn văn bịa chuyện giữa Cố Nham và Tần Vũ Thi lặng lẽ ủng hộ đối phương, bảo vệ tình cảm của nhau.

Đây đúng là phong cách làm việc của Cố Du, không chế dư luận, che giấu sự thật.

Tin tức như vậy quả thực Tần Vũ Thi sẽ chiếm được ấn tượng đẹp, cũng sẽ ra sức tuyên truyền phim mới chưa bấm máy của Trương Đạo.

“Cố Nham, anh hiểu lắm chị anh, chị ấy làm như vậy càng giữ vững được nhân vật mà em nhận được.”

Cố Nham mất tự nhiên, nhú mày lại không biết nên trả lời Tần Vũ Thi như thế nào.

“Em thì cũng không sao, em không có bạn trai, không có ý định kết giao bạn trai, bạn bè cũng ít, tin tức ngày mai cũng sẽ không quấy nhiễu gì tới em.”

Cô ta còn nói, giọng chậm rãi thốt ra thấm vào ruột gan: “Nếu anh có bạn gái, em sẵn lòng giải thích tình hình thực tế với cô ấy.”

Từ lúc Cố Nham tiến vào khách sạn đến khi rời đi vốn không nói một câu nào với Tần Vũ Thi, cho dù lúc Tần Vũ Thi nói dài dòng, anh cũng chỉ có ba chữ đơn giản: Không cần đâu.

Anh nhìn đồng hồ đã tới giờ đứng lên chuẩn bị rời đi, lúc này mới mở miệng: “Tôi đưa cô về công ty.”

Tần Vũ Thi nở nụ cười lắc đầu đáp: “Không cần, trợ lý của em tới đón em, anh bận đi trước đi.”

Cố Nham quay sườn mặt về phía đám chó săn bên ngoài cửa sổ, cho nên bọn họ không chụp được biểu cảm bức bối không kiên nhẫn của cậu ta. Còn Tần Vũ Thi thì đối mặt đám chó săn ngoài cửa sổ thể hiện vẻ mặt tình nồng mật ý, nên bất cứ ai cũng đều cho rằng đó là cô ta đang nói lời ngọt ngào

hoặc làm nũng với người đàn ông trong lòng mình.

Tần Vũ Thi nhìn bóng lưng đi xa, hạ mí mắt cảm thấy kỹ thuật diễn của mình quá tốt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày sinh nhật của Hạ Hàm càng ngày càng gần, điều này thể hiện ngày hai người có thể lấy giấy chứng nhận kết hôn cũng gần tới. Về phần cầu hôn Chung Tuyền có chút đau đầu, anh sắp xếp các cách thức cuối cùng chẳng quyết định được cái nào, còn lưu vào trong văn bản word.

Lúng túng nhất là lại bị Hạ Hàm lục lọi nhìn thấy!

Hạ Hàm thấy thì vô cùng phản kích, còn in những thứ đó nó ra, ngây ngất thương thức chọn lựa.

Chung Tuyền vừa về nhà liền nhìn thấy những thứ mà anh tỉ mỉ chuẩn bị lại đều nằm trên bàn com, còn cô gái nhỏ đang làm thức ăn, còn đi lại nhìn chăm chăm vào.

Chung Tuyền hậm hực sờ chóp mũi, còi tạp dề cho cô bảo Hạ Hàm khoác lên cho anh, rồi nhận lấy công việc trong tay cô hỏi: “Em thích cái nào?”

“Anh nói là những thứ này sao?” Hạ Hàm hưng phấn.

Anh gạt đầu.

“Cái này!” Cô gái ngốc nghếch không cần nghĩ ngợi liền chỉ vào buổi cầu hôn lãng mạn bắn pháo hoa buổi tối.

“Được.”

Trên tầng thượng của phòng tổng thống trong khách sạn, pháo hoa nổ rộ trong trời đêm tối đen và yên tĩnh, từng bông từng bông nở sáng rực rỡ. Hạ Hàm dựa vào ban công lòng tràn đầy hạnh phúc, trái tim rung động cũng sắp muốn nhảy ra ngoài.

Đêm tĩnh lặng mà bình yên, gió đêm lướt nhẹ qua gò má tròn bóng của cô gái, phía sau là người đàn ông cao lớn, hơi khom người gần như bao phủ cả người cô.

Từ trên đỉnh nhìn xuống, trên mặt đất đám đông lăm tấm nhiều điểm, tiếng nam nữ trẻ tuổi hét chói vang lên.

Hạ Hàm ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Tiếp theo là cầu hôn, nhanh chút đi em chờ không kịp rồi.”

Chung Tuyền cười, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn kim cương chế tác cao cấp, quỳ gối xuống.

Hạ Hàm vрон tay mắt đầy ý cười, nhưng khóe mắt đã ẩm ướt, làn váy mỏng mảnh lay động theo làn gió đêm.

“Gả cho anh được không?” Người đàn ông vừa mới dứt lời, cô gái đã không khống chế được liền gật đầu, rồi khóc lên hạnh phúc, sau đó lau nước mắt bước lên ôm lấy anh.

Trán Chung Tuyền dán vào bụng Hạ Hàm, bị cô ôm xiết chặt. Người anh mềm nhũn dựa vào cô rất lâu sau mới đứng lên, nói: “Sao dễ đồng ý như vậy chứ.”

Bàn tay to vuốt mái tóc bay tán loạn của cô, cắn chóp mũi cô, kéo cô ôm chặt vào lòng.

Trên chiếc giường lớn trắng như tuyết trong phòng tổng thống, tiếng rên của người con gái mềm mại kiều mị hấp dẫn người. Người đàn ông tứ chi thon dài rắn chắc, khớp xương bàn tay rõ rệt dùng sức bóp chặt eo vừa trắng vừa nhỏ bé tinh tế, cơ thể mềm như không xương nằm vạo dưới người đàn ông.

Khóe mắt Hạ Hàm tròn bóng ẩm ướt, bắt đầu thỏa mãn cắn ngón tay vênh chân ngâm nga hừ hừ.

Anh đâm rất mạnh, mồ hôi trên người rơi xuống cơ thể non mềm của cô, gập đùi cô lên cao như muốn lộ ra chỗ kia của cô, động tác như nằm sấp chống đẩy từ trên cao đi xuống làm cô.

Hạ Hàm bị anh làm khùng xương như sắp lỏng ra, rất vất vả phục hồi tinh thần lại, cơ thể run rẩy trong trận chiến, nuốt nước miếng nhỏ giọng hỏi anh: “Đây.... Cũng là kế hoạch giữa lúc cầu hôn sao?”

Nghe vậy anh lại đâm sâu vào cô một cái, hôn chóp mũi cô trả lời: “Đây là hạng mục ngầm thừa nhận, mặc dù không viết ra nhưng cũng rất cần thiết.”

Sau khi xong chuyện Chung Tuyền ôm cô từ phía sau, phòng im ắng chỉ có tiếng Hạ Hàm xoay người. Cô vân vê chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cái, hưng phấn làm thế nào cũng không ngủ được.

Anh đưa tay vuốt ve phần cơ thể trần trụi tinh tế của cô, hỏi: “Không phải vừa rồi kêu mệt kêu ngừng, bây giờ lại hăng hái như vậy, không ngủ được thì làm một lần nữa nhé?”

Điều này thế mà hù dọa được Hạ Hàm, cô lui vào trong lòng anh im lặng nhắm mắt lại, tay đeo nhẫn kim cương liền dán lên vị trí trái tim của người đàn ông.

Nguyên vọng cuộc đời này cô đã thực hiện được, từ đây không cầu mong gì khác, xem đi trời cao đối xử với cô rất tốt.

Hà Từ Xuyên vừa nhận đóng phim lại đã thuận lợi quay luôn, mặc dù cô ta ngừng đóng phim vài năm, nhưng theo kịp tiến độ rất tốt, mấy bài nhạc kịch cũng xử lý đạt tiêu chuẩn. Ngay cả đạo diễn cũng không nhìn được khen là may mà lúc trước mình liều lĩnh chọn Hà Từ Xuyên.

Tần Vũ Thi nằm trong nhóm sau, mặc dù đất diễn không nhiều lắm nhưng chăm chỉ kiên nhẫn, đám nhân viên công tác đều rất thích cô gái nhỏ này.

Mọi người nghỉ ngơi không luyện tập, Hà Từ Xuyên cũng không bỏ đồ hóa trang ra. Giữa lúc một mình cô ta xem kịch bản trong thời gian nghỉ ngơi, trợ lý đột nhiên chạy vọt vào, nhướn mày với cô, “Từ Xuyên, ông xã cô tới đây!” Trong ánh mắt của trợ lý tiểu Hứa tràn đầy hâm mộ.

Hà Từ Xuyên đối xử với mọi người rất phóng khoáng, nhân viên công tác hậu đài cũng gọi cô ta “Từ Xuyên,” ở chung cũng rất vui vẻ.

Cô ta đẩy cửa đi ra ngoài, lọt vào tầm mắt là hình ảnh Chung Thác chậm rãi nói chuyện với đạo diễn, trong thoáng chốc khiến cô ta có chút thất thần, cô ta... Hình như đã lâu lắm rồi chưa từng nhìn kỹ anh ta.

Người đàn ông khí khái anh hào bức người, gờ tay nhắc chân đều tràn đầy vẻ ngông cuồng ngạo mạn. Tay anh ta theo quán tính nghịch khuy tay áo màu hồ phách sang trọng, đây... Là quà cô ta tí mĩ chọn tặng anh ta.

Trương Đạo thấy Hà Từ Xuyên cũng đi qua, vỗ vai Chung Thác lớn tiếng nói: “Nên giành thời gian cho vợ chồng son bọn cậu, tổ B còn mấy vai diễn, tôi đi xem sao.”

Chung Thác cười gật đầu, nhưng về mặt Hà Từ Xuyên đã bắt đầu căng thẳng.

Trương Đạo đi qua tổ B, phần lớn nhân viên công tác cũng đi qua tổ B chỉ để lại vài người, thêm Hà Từ Xuyên và Chung Thác.

Anh ta liếc mắt nhìn Hà Từ Xuyên vừa đi ra khỏi phòng, cúi đầu cười hỏi: “Không mời tôi ngồi một lát sao?”

Hiện trường lộn xộn, miễn cưỡng chỉ đặt chân đứng được, mà cô đang mặc váy dài cổ trang màu đỏ thẫm, tóc dài chưa buộc thả xuống trên vai, bộ dạng mềm yếu đứng như quan chức tiểu tiên.

Cô ta không nói chuyện, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Chung Thác nhíu mày không kiên nhẫn, đẩy thất lưng cô ta đi vào phòng, ngay lập tức cô ta một tảng mồ hôi lạnh, dưới chân bước đi nhiều loạn, giẫm lên giày gia của anh ta hơi lảo đảo.

Cô ta sợ hãi.

Đó là phòng hóa trang thuộc về cô ta, đi vào trong cả một hàng đồ hóa trang chế tác tinh xảo, viền váy khảm tơ vàng, hướng lên trên là bức họa mấy đóa hoa bao phủ, còn có vài giải lụa ngang thất lưng treo nghiêng một bên. Đi vào bên trong chính là phòng thay đồ của cô ta.

“Từ Xuyên, tôi rất nhớ em” Từ ngày đó sau khi cô ta nói ra lời chia tay, cô ta liền chuyển ra khỏi nhà họ Chung. Thanh danh cô ta trong làng giải trí không tệ, chuyển chuyển ra ngoài công ty đại diện cũng xử lý vô cùng tốt, không bị đồn ra ngoài. Còn sau đó chính là nhận vai diễn này, chẳng phải cô ta rời khỏi anh ta thì không có cách nào sống tiếp, hoặc là nhớ cuộc sống sang trọng xa xỉ mới tiếp tục nghề diễn viên.

Mà cô ta sợ cả ngày không làm chuyện gì, trong đầu tất cả đều là chuyện liên quan đến Chung Thác, cô ta thà rằng bận rộn công việc lu bù ngày đêm không ngừng nghỉ như vậy, để không nghĩ tới những đau khổ đã từng trải qua.

Cô ta dùng bao nhiêu sức lực mới né tránh anh ta được, bảo cô ta trở về là không có khả năng.

“A Thác, anh về đi.” Cô ta nhìn đồng hồ trên tường, nói thêm, “Tôi còn mấy cảnh quay nữa, có chuyện gì chúng ta trở về rồi ---”

Lời còn chưa nói hết đã bị anh ta dùng lực lôi kéo vào trong phòng thay quần áo tối tăm, hung hăng đè lên vách tường bốn bên đều là kính.

Nhìn bản thân mình trong gương, hoảng hốt lo sợ, sợ đến cả người run rẩy.

“Hà Từ Xuyên, xem ra tôi quá yêu thương em!” Chung Thác không nhanh không chậm nói lỏng cổ áo cởi cúc áo lót ra.

Cô ta bị ép đến góc tường không đường thối lui, giãy dụa muốn từ trong phòng thay đồ kín mít này chạy ra ngoài, nhưng vừa bước một bước đã bị anh ta kéo tóc bắt trở về.

Tóc đen như mực dài như thác nước cuộn trên tay người đàn ông, vừa thu lại lực đạo bức Hà Từ Xuyên ngẩng cao đầu lên.

Chung Thác vươn lưỡi ra tùy tiện liếm cầm xinh xắn của Hà Từ Xuyên, chưa hết còn hung hăng cắn một ngụm, miết bờ môi mềm mại hồng hào, hạ xuống hôn như cắn nuốt.

Tay anh ta lôi kéo đồ diễn của cô ta, dây thắt lưng bị bong ra từng dải, Hà Từ Xuyên lập tức giãy dụa kịch liệt, nhưng cô ta không dám lên tiếng chỉ phát ra âm thanh “Hu hu.”

Cuối cùng cô ta khóc lên, sắc mặt đỏ au, gất gao nhìn chằm chằm cửa phòng thay quần áo. Cô ta sợ, sợ có người đi vào nhìn thấy bộ dáng này của cô ta.

Chung Thác cắn viền tai cô ta, đầu ngón tay linh hoạt kéo mở đồ hóa trang rườm rà của cô ta ra. Đồ hóa trang màu đỏ thắm rơi trên vai trắng như tuyết, khiến người đàn ông càng ác tâm hơn, cắn xuống bờ vai kia để lại dấu răng.

“Tôi cầu xin anh, tôi cầu xin anh A Thác, đừng ở đây...” Hà Từ Xuyên khóc lóc lắc đầu, động tác này càng khiến đồ hóa trang rơi lỏng lẻo hơn, cơ thể đầy đủ non mềm trắng như tuyết càng khiến Chung Thác nảy sinh ý đồ độc ác.

Chung Thác ngoảnh mặt làm ngo, rồi lại vươn tay tiến xuống chỗ kia của Hà Từ Xuyên, ngang ngược mở nội y cô ta ra, ngón tay quấy nhiễu kéo ra một sợi chỉ bạc.

Anh ta lôi tóc Hà Từ Xuyên bắt cô ta quay mặt vào trong gương, ngón tay từ chỗ kia rút ra ngoài, ngón tay giữa bôi sợi chỉ bạc lên trên khuôn mặt ửng đỏ của cô ta, giọng vừa độc ác vừa lạnh lùng, “Xem cô xem rối loạn thành dạng gì rồi nè!”

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hà Từ Xuyên nhìn mình trong gương, trên khuôn mặt tràn đầy màu sắc tình dục, một đóa hoa trước ngực bị anh ta nắm giữ, đầu nhọn trơn bóng ẩm ướt đã dựng thẳng trong tay anh ta.

Cô ta càng khóc mạnh hơn, nhưng vì giọng đê nèn nên thành ngậm nga đứt quãng vụn vỡ.

Người đàn ông phía sau đã cởi thắt lưng da, thả vật đáng sợ ra ngoài đánh vào giữa mông cô.

“Tôi cầu xin anh...” Cô ta đã không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể cầu xin anh ta tha thứ, cầu xin anh ta tha cô, cầu xin buông tha cho hai người họ.

“Cầu tôi chuyện gì?” Chung Thác lạnh giọng nói.

“Bọn họ sẽ đi vào đây...” Cô ta cố gắng lấy áo che phía trước, thân thể kích động run rẩy.

Chung Thác lại ấn người cô ta xuống, vật dữ tợn kia đối diện với gò má cô ta, tay anh ta cầm lấy nó đập nhẹ lên mặt Hà Từ Xuyên. Sau đó giữ chặt cô ta ép cô ta mở miệng nhét vào.

Chỗ cổ họng đau rất, răng cắn vật kia cọ xát chạm vào khoang miệng nhất thời cô ta đau ho khục lên.

Miệng nhỏ cô ta ẩm ướt trơn bóng tình tế, khiến anh ta hoàn toàn không thể cầm cự lâu dài được, nhanh chóng đâm vào rút ra vài cái rồi phun lên gò má trắng nõn nhỏ bé phiếm hồng của Hà Từ Xuyên.

“Nhiều năm như vậy, sao em không biết học cách ngoan ngoãn một chút!” Người đàn ông thở gấp trầm đục, dùng đồ hóa trang lau qua loa mặt cho cô ta, rồi mò áo hóa trang rộng rãi màu đỏ thắm của người phụ nữ kéo lên, sau đó vén quần áo bằng tơ lụa mát lạnh như đá cẩm thạch, tiến vào cô ta từ phía sau.

“Đã ẩm ướt thành như vậy rồi còn có mặt mũi cầu xin tôi!” Vừa dứt lời thì thúc vào cô ta một cái, lòng dạ độc ác bắt đầu đánh phạt.

Tay Hà Từ Xuyên che kín miệng lại không để bản thân mình kêu lên, người đàn ông phía sau lại khi nông khi sâu đâm vào đưa cô ta đạt cao trào.

Mông lùi rồi lại lùi, cơ thể run rẩy lợi hại. truyện bên diễndânlequydon

Âm thanh nơi ẩm ướt va chạm vào nhau vang lên rất lớn, tràn đầy hơi thở tình dục như địa ngục.

Đột nhiên ngoài cửa có động tĩnh!

Là tiếng bước chân và tiếng động tìm kiếm đồ gì đó.

Cô ta bị dọa chân mềm nhũn ngã nhào trên đất, Chung Thác không nhanh không chậm kéo cô ta đứng dậy, mặt đối mặt si mê quẩn quít.

Một chân non mềm của Hà Từ Xuyên treo trên cánh tay người đàn ông, bị kéo căng hết cỡ, anh ta cúi đầu nhìn chăm chăm vào chỗ đó, thông thả ung dung, nhưng một cái lại một cái thêm sâu.

....

“Từ Xuyên, chị ở đâu?” Tiếng của tiểu Hứa vang lên phía ngoài cửa.

Con người đen tối thâm sâu của Chung Thác nhìn chăm chăm Hà Từ Xuyên, thấy nước mắt cô ta từng giọt từng giọt rơi xuống, trái tim... Mềm nhũn.

Hoang tưởng.

Cô là người con gái anh rất vất vả mới cưới về được, bây giờ cô rời khỏi bảo sao anh có thể buông tay.

Từ Xuyên, cùng xuống địa ngục với anh được không?

....

Tiểu Hứa không tìm được người liền rời khỏi đó.

Sau khi cô ta nghe thấy tiếng tiểu Hứa đóng cửa, nâng tay hung hăng tát Chung Thác một cái.

Bộ dạng anh ta lớn lên vô cùng trắng, trên khuôn mặt rất nhanh có dấu vết màu hồng.

“A Thác, anh đã đồng ý với mẹ tôi thế nào...” Giọng cô ta nhỏ nhỏ, như đang tự nói với bản thân mình.

Cuộc đời có nhiều thay đổi, chẳng ai đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như bọn con thật sự đi tới ngày đó, con quyết sẽ không ép buộc. Bác gái, gả Từ Xuyên cho con được không!

Đây chắc là lần duy nhất trong hơn ba mươi năm qua anh ta ăn nói khép nép, chỉ vì để lấy được cô.

Chung Thác, như vậy bây giờ anh đang làm cái gì đây!

Cô ta khóc càng lớn, thân dưới không tự chủ xoắn anh ta càng chặt, anh ta ra sức đâm cô ta mấy cái rồi lui ra ngoài, cúi người xuống nhặt quần trong của cô ta lên, lau vật hung tợn giữa hai chân.

Hà Từ Xuyên cố gắng che người lui vào trong góc.

Kích tình kịch liệt qua đi, quả là khiến người ta hít thở không thông.

Chung Thác cúi người xuống dùng đồ hóa trang bao lấy cơ thể cô ta, ngang ngược kéo ra khỏi phòng đi tới nhét vào trong xe.

Đầu mùa hạ ở thành phố A, ngay cả bầu không khí cũng tràn đầy khoan khoái dễ chịu. Cô ta mềm nhũn ngồi trong ghế da thật quay đầu nhìn nhánh cây hai bên đường đã xanh um tươi tốt, trong đường mòn có đôi yêu nhau kéo tay đôi phương đi dạo, hoặc nhẹ nhàng bông đùa hoặc ngọt ngào hạnh phúc.

Cô ta yên lặng không nói, chỉ hốc mắt càng đỏ, cũng không nhìn anh ta nói: “Chúng ta như vậy, có ý nghĩa sao?”

Cố Du về nước nhậm chức tổng giám đốc Cố thị gây ra chấn động không nhỏ, cô là mỹ nữ rắn rết trong giới kinh doanh, giỏi mưu tính và giỏi trò với dư luận. Những người có hiểu biết, đối với cô đều kính trọng mà không dám gần gũi.

Công ty chúc mừng Cố Du trở về và Tần Vũ Thi nhận được vai diễn của Trương Đạo, nên mở một buổi tiệc rượu xa xỉ hoa lệ, cũng từ chối truyền thông đến phòng vấn.

Tất nhiên Hạ Hàm muốn tham gia.

Cố Du dẫn cô đi thử lễ phục, Hạ Hàm đang do dự giữa chiếc váy ngắn bó sát eo màu đen và chiếc váy dài sát đất lộ lưng màu trắng.

Cố Du vừa nói chuyện điện thoại vừa đi tới, váy lụa màu vàng ôm sát hông gợi cảm yêu mị, đưa tay cầm chiếc váy dài màu trắng trong tay Hạ Hàm ném lên ghế sofa. Ngón tay thon dài trắng như ngọc chỉ vào chiếc váy ngắn màu đen bó sát eo, sử dụng hình dáng của miệng khi phát âm nói: “Đêm nay mặc chiếc này.”

Hạ Hàm nghe vậy gật đầu, đi vào phòng thử đồ bảo nhân viên công tác điều chỉnh lại số đo.

Cố Du đã cúp điện thoại nhìn Hạ Hàm thút tha duyên dáng đi ra, không nhận được khen ngợi: “Rất xinh đẹp.”

Tiệc rượu tổ chức vào ban đêm, Cố Du không quên dặn đi dặn lại mời Hà Từ Xuyên vào bàn, rồi bảo Cố Nham sắp xếp chu đáo từng chi tiết nhỏ.

“Từ Xuyên cũng đến?”

Cố Du gật đầu, “Cô ta là chị dâu tương lai của em có đúng không?”

“Nói đến việc Hà Từ Xuyên gả vào nhà họ Chung đúng là một chuyện quạ đen, khi đó truyền thông đoán mò đều cho rằng cô ta gả cho Chung Tuyền, đến giờ phút cuối cùng mới biết rõ người cô ta lấy chính là Chung Thác.” Cố Nham vừa sửa sang lại tóc giúp Hạ Hàm vừa nói.

Chuyện Từ Xuyên và Chung Thác đã chia tay Hạ Hàm đã biết rồi, nhưng cô cũng không nói với Cố Du, người biết được chuyện này cũng không mấy người.

Chung Tuyền làm nhân viên chính phủ nên không thích hợp xuất hiện trong trường hợp này, anh dặn Hạ Hàm xong tiệc thì gọi điện cho anh để anh tới đón cô.

Cô không quen trong tình cảnh này, chỉ ngồi trong góc trò chuyện với Cố Nham.

Cô nhìn thấy Cố Du thành thạo điều luyện giao du với đủ tính anh trong thương giới, không khỏi có chút hâm mộ. Nhưng với tính cách nội tâm của cô, lạnh lợi như vậy đối với cô mà nói quả thật rất khó khăn.

Hôm nay Hà Từ Xuyên đi cùng trợ lý của cô ta, nhìn qua có chút hốc hác, váy dài màu tím lốm đốm nhiều hình vẽ trên đó, thu hút phần lớn ánh mắt đàn ông ở đây.

Cục công an thành phố A

Đột nhiên Chu Tiểu Hàn vọt vào văn phòng Chung Tuyền, “Blood Diamond mất tích người bán đã xuất hiện rồi.” Chu Tiểu Hàn đẩy địa chỉ tới trước mặt Chung Tuyền.

Thiên Vương Tinh là khách sạn xa hoa lộng lẫy nhất thành phố A, mà Hạ Hàm, đêm nay đang ở đó.

Chu Tiểu Hàn có người bên trong cho nên địa điểm không sai được, nếu sai cũng chỉ là vấn đề thời gian. Những viên Blood Diamond cục cảnh sát thành phố A đã điều tra gần bốn tháng mà chưa có manh mối gì.

Bọn họ mang theo bản đồ, trình giấy chứng nhận cảnh sát ra, nhân viên phục vụ cửa gạt đầu rất phối hợp. Hơn hai mươi nhân viên cảnh sát trà trộn vào tới, đều có máy theo dõi vị trí bọn họ, giữa nút áo cài microphone mini, để kịp thời báo cáo chuyện khẩn cấp.

Tiệc rượu ở tầng ba, khắp nơi đều là trai xinh gái đẹp quần áo rực rỡ, Chu Tiểu Hàn nhìn có chút ngây ngốc, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, tiếp ứng cho mấy vị nhân viên cảnh sát phía bên ngoài.

Chu Tiểu Hàn rỉ tai với Chung Tuyền, ánh mắt liếc qua một gian phòng trên lầu ba gạt đầu.

Từ lầu ba nhìn xuống, Hạ Hàm một thân váy ngắn màu đen cang tòn lên làn da trắng nõn động lòng người ngồi trong góc phòng, bên môi nở nụ cười khê, mà đối diện cô là Cố Nham.

Chung Tuyền vội lấy lại tinh thần, Chu Tiểu Hà đẩy gian phòng mà nội gián đã cung cấp.

Bên trong phòng thế nhưng lại là Hà Từ Xuyên!

“Chung Tuyền?” Cô ta kinh ngạc, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Chung Tuyền nhìn khắp xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng ở chiếc váy dài màu tím nằm trên sofa. Phòng này trống rỗng, trước mắt không có bất cứ chỗ sơ hở nào, chỉ có chiếc váy dài màu tím này.

Chu Tiểu Hàn lần đầu gặp ngôi sao, lắp bắp giải thích tình huống với Hà Từ Xuyên, còn yêu cầu Hà Từ Xuyên đi với anh ta về cục cảnh sát một chuyến. Hà Từ Xuyên rất phối hợp, gật đầu đồng ý.

“Bộ lễ phục này tôi mặc không thoải mái, Cố Du nói chỗ này có lễ phục dự bị nên tôi mới đi lên để thay, có vấn đề gì sao?” Cô ta hỏi.

Chung Tuyền không lên tiếng, nhìn chằm chằm chiếc váy dài màu tím một lát, vai voan mỏng hoa văn rất mỏng cho nên Hà Từ Xuyên không có lý do gì không thoải mái, mấy hạt sáng lấp lánh, mặc dù giá trị xa xỉ nhưng cũng rất phù hợp với chất liệu may mà thành.

Ngón tay thon dài của anh vén phần dưới làn váy lên, hai ngón tay dùng sức xé phần sáng lấp lánh đó.

Một viên kim cương hình củ ấu chưa mài roi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy trên sàn nhà trống trải. Chu Tiểu Hàn sáng mắt, lập tức nhấc lên, “Chính là vật này!”

Blood Diamond chưa gia công chảy vào thành phố A trái phép, rốt cuộc đã tìm thấy!

“Tổng giám đốc Cố, bên kia có vài vị tôi chưa từng gặp, xưng hô thế nào?” Trợ lý tiến lên hỏi cô.

Cố Du theo đầu ngón tay của trợ lý nhìn qua, người đàn ông cao lớn đi giày tây ngồi trong góc xó cô không mời, càng không quen biết.

Lập tức phía sau lưng kinh hoàng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Móc điện thoại từ trong túi xách ra, ấn nút gọi.

Chu Tiểu Hàn đang cắt chiếc váy dài màu tím kia vào túi niêm phong, nghe tiếng nổ dưới lầu vang lên, tiếng xe cộ thối còi lúc trầm lúc bổng liên tục.

“Sao lại thế này?” Hạ Hàm thấy rất nhiều phóng viên truyền thông dừng mảnh xông vào, vội đứng lên.

Rất nhanh toàn bộ hội trường bị đám phóng viên hùng mạnh vây quay, tiếng máy chụp ảnh vang lên không ngừng. Có mấy vị ngôi sao điện ảnh nổi tiếng ở đây bị tóm gáy, phóng viên bao vây tầng tầng lớp lớp.

Chu Tiểu Hàn phun một câu thô tục, nhìn về phía Chung Tuyền.

Phóng viên ào ào tiến vào và đưa tin chỉ có thể là bút dây động rừng, tạo nên hiện trường hỗn loạn, càng chĩa hết mũi nhọn về hướng Hà Tử Xuyên.

Chu Tiểu Hàn đưa cho Hà Tử Xuyên một chiếc mũ, che chở cho Hà Tử Xuyên đi ra ngoài. Chung Tuyền vừa ra khỏi phòng, vô số ánh đèn flash nhắm ngay ba người bọn họ.

“Đi mau!” Anh nói.

Hạ Hàm bị Cố Nham ôm nửa người từ cửa sau rời đi, phòng khách chính biến người nhốn nháo, muốn rời khỏi gần như là không có khả năng. Ba người bọn họ tới tầng một, Hà Tử Xuyên ở giữa Chu Tiểu Hàn và Chung Tuyền, miễn cưỡng đi trốn lọt. truyện của diendanlequydon

Khi sắp gần đến cổng chạm tro hoa văn, phía sau lại truyền tới giọng trong trẻo mềm mại áp ứng.

Hạ Hàm kiễng chân kêu một tiếng: “Chung Tuyền!”

Chung Tuyền dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn cô, tiếp tục rời đi.

“Nhiều người như vậy, sao anh ta có thể nghe thấy!” Cố Nham vừa dẫn Hạ Hàm ra bên ngoài vừa nói.

Cô lập tức nhấn nút gọi điện qua cho Chung Tuyền – Không ai nghe máy.

Vừa rời bên cạnh anh là Hà Tử Xuyên sao?

Hạ Hàm ngây ngốc nửa phút, lại bấm gọi cho Hà Tử Xuyên.

Cũng không ai nghe máy.

Cố Nham đưa Hạ Hàm tới tiệm cà phê bán 24 giờ, lập tức gọi điện thoại cho Cố Du, Cố Du chỉ nói đang ở hội trường xử lý công việc, tối nay về.

Đầu hạ đêm hơi mát, cô lại mỏng manh, Cố Nham cởi áo khoác đưa cho cô.

Hạ Hàm nâng ly cà phê nóng trong tay, trong lòng trăm ngàn biến chuyển, một lúc lâu sau cô gọi điện qua cho Du Lộ.

“Hạ Hàm?” Du Lộ hỏi, vừa vặn hôm nay cô ta trực ban.

“Du Lộ, Chung Tuyền có ở đây không? Tôi gọi di động cho anh ấy mà không được.”

Du Lộ nhìn ra phía ngoài một lát, trả lời: “Người đang ở trong phòng thẩm vấn, muốn tôi gọi anh ấy hay không?”

“Không cần đâu, tôi đi qua là được rồi.”

“Tôi thì điện cho tôi, vây quanh cửa đều là phóng viên, cô chú ý chút.” Du Lộ dặn dò.

Cố Nham khuyên cô về nghỉ ngơi, nhưng Hạ Hàm nhất định không đồng ý, không còn cách nào khác đành phải đưa cô qua cục công an thành phố.

Cục công an thành phố đã điều động nhân viên cảnh sát tới ngăn đám phóng viên chui vào, Du Lộ rất vất vả mới dẫn được Hạ Hàm vào.

Hành lang cục công an rộng rãi yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng bước chân nhanh nhẹn và tiếng cửa kim loại va chạm vào nhau khi đóng lại, Du Lộ bụng cho cô một ly trà nóng: “Chắc phải đợi thời gian lâu đó, nếu cô mệt tôi tìm người đưa cô về.”

Hạ Hàm lắc đầu, nói một tiếng cảm ơn.

Càng lúc càng nhiều nhân viên cảnh sát xuất hiện, Hạ Hàm cúi đầu nhìn những bước chân nhịp nhàng lóe lên ngay trước mắt, còn Du Lộ, chạy đi chạy lại trong căn phòng, tóc đuôi ngựa gọn gàng xinh đẹp.

Bọn họ nói chuyện thâm sâu khó hiểu, làm việc quyết đoán không kéo dài, thỉnh thoảng có vài người liếc qua Hạ Hàm một cái ý tứ đổi chỗ nói chuyện.

Có lẽ Chung Tuyền cũng giống như bọn họ, đồ đồng phục trắng tấp, giải quyết công việc quyết đoán.

Khi cô gọi tên anh tám lưng kia cương cứng lên nhưng không chút lưu tình nào liền rời đi, Chung Tuyền như vậy khiến trong lòng cô trăm ngàn rối bời.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Cô ngẩng đầu nhìn ánh sáng vỡ vụn lác đác di chuyển dưới trời đêm ngoài cửa sổ, còn có tiếng lá cây bị gió thổi vang lên “Xào xào.”

Tiếng bước chân dứt khoát có lực vang lên bên tai, tiếng động càng lúc càng gần, Hạ Hàm nâng người nhưng đứng trước mặt cô thế mà lại là Chung Thác.

Cô há miệng thờ đốc, cuối cùng mở miệng: “Anh cả.”

Không biết vì Hạ Hàm sợ hay là căng thẳng, cuối cùng thả ly trà Du Lộ rót cho cô mà cô vẫn cầm từ nãy giờ xuống.

Cuối hành lang Chu Tiểu Hàn đang đi về phía bọn họ, Chung Thác đứng lên, hai người lập tức đi xa.

Hạ Hàm ngơ ngác nhìn về hướng đó, cho đến khi Chung Thác dẫn theo Hà Từ Xuyên đi ra, phía sau bọn họ là Chung Tuyền.

Lúc này trong lòng cô rất nôn nóng, lo được lo mất tràn đầy trái tim cô.

Quá xa nên cô không thấy rõ về mặt ba người bọn họ, trước mắt ẩm ướt nhìn mơ hồ không rõ ràng.

Mãi đến khi Chung Tuyền đi qua phía cô, cô mới vội lau mắt một cái.

“Hạ Hàm.”

Chung Tuyền ngồi xổm xuống, nâng mặt cô lên hôn vào trán cô.

Bên kia Chung Thác và Hà Từ Xuyên đã đi vào thang máy.

“Lạnh không?” Chung Tuyền hỏi, đầu ngón tay vuốt ve mặt cô thử độ ẩm.

Hạ Hàm lắc đầu nói: “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

Anh do dự một lúc, Hạ Hàm lập tức nói: “Em biết rồi, em không hỏi nữa.”

“Anh phải người đưa em trở về, có lẽ đêm nay anh không thể về được.” Chung Tuyền cầm cái cốc trên tay cô đặt xuống chiếc bàn nhỏ khác.

“Đừng chờ anh, đi ngủ sớm một chút.”

Hạ Hàm gật đầu đứng dậy.

....

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót.

Là Cố Du.

Về mặt Cố Du có chút mất tự nhiên, đưa tay kéo Hạ Hàm, nói với Chung Tuyền: “Em đưa cô ấy về nhà.”

Chung Tuyền gật đầu nói: “Làm phiền rồi.”

Mấy chục giây chờ thang máy, Cố Du nhìn thoáng qua Chung Tuyền, phất chốc liền thu hồi tầm mắt, cửa thang máy mở ra, nhanh chóng kéo Hạ Hàm đi vào.

Hơn mười mét phía ngoài cửa cục công an thành phố tất cả đều là phóng viên, đèn flash, điện thoại di động sáng một vùng, thế nhưng còn bắt mắt hơn so với ánh đèn đường.

...

“Hà Từ Xuyên muốn ly hôn? Tin tức này có đúng không?”

“Cô ấy ly hôn là vì ai? Vì em trai Chung Thác sao? Trước khi kết hôn người yêu mà truyền thông luôn đoán là một cảnh sát hình sự, vừa khéo em trai Chung Thác là cảnh sát hình sự!”

“Đây cũng là khẩu vị quá nặng rồi, chị dâu và em chồng, tôi không dám đăng lên báo, sẽ chọc tới cấp trên!”

Một đám phóng viên không đợi được tin tức chỉ có thể tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm, nhưng Hà Từ Xuyên đã sớm bị Chung Thác dẫn đi rồi.

.....

Cố Du đưa tay dắt Hạ Hàm, lạnh giọng nói: “Đừng nghe bọn họ nói hưu nói vượn, đêm nay ở chỗ chị.”

Dưới cảnh đêm sao lấp lánh, Cố Du lái xe ổn định mà thần tốc, rất nhanh đã đến nhà ở của Cố Du. Tiếng bước chân của hai người khiến đèn cảm ứng trên hành lang khu nhà cao tầng phát sáng lên theo thứ tự từ gần đến xa.

Cố Du ấn mặt mã cửa liền mở ra, xuyên qua cửa vào liền thấy trong phòng khách mở một ngọn đèn mờ sáng, TV đang mở chiếu chương trình quảng cáo mua sắm đêm khuya.

Người đàn ông ngồi nghiêng, gần như chiếm cả chiếc ghế sofa, Công Tước khó có khi được ngoan ngoãn nghe lời nằm bên chân Lê Chính, thỉnh thoảng kêu gào vài tiếng.

Anh ta nhìn về phía Hạ Hàm và Cố Du rồi đứng lên, Công Tước bên chân rất nhanh có phản ứng, đi theo Lê Chính về hướng Cố Du.

Cố Du chột dạ không dám nhìn anh ta, ngồi xổm xuống đùa với Công Tước không lên tiếng nói gì, liền ôm lấy Công Tước hăm hực đi vào phòng tắm.

Trước mắt phòng khách chỉ còn lại hai người Hạ Hàm và Lê Chính.

“Cậu, sao cậu lại tới đây... Ngày mai cháu gọi điện cho anh cháu, bảo anh ấy bớt chút thời gian trở về một chuyến.” Giọng Hạ Hàm nâng lên mấy độ, cười khô khan.

“Còn có Tân Dao, bọn họ đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, chúng ta bớt chút thời gian gặp mặt chút đi.”

Lê Chính gật đầu, cô gái nhỏ trước mặt cười tẻ ngắt càng khiến tâm tình anh ta hồng bết.

“Được rồi, cháu ngủ sớm một chút, việc này mai lại nói tiếp.”

Hạ Hàm gật đầu, lui về phòng nằm.

Hình ảnh của Chung Tuyền và vợ chồng Chung Thác trước mặt cô lúc nãy lại hiện lên trước mắt.

Ba người bọn họ, giống như là thế giới cô chưa bao giờ lướt qua, không biết cũng không có người bằng lòng nói cho cô biết.

Nhưng ảo giác lúc ẩn lúc hiện trong lòng như vậy tra tấn cô sắp điên mất.

Đối với chuyện tình cảm cô rất nhạy cảm khắt khe, cũng giống như mẹ cô vậy, không chứa được chút tạp chất.

Khi người đàn ông mình ngày nhớ đêm mong cũng không hoàn mỹ như mình vẫn tưởng tượng, vậy mình nên cư xử như thế nào?

Dường như đó là người đàn ông mà cô nghĩ từ đầu tới cuối đều hoàn mỹ, còn cô, giống như sống mơ mơ màng màng, muốn quán quít si mê sâu sắc tới trời hoang đất tận cùng với người đàn ông mà cô mơ ước.

Tựa như mơ một giấc mộng, tỉnh lại người vẫn hoang mang, vẫn nghĩ tới một người như cũ.

Cố Du đi vào phòng ngủ liền khóa trái cửa, thoải mái ngâm mình trong bồn tắm lớn.

Cô... Là người bán Blood Diamond, không sai.

Lý Mộc Dương là trùm giới kinh doanh ở thành phố A, khả năng kinh tế hùng mạnh, mê thu thập kim cương hiếm gặp. Cô làm như vậy hoàn toàn là vì để Lý Mộc Dương vui lòng, để Cố thị được Lý Mộc Dương dốc sức đầu tư vào, vì nguồn vốn của Cố thị bây giờ đành phải đi con đường tắt nhất.

Chỉ cần nắm được sở thích, thì nhiều người chịu đầu tư cho Cố thị vì cô chứ không riêng chỉ mình anh đầu Lê Chính! Đã như vậy, vì sao tôi phải còn muối mặt đi cầu xin anh.

Kế hoạch ban đầu là sau khi Hà Từ Xuyên thay xong bộ lễ phục đó, sẽ đưa kim cương cho Lý Mộc Dương sẽ tham gia tiệc rượu, nhưng bây giờ có rắc rối lớn như vậy, có chút khó thực hiện được.

Kim cương quý đã bị cục công an thu được, còn ánh mắt của Chung Tuyền vừa rồi nhìn cô ở cục công an, hình như đã phát hiện gì đó.

Đều nói Chung Thác thủ đoạn độc ác, theo ý cô Chung Tuyền càng thế hơn.

Nhưng có con cờ Hạ Hàm này, ngược lại cô muốn xem rốt cuộc Chung Tuyền làm sao với cô!

Đối với Hạ Hàm, từ đầu tới cuối Cố Du cảm thấy có chút áy náy, cũng may tất cả những việc này Hạ Hàm đều không biết.

Bồn tắm siêu lớn nước ấm khoan khoái, tinh dầu càng khiến Cố Du buồn ngủ, cổ sức mở to mắt bọc áo tắm chuẩn bị về giường ngủ.

Cửa được mở ra rồi!

Rõ ràng khi đi vào cô đã khóa cửa, còn kiểm tra qua mà!

Cố Du tức giận nhắm chặt mắt, không thể không trở về phòng tắm, mặc áo ngủ tử tế, quần người mình kín mít. truyện của diễndânlequydon

Đi qua đoạn hành lang đi vào trong phòng, Lê Chính yên vị ngồi bên giường lật vài tờ báo sáng nay, nghe được tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn về phía Cố Du.

Cố Du bị khí thế của anh ta bức lùi một bước, lúc này trong phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ ảo, chiếu vào người đàn ông càng thêm thâm sâu.

Không muốn thừa nhận là cô rất nhớ anh ta, nghĩ tới thân thể lại không nhận được bắt đầu run rẩy. Nghĩ tới lúc giây phút từ khi mở cửa đi vào nhìn thấy Công Tước ngồi bên cạnh chân anh ta hốc mắt liền chua xót.

Cô nhìn xuống giả vờ ho một tiếng, hít hít mũi, chợt nghe giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông vang lên, “Tôi từng nói với em, đừng lén lút gây tội dưới con mắt Chung Tuyền!”

Mắt đẹp Cố Du tròn tròn nhìn anh ta, khí thế không giảm chút nào: “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi phạm tội! Tôi tận tụy cứu Cố thị khỏi nước sôi lửa bỏng, Tần Vũ Thi nhận được vai diễn của Trương Đạo, toàn thể công ty ăn mừng một bữa không được sao?”

“Hơn nữa, trên dưới Cố thị của tôi đến lượt mặt hàng ngoại như anh nhúng tay vào ư?”

Người phụ nữ này từ trước đến nay vẫn nhanh mồm nhanh miệng khiến sắc mặt Lê Chính càng đen thêm.

Cố Du lập tức không dám tranh cãi nữa, đẩy anh ta ra, “Cách âm không tốt, Hạ Hàm ở ngay sát bên cạnh, anh làm cậu nên chú ý một chút.”

Lời này cô vừa nói ra, Lê Chính lại nở nụ cười rồi hỏi: “Aaron ở đâu?”

Aaron là người thiết kế lễ phục kia cho Hà Từ Xuyên, lễ phục cũng do Aaron mang vào phòng, đám người Chung Tuyền tìm được hấn ta chỉ là vấn đề thời gian.

Cố Du nói ra địa chỉ rồi hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Bảo hấn nhanh chóng xuất ngoại, chuyện khác để tôi xử lý.”

“Vậy còn Hạ Hàm, nếu vì tôi mà Hạ Hàm và Chung Tuyền xảy ra tranh chấp thì làm sao bây giờ?”

Lời này cô vừa nói ra hoàn toàn khiến Lê Chính nổi giận, giọng trầm thấp thiếu chút nữa rống lên, “Cố Du, cô không đành lòng hoàng tử tể được à!”

“Sao tôi đang hoàng tử tể được, trừ khi người đàn ông kia đồng ý cưới tôi, tôi đây nhất định giúp chồng dạy con, là vợ hiền mẹ lương thiện.” Khi giằng co với anh ta chưa bao giờ thắng, ở trước mặt Lê Chính, chút tự tôn của con gái nên cô cũng không có.

Nhiều năm như vậy, những việc giữa hai bên bọn họ nhiều như vậy, dường như đã sớm vượt qua phạm vi vợ chồng được pháp luật thừa nhận. Nhưng mà anh ta không đồng ý cưới cô, đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Từ hòn ngọc quý trên tay nhà họ Cố đến công chúa nghèo túng gánh vác cả Cố thị, mấy năm nay cô thiếu gì thủ đoạn!

“Phòng tặng cho anh, tôi ngủ phòng khách.” Cô nói xong hốc mắt đỏ lên, tông cửa xông ra ngoài.

Hôm sau trời vừa sáng Chung Tuyền đã qua đón Hạ Hàm về, lúc Hạ Hàm đi Cố Du còn chưa tỉnh lại, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng Lê Chính và Chung Tuyền nói chuyện với nhau.

Điều này khiến cô vô cùng tinh táo, đứng dậy tùy tiện mặc đồ vào, tóc dài quấn đen nhánh thả ngang lưng, đôi bắp đùi thon dài trắng như tuyết để lộ ra ngoài.

Cô uống ly sữa nóng Lê Chính vừa rót, cười nghịch ngợm hỏi: “Như thế nào, người như Chung Tuyền anh còn chưa vừa lòng sao?”

Lê Chính không nói gì.

“Cậu, anh đáng thương quá, thật vất vả mới nuôi được cô gái nhỏ trưởng thành lại để cho người khác chiếm tiện nghi.” Cô học giọng điệu Hạ Hàm kích thích Lê Chính.

Vừa đúng lúc Cố Nham trở về, nhìn thấy chị gái và Lê Chính khó có được cảnh bữa sáng ấm áp như vậy, tâm tình cũng tốt lên, cậu ta ngồi xuống cầm miếng bánh gạo lên ăn. Tối hôm qua cậu ta gần như không ngủ, đưa Hạ Hàm về cục công an, trở về dọn dẹp tàn cuộc ở hội trường, lúc này mới được nghỉ ngơi, cậu ta bụng ly sữa trước mặt Cố Du lên uống, rồi về phòng ngủ.

Cố Du nhìn em trai vào phòng mới nói với Lê Chính: “Nó không biết, anh cũng đừng nói cho nó biết.”

Cả đêm qua Chung Tuyền không chợp mắt, từ cục công an thành phố đi ra liền lái xe về chỗ Cố Du đón Hạ Hàm về.

Lê Chính, người đàn ông vui buồn không thể hiện trên khuôn mặt, cậu Hạ Hàm, bây giờ quả nhiên là gặp mặt được một lần rồi.

Hạ Hàm dựa người vào ghế trước, buồn bã ỉu xiu, nhìn phong cảnh đường phố nhanh chóng lùi ra sau ngoài cửa sổ xe.

“Dẫn em đi ăn chút gì rồi về nhé.” Anh nói.

Hạ Hàm không lên tiếng, gật đầu.

Cửa tiệm văn thần chung Lâm Ký nổi danh thành phố A, được anh dẫn đi còn chưa tới cửa tiệm khách hàng đã xếp một hàng dài. Anh thành thạo dẫn cô vào tiệm, rất nhanh tìm được chỗ ngồi gọi hai chén văn thần chung truyền của bên diễndanflequydon

Nhân viên cửa hàng nhanh chóng bưng văn thần chung nóng hôi hổi lên.

Trong chén sứ trắng tinh xảo, từng viên văn thần tròn xoe đầy đặn, nước canh mùi vị rất nồng đậm.

Cô nhớ tới ở Lâm Châu, cùng Chung Tuyền ở quầy hàng rẻ tiền, cũng là một người một chén văn thần. Cô ăn không hết mức qua cho anh, sau đó tràn đầy hạnh phúc nhìn người đàn ông anh tuần ăn đồ ăn.

Nhưng bây giờ ở nơi trang hoàng tinh xảo, hương vị chỉ riêng ở Lâm Ký, cảm giác như ở Lâm Châu không còn nữa.

Hạ Hàm dùng muỗng nhỏ múc một muỗng canh uống, cúi đầu xuống khí nóng thổi vào khuôn mặt cô, lập tức bị kích thích đỏ hốc mắt.

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Từ Lâm Ký đi ra hai người về khu nhà ở, Hạ Hàm ngồi trên sofa trong phòng khách, bên tai là tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm truyền tới, đó là tiếng động Chung Tuyền đang tắm rửa trong kia.

Không bao lâu anh liền đi ra, một thân quần áo ở nhà nhẹ nhàng khoan khoái, không mệt mỏi giống như lúc sáng sớm tới đón cô.

“Ngủ cùng anh một lát.” Anh bồng Hạ Hàm vào phòng ngủ chính, giường lớn mềm mại lún xuống vì động tác của hai người, mỗi một giây thần kinh đều thoải mái dễ chịu.

Hạ Hàm bị anh ôm lấy từ đằng sau, ngực anh rộng lớn, hơi nghiêng người là gần như đè ép toàn bộ cơ thể cô. Hô hấp kéo dài nóng rực phả vào bên tai cô.

Cô lặng lẽ mở mắt, nghiêng mặt qua nhìn dung nhan anh tuần ngủ say của anh rồi ép mình nhắm mắt lại.

Về Từ Xuyên, về Chung Thác, về anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói với em sao?

Giống như là bệnh không tiện nói ra, vừa chạm vào sẽ đau.

Lại tới mùa hè, thấm thoát đã một năm rồi, đột nhiên nhớ tới năm trước vào thời gian này trên máy bay về thành phố A, giấc mộng ấy khiến tinh thần con người ta rung động.

Từ lúc ban sơ nhất gan sợ hãi hồi hộp đối với anh, cho tới bây giờ đã nói tới chuyện cưới xin là thay đổi rất nhiều. Nhưng tình cảm chân thành tha thiết đối với người đàn ông này thì không chút nào giảm bớt.

Thanh Phong thuận lợi qua được cuộc thi cấp sáu, chuyện quan trọng kế tiếp chính là thi nghiên cứu sinh. Thật ra Thanh Phong bị trong nhà ép buộc, nhưng không làm sao được.

Còn Diệp Vấn, gần như là trong trạng thái nửa thực tập, vấy bẩn áo sơ mi thành thạo giữa các phòng ban ở công ty ba mình, đầy dướng về nữ tính anh. Cô muốn chính là cuộc sống như vậy, thay đổi đủ loại ngôn ngữ chữ viết tiếng nước ngoài, giày gót nhọn, váy tới đầu gối, tốt nhất là thành người phụ nữ chân chạy bận rộn 24 giờ không ngừng nghỉ.

Đã lâu rồi ba người không tụ tập, hôm nay hiếm khi có được thời gian rảnh, địa điểm chính là Thanh Ba nơi dưới danh nghĩa của Từ Trình Phong.

Con gái tụ tập với nhau thì mãi chưa xong chuyện, Thanh Phong vẫn tính nhiều chuyện, ép hỏi Hạ Hàm và chú cảnh sát tiến triển như thế nào rồi. Hạ Hàm là cô gái thành thật chủ động nói thật thẳng này chuẩn bị lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Diệp Vấn rất bình tĩnh gạt đầu, tỏ vẻ không tệ.

Còn Thanh Phong liên tục thét chói tai, thế nên thu hút Từ Trình Phong đi tới.

Từ Trình Phong kéo ghế đi qua, cười như tên trộm nói: “Hàm Hàm muốn kết hôn rồi hả?”

Ba người lập tức bị Từ Trình Phong khiến buồn nôn nổi da gà.

Qua một thời gian ngắn nữa Diệp Vấn phải đi ra ngoại tỉnh một chuyến, tỏ ý đêm trước tạm biệt đời độc thân của Hạ Hàm không thể ở cùng cô rồi.

“Không sao, có anh theo là được!” Từ Trình Phong ném đôi mắt xinh đẹp qua cho Diệp Vấn, Diệp Vấn xấu hổ cúi đầu uống nước, giả vờ nhìn sang nơi khác.

Lúc gần đi, Hạ Hàm ở lại bảo Thanh Phong và Diệp Vấn đi trước.

Có cái đuôi nhỏ đi theo phía sau lập tức khiến Từ Trình Phong không thoải mái, anh ta xoay người lại hỏi Hạ Hàm, “Làm sao vậy?”

“Tôi muốn hỏi anh chút việc.” Cô đối xử với ai cũng chân thành, cho nên mặt tròn mềm mại như vậy khiến Từ Trình Phong càng không từ chối được.

Dẫn cô tới một phòng đơn trang trí nhã nhặn, nơi màn che dày đặc hoa mai, khắp nơi hàng mỹ nghệ bằng gỗ chạm trổ hoa văn sắp xếp có trật tự, trên trần nhà khắc rồng hổ ngồi xôm, đặc biệt xa hoa lộng lẫy.

Hạ Hàm nhấp một ngụm trà, mặt đỏ lên: “Quá khứ Từ Xuyên và Chung Tuyền đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Trình Phong cả kinh, lúc này không biết nên nói cái gì mới tốt, há miệng thở dốc không dám nói tiếng nào.

Hạ Hàm chứng kiến anh ta như vậy lập tức nói: “Tôi biết tôi hỏi thăm như vậy không tốt, không sao, là tôi quá đường đột.”

Cô vội giải thích, quần không thành bộ đáng gì rồi.

Thật ra việc này cô vốn có thể thoải mái hỏi Chung Tuyền hoàn toàn không có gì khó để mở miệng. Nhưng cô không dám, cô sợ Chung Tuyền cho cô là loại con gái bám vào quá khứ không tha.

Đã qua rồi cô hoàn toàn có thể chấp nhận, nhưng trước mắt cô muốn biết câu trả lời.

Từ Trình Phong không đành lòng, trong lòng hơi tức giận Chung Tuyền, cậu ta đã giầy vò cô gái nhỏ nhún rục rờ ngay thẳng thành như vậy. Thế nhưng trong lòng anh ta run sợ, song bây giờ nói bóng nói gió việc này đối với Hạ Hàm mà nói lại thật sự khó khăn.

“Từ Trình Phong, xin lỗi, khiến anh khó xử rồi.” Cô đứng dậy muốn đi.

“Đừng mà, Hạ Hàm, em ngồi đi.” Anh ta kéo Hạ Hàm lại bảo ngồi vào chỗ của mình.

Hạ Hàm nhìn anh ta sắp mở miệng, lập tức ngăn cản, “Anh đừng nói nữa.”

Hạ Hàm chần chờ một lúc mới mở miệng: “Tôi cảm thấy vẫn nên về hỏi anh ấy thì tốt hơn.” Cô nhếch khóe miệng cười khó coi.

“Chính là Hà Từ Xuyên từng thích Chung Tuyền, đây cũng là chuyện tám đời trước rồi, Chung Tuyền có biết hay không thì là chuyện khác đấy nhé.” Nói đến đây Từ Trình Phong chợt căng thẳng thần kinh.

“Ây da, nhưng điều này và chuyện Hà Từ Xuyên muốn ly hôn không có nửa điểm quan hệ!” Nói xong Từ Trình Phong lại hỏi hận, anh ta không đề cập tới nói không chừng Hạ Hàm cũng không nghĩ tới phương diện kia đâu.

Anh ta thấy Hạ Hàm sững sờ hồi lâu liền gọi một tiếng, “Hạ Hàm”

“Anh đưa em về.”

Hạ Hàm gật đầu.

Trong xe Từ Trình Phong lo lắng, luôn mồm nói không dứt, “Lúc Hà Từ Xuyên vừa tiến vào làng giải trí, công ty đại diện gặp phải vụ kiện tụng, cơ duyên xảo hợp (cơ hội và duyên phận – theo QT) gặp mặt Chung Tuyền một lần.

Khi đó Chung Tuyền vừa mới vào cục công an cũng không mấy năm, chàng trai trẻ tuổi đơn giản, cao to đẹp trai, con gái nhà ai không thích, phải anh anh cũng thích.”

“Chuyện này tôi tiêu hóa một chút thì tốt rồi, tháng này bọn tôi chuẩn bị lấy giấy chứng nhận kết hôn, tất cả đều ổn.”

Ngược lại cô thốt ra những lời này khiến Từ Trình Phong ngậm miệng, không dám ồn ào nữa.

Tạm biệt Từ Trình Phong Hạ Hàm liền vào khu nhà ở.

Vừa quẹo vào chỗ tầng nhà họ ở thì gặp Chung Thác.

Hạ Hàm vội tới chào đón, cô mở cửa mời Chung Thác vào nhà, rất lễ phép nói, “Em gọi điện thoại cho anh ấy.”

Anh cả nhà họ Chung này lộ vẻ hơi âm u lạnh lẽo khiến cô từ đầu đến cuối không biết nên trò chuyện như thế nào.

Chung Thác đề di động của cô lại, giọng nặng nề, “Hạ Hàm, anh tìm em có việc.”

Tìm cô có việc? Có việc gì?

Cô rót hay ly nước đi tới, không khí giữa hai người có chút mất tự nhiên, đầu tiên Chung Thác nhìn xung quanh bốn phía phòng khách, rất dễ nhận thấy anh ta chưa từng tới nơi này. Nhà họ Chung cũng chỉ có hai đứa con trai, nhưng vì sao quan hệ hai anh em lại bế tắc như vậy? Là vì Hà Từ Xuyên sao?

“Hạ Hàm, Từ Xuyên không có bạn bè, thân phận cô ấy lại đặc biệt chỉ có em mới khiến anh yên tâm một chút.”

Anh ta tiếp tục nói: “Đây là giấy thỏa thuận li hôn, em giúp anh đưa cho cô ấy, cô ấy... Không muốn gặp anh.”

“Nhất định phải ly hôn sao?” Hạ Hàm nhíu mày, một đôi trai tài gái sắc, lúc trước lựa chọn đôi phương làm người cả đời bầu bạn, vì sao muốn ly hôn, với những thứ này cô không hiểu rõ.

Chung Thác lúng túng lắc đầu, còn nói: “Từ Xuyên mang thai, anh không muốn kích thích cô ấy thêm nữa, chuyện sau này để sau hẵng nói đi.”

“Hạ Hàm, em đi thăm cô ấy, cô ấy rất thích em, khi nào cô ấy đồng ý gặp anh thì làm phiền em nói với anh một tiếng”

Nghe được tin này Hạ Hàm cũng hết sức kinh hãi.

Chung Tuyền vừa về đến chỗ cửa vào, nhìn thấy Chung Thác và Hạ Hàm đang đứng chung một chỗ trong phòng khách, thoáng chốc ánh mắt anh hung

hăng dừ tợn.

Chung Tuyền đi tới rút tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong tay Hạ Hàm, giọng lạnh lùng nói: “Hạ Hàm, em lên lầu trước đi.”

Giọng điệu trong trẻo lạnh lùng như thế này cô chưa từng nghe qua, tưởng rằng làm sai chỗ nào rồi, hai anh em giằng co từ đầu đến cuối như vậy, cô không thể không nhanh bước lên trên lầu.

Chung Tuyền nhìn thoáng qua cửa thư phòng trên lầu đóng lại, lúc này mới liếc mắt nhìn thẳng Chung Thác.

“Đây là chuyện của hai vợ chồng nhà anh, không nên liên lụy tới cô ấy vào!” Dứt lời liền nắm chặt cổ áo Chung Thác, rồi lờm thư phòng một cái sợ kinh động tới Hạ Hàm nên kéo cả người Chung Thác ra phía ban công, hung hăng quăng ngã trên mặt đất lạnh lẽo ngoài ban công.

Đối với chuyện Hà Tử Xuyên có bầu, còn chuyện tiếp theo là li hôn là đã kích quá lớn đối với Chung Thác. Giờ khắc này anh ta hoàn toàn không có tinh thần và sức lực đánh trả.

“Chung Tuyền, tôi không tin chứ không biết tâm tư kia của Hà Tử Xuyên!”

“Hà Tử Xuyên có tâm tư gì, anh lừa gạt cô ta còn chưa đủ sao! Trước khi cô ta gả vào vốn không biết quan hệ của tôi với anh, cô ta đã lấy anh, sao anh không đối xử tốt với cô ta?” Chung Tuyền đóng phịch cửa ban công rồi rống lên.

“Sao tôi đối xử tốt với cô ấy đây, cô ấy vốn không cần tôi, tôi có phụ nữ ở bên ngoài, cô ấy không quan tâm, tôi bảo cô ấy sinh con cho tôi, cô ấy không đồng ý....”

“Con mẹ nó vậy bảo sao tôi đối xử tốt với cô ấy!”

.....

“Thôi, chuyện giữa các anh tự các anh giải quyết, đi nhanh đi, tôi lặp lại lần nữa, đừng nên lợi dụng Hạ Hàm đi tìm Hà Tử Xuyên!”

Hạ Hàm ngồi xổm sau cánh cửa thư phòng, chỉ nghe thấy tiếng động va chạm kịch liệt dưới lầu liên rầu rĩ nặng nề, đánh nhau sao, chắc là không.

Giờ phút này cô lo lắng chính là tình hình của Hà Tử Xuyên, trong bụng cô ta có đứa nhỏ, lại gặp chuyện ly hôn, áp lực như vậy đối lại là cô nhất định sẽ không chịu đựng nổi. Vừa rồi Chung Thác cho cô địa chỉ bệnh viện, trước mắt cô đã không rảnh băn khoăn chuyện Từ Trình Phong nói với cô. truyện của diendankieu

Bọn họ ở dưới lầu còn Hạ Hàm thì ru rú trong ghế da của Chung Tuyền xem một vài cuốn sách có liên quan đến tâm lý tội phạm trên giá sách. Lời văn khô khan không thú vị, chẳng bao lâu sau Hạ Hàm ngủ quên.

Chờ anh đi lên lay cô tỉnh dậy, vừa nhìn thời gian đã mười giờ rồi, Hạ Hàm vội đứng lên hỏi anh: “Anh cả đi rồi sao?”

Chung Tuyền gật đầu.

“Chuyện của bọn họ người ngoài không thể nhúng tay vào, chúng ta tham gia vào đó chỉ càng thêm loạn, biết không?”

Hạ Hàm nghe vậy gật đầu, lúc đi xuống lầu thì thấy giấy thỏa thuận ly hôn Chung Thác đưa cho cô đã bị ném vào sọt rác.

Bàn tay anh kéo mặt cô qua không để cô nhìn vào hướng đó, nói: “Được rồi, đừng nhìn nữa.”

Hạ Hàm tắm rửa xong xuống lầu thấy bóng lưng Chung Tuyền ngoài ban công, cô vừa lau tóc vừa tới gần, loáng thoáng nghe được anh gọi một tiếng “Mẹ.”

Nhất định là đang gọi điện cho dì, bảo dì khuyên anh cả và chị dâu, cô không tin anh thực sự nhẫn tâm trở mặt nhìn anh cả chị dâu ly hôn như vậy.

Chung Tuyền nói điện thoại với người trong nhà xong, cảm thấy càng phiền chán. Chung Thác thể mà dám tìm tới Hạ Hàm nhờ nghe ngóng, dò la nhất cử nhất động của Hà Tử Xuyên.

Những chuyện dơ bẩn của Chung Thác ngày trước anh không muốn nói rõ với Hạ Hàm, dù sao về sau sẽ trở thành người một nhà, bối cảnh gia đình anh đã đủ phức tạp, không muốn để Chung Thác hủy ấn tượng tốt đẹp của Hạ Hàm đối với nhà họ Chung.

Trở lại phòng cô gái nhỏ đã ngủ, non mềm trắng nõn nằm trên giường, trong lúc nhất thời anh nhìn thấy mà máu nóng sôi sùng sục.

Cùng với Hà Tử Xuyên, anh ngay thẳng sạch sẽ, hoàn toàn không phải giải thích với cô gì cả.

Cơ thể anh bao trùm lên, một tay cời quần ngủ và nội y của cô ra. Bàn tay to che phủ lên mông trắng như tuyết của cô, hô hấp cũng đã rối loạn.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Đêm yên tĩnh, hết lần này đến lần khác đốt cháy da thịt hô hấp trở nên rõ nét, động tác của anh thô lỗ hơn ngày thường rất nhiều, Hạ Hàm không chịu nổi nhỡ giọng nức nở kêu đau.

Từ lần đầu tiên tới nay hình như chưa bao giờ làm tình mà có chút thô bạo như vậy.

Cảm giác thấy Hạ Hàm không phối hợp động tác của anh mới chậm lại, nâng mông cô lên cao đâm vào một lần rồi một lần.

Mặc dù cô không phối hợp nhưng chưa bao giờ từ chối anh, bị gầy vò đau đớn và vui sướng căn môi không thành bộ dạng gì.

Chung Tuyền đứng lên ôm cô đi vào phòng tắm, nơi nào đó vẫn còn dính chặt lấy nhau, đi vài bước thì đâm vào cô vài cái, như vậy càng khiến cô nức nở khóc lóc mạnh hơn.

Ngâm mình trong bồn tắm lớn lúc lâu, Hạ Hàm mới đỡ hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cười trên thắt lưng anh oán trách anh. Bàn tay to của Chung Tuyền xoa mông cô, cười khẽ nghe cô trách mắng.

Nước ấm khoan khoái dễ chịu, cô gái nhỏ cười ngang hông anh, anh vừa dụ dỗ vừa lừa gạt nâng mông cô lên, bảo cô chống tay xong cứng rắn lại chen đi vào. Cọ xát vào cô rồi di chuyển thắt lưng vài cái, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần nổi lên cơn sóng tình dục, liền lừa gạt nói: “Tự mình di chuyển được không?”

Như vậy là muốn cô hoàn toàn không chịu nổi, tay nhỏ bé chống trên bụng của anh, nâng thắt lưng nuốt anh vào, bọt nước bắn lên khiến tiếng động này càng lớn hơn nữa, vài cái liền mềm oặt trên người anh.

Hai đứa anh đào no đủ sung mãn bức người, Chung Tuyền ngồi dậy, thay phiên yêu cô không ngừng.

Chuyện đi bệnh viện thăm Hà Tử Xuyên Hạ Hàm không nói với Chung Tuyền, cô nghĩ đơn giản: Chung Thác nói Hà Tử Xuyên không có bạn bè, mặc dù cô và Hà Tử Xuyên không tính là thân quen, nhưng có thể giúp cô ta một tay. Cô ta là một cô gái một mình ở bệnh viện, y tá bác sĩ lui tới hoặc ít hoặc nhiều đều biết đến thân phận của cô ta.

Cô ta ở trong bệnh viện tư nhân ở thành phố A, tính bảo mật vô cùng tốt, là địa điểm đầu tiên mà các nhân vật nổi tiếng trong xã hội và minh tinh chọn lựa.

Lúc Hạ Hàm đi vào Hà Tử Xuyên đang ngồi trên ban công rộng lớn đọc sách, tóc dài mềm mại phủ lên vai, bộ dạng không trang điểm mà vẫn xinh đẹp như vậy.

“Hạ Hàm, em tới rồi.” Hà Tử Xuyên đứng dậy cười khẽ.

Hạ Hàm gật đầu.

“Cũng may em vừa tới có thể giúp chị, chị tính hôm nay xuất viện.”

Lúc đi về Hạ Hàm lái xe, Hà Tử Xuyên ngồi bên cạnh ghế lái phụ chỉ hướng đi cho cô, tất nhiên là không phải về nhà họ Chung.

Nơi ở của cô ta là một căn trong tiểu khu xa hoa, nhà lầu nhỏ bé giống nhau, điển hình là nhà ở của phụ nữ độc thân. Toàn bộ phòng khách trang nhã, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, phía bên kia là cửa sổ sát đất, bên cạnh ghế quý phi là giá sách.

Đồ đạc gia dụng trong nhà đầy đủ hết, cái nào nên có thì có, Hạ Hàm nhìn sơ qua thấy trên sofa rộng rãi thoải mái có một vài quyển sách liên quan đến việc dưỡng thai nên thoáng yên lòng.

Mẹ Hà Tử Xuyên là một thành viên viết kịch bản ngoại cảnh, hàng năm chạy quanh trời nam đất bắc. Từ khi Hà Tử Xuyên sinh ra đã được quản lý chăm sóc, về phần ba cô ta, chưa từng nghe cô ta nói tới.

Gần như di cô ta là người giám hộ cô ta, thậm chí còn thân với di hơn cả mẹ ruột. Gả cho Chung Thác trong nhà cũng không thêm quan tâm tới cô ta, đều cho rằng gả cho Chung Thác là may mắn của cô ta. Cho nên chuyện chuẩn bị ly hôn cũng không dám nói với người trong nhà.

Mặc dù có nói thì cũng chẳng làm gì cả, đơn giản là khuyên bảo vợ chồng có chuyện gì mà không bỏ qua được. Trước mắt thì chuyện lớn đó, nhưng rất nhiều năm sau nhìn lại thì đều là chuyện nhỏ như hạt vừng (mè). truyện của diễn đàn lê quy don

Giai đoạn trưởng thành của cô ta vốn sống gọn không vững chắc, so với tình dục, cô ta cần hơn chính là cảm giác an toàn.

Chung Thác từng cho cô ta cảm giác an toàn đó, nhưng mà bây giờ anh ta chẳng cho được gì cả.

Không đúng, ít nhất cho cô ta một đứa bé, cho dù bất kể thế nào thì cô ta cũng sẽ không rời bỏ đứa bé.

Sau khi xuất viện Hạ Hàm thật lòng giúp đỡ chăm sóc, mãi đến một ngày kia Hà Từ Xuyên nói muốn ra nước ngoài.

Ngày đi ánh mặt trời tươi đẹp chiếu sáng rực rỡ, cô ta nói ra nước ngoài tình duyên, thành phố A ồn ào khiến cô ta không tỉnh tâm được.

Dáng người cô ta cũng không thay đổi gì lớn, chỉ mặc một chiếc váy rộng rãi, đeo kính râm, là Hạ Hàm đưa cô ta đi.

Trong phòng chờ ở sân bay, hai người ngồi cùng một chỗ, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu.

Hạ Hàm hỏi khi nào cô ta về Hà Từ Xuyên chỉ lắc đầu, nói Hạ Hàm có rảnh thì tới thăm cô ta.

Lúc bọn cô đang nói chuyện, có bốn năm người đàn ông đi giày Tây ở phía đối diện đi tới, khiến người đến người đi ở sân bay không thể không liếc mắt nhìn.

Hà Từ Xuyên nắm lấy tay Hạ Hàm, giọng đã thay đổi hỏi: “Hạ Hàm, chuyện này em nói cho Chung Thác hả?”

Cô còn chưa kịp trả lời, mấy người đàn ông áo đen trước mặt đã hô lên: “Bà chủ,” rồi ép buộc mang Hà Từ Xuyên đi.

Vừa rồi ánh mắt hoài nghi của Hà Từ Xuyên là có ý gì?

Hạ Hàm ra khỏi sân bay tìm tới Chung Tuyền, hỏi thế này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Có phải Từ Xuyên bị anh cả mang đi không hả?” Thật ra trong lòng cô đã hiểu rõ.

Chung Tuyền nhú mày, “Hạ Hàm, không phải anh đã nói với em, đừng nên quan tâm tới chuyện của bọn họ rồi sao?”

Giọng anh mang theo trách móc và bức bối, giống như không không chế được cảm xúc hạ giọng rống lên.

Dĩ nhiên cô oan ức, về phần Chung Thác, kể từ sau ngày đo thì hoàn toàn không còn liên hệ nữa, sao có thể nói chuyện Hà Từ Xuyên muốn xuất ngoại cho Chung Thác đây!

“Em... Em thật sự không biết, một mình Từ Xuyên mang thai đứa nhỏ, em chỉ muốn giúp đỡ cô ấy mà thôi, làm sao bây giờ?”

“Đội trưởng Chung!” Chu Tiểu Hàn đứng ở cuối hành lang gọi một câu, Du Lộ chạy chậm chậm tới nhỏ giọng báo cáo sự việc với Chung Tuyền.

Hành lang cực cảnh sát vẫn sáng sủa rộng rãi như vậy, không giấu được chút tâm tư của người ở đây.

Hạ Hàm lùi một bước nói: “Em về trước đây.”

Chung Tuyền nhìn cô không nói gì, đứng đó bình tĩnh nhìn cô đi vào thang máy. Mấy chục giây chờ thang máy này thật sự rất dài, giống như bị anh nhìn thấu. Anh nói rất đúng, vốn không nên quan tâm tới Hà Từ Xuyên, bây giờ phiền phức càng lúc càng nhiều, mà cô chính là đầu sỏ gây nên mang phiền toái đến cho Hà Từ Xuyên.

Chung Thác đúng là lợi dụng Hạ Hàm theo dõi Hà Từ Xuyên.

Đồng ý ly hôn đối với Chung Thác mà nói không có gì đáng lo ngại, mặc dù là ly hôn Hà Từ Xuyên vẫn nằm trong lòng bàn tay anh ta không thoát được như cũ, nhưng mà cô ta rời đi, Chung Thác làm sao có thể cho phép.

Còn Chung Tuyền sẽ nghĩ cô như thế nào đây?

Từ bậc thêm cao ngất cục công an đi xuống, ánh mặt trời tươi đẹp chiếu xuống nhiệt độ không khí càng cao, trên cơ thể một tầng mồ hôi, cuối cùng Hạ Hàm không nhịn được khóc lớn.

Có một cuộc gọi chưa nhận là Diệp Vấn, cô không chút suy nghĩ liền ấn nút gọi.

“Hạ Hàm, tớ đang tìm cậu!” Bên kia giọng Diệp Vấn gấp gáp.

Cô hơi ghen ngào, bên kia Diệp Vấn chợt nghe thấy không thích hợp liền hỏi: “Cậu làm sao vậy, có phải đang khóc không! Bây giờ cậu ở đâu?”

“Nói nhanh lên!” Diệp Vấn gần như là rống lên.

Bên kia sau khi Chung Tuyền xử lý xong chuyện khẩn cấp lập tức đi xuống lầu tìm Hạ Hàm, tiếc rằng người đã đi mất, ấn điện thoại gọi cho cô, lại bị ấn nút từ chối không nghe máy.

Trong tiệm cà phê mát rượi sáng khoái, Diệp Vấn liên tục bức hỏi Hạ Hàm rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, từ nãy tới giờ Hạ Hàm cũng chưa thề nói.

“Chỉ là có chút mâu thuẫn nhỏ với anh ấy, không sao đâu.”

“Không sao đâu!” Diệp Vấn hừ lạnh một tiếng, “Một mình cậu chạy ra ngoài khóc thành như vậy, còn nói là không sao.”

“Hạ Hàm, có một số việc tớ luôn muốn nói với cậu.” Cô ấy dừng một lát, “Nếu là tớ, tớ thề rằng chọn một người đàn ông có thể không chế được mà không phải là người đàn ông xuất sắc hơn tớ rất nhiều.”

“Người yêu bình thường còn có thể cùng chơi đùa với bạn bè hai bên, còn cậu tớ và Thanh Phong thế nào cũng coi như là bạn thân của cậu, nhưng Thanh Phong ngay cả chính thức gặp anh ta một lần cũng chưa có.”

“Tớ biết cậu thích anh ta, nhưng người đàn ông như anh ta ai lại không thích. Quan hệ giữa anh trai cậu và anh ta thuận tiện cho hai người, để các cậu xem như thuận lợi ở cùng một chỗ. Nhưng xem cậu như mèo nhỏ chó con để yêu thương, cảm giác thật sự tốt sao?”

“Diệp Vấn không phải vậy đâu, anh ấy rất tốt với tớ!” Hạ Hàm nói, nước mắt trên mặt chưa khô thoáng nhìn vô cùng nhếch nhác.

“Cậu nói mẹ anh ta thích cậu, sao cậu không nghĩ sâu thêm nữa đi, Hà Từ Xuyên và Chung Thác kết hôn đã mấy năm mà chưa đồng ý sinh con, cưới cô vợ nhỏ nghe lời như cậu vào cửa, bảo cậu sinh vài đứa cậu không đồng ý ư!”

“Thôi, tớ đưa cậu về, đôi tình nhân nào không cãi nhau, đừng khóc nữa.”

“Tớ không muốn về, Diệp Vấn, cậu định đi đâu?”

“... Nếu không cậu đi theo tớ, tớ lái xe gửi cậu chỗ bà nội, sau đó tớ đi đón em họ. Chờ cậu trở về nói không chừng cậu và Chung Tuyền không có chuyện gì cả.”

“Phải đi mấy ngày?” Hạ Hàm hỏi.

Diệp Vấn liếc cô một cái, nói: “Vài ngày sau sẽ về, tốt xấu gì cũng để anh ta lo lắng một chút, tính tình cậu quá mềm mỏng, cùng nói chuyện yêu đương với anh ta thật sự rất không có tính khiêu chiến rồi!”

Diệp Vấn vững tay lái xe, Hạ Hàm ngồi ghế sau khóc mệt mỏi liền buồn ngủ, chờ sau khi tỉnh lại trời đã gần tối, trong di động tất cả đều là cuộc gọi nhờ của Chung Tuyền. Nhớ tới giọng điệu của anh ở cục công an, tạm thời chưa có tinh thần gọi điện thoại lại cho anh, suy nghĩ một chút liền soạn tin nhắn gửi cho anh.

“Em ở cùng với Diệp Vấn vài ngày sau sẽ về, được không?”

Vừa đang chuẩn bị gửi đi đã bị Diệp Vấn cướp lấy, “Cậu có thể có chút tiền đồ không hả, còn được với chả không được. Nếu anh ta nói không được, vậy cậu tính bảo tớ đưa cậu trở về sao!”

Hạ Hàm không nghe theo cướp đi động lại, bảo Diệp Vấn chú ý lái xe.

Sau khi gửi tin nhắn qua liền nắm chặt di động chờ Chung Tuyền trả lời, nhưng bên kia rất lâu vẫn không nhắn lại, màn hình di động bị tắt lại được bật sáng, cứ như vậy sau vài lần cô đã ngủ trên ghế phía sau.

Chờ khi cô bị xe lắc lư vòng vèo quá nhiều tình dẫy đã là một giờ sáng, Hạ Hàm nhìn Chung Tuyền vẫn không thấy tin nhắn trả lời của Chung Tuyền như trước. Tình hình giao thông quá kém, gió bụi thổi từng viên đá nhỏ đập vào trên thân xe phát ra tiếng kêu, bên ngoài đang chuẩn bị mưa to.

Chỉ có thể dừng lại ở chỗ đó, mãi đến rạng sáng mới tiếp tục đi được. Một đêm bão táp qua đi, đường phía trước đã không thông xe. Diệp Vấn bung dù xuống xe, cách đó không xa có hai chiếc xe Jeep, là học sinh trung học ở thành phố A tổ chức đi leo núi, nam sinh chiếm đa số, mấy nữ sinh đã bị thời tiết dừ đội này dọa sợ không nhẹ.

Lái xe nói với Diệp Vấn con đường này không đi được, e rằng phải đi đường vòng. Diệp Vấn không quen, chỉ biết đi hướng này, hỏi lái xe tuyến đường của bọn họ trên cơ bản giống nhau, nên cùng nhau lái đi, lái xe nói qua loa đường đi cho Diệp Vấn là ổn rồi.

Vòng ra khỏi đó cuối cùng cũng yên ổn, ba chiếc xe theo thứ tự mà đi, Diệp Vấn đi sau cùng. Nơi đường nhỏ nông thôn này xem ra thi công cũng không

tôi, cây cối hai bên đường sau một đêm mưa bão tấy rửa hình như càng tươi tốt hơn. Gần như cây trên con đường này đã che phủ toàn bộ mưa nắng của bầu trời, không biết làm sao, Diệp Vấn cảm thấy con đường này có chút quen thuộc.

Sắp đến núi cao, tín hiệu điện thoại cũng yếu dần.

Đi qua một tiệm có hình chữ thập, phía bắc là hồ nước xanh biếc, phía trước có mấy học sinh trung học xuống xe chụp ảnh, nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục lên đường.

Đi qua khu dân ở, đường có chút không dễ đi, vừa rồi dừng lại nghỉ ngơi ở bên bờ hồ đã lãng phí không ít thời gian. Thời gian của Diệp Vấn rất gấp gáp, đưa Hạ Hàm đến chỗ bà nội rồi cô còn phải đi đón Nghê Hạo.

Một chiếc xe đi trước bị kẹt ở cửa tiệm đường Tam Xoa đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông mặc đồng phục, cản hai chiếc xe jeep phía trước lại, tài xế trên xe xuống xe không biết đang nói chuyện gì với hắn ta.

Diệp Vấn không kiên nhẫn nữa còi vài lần.

Chỉ thấy vài người đàn ông mặc đồng phục nhìn vào bên trong hai chiếc xe jeep vài lần, sau đó hình như nổi lên xung đột với lái xe. truyện bên diendanlequydon

Hạ Hàm từ ghế sau leo lên ghế lái phụ, hỏi tình hình gì vậy!

Diệp Vấn sốt ruột, “Có thể là quá trọng tải.” Rồi xuống xe kiểm tra, đằng trước kẹt thành như thế cô hoàn toàn không lái qua được.

Cô vừa đóng cửa xe bên kia liền đánh tới, mười mấy người đàn ông mặc đồng phục trong tay cầm gậy sắt lao tới, đánh ngất tài xế xe jeep.

Diệp Vấn dừng chân hoảng sợ, vừa thấy bên kia Hạ Hàm cũng đã ra ngoài, học sinh trung học rầm rập xuống xe, vài người nam sinh cũng đã bị thương.

“Hạ Hàm, báo cảnh sát nhanh!” Diệp Vấn còn nói: “Gọi cho Chung Tuyền cũng được!”

Hạ Hàm nhìn thoáng qua di động, hoàn toàn không có một vạch tín hiệu!

“Diệp Vấn! Mau về trong xe!” Hạ Hàm đột nhiên giật giọng gọi Diệp Vấn.

Sắc mặt Diệp Vấn cũng đã thay đổi.

“Là Triệu Đào!” Ông chủ nhỏ nhà khách ở Lâm Châu – Triệu Đào, là đồ cận bã buôn bán bé gái!

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Phía trước mấy người đàn ông mặc đồng phục kéo lê tài xế chiếc xe jeep, trên đường nhựa có vết máu rõ rệt. Bỗng đâu đằng trước có mấy chiếc xe xuất hiện, bọn họ ném người tài xế vào cốp sau, sau đó phịch một tiếng đóng cốp lại.

Tóc dài của Diệp Vấn bay loạn trên mặt, vì hoảng sợ trong lòng bàn tay đầy mồ hôi ẩm ướt, vội vàng run rẩy khởi động xe lùi về phía sau, giọng run run hỏi Hạ Hàm gọi điện thoại thông chưa?

Nơi này bị bao quanh bởi các dãy núi hẻo lánh làm sao có thể có tín hiệu.

Hạ Hàm nhận ra Triệu Đào, nhìn thấy Triệu Đào dẫn theo vài người đang đi về bên này.

“Diệp vấn! Nhanh lên!” Hạ Hàm rống lên một câu.

Vừa mới lái xe ra ngã ba đường Tam Xoa, bỗng có một lực mạnh mẽ đánh úp vào phía sau xe.

Triệu Đào và mấy tên đàn ông nhảy lên nóc xe, cầm gậy sắt trong tay đập liên tục vào cửa kính xe. Trán Diệp Vấn đụng vào tay lái chảy máu, vài tên đàn ông hung thần ác sát liền đánh nát cửa sổ xe kéo Hạ Hàm và Diệp Vấn ra ngoài.

Hạ Hàm giãy dụa lớn tiếng gọi Diệp Vấn nhưng vì Diệp Vấn đã bị thương ngất xỉu nên bị tên đàn ông khiêng trên vai đi về phía đám nữ sinh trung học.

“Triệu Đào, tôi đã báo cảnh sát rồi!” Hạ Hàm ép bản thân bình tĩnh, trong lòng không nên rối loạn. Vì Triệu Đào mới vừa rồi bị cô dùng một cước đá vào chỗ trái tim nên chưa đứng vững khỏe lại được. Cô vừa trốn tránh hắn ta vừa chạy, nhưng còn chưa tới ngã ba đường Tam Xoa đã bị tên lái xe vừa rồi đụng vào bọn cô bắt được, xách cô đi như xách gà con.

Triệu Đào đau hít một ngụm khí lạnh, đứng lên đi về phía Hạ Hàm.

“Mày con mẹ nó chính là muốn chết!” Triệu Đào hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nện một cái tát lên trên mặt Hạ Hàm.

Hắn ta cầm lấy tóc Hạ Hàm, nói gần từng tiếng: “Đề cô ném thử mùi vị ngàn vạn người cười lên người!”

Trước mắt cô trời đất mù mịt, vì một cái tát vừa rồi nên cô không nghe được gì cả, bên tai chỉ vang lên tiếng ong ong, trong khoang miệng còn có mùi vị máu tanh tươi.

“Cho cô gọi điện thoại cho cảnh sát quên này! Đánh sao?” Triệu Đào đè Hạ Hàm trên mui xe, tay thò từ phía sau nắm chặt ngực Hạ Hàm, một tay kéo mở áo dệt kim hở cổ của cô, cúc áo đánh bộp bộp vào mui xe, “Có biết tao tìm mày bao lâu rồi không? Hả?” Nói xong liền lấy điện thoại từ trong túi quần của Hạ Hàm ra, ném vào trong hồ nước ở hai bên đường cái phía xa xa.

Hạ Hàm cảm thấy trong lòng mất mát, đầu óc không tỉnh táo, tóc đầy mồ hôi ẩm ướt đánh vào trên mặt, cúi đầu mắng câu, “Cút ngay!”

Cô vừa đau vừa hoảng sợ, ghé tòm muốn nôn ra, ánh mặt trời thẳng tắp chiếu lên trên mí mắt cô, thứ trước mắt cô dần dần mờ hồ càng lúc càng không nhìn thấy rõ nữa.

“Phía bên kia đường quốc lộ có xe đang đi về hướng này, Anh nhanh một chút!” Tên đàn ông tóc quăn nói với Triệu Đào, “Đừng đánh cô ta, mặt lem rồi bán thế nào! Anh biết quy tắc mà!”

Vết máu của tài xế xe Jeep để lại trên đường cái đã được cọ rửa sạch sẽ, xe của Diệp Vấn và hai chiếc xe Jeep bị đàn em Triệu Đào lái đi.

Hôm nay Nghê Hạo được thả ra, cậu ta mặc một thân quần áo sạch sẽ đứng trước chỗ nền xi măng cổng chính trại giam chờ Diệp Vấn. Phía trước hơn mười mét cửa chính trại giam là cột quốc kỳ, cậu ta đợi Diệp Vấn đã gần hai giờ rồi, bị ánh mặt trời nướng môi khô khốc.

Quản giáo tiểu Trần từ cổng chính chạy vội ra gọi to tên Nghê Hạo.

“Nghê Hạo, điện thoại của cậu!”

Cả đầu Nghê Hạo đầy mồ hôi tiến lên, vì môi khô nứt nẻ nên nuốt nuốt mới lên tiếng: “Tôi là Nghê Hạo.”

Đầu bên kia điện thoại rất lâu không trả lời, trái tim Nghê Hạo cả kinh, đi xa vài bước nhỏ giọng gọi một tiếng: “Anh?”

Hoắc Bắc Trạch nhàn nhạt liên tiếng, nói: “Cậu đi dọc theo quốc lộ phía trước tầm 5km thì gặp một chiếc xe đen bóng.”

“Anh, chị Diệp Vấn đồng ý tới đón em, nhưng mà bây giờ còn chưa tới.” Nghê Hạo gấp gấp nói, nâng tay lau mồ hôi trên trán.

“Cậu đi về phía trước đi.”

.....

Cậu ta trả điện thoại lại cho quản ngục, nói một tiếng cảm ơn, sợ quản ngục đuổi theo lại bổ sung nói thêm: “Người trong nhà sợ tôi không nhận ra đường nên đứng ở trạm thu phí chờ tôi.”

“Trạm thu phí cách chỗ này không xa, vậy thì cậu đi đi, nhớ kỹ đừng phạm tội nữa nhé!” Quản ngục rống lên một câu, hôm nay thời tiết nóng quá, bỏ chạy về phòng trực ban.

Trên đường Nghê Hạo chạy như điên đến chỗ Hoắc Bắc Trạch dừng xe.

Hoắc Bắc Trạch kéo cửa xe ra cho Nghê Hạo, đưa cho Nghê Hạo một chai nước.

Anh ta đưa điện thoại cho Nghê Hạo, “Gọi điện cho Diệp Vấn, nói có người tới đón cậu rồi bảo cô ấy về nhà đi.”

“... Hai người không gặp mặt một lần sao?” Nghê Hạo hỏi.

Hoắc Bắc Trạch im lặng không nói gì.

Anh ta mặc một bộ màu xám ngắn tay, dáng người rắn chắc cường tráng tóc ngắn, tay gõ nhẹ lên ghế xe. Cả người nguy hiểm và âm u lạnh lẽo.

Nghê Hạo nhìn là biết có ý tứ gì, cầm lấy điện thoại Hoắc Bắc Trạch đưa qua, một lúc lâu sau nhưng vẫn không gọi được điện thoại cho Diệp Vấn. Cậu ta biết chuyển đi này Diệp Vấn lại tiện thể ghé về chỗ bà nội một lát, nên lại gọi qua cho bà nội Diệp Vấn, nhưng bà cụ cũng đang sốt ruột chờ Diệp Vấn.

Hoắc Bắc Trạch không hé răng, vốc người cao lớn vọt vào chỗ tay lái, lái xe đi về phía Lâm Châu.

Chờ Hạ Hàm và Diệp Vấn tỉnh lại đã bị vứt vào trong một thùng xe bằng tôn, hơi lạnh trên mặt đất bắt đầu bốc lên. Ở cùng bọn cô còn có bốn nữ sinh trung học, đều bị khóa trái.

Máu trên miệng vết thương ở trán Diệp Vấn đã khô, cô thấy Hạ Hàm đã lâu rồi mà chưa lên tiếng, xuyên qua chỗ khe hở thùng tôn, nói: “Chúng ta đã ra khỏi biên giới.”

Mánh khõe Triệu Đào làm việc trong lòng cô và Diệp Vấn rất hiểu rõ, mấy nam sinh trung học ở cùng nhau không biết đã bị vận chuyển đi chỗ nào rồi.

Bốn người nữ sinh đang cúi đầu khóc, chỗ cổ tay cổ chân đều là dấu lằn màu đỏ.

“Diệp Vấn, chúng ta...” Hạ Hàm vẫn không dám nói ra. Thấy hai dòng nước mắt trên mặt Diệp Vấn, Hạ Hàm vùi đầu vào giữa đầu gối, cắn răng không để mình khóc ra tiếng.

Chung Tuyền có thể tìm được cô hay không, cho dù là tìm được, thì cô đã biến thành bộ dạng gì rồi?

“Hạ Hàm, nhìn quanh đi, nếu thật sự có thể trốn được, tốt xấu gì cũng nhận ra được đường đi như thế nào!”

Qua khoảng hai giờ bọn cô bị vận chuyển đến nước K trên một chiếc container, một tên đàn ông mập mạp ngăm đen dùng tiếng địa phương trao đổi, mang hai nữ sinh trung học đi. Tiếp theo bọn cô bị vận chuyển đến một nhà xưởng bỏ hoang.

Cửa trước nhà xưởng bỏ hoang rất nhỏ hẹp, có bốn năm tên đàn ông canh gác, trước cửa có một chiếc hộp đầy bao cao su tràn ra ngoài. Trong đó có một người đầu trọc để ý thấy Diệp Vấn vẫn luôn quan sát bốn phía xung quanh, trực tiếp dùng một bao bố trùm lên đầu cô.

Bọn cô nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương, chỉ có thể qua nét mặt bọn chúng đoán được một chút. Ở lại cùng Hạ Hàm chỉ còn hai người nữ sinh trung học, bọn họ nắm chặt tay Diệp Vấn và Hạ Hàm, một giây cũng không dám rời ra.

Sau khi tiến vào nhà xưởng, hai bên hành lang dài có các gian phòng như toilet, treo một chiếc rèm sơ sài. Hạ Hàm cúi đầu hai mắt nhìn, các gian nhỏ hẹp có giường hẹp và cứng đơn giản. Mỗi gian đều có phụ nữ, có khuôn mặt của phụ nữ Phương Đông, cũng có khuôn mặt của phụ nữ Phương Tây.

Đi vài bước liền thấy các gian phòng có đàn ông, phần trên lửa lò mồi hơi ẩm ướt bắn thiu, cảm chân phụ nữ vòng ngang thắt lưng bọn chúng, tất cả là tiếng động của ván giường lung lay và hơi thở gấp gáp thô tục nặng nề của đàn ông. Còn có nhiều bao cao su đã dùng vứt trên mặt đất.

Một đường đi tới, toàn mùi hơi thở bắn thiu.

Bốn người bọn cô bị đưa lên một gian phòng xem như rộng rãi ở trên lầu, sau đó có một phụ nữ đeo khẩu trang mang theo ống tiêm tiêm vào.

Hai nữ sinh trung học đã bị dọa phát khóc.truyện của lequydoon

“Hạ Hàm, làm sao bây giờ, đó là thuốc phiện.”

Khi Lâm Châu xuất hiện thì thể nam sinh trung học, cục cảnh sát thành phố A liền bắt đầu hành động.

Hạ Hàm mãi vẫn không liên lạc với anh đã khiến Chung Tuyền lo lắng. Mãi đến lúc di động của Hạ Hàm bị sắp xếp điều tra. Người nhà của học sinh và lái xe trên hai chiếc xe Jeep mất tích cũng đã báo án, trên cơ bản đã xác định được số người mất tích.

Người trong đại đội cục công an rất nhanh gửi địa điểm tìm thấy.

“Sau khi chúng ta rời đi, Triệu Đào đã được chính phủ Lâm Châu thả ra. Đội trưởng, ngày đó bắt Hạ Hàm ở đây, Triệu Đào nhận ra Hạ Hàm.”

Trong di động của Hạ Hàm tất cả đều là gọi cho anh, nghĩ vậy anh liền tự trách mình vụn vặt.

Uông Trí cũng đã tới Lâm Châu, lục tung trên dưới Lâm Châu, cuối cùng vẫn không phát hiện Hạ Hàm và nữ sinh trung học ở đâu.

Sắc mặt anh trầm xuống, một phần vụn vặt anh cũng không dám nghĩ tới điều xấu.

Lâm Châu vẫn có người cung cấp tin cho cục công an, cơ bản có thể nắm rõ bọn tội phạm.

“Đi nước K.” Chung Tuyền nói, “Lập tức!”

Sau khi bắt Triệu Đào, anh đã xem biên bản quá trình phạm tội của bọn chúng, bé gái mất tích ở Lâm Châu phần lớn sẽ bị đưa tới nước K, nơi đó có đầy đủ đường dây giao dịch và cơ sở phòng đầu giả.

Uông Trí đưa ra báo cáo với cấp trên, hôm đó đội ngũ nòng cốt của cục công an rồi tiến về nước K.

Trong toa xe này đều là đội ngũ nòng cốt của cục công an, một mình Chung Tuyền ngồi một chỗ, nhìn phong cảnh im lìm vắng vẻ vụt nhanh trước mắt. Cảm giác cơ thể giống như chìm xuống vũng nước âm u lạnh lẽo giá rét không có sức lực, ánh mắt đã đỏ au.

Tất cả mọi người đều biết, người gặp nguy hiểm là Hạ Hàm bạn gái đã nói chuyện cưới hỏi của đội trưởng đại đội điều tra hình sự cục công an thành phố.

Còn có mấy nam sinh trung học, khi tìm được thi thể của học sinh kia ở Lâm Châu, cơ quan nội tạng quan trọng trên người đã bị lấy đi. Thi thể chỉ được khâu vá đơn giản lại, còn cái khác phải đợi báo cáo khám nghiệm tử thi.

Uông Trí nhìn bóng dáng buồn đau của Chung Tuyền yên lặng tiến lên, vỗ vai Chung Tuyền nói: “Cậu yên tâm, nhất định sẽ tìm được cô ấy.”

“Tôi không dám nghĩ bây giờ cô ấy đang bị hành hạ như thế nào, cục trưởng Uông Trí, nếu bọn tôi không cãi nhau thì cô ấy sẽ chẳng gặp chuyện không may!”

“Đừng nghĩ gì khác nữa, còn hai giờ nữa là đuổi kịp tất cả.”

Nếu cô gặp chuyện không may, anh nên làm gì bây giờ! Chung Tuyền đau đớn kéo tóc, gấn xanh trên cánh tay gấp xếp lên, khoang miệng tràn đầy vị tanh.

Hoắc Bắc Trạch và Nghê Hạo dừng chân lại ở Lâm Châu một lúc, bản tin thời sự thành phố A đã ra thông báo vụ án mất tích đặc biệt, tên người mất tích cũng được sắp xếp công bố, tin tức trên TV thay nhau truyền ra.

Hoắc Bắc Trạch dẫn theo Nghê Hạo xuống sông bạc dưới đất, dọc theo đường đi nhân viên công tác cung kính gọi Hoắc Bắc Trạch là ông chủ. Lúc này trên màn hình TV thay nhau truyền phát tên người mất tích và ảnh chụp chứng minh dân nhân. Đột nhiên hình ảnh chợt lóe lên khiến Hoắc Bắc Trạch dừng lại, đó là Diệp Vãn!

Đó là người anh ta sớm nhớ chiều mong, cũng là cô gái có chết anh ta không dám liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ba ruột của Hoắc Bắc Trạch là ông chủ xã hội đen, có nghĩa khí nhưng không có đầu óc, sau khi sa lưới pháp luật Hoắc Bắc Trạch và mẹ đành tạm thời đến học trung học ở thị trấn nhỏ chỗ Diệp Vãn. Rất nhanh chuyện của ba Hoắc Bắc Trạch đã truyền ra ngoài, bạn cùng lứa tuổi chế cười giễu cợt, hàng xóm láng giềng khinh thường, hàng ngày còn tìm mẹ Hoắc Bắc Trạch gây phiền toái.

Mẹ của anh ta dịu dàng hiền lành, chồng bị phán tử hình, cũng không lui tới gì với nhà mẹ ruột. Một mình dẫn theo con trai sống cuộc sống phải nói là gian khổ, mấy tên đàn ông có dáng vẻ lưu manh trên thị trấn nhỏ đã sớm theo dõi mẹ Hoắc Bắc Trạch, thường xuyên động tay động chân với bà. Ban đêm uống say phá cửa, hoặc vài tên chặn Hoắc Bắc Trạch lại đánh.

Một lần anh ta về nhà, vừa đẩy cửa thì nhìn thấy tên đàn ông thô kệch cường tráng quần còn chưa cởi hết, đè mẹ anh ta trên giường. Mẹ không có sức kêu cứu và nước mắt thống khổ hoàn toàn kích thích anh ta.

Sau đó, Hoắc Bắc Trạch lấy dao đâm tên đàn ông đó.

Tên đàn ông đó không chết nhưng anh ta phải vào nhà tù.

Kỳ nghỉ hè năm ấy đặc biệt dài nhưng dù dài Diệp Vãn và Hoắc Bắc Trạch cũng chỉ gặp nhau vài lần ít ỏi.

Anh ta vẫn là chàng trai sạch sẽ thanh tú, mặc dù anh ta mặc quần áo tù nhân nhưng trong mắt Diệp Vãn vẫn đẹp chói mắt như trước. Tay anh ta gòn gẽ thon dài, thường cầm tay cô cười dịu dàng với cô, khoảnh khắc đó ngôi sao sáng trên bầu trời cũng không sáng bằng ánh mắt anh ta.

Đàn ông bị giam thường phải dùng hình thức vợ giả đến thăm tù, dưới loại tình huống này, cảnh sát cai ngục sẽ sắp xếp cho vợ chồng một phòng đơn, để

về phương diện tiếp xúc thân thể vợ chồng cũng sẽ không cảm thấy quá xấu hổ.

Khi đó tuổi trẻ ngông cuồng nghĩ mọi việc rất đơn giản, Diệp Vấn nhớ anh ta muốn anh ta sắp nối duyên. Vừa mới nếm thử hương vị tình yêu nam nữ không chịu được xa cách dù chỉ phút chốc.

“Chúng ta kết hôn được không, Bắc Trạch!” Diệp Vấn khóc đến đau lòng, nắm chặt tay Hoắc Bắc Trạch, “Em hỏi rồi, chỉ cần kết hôn là có thể vào thăm anh, sau đó sinh một đứa bé, em thuê phòng ở bên ngoài chờ anh. Anh yên tâm, bà nội đồng ý cho chúng ta ở cùng nhau, bà sẽ chăm sóc em!”

“Như vậy anh cũng có thể hi vọng, chờ anh ra ngoài đứa bé chắc đã một tuổi rồi!”

“Cô gái ngốc.” Hoắc Bắc Trạch sờ mái tóc dài mềm mại của Diệp Vấn, dùng tay lau nước mắt cho cô.

Toàn bộ thành tích trung học của cô rất tốt, là nữ sinh xinh đẹp, làm sao anh ta có thể nhẫn tâm khiến cô vì anh ta - người đàn ông đầy vết sẹo mà làm lỡ tương lai như vậy được.

Từ đó về sau anh ta từ chối gặp Diệp Vấn, cho dù cô đến đây bao nhiêu lần hay là đợi anh ta bao lâu.

Sau khi ra tù, rất nhanh anh ta được đồng bọn trước kia của ba đưa đi đào tạo, nhiệm vụ đầu tiên chính là giết người. Không sai, chính là tên đàn ông năm đó cưỡng bạo mẹ anh ta, anh ta dùng dao bào có bánh răng cắt đứt toàn bộ động mạch cổ người đàn ông kia. Nhìn đầu bần thui của người đàn ông trào máu phun ra ngoài, nằm trên đất không ngừng co giật, đến sau cùng tóc trắng, môi biến thành màu tím, nhãn cầu nở bung như muốn nứt toác ra.

Rất nhanh, đồng bọn trước kia của ba anh ta rất tán thưởng Hoắc Bắc Trạch, một là từng ngồi tù, hai là có can đảm đầu óc, gần như giao toàn quyền kinh doanh hắc đạo phía Tây cho Hoắc Bắc Trạch.

Ông ta giao toàn bộ vụ làm ăn cho Hoắc Bắc Trạch mục đích không hề đơn giản, các khía cạnh bên đó rất phức tạp, cảnh sát địa phương quản lý rất nghiêm ngặt, nhưng lợi nhuận là lớn nhất. Ông ta đặt quân cờ ở đây thật ra là để anh ta làm người chịu tội thay, chỉ cần có chuyện rủi ro xảy ra, cảnh sát bắt đầu tiên chính là Hoắc Bắc Trạch.

Không nghĩ tới là Hoắc Bắc Trạch lại xuất sắc hơn ba anh ta rất nhiều, có mưu lược có tuổi trẻ, rất nhanh đã đứng vững ở nước K và nước L ở phía Bắc, ông ta cũng dần dà đối xử và xem Hoắc Bắc Trạch như tâm phúc.

Khi Hoắc Bắc Trạch ra tù có vụ trộm đi qua đại học A một chuyến, ngồi xổm dưới ký túc xá của Diệp Vấn cả một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, một đám con gái từ trong ký túc xá đi ra, anh ta nhìn không dám chớp mắt một cái, cuối cùng cũng đợi được cô.

Tóc cô dài hơn rồi, người hấp dẫn hơn, nhưng không còn thích nở nụ cười như trước kia nữa. Một mình cầm hai quyển sách vào căn tin trường học, sau khi tan học người đi cùng cô rất nhiều, trong đó không thiếu những chàng trai dùng ánh mắt mê mẩn nhìn cô. Cô nên như vậy, cuộc sống sáng ngời như ánh mặt trời, mỗi một chỗ trên cơ thể đều được ánh mặt trời chiếu rọi, mà không phải là cùng anh ta – sống ngậm u tối sống chung một chỗ.

Nhưng mà anh ta thật sự rất nhớ cô.

Bao nhiêu đêm mơ thấy cô, mơ thấy cơ thể yêu kiều trắng như tuyết của cô quấn quýt si mê trên người anh ta, gọi anh ta một tiếng lại một tiếng “Bắc Trạch.” Mơ thấy một năm kia anh ta nửa ép bức mang Diệp Vấn về nhà, khóa trái cửa phòng, ngay trên chiếc giường nhỏ kia tụt đồng phục rộng rãi của cô xuống, hôn khắp cơ thể ngày nhớ đêm mong. Anh ta nắm giữ đôi chân dài, liếm nơi đó cho đến khi ẩm ướt trơn bóng nóng bỏng đầy tình dục, sau đó ghì chặt thắt lưng tiến vào cơ thể cô.

Chiếc giường yếu ớt lắc lư rung động phát ra tiếng kêu, đây là lần đầu tiên của anh ta nên hoàn toàn không khống chế được bản thân, chỉ cảm thấy sao cơ thể phụ nữ mềm mại thơm ngon như vậy, móng tay vào lui ra cào hung hăng. Cho dù cô gái dưới thân khóc không thành bộ dáng, đang lúc vào ra trong mờ hỗn độn giữa màu trắng đục và tia máu anh ta đã không chậm lại được. Cảm giác giống như cơ thể khô hạn tìm được nguồn nước, thái độ thích thú, thoải mái yên tâm.

Khi ba còn sống thì anh ta đã nghe quen tai nhìn quen mắt, biết loại chuyện này. Có đôi khi anh em thuộc hạ của ba còn lên lút tìm đàn ông cho anh ta khai trai, gây cảm giác lo sợ cho tên nhóc này, nhưng đều bị mẹ của Hoắc Bắc Trạch ngăn lại.

“Em sẽ mang thai sao?” Diệp Vấn khóc đến mắt đã sưng lên, để mặc cho Hoắc Bắc Trạch mặc quần áo cho cô.

“Sẽ không, anh không bắn vào trong, đâu dễ lần đầu tiên liền có thai.” Anh ta cười thỏa mãn khuyên bảo.

Phản ngược no đủ sung mãn trắng nõn của cô gái khiến anh ta không nhịn được lại đè ngã cô xuống, ngậm môi ngọt ngào đầu lưỡi bén nhọn trên chóp.

“... Đừng làm nữa, em rất ngứa.” Diệp Vấn đỏ mặt đẩy anh ta ra, dùng đồng phục che cơ thể mình.

Hoắc Bắc Trạch nằm trên người cô trầm đực thờ gập một lát rồi mới đứng dậy tách đùi cô ra kiểm tra. Nơi đó sưng đỏ, ngón tay vừa chạm vào cô liền kêu không thoải mái.

Sau khi mặc quần áo cho cô xong, Diệp Vấn đứng lên, thân dưới trường đau một lúc, đau đến tưởng đi có chút khác thường. Cô đứng dậy nhìn giường của Hoắc Bắc Trạch, thì thấy một bãi máu đỏ như hoa mai ở trên giường.

“Anh mau thay drap giường đi, đợi lát nữa đi về nhìn thấy thì làm sao bây giờ!” Diệp Vấn đứng đứng đó lo lắng nói.

Hoắc Bắc Trạch thấy cô không hài lòng, vội kéo drap giường vài cái ném xuống dưới giường, đi tới ôm lấy cô, nói: “Được rồi chứ?”

“... Nếu không thì em cầm về nhà giặt rồi mang tới.” Cô mắt tự nhiên nói.

“Không cần, đưa em về nhà xong trở lại đây anh sẽ giặt, không sao đâu.” Hoắc Bắc Trạch hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cô, một tay ôm ngang người cô.

Vì ba bận rộn công việc nên gửi cô ở chỗ bà nội. Thị trấn tuy nhỏ nhưng ở đây mỗi năm bậc trung học đều sinh ra trạng nguyên, trước khi về hưu bà nội lại là giáo viên cho nên ba mẹ Diệp Vấn rất yên tâm về con gái mình.

Nhà bà nội Diệp Vấn cách nhà Hoắc Bắc Trạch không xa, đi bộ tầm khoảng 20 phút, anh ta công cô dọc trên con đường ở nông thôn. Gió tầm hoàng hôn trong sạch thổi vào người mang theo hương thơm nhà nấu cơm hàng ngày, đây là mùi vị hai người bọn họ vĩnh viễn không thể nào quên được.

Hoắc Bắc Trạch nhìn Diệp Vấn bước chậm chậm không lưu loát vào nhà rồi mới rời đi.

Về nhà bà nội Diệp Vấn đang nấu cơm, bảo Diệp Vấn xối com trong nồi com điện vào bát mang sang.

Bà nội thấy động tác của Diệp Vấn hôm nay đặc biệt chậm chạp liền hỏi: “Vấn Vấn, con không thoải mái à!”

Diệp Vấn cúi đầu xuống, “Bà nội, con đến kỳ nên đau bụng.”

“Vây đừng ăn rau trộn này, một lát uống chút đường đỏ.” Ăn xong com tới bà nội liền đi quảng trường khiêu vũ. Mỗi khi sau bữa com chiều người già trong thị trấn nhỏ đều tập trung rèn luyện tập thể dục, bình thường Diệp Vấn cũng sẽ theo bà nội cùng nhau đi tản bộ.

Sau khi bà nội Diệp Vấn trở về lên lầu nhìn cháu, thấy cháu gái đang làm bài tập bên bàn học, nhẹ nhàng đóng cửa phòng Diệp Vấn hài lòng rời đi.

Qua năm phút đồng hồ, Diệp Vấn nghe thấy tiếng bà nội đóng cửa phòng, lập tức lại khóa trái cửa phòng mình lại, lặng lẽ đi tới hạ cửa sổ xuống vẫy tay với kẻ trộm dưới sân cười cười.

Hoắc Bắc Trạch nhanh chóng leo lên nằm vào giường cô, dùng cánh tay giữ chặt đầu và nhìn cô.

Bàn học của Diệp Vấn ở ngay cạnh giường, cô mặc váy ngủ màu hồng nhạt, vài chỗ cánh tay khoét rất rộng, vì động tác của tay khiến trước ngực nhấp nhô kích thích. Trông mắt anh ta hơi híp lại, nhảy dựng lên ôm cô đặt trên giường, tay từ cổ áo chui vào trong, nắm giữ đóa anh đào trắng tron nhẵn.

Diệp Vấn kháng nghị, “Cuốn bài tập mô hình còn chưa làm xong!”

“Ngày mai không lên lớp, hôm nay là ngày đặc biệt như vậy, đi ngủ sớm một chút.”

Diệp Vấn đầu tranh tư tưởng một lát, tỏ vẻ đồng ý, cùng cột xát tóc mai vào lỗ tai Hoắc Bắc Trạch khiến cô mê mẩn, hai cơ thể trơn bóng quấn quít ở cùng một chỗ, vừa có lực sát thương vừa nóng bốc cháy, rất không dễ dàng gì để ngủ ngoan ngoãn được.

Trước khi Diệp Vấn nhắm mắt lại còn không quên hỏi anh đã giặt sạch drap giường chưa.

“Ngày mai em tới nhà anh xem thì sẽ biết.” Anh ta cười nói.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, hôm nay chính là bị anh lừa về nhà mới...

“Anh nghĩ hay quá!” Diệp Vấn ném cho anh ta một câu, nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau rời giường, trên người cô không còn mảnh vải, Hoắc Bắc Trạch cũng đã không thấy đâu nữa.

Váy ngủ ở ngay phía dưới ghế bên bàn làm việc, Diệp Vấn đứng dậy mặc vào, đèn trên bàn làm việc chiếu sáng lò mờ, cuốn bài tập mô hình trên bàn viết chi chít quá trình và đáp án câu hỏi.

Đó là chữ của Hoắc Bắc Trạch, lưu loát mạnh mẽ, rất có khí phách.

Cô nở nụ cười khê, gấp bài kiểm tra lại bỏ vào ngăn kéo.

“Anh, chị Diệp Vấn tỉnh rồi.” Nghe Hạo nhẹ nhàng đánh thức Hoắc Bắc Trạch nằm thêm thiếp trên ban công lộ thiên.

Hoắc Bắc Trạch không nói gì, chân dài bước lên phòng ngủ lớn nhất trên lầu.

Giữa chiếc giường lớn người phụ nữ được quần khăn tắm, cẳng chân trơn nhẵn sáng bóng lộ ra ngoài, trên trán bị quần băng gạc. Chỗ cánh tay bị bầm

tím một mảng, đó là dấu vết từng bị tiêm ma túy vào, đang gắn ống truyền nước biển.

Diệp Ván ngồi dậy kinh ngạc nhìn Hoắc Bắc Trạch há miệng thở dốc, cuối cùng chưa gọi được tên anh ta ra khỏi miệng hốc mắt đã ẩm ướt một mảng. Cô nghĩ cả đời này sẽ không gặp được anh ta nữa rồi!

Hoắc Bắc Trạch cười tiến lên ôm lấy cô, hôn dọc theo mái tóc dài của cô, rồi rơi xuống bờ môi trơn bóng no đủ kia.

“Diệp Ván, em không có việc gì, chuyện gì cũng chưa xảy ra.”

Cô không có thời gian vượt ve an ủi với anh ta, “Hạ Hàm đâu, chính là người con gái đi cùng với em!”

Cô sợ Hoắc Bắc Trạch không hiểu bổ sung thêm: “Chính là cô gái đáng người không cao, rất trắng, tóc ngang vai, mặc áo dệt kim hở cổ màu vàng nhạt.”

“Diệp Ván, anh không có khả năng dẫn cả cô ấy ra.” Hoắc Bắc Trạch lạnh lùng ấn chặt Diệp Ván, không để cô lộn xộn. truyện chính chủ của diendankieu.com

Sắc mặt Diệp Ván nhanh chóng thay đổi, cô cho rằng Hạ Hàm sẽ được cứu giống như cô, nhưng Hoắc Bắc Trạch lại nói ra câu như vậy.

Một tay cô sờ ống kim chuyền dịch trên mu bàn tay, đầu hoa mắt choáng cảm điện thoại trên bàn gọi qua cho Chung Tuyền.

Hoắc Bắc Trạch nhả dây điện thoại ra, thấp giọng: “Cảnh sát thành phố A tới đã gây phiền toái cho băng đảng ở địa phương, bây giờ bọn họ rất nguy hiểm, anh không thể nhúng tay nữa.”

“Về phần bé gái em nói sẽ bị bán đấu giá, anh sẽ dùng hết toàn lực để lấy được thiệp mời của hội đấu giá, hai ngày sau sẽ diễn ra hội đấu giá, anh dẫn em đi qua đó.”

“Còn nữa, cuộc bán đấu giá này phần thắng của anh không lớn, cho nên anh không thể cam đoan cô ấy có bị xâm phạm hay không, nhưng anh đảm bảo người thành phố A tới sẽ giúp tìm được cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41:

Bầu trời nước K đang chậm rãi nổi lên một trận mưa lớn, Diệp Ván ngó ra bầu trời phía ngoài cửa sổ, cuối cùng hốc mắt đỏ lên.

Hoắc Bắc Trạch nhìn cô sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Lát nữa ăn chút gì đó đi, tối anh sẽ về với em”

Diệp Ván bỗng quay đầu kéo quần áo Hoắc Bắc Trạch, “Em nhớ bị giam ở nhà xưởng này, anh dẫn em đi! Nói không chừng Hạ Hàm đang ở chỗ đó!”

Cô nhìn chằm chằm Hoắc Bắc Trạch, sợ anh ta nói ra đáp án khiến cô đau tê tâm liệt phế.

“Diệp Ván, cô ấy không ở đó.” Về mặt Hoắc Bắc Trạch lạnh lùng, nói thật tình với Diệp Ván.

“Nhà xưởng kia có rất nhiều phòng, anh tìm chưa? Rốt cuộc anh có tìm không!” Diệp Ván rống lên, khăn tắm chỉ quấn qua loa trên người vì động tác của cô mà bị lỏng ra, để lộ một mảng da thịt trắng nõn ở cổ.

Hoắc Bắc Trạch kéo quần áo cho cô, “Anh nói, ngày kia nhé.”

“Truyền xong bình nước biển này rồi ngủ một lát.” Hoắc Bắc Trạch dặn dò xong lập tức đi ra khỏi phòng ngủ lớn nhất này. Trước cửa phòng ngủ chính có hai người đàn ông áo đen, hai tay đan vào nhau buông thông xuống, nhìn thấy Hoắc Bắc Trạch đi ra lập tức biến thành dáng vẻ đội mệnh lệnh.

“Trông chừng cô ấy, đừng cho cô ấy liên hệ với bên ngoài.”

Giọng anh ta tuy thấp nhưng vài câu đôi lời lọt vào tai Nghê Hạo ở phía đối diện khiến cậu ta ngẩn ra.

“Anh.” Nghê Hạo gọi một tiếng, Hoắc Bắc Trạch gật đầu dẫn theo vài người rời khỏi đó. Nghê Hạo đứng trên bậc cầu thang nhìn Hoắc Bắc Trạch đi xe, sắc mặt dần dần sa sầm, cậu ta quay đầu đi vào phòng Diệp Ván.

Hai tên đàn ông mặc âu phục ngăn Nghê Hạo lại, không nói gì nhưng Nghê Hạo hiểu rõ, giằng co bằng ánh mắt một lát cuối cùng lui trở về phòng.

Hạ Hàm tạm thời bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, cô hoàn toàn không biết đây là nơi nào. Cơ thể loáng thoáng có cảm giác ngọt ngào mà lại thống khổ, cô biết đó là tác dụng của ma túy. Trước mắt mờ hồ không rõ, chân cẳng không có sức lực, ru rú dựa vào tường trong góc phòng, với tư thế tự che chở cho mình.

Cô chỉ nhớ rõ trong giây phút khi còn tỉnh táo thì gọi tên Chung Tuyền, sau đó cô gái nữ sinh trung học nắm chặt tay cô bị xách đi. Mấy tên đàn ông coi hết quần áo của cô gái, cầm cây côn cảnh sát – loại đồ vật thô to để giữa hai chân cô gái, sau đó bị khiêng ra khỏi phòng.

Yết hầu không có khí lực, dùng hết sức lực toàn thân phát ra tiếng giống như sương khói lập tức tan đi, mặt đất ẩm ướt nhưng cô lại không dám nằm trên mấy tấm ván gỗ đã lầy rầy rồi.

Cửa lách cách bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc quần áo và trang sức dân bản xúr tiến vào, nửa lời kéo nửa diu dẫn cô ra ngoài. Mặc dù cô có thể đi nhưng giọng người phụ nữ nói bên tai cô nghe không rõ ràng.

Hai người phụ nữ mặc xà-rông tẩm cho cô, che kín vết bầm đen trên cánh tay Hạ Hàm, còn sau đó cô không nhớ gì nữa. ...

Mấy người Chung Tuyền nhờ hướng dẫn viên địa phương, cuối cùng tìm được nhà xưởng chuyên cung cấp nguồn hàng cho Lâm Châu. Cảnh sát địa phương và đại đội điều tra hình sự thành phố A rất nhanh không chế phong tỏa nó.

Đây là hệ thống mất xích đưa lại lợi nhuận kinh tế lớn cho địa phương nên cảnh sát địa phương không phải nhiều cảnh sát ra mặt vì sợ gặp phải phiền toái.

Lần này Du Lộ cũng ra ngoài làm nhiệm vụ, đi đằng trước cùng với Chu Tiểu Hàn.

Chung Tuyền đi theo phía sau, các gian phòng vài chục mét, từng phòng đều có chuẩn bị ma túy khổng lồ chế làm hại phụ nữ. Anh càng đi trái tim càng nặng trĩu, anh sợ, anh sợ bước tiếp theo sẽ nhìn thấy Hạ Hàm!

Uông Trí lướt qua Chung Tuyền nói: “Cậu bình tĩnh bình tĩnh.”

Trong này không hề thiếu các cô gái tự nguyện bán dâm, Du Lộ phụ trách tìm kiếm nữ sinh trung học thành phố A mất tích, trong tay có tài liệu có thể dùng kịp thời so sánh.

Chu Tiểu Hàn đi sau lưng Du Lộ, mỗi một bước đều dè dặt cẩn thận, sợ lỡ mất tin tức quan trọng.

Trong một gian phòng kế bên có một cô gái dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đang nằm, trên người miễn cưỡng khoác chiếc áo dệt kim hờ cổ bằng lông ngỗng màu tro bụi, tóc dài bay tán loạn trên mặt, cơ thể run rẩy không ổn định. Du Lộ bước tới vén tóc cô ta lên, vừa mới chạm vào cô gái giấy dựa kịch liệt ngồi bật dậy hét âm lên. Áo choàng trên người cô ta rơi xuống, trên cơ thể trần đầy dấu vết từng bị đánh đập, trên vải bó dưới thân cô ta lốm đốm những vết máu.

Chu Tiểu Hàn đưa áo khoác ra ý là bảo Du Lộ mặc vào cho cô gái, nhưng anh ta vừa liếc mắt một cái lập tức cảnh giác, hình như từng thấy chiếc áo dệt kim hờ cổ bằng lông ngỗng này ở đâu đó rồi.

“Du Lộ, đưa bộ y phục trên đất cho tôi.” Chu Tiểu Hàn nói.

Chu Tiểu Hàn đi lại chỗ Chung Tuyền đang ở phía sau, đưa áo dệt kim hờ cổ bằng lông ngỗng cho anh xem, “Đội trưởng, em nhớ rõ ngày đó cô ấy đến cục công an tìm anh, chính là mặc chiếc áo này...”

Chu Tiểu Hàn còn chưa nói xong Chung Tuyền đã đẩy mạnh anh ta ra chạy vào gian phòng kia.

“Là Bành Hinh!” Du Lộ mừng rỡ như điên nói. Là một trong những nữ sinh trung học thành phố A gặp nạn.

Cuối cùng xem như đã kiểm tra xong chỗ này, chỉ tìm được một cô gái bị hại trong số đó. Cô gái nữ sinh trung học này tên là Bành Hinh, mười bảy tuổi. Uông Trí nhanh chóng thông báo tới ba mẹ Bành Hinh ở thành phố A, để bọn họ trước tiên được yên tâm.

Có mấy nhân viên y tế đi theo tới đây, kiểm tra xong cơ thể Bành Hinh, dưới cơ thể có vết thương vỡ ra, trên người bao nhiêu chỗ có dấu vết bị đánh đập, bây giờ chỉ chờ cô ta tỉnh dậy xem cô ta có biết chút gì không.

Rốt cuộc tới ba giờ sáng Bành Hinh tỉnh dậy, nhưng không muốn nói gì, chỉ nhắm mắt rơi lệ giọng trầm thấp gọi “Mẹ,” những cái khác không muốn nói.

Uông Trí đứng bên giường cô gái, khóe mắt cũng đã đỏ lên.

“Cảm xúc không ổn định, trước không nên hỏi cô bé.” Uông Trí dặn dò Du Lộ.

“Nhưng đây là quần áo của Hạ Hàm, nhất định cô bé biết chút gì đó.” Du Lộ không đồng ý với quyết định của Uông Trí.

“Trước tiên đi ra ngoài đã.”

Căn phòng bệnh này có hai cửa ra vào, Chung Tuyền vừa mới tiến vào từ cửa khác, Uông Trí tiện thể gọi Chung Tuyền lại. Trong đội chỉ có Uông Trí mới gọi thẳng tên Chung Tuyền, lúc anh ta gọi hai chữ Chung Tuyền này, biểu cảm của Bành Hinh có chút không bình thường.

Chung Tuyền cảnh giác, “Tôi ngồi một lát rồi lập tức ra ngoài.” Anh nói với Uông Trí.

Phòng im ắng, ngoài cửa sổ tối đen như mực, gần nửa giờ sau Bành Hinh mới nói, cô ta hỏi: “Anh là Chung Tuyền?”

Chung Tuyền gật đầu, cầm lấy chiếc áo dệt kim hở cổ bằng lông ngỗng để Bành Hinh nhìn.

“Có một chị gái khóc gọi tên anh, bọn họ... . Tiêm cho cô ấy.” Bành Hinh nuốt nước miếng.

“Có một người đàn ông đi tới nói muốn một cô gái phương Đông da trắng nõn nà....”

Bành Hinh nhìn thoáng qua Chung Tuyền, nhắm mắt lại “Đừng hỏi tôi nữa, tôi chỉ biết nhiều đó.”

Người dẫn đường nói cho bọn họ biết giao dịch sẽ tiến hành trên bến tàu, tất cả giấy tờ đều hợp pháp, du thuyền các người không vào được.

Anh dẫn Chu Tiểu Hàn đi tới bến tàu trước, nơi đó tàu thuyền rất nhiều, phần lớn là du thuyền xa hoa. Ban đêm ánh sáng ở bến tàu mờ tối, chỉ có người quen thuộc mới tìm được cửa ra vào.

Đột nhiên anh nghe thấy một giọng nam quen thuộc.

Chung Tuyền trộm mũi tìm tới chỗ phát ra tiếng nói, rồi đánh mắt qua cho Chu Tiểu Hàn.

“Mk! Thật sự là Triệu Đào!” Chu Tiểu Hàn thấp giọng nói, đi vào vài bước phát hiện Triệu Đào dùng ngôn ngữ địa phương trò chuyện với một gã nhân viên làm việc trên tàu.

Chung Tuyền lặng im không tiếng động âm thầm đi theo Triệu Đào, mãi đến lúc Triệu Đào đi vào một gian phòng cho thuê.

Ngay trong nháy mắt Triệu Đào cầm chìa khóa ra mở cửa, anh nhấc chân hung hăng đá vào chỗ kia của Triệu Đào rồi rút súng ra nã vào đầu gối Triệu Đào một phát súng.

Chu Tiểu Hàn cả kinh, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại canh giữ ở cửa.

Triệu Đào đau đến tê tâm liệt phế gào thét, móc một khẩu súng từ trong túi ra nâng tay chuẩn bị nhắm bắn vào Chung Tuyền, Chung Tuyền phản ứng nhanh lập tức giẫm lên cổ tay Triệu Đào, rất nhanh sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn.

“Cô ấy ở đâu!” Chung Tuyền rống lên một tiếng.

Vì mất máu nên mặt Triệu Đào trắng bệch, chân run rẩy: “Mày không tìm thấy cô ta đâu!” Triệu Đào hít một ngụm khí lạnh cười âm hiểm nói.

“... Biết cô ta đáng giá bao nhiêu không? Giá năm trăm vạn đó!”

Chung Tuyền nghe thấy giọng ghê tởm của hắn ta, hống súng trong tay hung hăng đâm vào vết thương trên đùi Triệu Đào.

Đau đớn thường là sự giãy vò lớn nhất, mặc kệ bạn có bao nhiêu nhớ nhưng sâu sắc.

“Tao hỏi mày cô ấy ở đâu?” Chung Tuyền đã mất hết toàn bộ sự nhẫn nại, ánh mắt đỏ au nhìn Triệu Đào giống như một con thú hoang.

Chu Tiểu Hàn sợ Chung Tuyền không khống chế được lập tức liên lạc với Uông Trí.

Kế hoạch viện binh chưa thấy tới, Triệu Đào có phần không chịu được nhìn ra cửa kéo dài thời gian: “Tao không biết.”

Triệu Đào vừa mới nói dứt câu Chung Tuyền lại nã một phát súng vào chân khác của hắn ta.

Triệu Đào híp mắt nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, cuối cùng sụp đổ, cả người đều run rẩy: “Thuyền số 4.”

Đây là nơi bình thường các nhân viên làm việc trên tàu thuê để ở, bây giờ rất nhiều người vây quanh ngoài cửa, nhìn hình ảnh máu tanh bên trong Chu Tiểu Hàn khó khăn lắm mới bảo vệ được, hi vọng mấy người Uông Trí đến nhanh một chút.

Hoắc Bắc Trạch đang ở một gian phòng trên du thuyền, trước mắt kính thủy tinh tinh luyện dày dặn, từng cô gái bị bán đấu giá lần lượt bị mang đi. Diệp Vấn đứng sau lưng Hoắc Bắc Trạch, trên lưng đã có một tầng mồ hôi lạnh.

Người cuối cùng là Hạ Hàm.

Cũng chỉ còn lại bốn tên mua, dưới thủy tinh tinh luyện chiếu rõ ràng mạch người Hạ Hàm. Cô mặc quần áo và trang phục địa phương, nằm trên giường màu đen ý thức mơ hồ, dường như mảy mòi hơi nhú lại.

Bỗng nhiên đèn thủy tinh tối xuống, giọng nữ dùng tiếng Anh nói giao dịch hôm nay đã xong.

“Sao lại thế này!” Diệp Vấn hỏi.

Hoắc Bắc Trạch đứng lên nói với cô: “Anh nói rồi, anh không có phần thắng, đối phương ra giá không có giới hạn, tiền bạc của anh thì có hạn.”

Anh ta dặn dò đàn em đi thăm dò chút tin tức của người mua.

Uông Trí tới rất nhanh, Chung Tuyền đã dẫn theo vài người lên thuyền số 4, nhưng kết quả lại là trên tầng cao nhất của thuyền số 4 không có một bóng người, chỉ còn lại thuyền viên và nhân viên công tác. Hỏi bọn chúng, bọn chúng tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả.

Xa xa có bóng dáng mấy chiếc xe từ từ biến mất, một người phụ nữ dùng tiếng địa phương lặng lẽ tiêu sái đến bên cạnh Chung Tuyền, dùng Anh văn nói: “Vừa mới kết thúc, cả người không tìm thấy đâu, mãi mãi không tìm thấy.”

“Đi nhanh đi, bang phái ở đây đã quyết định chờ cơ hội trả thù, các người nhanh chóng rời nơi này đi.”

Diệp Vấn bị Hoắc Bắc Trạch mang về biệt thự, rất nhanh đã điều tra ra được tin tức về người mua. Khi Hoắc Bắc Trạch lên lầu, Diệp Vấn đang ngồi trên giường cúi đầu khóc, anh ta đưa tài liệu cho Diệp Vấn, hỏi: “Có quen người này không?”

Trên đầu trang giấy trắng mực đen viết rành rành hai chữ Lê Chính.

Diệp Vấn bỗng chốc ngừng đầu trả lời: “Là cậu của cô ấy.”

“Nhanh nói với mấy người Chung Tuyền, Hạ Hàm ở chỗ cậu cô ấy!” Cô cầm lấy áo khoác chuẩn bị thông qua cảnh sát địa phương tìm Chung Tuyền.

Ánh mắt Hoắc Bắc Trạch tối sầm xuống, ngăn Diệp Vấn lại: “Cô ấy đã không có việc gì tự nhiên mấy người ở thành phố A này sẽ biết, em không cần quan tâm nữa.”

Diệp Vấn nhìn anh ta khóa cửa lại, sắc mặt chợt thay đổi, nói: “Anh có ý gì?”

“Theo anh cùng nhau sống không được sao?” Hoắc Bắc Trạch dồn Diệp Vấn vào bên giường.

“Hoắc Bắc Trạch, bây giờ anh có ý gì, định nhốt tôi sao?” Diệp Vấn dùng lực đẩy anh ta một cái, lại bị anh ta bóp chặt cổ tay giữ yên bên người.

“Đối với thành phố A mà nói, em vĩnh viễn nằm trên danh sách mất tích, cho nên em đừng đi, cứ ở bên cạnh anh.” Giọng điệu Hoắc Bắc Trạch âm u như vậy khiến Diệp Vấn thấy sợ hãi.

“Hoắc Bắc Trạch, ba mẹ tôi hoảng hốt lo sợ khắp nơi vì tôi, anh đừng để tôi hận anh.” Thật ra mấy ngày nay Diệp Vấn sớm đã phát hiện điện thoại trong biệt thự không gọi ra ngoài được. Hai ngày nay cô gần như không bước ra khỏi tòa biệt thự này nửa bước.

Vì Hạ Hàm cô mới không làm rõ với Hoắc Bắc Trạch.

Thân phận của anh ta cô cũng dần đoán được gì đó, nhưng cuối cùng Diệp Vấn không dám hỏi anh ta.

Không biết ngủ trong bao lâu cuối cùng Hạ Hàm cũng tỉnh lại.

“Có khỏe không?” Cô Nham canh giữ bên người cô cầm tay cô hỏi.

Hạ Hàm gật đầu tỏ vẻ muốn ngồi dậy. Lúc này Cố Du đi tới đuổi Cố Nham ra ngoài. Cô xốc chân lên nằm cùng Hạ Hàm, ôm cô nói: “Không xảy ra chuyện gì cả.”

“Theo bọn chị trở về đi, anh ta... Không tìm được em.”

Ý tứ của Cố Du Hạ Hàm hiểu rõ, đó là bảo cô chia tay với Chung Tuyền.

“Hạ Hàm, không phải vì anh ta làm sao em có thể xảy ra chuyện như vậy, bạn em đến nay vẫn chưa tìm được. Bây giờ người của thành phố A chuẩn bị rút về hết, điều đó có nghĩa là bọn họ bỏ việc tìm kiếm Diệp Văn. Trần đây trời đất đều là tin phỏng vấn với người bị hại, em hoàn toàn không chịu nổi.”

“Trước tiên theo bọn chị trở về, chờ chuyện này dần lắng lại rồi trở về tìm anh ta cũng không muộn.”

Đáy mắt Hạ Hàm đầy nước mắt.

“Em muốn gọi một cuộc điện thoại cho anh ấy.”

Cố Du gạt đầu lấy điện thoại đưa cho Hạ Hàm rồi đi ra ngoài.

Tay cô run rồi lại run, rút cuộc ấn nút gọi.

Đợi rất lâu điện thoại mới kết nối được, Hạ Hàm hít sâu một hơi nói: “Chung Tuyền.”

Chung Tuyền nghe thấy giọng cô tay lái không nắm vững được nữa, đáy mắt mừng như điên nhưng lại không dám thả lỏng, giọng run rẩy không khống chế nổi mình rống lên: “Em ở đâu!”

Anh đang lái xe, Chu Tiểu Hàn thấy vẻ mặt Chung Tuyền không bình thường vội đứng lên thay đổi vị trí với anh, anh ta lái xe.

“Em không sao, ở bên chỗ cậu.”

“... Em không quay về nữa.” Cô khó khăn nói, giọng nghẹn ngào che ống nghe điện thoại, không dám để anh nghe được.

“Hạ Hàm, em chờ anh trở về tìm em, trước đừng vội đi, chờ anh trở về được không?”

Rất lâu sau Hạ Hàm nghe tiếng thở dốc nặng nề của anh có chút không chịu nổi, nhưng lại không nỡ cúp điện thoại.

Chu Tiểu Hàn liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, hô to: “Đội trưởng Chung!”

“Anh chú ý an toàn, em cúp trước.” Hạ Hàm nghe thấy tiếng hô của Chu Tiểu Hàn ở đâu bên kia điện thoại, liền cúp máy.

Chu Tiểu Hàn và Chung Tuyền bị mấy chiếc xe vây quanh, tiếng thổi còi âm ỉ khiêu khích, anh đột nhiên nhớ tới lời người phụ nữ nói ở bên tàu.

Các người nhanh đi đi, bọn họ muốn trả thù các người.

“Mẹ nó đây là tình huống gì vậy!” Chu Tiểu Hàn giữ vững tay lái, kính chiếu hậu bên người anh ta đã bị rơi xuống, mấy chiếc xe lau súng cướp cò.

Rõ ràng bức xe bọn họ vào phần đường dốc 80 độ.

Chung Tuyền lấy súng ra nhắm vào lớp xe đám người đang dồn họ bắn lộp bộp, ra lệnh cho Chu Tiểu Hàn: “Ngã ba đường phía trước rẽ phải trái.”

Chu Tiểu Hàn đã bị bắn loạn khắp người, trên trán một tầng mồ hôi lạnh, vừa tới ngã ba đường có một chiếc Audi màu đen vọt ra, phịch một tiếng chặn ngang khuya vào xe Chu Tiểu Hàn, chiếc xe quay cuồng lăn lăn trượt xuống sườn dốc.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42:

Edit: Ngọc Hân

Bệnh viện tổng bộ quân khu thành phố A.

Cuối cùng Chu Tiểu Hàn cũng tỉnh lại sau hai tuần hôn mê, qua mấy giờ sau mới khó khăn mở mắt được, gãy xương đùi, cục máu đông trong đầu đã được lấy ra, xem ra anh ta có thể nằm để tĩnh dưỡng.

Anh ta vừa tỉnh lại liền yêu cầu gặp Hạ Cận.

Hạ Cận sớm đã đợi lệnh ở thành phố A, rất nhanh chạy tới.

Chu Tiểu Hàn hỏi: “Đội trưởng Chung đâu?”

Về mặt Hạ Cận chán nản lắc đầu, cả người giống như suy sụp hẳn đi: “Tình hình không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tính mạng, cũng có khả năng vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Anh là đứa con nhà họ Chung gửi gắm hi vọng vào đó, đã lựa chọn nghề nghiệp cảnh sát hình sự này, như vậy Chung Nghiêm và vợ cần phải có quyết định. Điều kiện chữa bệnh ở nước K kém, lúc trực thăng mang Chu Tiểu Hàn và Chung Tuyền về đã bỏ lỡ thời cơ chữa trị tốt nhất.

Cuối cùng Chu Tiểu Hàn không nhận được roi nước mắt, môi khô nứt nẻ nói: “Anh ấy dặn tôi, nếu không tỉnh lại đừng nói cho Hạ Hàm biết.”

Đó là em gái của anh, tin dữ như vậy anh lẫn lộn khó ngủ gần hai tuần lễ cũng chưa nhắn tâm nói với cô.

Hạ Cận khốn khổ gật đầu.

Hạ Hàm ngây người ở thành phố A lâu như vậy thật ra chính là đang đợi Chung Tuyền thực hiện lời hứa tìm cô, nhưng kể cả mãi vẫn chưa có tin tức của anh.

Hạ Học Đông không đồng ý Lê Chính dẫn con gái mình đi, nhưng trước mắt để Hạ Hàm tiếp tục ở lại thành phố A quả thật cũng không phải là biện pháp tốt đẹp gì. Đối với Lê Chính từ đầu tới cuối ông vẫn có chút lo lắng, lúc trước kiên trì bảo Hạ Hàm trở về cũng là vì sợ Lê Chính có tâm tư kia.

Cậu ta nuôi Hạ Hàm tới lớn, lại lần lựa không kết hôn, chuyện đó cho dù ai cũng đoán ra được!

“Anh yên tâm, trở về Newyork em sẽ kết hôn với Cố Du, về phần Hạ Hàm, em phải dẫn nó đi.”

Thư phòng trên lầu hai yên tĩnh rực sáng, còn giọng của anh ta giống như búa tạ hung hăng nện vào lòng cô.

Đó là lời mà cô chờ đợi bao nhiêu năm rồi, đau đớn giày vò tám năm như vậy, cô chưa từng dám nghĩ tới giả cho anh. Còn bây giờ, Lê Chính vì có thể dẫn Hạ Hàm về, thế mà lại dễ dàng nói ra điều mà cô mơ mộng hão huyền suy nghĩ đã lâu.

Cố Du giật mình đứng ở cửa không dám đi vào, cổ nhin rung động trong lòng hốc mắt đỏ au đi xuống lầu.

Cuối cùng Hạ Học Đông không cách nào giữ lại con gái, trong lòng miễn cưỡng tiễn chân bọn họ.

Mọi người cũng không hẹn nhưng không nói tình hình thực tế của Chung Tuyền cho Hạ Hàm biết. Còn Hạ Hàm trong khoảng thời gian này ở nước Mỹ cũng chưa từng liên hệ với bạn tốt chí thân ở thành phố A. Bởi vì cô sợ, sợ bọn họ khuyên giải an ủi vết thương của cô, đó là một vết sẹo mãi ở trạng thái thối rữa không tốt lên được, chỉ cầu mong bọn họ đừng vạch trần nó ra.

Về phần Diệp Vấn, cô lặng lẽ hỏi thăm tình hình qua Cố Nham, bà nội Diệp Vấn không chịu nổi đã kích như vậy, không thể nào tự lo cho cuộc sống hàng ngày nên vào trại an dưỡng thành phố A. Ba Diệp Vấn từ trước đến nay rất tự hào về con gái xinh đẹp thông minh của mình, cũng bởi vì vậy mà không gượng dậy nổi, thân là người đại diện pháp nhân của công ty sản xuất thuốc, vì tranh chấp kinh tế gặp phải chuyện kiện cáo.

Có đôi khi cô nghĩ, nếu cô không về được với ba và anh trai thì sẽ như thế nào! Cô nghĩ như vậy không phải cảm thấy may mắn bản thân có người cậu một tay che trời như Lê Chính, mà là không mặt mũi nào đối diện với Diệp Vấn. Cô sợ ngày nào đó gặp Thanh Phong, cô ấy sẽ khóc lóc kéo cô bảo: Vì sao Diệp Vấn không trở về! Những suy nghĩ vô vụn như vậy thường xuyên khiến cô giật mình tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng, nhưng một khi nghĩ đến người đàn ông kia, nỗi lòng lại lặng yên không tiếng động yên tĩnh lại, cô thật sự rất nhớ anh.....

Rất nhanh, Newyork bắt đầu vào mùa đông. Cố Du lòng tràn đầy vui mừng đợi làm cô dâu mới, nhìn vào đồng hồ lịch phục hơn bốn mươi bộ, Lê Chính hiếm khi kiên nhẫn cùng cô đi thử đồ.

Dáng người cô đẹp, mặc cái gì cũng đều có da có thịt, trong tầm mắt anh ta nhìn không ra khác nhau chỗ nào. Nhưng thẩm mỹ của phụ nữ sao có thể qua loa đại khái như đàn ông được. Phù rể đã chọn được người, nhân vật thần bí phong tao lại đẹp trai không có lý lẽ. Cố Nham với chuyện không được chọn làm phù rể từ chối cho ý kiến, dù sao Hạ Hàm cũng không có ý định muốn làm phù dâu, cho nên cậu ta càng không có hứng thú.

Sắp tới lễ No-el, vì Tần Vũ Thi có một quảng cáo ở Newyork, nên bớt chút thời gian gặp Cố Nham một lần ở trong một phòng rất riêng tư ở quán bar. Bây giờ Tần Vũ Thi đã sớm ổn định khí chất tiểu thiên hậu, giờ tay nhắc chân không mất tự nhiên giống hồi mới vào nghề, nhưng loại yên tĩnh xinh đẹp vẫn như trước không thay đổi.

Bọn họ xem như là bạn bè rất quen thuộc, cho nên có lời nói thẳng không che che giấu giấu gì cả.

“Chung Tuyền tỉnh lại rồi, trước mắt phục hồi sức khỏe rất thuận lợi....” Cô ta nói.

Ngay cả mấy bác sĩ có quyền uy nhất trong nước đều tỏ vẻ lắc đầu với chuyện Chung Tuyền có tỉnh lại hay không, nhưng người đàn ông có ý chí không giống người thường này cuối cùng đã tỉnh lại. Anh nằm mê man hơn nửa năm trời, người con gái trong giấc mơ kia là ai chứ?

Ánh mắt Cố Nham hơi lẩn tránh.

Hạ Hàm bị tất cả mọi người bên cạnh lừa gạt, cô cho rằng Chung Tuyền vẫn khỏe mạnh ở thành phố A.

“Hồi phục sức khỏe thuận lợi cũng phải một năm, Cố Nham anh định làm thế nào, anh cũng biết nếu Chung Tuyền hoàn toàn bình phục, nhất định sẽ tìm tới Hạ Hàm.” Tần Vũ Thi gõ xuống mặt bàn, nhìn chàng đẹp trai trước mặt đầy lòng hơi run rẩy.

“Cô ấy không thích tôi, tôi còn cách nào khác...” Làm bạn Hạ Hàm nhiều năm như vậy, ý tứ của cậu ta cũng đủ rõ ràng.

“Tình tình cô ấy mềm mỏng, ở cùng với ai cũng sẽ rất hạnh phúc...” Dưới ánh đèn quán bar ánh mắt cô ta nhấp nháy sáng lấp lánh sâu như đầm lầy, dịu dàng mà linh động, tựa như bức họa về người con gái Giang Nam, tình xáo động lòng người.

Nhưng cho dù cô khuynh quốc khuynh thành thì làm sao đây! Trong lòng trong mắt cậu ta đều là cô ấy. Khi nói về cô ấy cậu ta luôn nhếch miệng cười khê, khuôn mặt đẹp trai mê hoặc lòng người như vậy, cuối cùng khiến Tần Vũ Thi say.

Lần này hành trình tới Newyork đã thông báo sắp xếp đầy lịch, ngoại trừ quảng cáo còn phải đi tới tiệm vật phẩm trang sức xa xỉ. Phía đông cửa quán bar bóng tối chập chờn, cô ta đang say, lúc tạm biệt thế mà lại ngã vào lòng Cố Nham, âu phục cậu ta dày mà mềm mại, hơi thở nhàn nhạt lạnh lạnh xông vào mũi Tần Vũ Thi.

Cố Nham lớn lên ở nước Mỹ, không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại ôm lấy Tần Vũ Thi, nâng tay vuốt mái tóc dài mềm mại của cô ta.

“Cô đừng tập trung tinh thần vào hết trong công việc, thời gian đẹp nhất của con gái chỉ có vài năm thôi.” Cậu ta nâng tay lướt nhẹ qua khóe mắt Tần Vũ Thi, còn nói, “Không phải có câu bảo ‘Hiều được cảm hay bỏ’ sao?”

Cố Nham thấy cô ta ngây ngốc không phản ứng, “Tôi lại dùng sai thành ngữ rồi!”

Trợ lý Tần Vũ Thi ngoảnh mặt huyết sáo với cô ta, ra hiệu hướng xe cho cô ta biết. Cô ta nở nụ cười, vào ngày đông ánh mắt cười trong sáng như sứ khiến người khác mất hồn. Cô ta vẫy tay chào cậu ta rồi đi.

Nhưng cậu ta không biết cô ta sinh ra lớn lên trong thị trấn nhỏ ở Giang Nam. Một người con gái chủ động nhảy bổ vào lòng người đàn ông thì cần có tinh thần can đảm lớn tới cỡ nào.

Cho dù cô ta cao nhất, trở nên mạnh mẽ vĩ đại cũng không có tác dụng, ánh mắt cậu ta chưa từng tạm dừng vì cô ta, mặc dù cô ta trăm cay nghìn đắng đứng trên tầng cao nhất rực rỡ này.

Nếu tôi té xuống tan xương nát thịt? Có phải bạn sẽ liếc nhìn tôi không?

Hồi phục sức khỏe đau đớn cỡ nào người bình thường sẽ không thể hiểu được, khi hai chân không có sức lực thậm chí không có cảm giác phải chống đỡ toàn bộ cơ thể, bạn sẽ mất mát và suy sụp cỡ nào. Chung Tuyền kiêu ngạo thuận buồm xuôi gió ba mươi năm, bây giờ thật sự cảm nhận được rồi.

Có khi anh đau quá cần phải dựa vào thuốc giảm đau mới có thể kiên trì chịu đựng hồi phục sức khỏe như vậy được. Bác sĩ chủ trị đã từng khuyên Chung Tuyền, trình độ thể này cơ thể anh hoàn toàn không chịu nổi. Nhưng anh luôn lắc đầu, cười nói: “Nếu không đứng được thì bà xã tôi không cần tôi nữa.”

Mấy vị y tá bệnh viện thường tụm lại trò chuyện với nhau về sự nhẫn tâm của bà xã vị cảnh sát hình sự đẹp trai kia, chồng đã bị thương thành như vậy, chăm sóc thì khỏi phải nói rồi, thế nhưng một chuyến đến thăm cũng chưa từng đến.

Vết thương của Chu Tiểu Hàn phục hồi khá tốt, tính dưỡng hai ba tháng là có thể thuận lợi về đơn vị.

Trong đội đều là đàn ông lòng dạ sắt đá, không xem chuyện bị thương là quan trọng, đối với Chung Tuyền, đoàn người đều kiên nhẫn chờ anh trở về đơn vị. Vì nhiệm vụ ở nước K mà Du Lộ được nâng quân hàm cảnh sát lên một bậc. Vốn Chung Tuyền là sư phụ của cô ta, mà lúc này hoàn toàn có thể một mình đảm đương bên mảng nữ cảnh sát. Trong đội mới tới vài sinh viên có tài về tâm lý phạm tội, đều xem Chung Tuyền như nhân vật thần thoại, muốn đến bệnh viện thăm Chung Tuyền một lát, Du Lộ cũng không phê duyệt.

Chu Tiểu Hàn sống một mình ở thành phố A, ba mẹ đều ở quê, việc bị thương này cũng không thông báo cho ba mẹ ở quê biết. Cho nên phần lớn thời gian đều do Du Lộ chăm sóc, trở lại bệnh viện kiểm tra lại cơ bản đều là Du Lộ đi cùng.

Sau khi kiểm tra một loạt xong bọn họ liền tới phòng bệnh của Chung Tuyền, phòng bệnh của anh là phòng đơn của cán bộ cao cấp, phương tiện đầy đủ, lướt qua phòng khách nhìn thấy Chung Tuyền đang ngồi trên giường bệnh. Nửa năm không sao ra ngoài khiến cả người anh trắng hăn, trắng hơn so với khoảng thời gian trước, nhưng vẫn là khuôn mặt trong trẻo như vậy.

“Ngồi đi.” Chung Tuyền nói.

Đầu Chu Tiểu Hàn đã tiến hành phẫu thuật hộp sọ hai lần rồi, trên đầu có một vết sẹo dài, cần thời gian dài mới tốt lên được, màu hồng của thịt mới tái tạo thoát nhìn có chút xấu xí. Chu Tiểu Hàn phần nộ sờ đầu, nói: “Bọn họ đều nói tôi giống đại ca xã hội đen, hắc hắc, chờ tóc mọc dài ra thì được rồi.”

Du Lộ chán ghét anh ta, nói anh ta càng xấu hơn, công việc cảnh sát hình sự như vậy có chút khó tìm vợ, hơn nữa với đạo đức của Chu Tiểu Hàn, Du Lộ

liền trêu ghẹo anh ta nói chỉ sợ rất khó có cô gái nào bằng lòng gả cho anh.

Chu Tiểu Hàn vốn nghèo, dẫu Du Lộ nói: “Nếu không hai người chúng ta cùng chấp vạ vào, mỗi ngày mẹ cô đều hầm canh đại bổ cho tôi, khiến tôi bỏ quá tính nóng nảy tràn đầy lên rồi!”

Du Lộ tức giận trực tiếp giẫm lên chân anh ta. Mẹ cô ta biết Chu Tiểu Hàn không có người thân ở thành phố A. Bản thân lại chỉ có một đứa con gái, cho nên vô cùng đau lòng Chu Tiểu Hàn, nhà cô ta rất quan tâm tới Chu Tiểu Hàn.

Lúc này y tá đi tới kêu Chu Tiểu Hàn đi kiểm tra triệu chứng phát bệnh, anh ta người cao ngựa lớn đi theo ý tá thoát nhìn đặc biệt buồn cười.

Chu Tiểu Hàn đi rồi Du Lộ mới mở miệng, “Đội trưởng Chung, có câu này em không nhận được, cô ta cũng hơi quá đáng, cứ như vậy bỏ mặc anh mà chạy, cũng không nghĩ lại bị thương thế kia là vì ai tạo thành.”

Lúc đó bệnh khó qua khỏi đã rơi xuống đến nơi, cảnh tượng vợ cục trưởng ngồi trên hành lang dài của bệnh viện khóc làm sao cô ta có thể quên được. Còn anh đã đăng tin tức hôn lễ lên nhật báo, nhưng bạn gái cứ như vậy mà ra đi không từ biệt, hơn nửa năm rồi song vẫn biệt vô âm tín (Nghĩa là không có tin tức gì).

“Cô gái nhỏ sao nhiều chuyện như vậy.” Chung Tuyền cười trêu chọc, Du Lộ lập tức đỏ mặt lên vô cùng xấu hổ.

“Du Lộ, cô là lính trẻ vừa mới vào đại đội điều tra cục công an quả thật cần chú ý đặc biệt, đối với mỗi người mới tôi đều giống như nhau, không thiên vị gì, cô thật sự rất xuất sắc.

Bây giờ đã có thể một mình đảm đương công việc một bên, mấy sinh viên hàng đầu về tâm lý phạm tội vốn là nhiệm vụ của tôi, cô thay tôi gánh vác không ít. Tôi đã không còn gì để dạy cô, cho nên đừng gọi tôi là sư phụ nữa. Về sau quan hệ chúng ta chỉ là trên mặt công việc... Cô hiểu rõ ý của tôi không?” Tâm tư Du Lộ như thế nào, sao anh không thể nhìn ra được chứ.

“Cô không được lơ là, tranh thủ hướng vào đội điều tra trên bộ, có vài nhân vật quan trọng phía trên tôi chưa từng sẵn lòng giới thiệu cho. Trong đám người tốt nghiệp trường cảnh sát năm trước cô là người phát triển nhất, tôi biết cô có chí khí cao, cho nên bây giờ hỏi qua ý tứ của cô một chút?”

Du Lộ đỏ tròng mắt, làm mất mặt tổn thương lòng tự tôn là một cách, nhưng viên đạn bọc đường của Chung Tuyền khiến cô ta không biết làm sao.

Từ khi Chung Tuyền nhập viện cho tới nay, quả thật cô ta siêng năng chạy, đại đội điều tra hình sự một mình cô ta là con gái, cẩn thận tinh tế chăm sóc người khác cho nên mọi người cũng không để ý.

Nhưng có một lần khi mẹ Chung nhắc tới cô gái Du Lộ này trước mặt Chung Tuyền, khiến Chung Tuyền lập tức cảnh giác. Hiện giờ ấn tượng của vợ cục trưởng đối với Hạ Hàm cực kỳ kém, nếu Du Lộ lọt vào tầm mắt của bà, nhất định rất khó đối phó.

“... Em không nỡ bỏ nơi này, tạm thời không muốn lên bộ.” Cô ta cố nhịn nước mắt, gắt gao bóp chặt đùi mình.

“Được, tôi không làm khó cô, về sau công việc cơ quan trên bộ tôi sẽ nói cho cô hiểu, đến lúc đó cô nghĩ thông suốt rồi thì nói với tôi. Ba mẹ cô xem trọng cô, là cơ hội thì nên nắm bắt lấy, mấy người Triệu Hàm và Chu Tiểu Hàn cơ quan trên tỉnh không cần vì tính kỷ luật quá kém, tôi thì có thể nhận được.”

Anh vừa nói xong Chu Tiểu Hàn đi vào, sau khi được y tá nhỏ sờ tay qua tinh thần nhẹ nhàng thoải mái, “Nói gì tôi đó!” Chu Tiểu Hàn gào lên một tiếng vừa thấy ánh mắt Du Lộ hồng lên cả kính, “Du Lộ, sao cô khóc?”

Du Lộ nhìn thoáng qua Chung Tuyền.

Chung Tuyền cười nói: “Cơ quan trên bộ muốn Du Lộ, nhưng cô ấy không nỡ bỏ các cậu.” Cô gái nhỏ vừa mới vào đơn vị nhất định luyến tiếc đồng bọn, nhập vào hoàn cảnh mới phải cần có thời gian. Huống chi phòng công an trên tỉnh nhân tài đông đúc đầy người giỏi giang tinh anh.

“Du Lộ, cô ngốc quá! Tôi đã công tác năm năm, muốn làm cái đuôi trên công an tỉnh mà mọi người không thèm nhìn đến tôi. Lần này cô nhất định phải đi!”

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 43:

Edit: Ngọc Hân

Trong phòng thử đồ của cửa hàng thiết kế đồ cưới xa hoa hay nói đúng hơn là một gian phòng riêng biệt, điều duy nhất không giống chính là ở lối ra có màn sân khấu bằng nhung tơ rất dày rất nặng đất đỏ che kín. Lò sưởi âm tường đốt cháy rừng rực, Lê Chính uống một ngụm cà phê không kiên nhẫn liếc mắt nhìn về bọc thử đồ một cái.

Mặt trên của bọc thử đồ bằng thủy tinh dài tầm 5 phân, gương 270 độ sáng trong suốt bao xung quanh, một tấm rèm màu hồng nhạt hình dạng như cánh hoa thả xuống dùng để che cô dâu mới thử đồ ở phía trong.

Cố Du đang chuẩn bị đổi một bộ áo cưới thiết kế cao cấp, vừa đứng lúc trên đó có mấy thứ rườm rà, phía sau lưng phần đuôi có mấy móc cài ắc vào trong một mình cô không thể cởi ra được. Áo cưới vừa cởi được một nửa đang giắt trên người, chỉ có thể kéo một góc rèm che ra gọi người đàn ông phía ngoài nhờ giúp đỡ.

“Anh vào đây một chút.” Làn môi hồng kiêu mị hấp dẫn tâm hồn người khác.

Lê Chính nhìn cô một cái, dùng di động giải quyết mấy email của công ty, lúc này mới đi vào.

Kéo rèm che ra lộ vào tầm mắt chính là phần cơ thể trắng như gôm sứ của cô, thân trên đã hoàn toàn cởi sạch, hai đóa hoa đầy đặn tròn trịa mềm mại mờ ảo, ngay cả đỉnh nhũ hoa cũng lộ ra sắc màu bóng đẹp. Vì động tác nhẹ nhàng chậm chạp của cô mà nó khẽ lắc lư, dưới mông cô có mấy nút cài vùi vào trong, yêu tinh Cố Du mặc quần trong bằng tơ tằm, mông rất vênh rất trắng, bao bọc lấy mông căng đầy, vô cùng dụ hoặc.

“Em không kéo được.” Chồng mình ở đây nên cô mới không để nhân viên công tác giúp đỡ, Cố Du uốn éo eo thân mình trong thời gian dài đã mệt mỏi, lúc nói những lời này không nhịn được ngậm khe khẽ một tiếng.

Chẳng hiểu vì sao lại nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của người nào đó.

“Anh nhanh lên một chút!” Cố Du không kiên nhẫn, vẩy mái tóc dài một cái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông đã biến thành sói. Cô lập tức lộ ra nụ cười giả hoạt năng lên vẩy rực rỡ rộng rãi tới gần anh ta, nhón chân lên cắn cằm anh ta một cái, hơi thở nóng bỏng phả vào người anh ta. Tay nhỏ bé từ ngực anh ta sờ xuống dưới, dọc theo thắt lưng tròn bóng hạ xuống, hướng về chỗ kia vờ vờ.

Cả người Lê Chính mặc một thân tây trang cắt may thủ công, càng phát ra hương vị cấm dục dụ hoặc.

Đầu ngón tay linh hoạt khêu kéo thứ đồ khiến cô dục tiền dục tử hàng đêm ra ngoài.

Cố Du mở to hai mắt giả vờ cực kỳ giống: “Đây là cái gì vậy?”

Lại còn kinh ngạc hô lên một tiếng, cắn môi nghi hoặc nói: “Sao lại lớn thành như vậy rồi?”

Lê Chính không có tâm tư chơi đùa cùng cô, mạnh mẽ ấn cô xuống mặt kính, kéo người cô qua, “Loẹt xoẹt” một tiếng kéo váy lên trên, rồi nâng thất lưng cô lên cao, đưa súng tiến vào trong.

Nhưng Cố Du không đồng ý ngay lập tức, cong mông lên xoay loạn xạ, nhất định không cho anh ta thực hiện được.

“Em không muốn đứng, rất mệt.”

Lê Chính hít thật sâu một hơi, cong khoe môi nở nụ cười, hai người mặt đối mặt môi lưỡi giao nhau triền miên, nâng một chân cô lên từ cổ găng tiến vào, treo cô ngang eo đi tới chiếc sofa rộng rãi màu đen.

Chỉ vài bước điên loạn này cô liền tới điểm, bắt bàn tay to của anh ta cắn xuống nhện kêu rên, chờ thêm trận nữa lại ngồi trên thắt lưng anh ta xoay vặn ngang tâng chưa thỏa mãn cắn nuốt anh ta.

Làn váy cô vừa dài vừa rộng từ sofa kéo dài tới bọc thử đồ, nếu không phải ái muội kiêu diễm thờ gấp và tràn đầy hương vị tình dục như vậy, cho dù ai nhìn thấy cũng nghĩ đây là đôi uyên ương đang vui cười ngọt ngào với nhau.

Cô cắn nuốt chậm lại cạn như vậy Lê Chính hoàn toàn không thỏa mãn, nhưng thấy bộ dạng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au rên khe khẽ lại cảm thấy thật sự rất gọi tình, chỉ có thể khó khăn chịu đựng thờ gấp ồm ồm, chôn đầu vào đôi bông đào mềm mại ngấu nghiến cắn nuốt.

Sau khi xong việc Cố Du nằm xụi lơ trên người anh ta, đưa tay rút khăn giấy trên bàn lau cho anh ta.

Lê Chính hí hóp hưởng thụ, đầu ngón tay vờ vẽ kéo làn váy mỏng manh mềm mại trơn bóng của cô xuống, giọng trầm thấp mang theo dư âm nóng bỏng: “Chọn chiếc này đi, em mặc chiếc váy này rất xinh đẹp.”

Cố Du chấn động, nghiêm túc suy nghĩ một lát cuối cùng đồ mặt gật đầu.

Tin tức này đối với đội ngũ thiết kế áo cưới cho Cố Du mà nói quả thật là tin mừng từ trên trời rơi xuống!

Quần trong của Lê Chính ướt một vùng ngay chỗ tam giác, Cố Du nhìn thấy đỏ mặt: “Nhanh thay quần đi.” Cô nói.

Cô trang điểm lại, nhìn vào gương trang điểm ở bàn hóa trang thấy mình coi như tự nhiên lúc đó mới dám đi ra ngoài, để nhân viên công tác điều chỉnh kích cỡ lần cuối cho cô.

“Anh ta rất kiên nhẫn với cô.” Nhân viên công tác không nhịn được nói với Cố Du.

Cố Du rất khắt khe, vì chuyện áo cưới mà hôn lễ chậm lại mất một tháng.

Cố Du cười khê không nói gì.

Nếu không phải vì Hạ Hàm, anh ta sẽ đồng ý cưới cô sao?

Hạ Hàm là quân cờ tốt của cô, vì Hạ Hàm cô mới leo được lên giường Lê Chính, làm bạn giường cũng được, tình nhân cũng tốt. Được anh ta che chở bảo vệ nhiều năm như vậy, coi như muốn làm gì thì làm, nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Bây giờ có thể gả cho anh ta, hoàn toàn cũng vì Hạ Hàm.

Cố Du, đừng nghĩ nhiều nữa, anh ta cũng đã bằng lòng cưới cô, cô còn cái gì mà không biết đủ!

Hôm nay Nô-en, trong nhà chỉ có Cố Nham và Hạ Hàm.

Kiểm được cơ hội tốt đẹp như vậy, Cố Nham khó có được khi ngoan ngoãn ngây ngốc ở nhà chơi game. Hạ Hàm mặc một chiếc áo lông làm tổ trên sofa đọc sách, chỉ lộ ra một đoạn cẳng chân trắng mịn tron bóng.

Cậu ta chơi game này loa vô cùng lớn, toàn bộ phòng khách bị bao vây bởi tiếng chí chóc của dàn âm thanh nổi trong game, Hạ Hàm oán giận hỏi cậu ta: “Sao không ra ngoài chơi?”

“Trừ phi cậu theo tớ đi ra ngoài.” Cố Nham vẫn chăm chú nhìn chằm chằm màn hình như cũ, trong tay ấn nút bốp bốp bốp.

Hạ Hàm lại quẫn, có chút xấu hổ: “Các cô ấy ăn mặc rất nóng bỏng hở bạo, tớ không quen.”

Cố Nham nhảy dựng lên mắt sáng rực, ném đồ chơi trong tay, quỳ gối dưới chân Hạ Hàm vây chặt cô, “Rất nóng bỏng hở hang quả thật dễ phát hỏa, giống như cậu vậy thì tốt quá, mặc dù hơi giống cô gái nhỏ.... Nhưng thật ra rất đầy đủ.”

Hạ Hàm nhú mày đập Cố Nham một cái, phía sau lưng cậu ta chạm vào góc bàn, đau gào khóc lên rồi túm cổ chân Hạ Hàm kéo xuống dưới.

Cố Du thường đưa cô đi tham gia nhiều hoạt động xã giao, cô cũng cảm thấy rất đúng, liền hỏi Cố Nham: “Có chủ đề khác không? Tớ nói là, không phải ý là có tính lãnh mạnh.”

Cảm giác cô càng giải thích càng loạn.

Cố Nham cầm lấy tay cô ánh mắt sáng ngời, lớn tiếng nói: “Có!”

Xã đoàn trường cao đẳng cổ xưa Thường Thanh Đảng riêng tư lại khiêm tốn, Cố Nham là một thành viên trong xã đoàn đó, nói dối Hạ Hàm là vợ chưa cưới cậu ta mới dẫn được Hạ Hàm đi vào theo.

Nơi này rất dễ chịu trong lành, trong đó không ít gương mặt Phương Đông, biệt thự bố trí âm áp rộn rã, cây thông Nô-en to cũng được trang trí ngôi sao sáng rực rỡ.

Một đám người dựng sân khấu đơn giản, Microphone Karaoke ở đây đương nhiên tốt, phía đối diện còn có màn hình chạy lời bài hát, trong màn hình đang phát bài Every Breath You Take, là bài tất cả mọi người đều quen thuộc. Cố Nham đột nhiên xông lên sân khấu cướp mic, ánh mắt dục dục nhìn về phía Hạ Hàm đứng dưới sân khấu, nói cô đi lên.

Giọng cô mềm mại ngập ngà ngập ngừng nhẹ nhàng không hề có kỹ xảo nhưng lại làm ấm trái tim cậu ta, tóc dài cô thả sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm trắng nõn mang theo nụ cười ngượng ngùng. Cố Nham đứng dưới sân khấu hơi ngẩng đầu nhìn cô, cười giống như có được cả thế giới.

Có mấy nhịp cô hát không theo kịp, một chàng trai người Mỹ nhảy lên sân khấu cầm một microphone khác cùng hát song ca với Hạ Hàm.

Ca khúc này kết thúc mọi người liền chuyển sang nhảy, mấy tay nhảy mở âm nhạc rung chuyển cả trường, cảm giác sàn cũng hơi lắc lư. Cô chơi một lát đã cảm thấy mệt, một mình lên sân thượng trên lầu tìm chỗ yên tĩnh.

Bóng đêm tối mịt, bông tuyết bay là tả đầy trời, cô không kiềm chế được nghĩ về nơi anh, không biết bên đó thời tiết thế nào, thật sự.... Rất nhớ anh.

Đó là mối tình đầu của cô lại là người đàn ông đầu tiên cho cô nếm mùi vị tình dục, làm sao có thể quên được. Một mình cô thật sự sắp không kiên trì nổi nữa rồi. Trong bóng đêm mịt mờ cuối cùng cô khóc ra tiếng.

Cố Nham tìm một vòng trong phòng khách không tìm được người, lên ban công lầu hai hỏi mấy người mới tìm thấy cô.

Cậu ta vừa đẩy cửa ban công ra liền nhìn thấy Hạ Hàm ngồi ở đó, mặt gối trên cánh tay bả vai hơi run rẩy. Cố Nham ngồi xổm xuống, xoa nhẹ đầu cô nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Hạ Hàm chôn mặt hít hít mũi, nói một tiếng “Ừ.”

“Sao cậu khóc?” Cố Nham đáp lên tuyết đi theo sau lưng cô hỏi cô.

Dấu chân bọn họ nhanh chóng bị bông tuyết rơi xuống lấp kín.

“Tớ không có, vì lạnh quá thôi.” Hạ Hàm đi đằng trước cúi đầu nói dối, cô vừa nói dối thì khăn trương, dưới chân có một hòn đá bóng chốc bị trượt ngã.

Cố Nham lao nhanh kéo cô dậy rồi ngồi xổm xuống kiểm tra sau đó phui sạch tuyết trên ống quần ngồi xổm trước người cô ý muốn công cô.

“Không cần.” Hạ Hàm chịu đựng cơn đau đi lướt qua cậu ta, nơi này cách chỗ cậu ta đỗ xe hơi xa, còn phải đi một đoạn đường nữa.

Cố Nham nhìn tư thế đi lại của cô hơi kỳ quái liền nhíu mày, tiến lên giữ chặt cô làm như đùa giỡn nói: “Hồi nhỏ cậu cũng ngồi trên lưng tớ, đã quên sao?”

Rốt cuộc cô thỏa hiệp để cậu ta công. Đáy mắt vàng lệ còn chưa kịp lau liền rơi xuống nện vào gó mà đẹp đẻ của Cố Nham.

“Cố Nham, tớ rất nhớ anh ấy.”

“Tớ muốn về tìm anh ấy...” Cô khóc lớn tiếng lên, trong nửa năm này không ai nhắc tới Chung Tuyền trước mặt cô. Nhưng mặc dù như vậy phần nhớ nhung này càng để lâu càng nồng đậm, nồng đậm đến mức khiến cô hoàn toàn vỡ tung.

“Nhớ anh ta thì về tìm anh ta đi, nói cho anh ta một mình cậu kiên trì có bao nhiêu mệt mỏi, nói cho anh ta biết cậu muốn quay về, nói cho anh ta cậu – anh ta – con mẹ nó – có bao nhiêu muốn anh ta!” Cố Nham dừng bước rống lên, giọng âm u mạnh mẽ tan vào trong gió tuyết.

“Nhưng tớ không dám...” Hạ Hàm khàn khàn nói.

Nếu lúc nào cô cũng yếu đuối nhất gan như vậy thì tốt biết bao... Nhưng mà cậu ta biết, mặc dù Hạ Hàm không dám nhưng người đàn ông kia nhất định sẽ tìm đến cô.

Đây là khoảng thời gian đếm ngược, từng giây từng phút tuyên bố với cậu ta ngày cậu ta và cô ở chung không nhiều nữa, đèn đỏ sáng lên báo hiệu nói cậu nên rời khỏi cô. Một cuộc chiến đánh nhau kịch liệt thắng thua đã định, không có bất kỳ kẻ nào đặt cược cho cậu, Cố Nham, cậu kiên trì cái gì nữa....

Cậu ta để mặc Hạ Hàm phát tiết cảm xúc, mãi đến lúc cô khóc mệt là đi mới lái xe đưa cô về nhà.

Chuyện đêm Nô-en đó giữa bọn họ không ai nhắc lại, nhưng Cố Nham có phần lạnh nhạt với cô hơn, thu lại tính chơi bời, một lòng một dạ dốc tâm vào Cố thị, thậm chí ngay cả nhà cũng ít về hơn.

Đầu tháng hai năm mới là hôn lễ của Cố Du và Lê Chính, hôn lễ sẽ được cử hành ở thành phố nhỏ bé Ushuaia ở Argentina.

Tận cùng thế giới, thành phố phía Nam của địa cầu, thành phố nhỏ có núi và biển, rất khác biệt rất xinh đẹp. Nơi này mùa hè luôn dồi dào tràn đầy sức sống, nhưng trong không khí luôn mang theo mát mẻ, lọt vào tầm mắt còn có núi tuyết trắng phau. Nhà ở của dân bản xứ phía trước sau đều trồng hoa nở rộ, nhà gỗ nhỏ giống như truyện cổ Grimm miêu tả vậy.

Vì vóc người cô dâu phụ rất cao rất đẹp nên Cố Du không hài lòng đối người, tạm thời bắt Hạ Hàm thế vào.

Hạ Hàm một thân váy trắng hở vai ôm sát người bao trùm mỏng, tôn lên dáng người vô cùng đẹp của cô, mặc dù yếu đuối nhỏ bé nhưng trước lời sau vênh. Tóc dài bôi lên lộ ra trán trơn bóng, đúng tuổi khí phách tươi sáng, thu hút vài tình anh trong thương giới ở độ tuổi thành hôn liếc mắt nhìn qua. Trong tay cô cầm bó hoa đứng đầu đoàn phù dâu, nhìn buổi hôn lễ rất không dễ dàng của cậu và Cố Du, hốc mắt đỏ lên, Cố Du quay đầu gửi Hạ Hàm ánh mắt “Không được khóc.” Bên kia đứng đầu đoàn phù rể là một người tà khí đẹp trai, vóc người cao lớn, trước hôn lễ Cố Du đã phàn nàn nhất định phải đối Doãn Trạng, vì anh ta cướp đoạt sự nổi bật của chồng mình rồi.

Đợi đến lúc nghỉ ngơi, lập tức có mấy chàng trai tình anh trong thương giới tới tuổi lấy vợ kéo tới.

“Hi, phù dâu nhỏ, hôm nay em rất xinh đẹp!”

Hạ Hàm có chút mất tự nhiên, khăn trương đáp lại: “Cảm ơn.”

“Muốn cảm ơn anh thì chờ sau khi kết thúc uống với anh hai chén, được không?”

Đám cưới của cậu cũng xem như mình làm chủ một nửa đương nhiên Hạ Hàm không tiện từ chối, liền gật đầu đồng ý.

Người đàn ông kia cực kỳ cao hứng, nắm tay Hạ Hàm muốn hôn, Hạ Hàm cảm thấy không hay cương quyết rút tay về, từ chối: “Cảm ơn anh tới tham dự lễ cưới của cậu tôi, nếu lúc kết thúc mà có thời gian, nhất định tôi sẽ uống với anh vài ly.”

Người đàn ông kia chính là người Luân Đôn, ái muội nói với Hạ Hàm: “Không phải người Trung quốc có một câu châm ngôn ‘Nói là làm’ sao, đã đồng ý với tôi, lại từ chối sợ là không tốt đâu.”

Anh ta vừa dứt lời đã bị Cố Nham đánh ngã lăn quay, điều này đối với đàn ông đang sẵn gái đẹp thì cực kỳ căm tức, đứng thẳng dậy vừa định nổi điên thì thấy đó là đại thiếu gia nhà họ Cố, chỉ có thể tức giận chạy đi.

Chờ người đàn ông kia đi xa, Cố Nham nhìn chăm chăm Hạ Hàm, phùng phùng lửa giận, nắm chặt tay Hạ Hàm kéo ra ngoài.

Hạ Hàm bị cậu ta kéo chạy chậm chậm, cố gắng giao cốc để cao cho bồi bàn, đợi đến chỗ ít người cô mới né tránh cậu ta: “Cố Nham! Cậu thả tớ ra!

Nhưng Cố Nham lạnh mắt nhìn cô, nói: “Ngay cả lời hẹn cậu cũng không từ chối được sao?”

Bị cậu ta vung cổ tay khiến cô thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đoạn cổ tay bị cậu ta nắm chặt có vết tích màu đỏ, Hạ Hàm nhủ mày: “Cố Nham, cậu đang nói cái gì, hôm nay là lễ cưới của cậu, khách lớn hơn chủ, chẳng lẽ cậu không hiểu sao?”

Cố Nham áp sát gần cô, trên gương mặt tuấn tú kia toàn khí lạnh, hơi thở lạnh lẽo đánh vào mặt cô, nhưng lại gần từng tiếng nói: “Được, vậy cậu nói với tớ, ai là khách, chủ, nói!”

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 44:

Edit: Ngọc Hân

“Cố Nham, rốt cuộc cậu làm sao vậy?” Giọng điệu Hạ Hàm lạnh dần, muốn nói chuyện rõ ràng với cậu ta.

Hơi thở cô trong trẻo thơm ngọt, khiến cậu ta trong nháy mắt giảm bớt cơn nóng giận.

“Thôi, nói gì cậu cũng không hiểu đâu.” Cậu ta thả tay xuống hít sâu một hơi xoay người rời đi, Hạ Hàm nhìn theo bóng lưng thẳng tắp cứng rắn của cậu ta trong lòng có chút buồn bực.

Sau lễ cưới hoành tráng xa hoa mê đắm, Cố Du khó có khi thu lại tính khí gây gổ với Lê Chính, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh ta.

Bờ biển thị trấn nhỏ gió đêm mát mẻ xen lẫn chút tình cảm ấm áp, cô xem mấy tấm hình chụp ở buổi hôn lễ mà nhiếp ảnh gia gửi tới hết sức hài lòng.

Cố Du thay một chiếc váy dài màu trắng thanh lịch, tóc dài thả sau lưng trang điểm nhẹ nhàng, cả người tươi mát như hương bạc hà.

Có một buổi biểu diễn vô cùng náo nhiệt ở sân khấu ngoài trời bên bờ biển, một mình Hạ Hàm đứng xem một lát thấy nhàm chán quá, người ở đây cô không quen ai ngoại trừ Cố Nham, nhưng nghĩ đến Cố Nham. ...

Xa xa có chiếc thể thao màu đen rất quen thuộc, Hạ Hàm đi cà nhắc xuyên qua đám đông nhìn ra, nhưng chiếc xe thể thao đã sớm không thấy bóng dáng.

Dưới tình thế cấp bách trở về khách sạn đêm nay ở lại, vừa lên lầu hai gặp Doãn Trâm đang nửa ép buộc một cô gái vào gian phòng cuối cùng kia, còn nghe được anh ta thấp giọng trong trẻo gọi “Tình Tình.”

Hạ Hàm không thêm để ý chỉ xem như Doãn Trâm nổi tính hoa hoa công tử, cô vội chạy đi, khi vào phòng Cố Du hơi thở gấp, Lê Chính đang ở đó thấy cô thờ gáp gáp một mạch thì hơi nhủ mày.

Hạ Hàm gọi một tiếng “Cậu,” mới lướt qua Lê Chính đi đến bên cạnh Cố Du.

“Có phải Cố Nham đi rồi không ạ?” Cô hỏi Cố Du.

Cố Du lắc đầu tỏ vẻ không biết, vừa định cầm điện thoại ra gọi cho Cố Nham, Hạ Hàm đã nói: “Em gọi không được.”

Nhưng cô vừa nói xong bên kia Cố Nham đã nghe máy, trái tim Hạ Hàm lập tức nguội lạnh, cô chộc cậu ta chỗ nào chứ, thậm chí ngay cả điện thoại của cô cũng không chịu nghe máy!

Cố Du vừa hỏi Cố Nham vừa cầm tay Hạ Hàm tiêu sái ngồi xuống. Trong điện thoại Cố Nham nói người vô cùng ngọt ngào, lái xe đi hóng gió, tạm thời sẽ không rời khỏi Ushuaia. Cố Du không nói gì dùng ánh mắt hỏi Hạ Hàm muốn nói chuyện với Cố Nham không.

Hạ Hàm lắc đầu không muốn.

“Tình tình Cố Nham âm tình bất định (giống kiểu tình tình lúc nắng lúc mưa), tức chết chị rồi!” Cố Du cúp máy rồi nói với cô.

“Hai người cãi nhau hả?” Cố Du nghi hoặc, hồi nhớ không thấy hai người bọn họ cãi nhau nhiều lắm.

“Không có.” Hạ Hàm nói.

“Tiểu tử thói đáng ăn đòn, đừng để ý đến nó!” Cố Du còn nói thêm, “Hàm Hàm, đi qua xem ảnh chụp này.”

Hạ Hàm gật đầu cùng xem ảnh chụp buổi hôn lễ hôm nay với Cố Du, Cố Du vừa trượt phóng to hình ảnh nhắm ngay tấm phù dâu nhỏ xinh đẹp.

“Gửi tấm hình này qua cho anh em để cậu ấy xem.” Cố Du đưa di động cho Hạ Hàm, bảo cô gửi ảnh chụp cho Hạ Cấn. Hạ Cấn đang làm nhiệm vụ trong bộ đội đặc chủng, về mặt xuất ngoại cực kỳ nghiêm ngặt, trên cơ bản hoàn toàn không được phép nên hôn lễ của Lê Chính không tham dự được.

“Chùng nào Hạ Cấn và Tân Dao tổ chức hôn lễ thì chúng ta có thể trở về.” Cố Du hả hê nhìn thoáng qua Lê Chính.

Cô gái này lắm mưu ma chước quỷ, Lê Chính hoàn toàn không có cách nào trừng trị, nên dứt khoát rời đi, tặng phòng này cho hai cô gái.

Hạ Hàm không để ý ý tứ trong lời nói của Cố Du, nói: “Tân Dao mang thai nên có lẽ là phải đợi, ít nhất chờ cục cưng đầy tháng cơ thể chị ấy bình phục ạ.”

“Tân Dao mang thai rồi!” Cố Du kinh ngạc hô lên, “Khi nào thì sinh?”

“Dự tính ngày sinh là tháng tám.”

Còn lâu như vậy ư! Cố Du nghĩ.

Cô cẩn thận dè dặt hỏi: “Đứa nhỏ sinh ra em sẽ về thăm chứ?”

“Đương nhiên.” Hạ Hàm trả lời rất dứt khoát.

“Chị với em cùng đi!”

“Đúng rồi, em vừa thấy Doãn Trạ và một cô gái vào phòng ở lầu hai...” Doãn Trạ tiếng xấu vang xa, vượt qua cả thương nhân xấu xa. Ở trong mắt Hạ Hàm chính là tính tình lưu manh, cô sợ người con gái kia bị bắt nạt.

“Em nói chắc là Ngôn Chi Tinh, có phải là một cô gái rất trắng, đầu cao hơn em một chút?” Giọng Cố Du nghe qua rất yên tâm.

Gần giống như cô ấy miêu tả, Hạ Hàm gật đầu.

“Về nước bọn họ sẽ kết hôn, Doãn Trạch rất yêu cô ta, nhưng chị vẫn cảm thấy Tinh Tinh rất dễ bị lừa, cô gái tốt như vậy ở với hắn ta làm gì không biết.”

“Đúng rồi, Ngôn Chi Tinh là người thành phố A, về sẽ giới thiệu cho bọn em quen nhau.”

Tết âm lịch ở thành phố A, đầu đường cuối ngõ tất cả đều có không khí vui mừng hân hoan, bác sĩ rất không dễ dàng cho Chung Tuyền nghỉ phép mấy ngày, mẹ Chung cũng không để anh đi đâu, chỉ cho anh ngây ngốc ở nhà.

Chung Thác ở nước ngoài tết âm lịch năm nay cũng không về, con lớn tính tình bướng bỉnh cứng nhắc, ba mẹ hai người cũng quen rồi nên lười khuyên bảo. Nhưng hôm mồng năm Hà Từ Xuyên ôm đứa nhỏ đi qua chơi.

Mẹ Chung vừa thấy cháu trai nước mắt đã sắp rơi ra bà vụng trộm lau đi, gấp gấp đi tới ôm cháu trai vào trong ngực. Chung Nghiêm cũng ở đó, không nhìn được nhéo khuôn mặt trắng trẻo mập mạp của cháu mình, rồi nói với Hà Từ Xuyên: “Yên tâm, mừng năm mới năm nay nó không về, mau vào trong sưởi ấm đi.” Hai người lớn vẫn luôn lo nghĩ không biết Hà Từ Xuyên có bằng lòng tới hay không.

Hà Từ Xuyên cởi áo khoác, thấy Chung Tuyền đang ngồi trên sofa trong phòng khách, người nhìn qua rất có sức sống.

Hai người không nói chuyện, Chung Tuyền cũng bế cháu nhỏ yếu ớt vào trong ngực. Đứa nhỏ không khóc khiến người ta cảm thấy yên tâm, còn chưa

phát triển đã giống Chung Thác rồi.

Có thể do đói bụng mẹ Chung liền lôi kéo Hà Từ Xuyên đi lên lầu cho bú, lúc này mới lặng lẽ nói chuyện với Hà Từ Xuyên.

Chung Thác để lại tiền cho cô ta, đủ xa xỉ để nuôi lớn vài Chung Hàng, cho nên mẹ Chung không lo lắng về phương diện kinh tế của Hà Từ Xuyên. Bà chỉ lo lắng cô gái lần đầu tiên làm mẹ, lại sống một mình có thể chịu được hay không. Sau khi Chung Thác đi nói để đưa nhỏ cho Hà Từ Xuyên, mặc dù mẹ Chung không đồng ý nhưng không xoay chuyển được ý của con trai mình.

Tuy Hà Từ Xuyên đã làm mẹ nhưng vẫn ngại ngùng, một mình ôm con trai vào phòng ngủ mới cởi áo cho cục cưng ăn. Chung Hàng cọ miệng vào ngực mẹ, mắt nhắm lại tay nhỏ bé cầm thứ thơm ngon mình đang ăn.

Cô ta nhìn con trai lỗ mũi chưa xốt, không biết quyết định của mình đối với Chung Hàng là đúng hay sai. Nhưng nếu vì đứa nhỏ mà uất ức mình, để Hàng Hàng đối mặt với ba mẹ chiến tranh lạnh, cô ta cảm thấy như vậy là rất tàn nhẫn với con trai.

Chung Hàng ăn no liền ngoan ngoãn ngủ, mẹ Chung vừa bung canh gà đi vào bảo Hà Từ Xuyên uống thừa dịp còn nóng hổi. Khí nóng trong chén canh gà bằng sứ trắng phả vào mặt cô ta khiến ánh mắt cô ta càng mịt mờ.

“Cơ thể Chung Tuyền không có chuyện gì nghiêm trọng chứ ạ?” Hà Từ Xuyên hỏi.

Mẹ Chung hài lòng gật đầu rồi hừ một tiếng, nói: “Nó nghĩ cái gì mẹ còn không biết ư! Còn không phải muốn nhanh chóng đi tìm cô gái nhỏ kia sao!”

“Mẹ, chú ấy và Hạ Hàm khó có được tâm đầu ý hợp, mẹ đừng ngăn cản bọn họ, tính tình Hạ Hàm tốt lại hiểu chuyện, là cô gái hiếm gặp.”

“Tốt cái gì mà tốt!” Mẹ Chung hừ một tiếng, “Gần một năm rồi cũng không trở về thăm nó một lần!”

“Mẹ bảo sao cô ấy trở về được, bạn học kia của Hạ Hàm đến nay còn chưa tìm được. Mẹ cũng biết, mất tích mà chưa tìm được thi thể, cô ấy tuổi còn nhỏ như vậy, gặp chuyện như thế không chịu nổi là đúng.”

“Có gì mà không chấp nhận nổi, gả vào đây người bên ngoài còn dám nói lời ơng tiếng ve sao!”

Hà Từ Xuyên thấy bà nói thế cũng cười cười.

Mẹ Chung nhéo mặt Hà Từ Xuyên, tức giận nói: “Con nói thử mẹ nói đúng hay không!”

“Hai đứa bọn con đều là đứa nhỏ không mẹ, gả vào đây mẹ cũng rất yêu thương, nhưng sao không ở lại được! Lần trước gặp ông Hạ thấy ông ấy tóc bạc một tầng. Đúng rồi, bé gái kia tên là Diệp Vấn nhi, hình như trong nhà gặp phải chuyện kiện tụng, ba cô bé có thể phải ngồi tù, ai da...”

“Từ Xuyên, đêm nay con ở lại đây đi, phòng mẹ cũng thu dọn xong rồi.” Mẹ Chung không nỡ xa cháu trai.

Hà Từ Xuyên buông bát, nói: “Không được, sáng sớm mai con trở về, phải trả phòng khách sạn sợ không kịp thời gian.”

Đã giữ không được mẹ Chung cũng không miễn cưỡng, bà chỉ lo lắng một mình Hà Từ Xuyên chăm sóc đứa nhỏ sẽ rất vất vả.

“Mẹ con vẫn luôn giúp con, mẹ yên tâm đi không có chuyện gì đâu.”

“Mẹ của con mẹ đây còn không biết sao! Ngay cả lúc con sinh đứa nhỏ ra bà ta cũng không chăm sóc, Hàng Hàng bà ta bằng lòng giữ hộ sao!”

Cô ta không biết ba là ai, từ nhỏ được di nuôi tới lớn, lẽ bước chân vào làng giải trí. Sau khi có Hàng Hàng, mẹ cô ta chỉ miết cường chăm sóc qua loa lúc cô ta sinh rồi không xuất hiện nữa. Nói như vậy không đúng, đúng phải là khi mẹ lại bị người đàn ông kia lừa tình lần tiền mới xuất hiện khốc liệt kể về cô ta một trận, sau đó từ chỗ cô ta cầm tiền chạy lấy người. Từ khi cô ta hiểu chuyện tới lớn đàn ông bên cạnh mẹ luôn luôn thay đổi, bọn họ có trẻ tuổi đẹp trai lịch sự, có trung niên mập mạp, có phóng đảng không kiềm chế được... Cô ta thường xuyên nghĩ ba cô ta là người thế nào? Hồi cũng cũng to gan hời, nhưng đổi lại chính là mẹ hung hăng đánh cô ta một trận. Cô ta còn nhớ rõ ngày đó cô ta lớn bụng tìm tới bà ta, bị bà ta quăng một bạt tai, mắng cô ta không biết đủ, mắng cô ta không tốt! Cho cô ta về ngoài đẹp như vậy mà thậm chí ngay cả một người đàn ông cũng không giữ được!

Hà Từ Xuyên nghẹn lời, nước mắt chảy không ngừng lại được, nức nở nói không thành câu, “... Một mình con có thể chăm sóc tốt cho Hàng Hàng, chờ Hàng Hàng đến tuổi đi nhà trẻ, con sẽ tìm một công việc ổn định. Mẹ yên tâm, nếu như không được nhất định sẽ đến tìm mẹ...”

Mẹ Chung cũng đau lòng cúi người ôm lấy Hà Từ Xuyên, vỗ lưng cô ta dỗ dành, “Hàng Hàng còn đang bú sữa sao con lại có thể khóc chứ, được rồi được rồi, mẹ không làm khó dễ con nữa.”

Hàng Hàng trắng trẻo mập mạp, mẹ Chung cũng rất yên tâm. Quê cô ta là một thị trấn nhỏ ở Giang Nam, yên tĩnh trong lòng, không mấy người nhận ra thân phận mình tinh của Hà Từ Xuyên. Mẹ Chung tức giận là ở chỗ sao Chung Thác lại có ý chí sắt đá như vậy, lúc trước quyết tâm cưới cô gái về cũng không ngăn cản được, bây giờ nói bỏ là cứ như vậy mà bỏ.

Tết Nguyên tiêu hôm nay Chung Tuyền rất không dễ dàng mới có thể tụ tập một chút với Hạ Cận, hai vợ chồng Hạ Cận lái xe tới đón anh. Bọn họ mua nhà mới, Chung Tuyền hỏi bọn họ khi nào thì chuyển vào ở.

“Đã chuẩn bị xong cả rồi, nhưng tớ còn chưa yên tâm, nên chờ Tân Dao sinh cơ thể bình phục khỏe lại đã. Coi như dùng làm phòng kết hôn, nhà này để lại cho Hạ Hàm, để khi nó trở về cũng có chỗ đặt chân.”

Hạ Cận nhún mày kích thích anh: “Nhưng cậu phải nhanh nhẹn lên, với kiểu này tớ sẽ không gả em gái cho cậu đâu.”

“Đúng rồi, mau đưa ảnh chụp gửi cho Chung Tuyền!” Tân Dao trong phòng bếp bên kia nói.

Ảnh chụp rất nhanh truyền tới, anh mở ra liền thấy là ảnh chụp đám cưới, nhìn không ra có gì khác thường. Có thể cảm nhận được bỏ sót gì đó, anh phóng đại hình ảnh lên thì thấy đáy mắt cô phù dâu bên cạnh cô dâu mới đầy nước mắt, một thân váy trắng mềm mại dịu dàng, trong phút chốc hô hấp của anh hơi nghẹn lại.

Trái tim bỗng chốc được lấp đầy, sau đó kịch liệt đập mạnh, Tân Dao đi tới cười hi hi hỏi: “Đẹp không?”

Chung Tuyền ngây ngốc gật đầu.

Tân Dao lại thở dài lắc đầu: “Hàm Hàm càng ngày càng xinh đẹp, sao em cảm thấy anh không xứng với cô ấy!”

“Trước kia đúng là cô ấy sùng bái anh, trở về nhìn thấy anh như vậy không biết còn cần anh nữa cần anh nữa hay không. Cố Nham và cô ấy là thanh mai trúc mã, sao em cảm thấy anh sắp không còn đất diễn nữa rồi.”

Chung Tuyền bị hai vợ chồng nhà này kích thích sắp học máu, anh nhìn thoáng qua Hạ Cận: “Phụ nữ có thai đều độc miệng như vậy sao?”

Hạ Cận ở bên kia lặng lẽ gật đầu. Tân Dao đi qua đánh anh, Hạ Cận vừa chịu đựng vừa che chở bụng cô.

Anh lại im lặng im lặng phóng to ảnh chụp màn hình, rồi cẩn thận lưu lại.

Có tấm hình này, thời gian tới hồi phục sức khỏe cũng không tính là khó khăn, ít nhất buổi tối sẽ không trắng đêm khó ngủ.

Bọn họ vừa xong việc thì Hạ Hàm gọi điện thoại qua, ba người ở đây bỗng chốc đều khẩn trương. Hạ Cận vốn không thể nói dối với em gái bảo bối được, Chung Tuyền lại không thể nghe điện thoại, chỉ có thể để phụ nữ có thai đại nhân tới nghe máy.

Tân Dao ngồi bên cạnh Chung Tuyền mở loa ngoài ra.

“Hàm Hàm, sao gọi điện thoại về?”

“Muốn hỏi thăm tình hình của bọn chị thế nào?” Bên đầu dây kia điện thoại Hạ Hàm nói, “Sao có tiếng vọng thế ạ?”

“À, chị vừa mới rửa tay nên mở loa ngoài.”

“Dạ, thân thể ba khỏe không, em gọi điện cho ba ba cứ bảo không có chuyện gì.”

“Năm sau bọn chị dẫn ba đi kiểm tra sức khỏe, em yên tâm.”

“Cục cưng khỏe không?”

“Khỏe, chị cũng mập hơn mấy kg đấy.” Tân Dao nhìn thoáng qua Chung Tuyền, nói: “Hàm Hàm, hát một bài cho cục cưng nghe đi, em dỗ nó ngủ, nó đang đập ở trong bụng chị nè.”

Hạ Hàm bị Tân Dao lừa mờ mịt gật đầu, tìm một chỗ yên tĩnh không người hát một bài đồng dao tiếng Anh đơn giản vào ống nghe.

Giọng cô mềm mại ngập nga ngập ngừng ảm áp, tình tế giống dòng suối nhỏ vuốt ve vết tích mỗi một vết sẹo trên người anh, bao gồm cả trái tim. Chung Tuyền cúi đầu ấn huyết thái dương, lặng lẽ đỏ hốc mắt.

Đối với giọng cô mà lưu luyện si mê đến trình độ này, anh nhất định là điên rồi.

Tiếng hát đầu bên kia điện thoại bỗng dừng im bất.

“Cục cưng ở tháng tuổi này chắc hẳn là chưa thể đá chị?”

“... Nó giống như anh em vậy, khá lớn.” Tân Dao hoàn toàn luống cuống lừa dối cô.

“Như vậy à... Tân Dao, chị đừng dùng điện thoại nhiều, không tốt cho em bé đâu.” Hạ Hàm giống như một người lớn dặn dò cô.

“Ái chà, sao em giống anh em dạy chị thế.”

Bên kia Cố Du đang gọi cô, Hạ Hàm liền vội cúp máy nói một lát nữa sẽ gọi qua.

Sau đêm nay Hạ Cận đuổi Chung Tuyền về bệnh viện, trong xe hai người đàn ông đều trầm mặc vì cú điện thoại vừa rồi, vẫn là Hạ Cận mở miệng trước: “Nếu không tôi gọi nó về nhé.”

“Không được, bộ dạng này của tớ cô ấy về chỉ càng khốc ác liệt hơn, chờ tôi khỏe lên chút đã phải đi tìm cô ấy rồi quyết định tất cả mọi chuyện.”

Anh nói quyết định, Hạ Cận hiểu có ý gì, trải qua nhiều chuyện như vậy anh cũng đã hoàn toàn tin tưởng cậu ấy, cũng yên tâm giao Hạ Hàm cho cậu ấy cả đời.

Cảnh đêm thành phố A lạnh lẽo vô tình, bất kể việc đời thay đổi như thế nào, nó vẫn muôn màu muôn vẻ như một Bloody Mary (Truyện thuyết kinh dị phương Tây – Theo baike.baidu.com), hấp dẫn khác thường, nhưng anh lại nghĩ tới đường ranh giới giữa sống chết. Một bên là quang cảnh âm áp ánh sáng dịu nhẹ, một bên là vách núi chênh vênh sâu thẳm không thấy đáy. Giữa lúc ý thức mơ hồ anh quay mặt do dự đi tới phương hướng ánh sáng dịu nhẹ, lại nghe thấy giọng quen thuộc gọi tên anh, đột nhiên kéo anh từ địa ngục về.

Em không tin số mệnh, em chỉ tin anh.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45:

Edit: Ngọc Hân

“Lê Chính và hai anh em bọn tôi không có quan hệ huyết thống.” Giọng Hạ Cận nhàn nhạt dừng xe trong bãi đỗ xe của bệnh viện.

Chung Tuyền ngẩn ra cơ thể hơi căng thẳng.

“Ba năm trước khăng khăng kêu Hạ Hàm trở về chính là vì nguyên nhân đó.”

Hạ Cận còn nói, “Cậu nuôi Hạ Hàm tới lớn, lại kè cả không muốn kết hôn, cậu ấy đối với Hạ Hàm ... Rất đặc biệt.”

“Một mặt Hạ Hàm kính nể cậu ấy, một mặt lại y vào cậu ấy, tôi cũng đã từng nghi ngờ tình cảm của Lê Chính đối với Hạ Hàm... Nhưng cũng may, cậu ấy kết hôn rồi.”

Anh đoán không nhầm, quan hệ của bọn họ là do Lê Chính làm chủ, nếu thật sự Lê Chính muốn cưới Hạ Hàm, với thủ đoạn của anh ta chưa hẳn không làm được. Nhưng cô gái nhỏ anh ta nuôi nấng yêu thương nhiều năm như vậy, rốt cuộc sao lại nói thả liền thả.

“Được rồi, tôi đưa cậu về phòng bệnh.” Hạ Cận hít sâu một hơi đẩy mở cửa xe. Thời tiết đã không còn lạnh thấu xương nữa, theo hơi ẩm đầy đủ từ trong xe thổi ra, ngược lại cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Hạ Cận và Chung Tuyền đi song song trên đường chính vào bệnh viện, trên tầng hai của bệnh viện, phòng trực ban còn sáng đèn.

“Nó không biết phần tâm tư này của Lê Chính.” Gần tới cửa, Hạ Cận nói một câu.

Chung Tuyền biết Hạ Cận có ý gì, đơn giản là bảo anh giữ kín bí mật này, anh gật đầu.

Trước cửa phòng bệnh tầng hai, hai vị chủ trị và vài y tá của bệnh viện đã chờ ở cửa mặt lộ về sót ruột, Chung Tuyền nhìn thấy cười cười nói với Hạ Cận, “Đều là do mẹ tôi thúc giục đám người bọn họ.”

Hạ Cận cảm thấy Chung Tuyền quả thật giống như ngồi tù, mấy ngày nay không ở bệnh viện giống như là nộp tiền bảo lãnh để đi thăm người thân, anh cười vỗ vai Chung Tuyền rồi rời đi.

Hôm nay Cố Nham rất không dễ dàng trở về nhà một chuyến, sau khi kết hôn trên cơ bản Cố Du mặc kệ vị trí bà chủ của Cố thị, cảm thấy vừa lòng thỏa ý làm bà Lê. Nhưng đầu gì cô cũng là tổng giám đốc Cố thị, mấy hợp đồng hạng mục quan trọng vẫn cần cô ký tên, không còn cách nào khác cậu ta chỉ có thể mang theo hợp đồng về nhà bảo Cố Du nhanh ký tên.

Cửa phòng lầu hai khép hờ.

“Hàm Hàm, đơn xin tạm nghỉ học ở đại học A cần ký tên, chị và em phải trở về một chuyến.”

Cố Nham dừng bước chân đứng ở cửa, tay đã nắm tay cửa không tiếng động thả xuống, nhưng rồi cậu ta lại vội mở ra tiến vào trong phòng.

Thật ra cậu ta sợ nghe thấy Hạ Hàm trả lời, mặc dù đã đoán được đáp án cô sẽ nói ra miệng.

Cố Du và Hạ Hàm bị tiếng động lớn như vậy của cậu ta khiến phát hoảng.

“Em còn biết về nhà à!” Cố Du trách mắng em trai.

Cố Nham không hề rầy, mở văn kiện ra đặt trước mặt Cố Du, trực tiếp lật đến trang cần cô ký tên.

Cố Du thấy hình như hai người bọn họ còn đang giận dỗi, lấy hai vé từ trong túi xách ra, liếc nhìn qua Hạ Hàm sau đó nói: “WWE (Trận đấu đấu vật chuyên nghiệp thế giới) thi đấu tháng, Nate (Tên của một tuyển thủ đô vật) có hai trận, chị hỏi Hạ Hàm rồi cô ấy đồng ý đi với em.”

Cố Nham không khiến nhần bảo Cố Du nhanh ký tên, hai tấm vé vào cửa trên bàn cũng không thềm liếc nhìn qua trực tiếp rời đi.

“Trời ạ!” Hạ Hàm cầm hai tấm vé vào cửa chạy đuổi theo cậu ta, nhưng Cố Nham người cao chân dài đuổi theo cậu ta thật sự rất khó khăn, cô vừa chạy ra tới sân Cố Nham đã vào trong xe.

Bị chiếc xe kia của cậu ta hung hăng dừng đột ngột thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Hạ Hàm tức giận đến rất muốn xé nát hai tấm vé kia, nhưng... Vé vào cửa xem thi đấu tháng này lúc trước sắp xếp mua rất khó khăn!

Trận thi đấu tháng WWE hôm đó Hạ Hàm tự mình đi mời đại thiếu gia Cố thị theo cô cùng nhau đi xem, đối với loại bạo lực thậm chí mang chút máu me đánh nhau kịch liệt này cô không có chút hứng thú nào, mà hẳn nên nói là chán ghét, nhưng còn không phải vì lấy lòng Cố Nham ư!

Song cô đã quên hai người đã không còn là đứa trẻ nữa rồi, chơi trò âm mưu không được tự nhiên, hôn một cái lên mặt, rồi chủ động ôm mình một cái là có thể hòa nhau. Sau khi lớn lên thế giới trở nên phức tạp hơn nhiều, không bao giờ chỉ một câu “Xin lỗi” là có thể quên chuyện không vui giữa hai bên.

Cô đợi ở văn phòng ước chừng sắp hai tiếng đồng hồ Cố Nham mới xuất hiện. Hạ Hàm sốt ruột không nhịn được mắt thấy liền bắt đầu túm Cố Nham rồi kéo cậu ta đưa xuống bãi đỗ xe dưới đất.

Lúc ngồi vào ghế lái phụ trong xe chờ cậu ta khởi động máy, Hạ Hàm mới yên lòng.

“Nate là tuyển thủ cậu thích nhất nhưng sao cậu lại bình tĩnh hờ hững như vậy.”

Trận thi đấu đánh nhau kịch liệt WWE thường xuyên xuất hiện tình trạng ngoài ý muốn, khi các tuyển thủ đánh nhau kịch liệt trong trận đấu ngoài ý muốn bỏ mạng cũng từng xuất hiện. Cho nên mỗi vị tuyển thủ té ngã thì fan ở hiện trường nhất định sẽ kích động căng thẳng điên cuồng lên. Nhưng vị bên cạnh mình này lại bình tĩnh lạnh nhạt lái xe, nhìn tuyển thủ cậu ta thích nhất thi đấu tháng mà bộ dạng như không liên quan gì đến mình.

Bọn họ ngồi ở hàng thứ ba, vị trí rất tốt tầm nhìn rất tuyệt, từng chi tiết đánh nhau kịch liệt trên võ đài sẽ không bỏ sót. Người chủ trì hài hước thú vị, tình huống bên ngoài trận thi đấu liên tục xảy ra, người xem ở đây có kích động trực tiếp ném giấy ghế nhựa, vé vào cửa bao gồm cả chi phí sử dụng ghế, cho nên đập hỏng cũng không cần bồi thường, ngược lại còn có thể mang về.

Hạ Hàm không dám nhìn nhiều, cắn răng kiên trì nhìn về vị trí bình luận viên chứ không nhìn về cảnh đá đấm máu thịt trên võ đài.

Bỗng nhiên trên võ đài một vị tuyển thủ giờ tay nâng đối thủ ném về phía khán đài, người xem ở đây càng thêm kích động nhảy vọt lên, trong thoáng chốc toàn bộ khán giả trên khán đài rầm rập đứng dậy, tiếng kêu gào vang lên âm ầm. Vóc người Hạ Hàm nhỏ bên cạnh một đoàn hỗn loạn, giữa lúc xô đẩy cô nhanh chóng ngã sấp xuống, Cố Nham nhủ mảy kéo Hạ Hàm đi ra phía phòng nghỉ.

Túi xách của cô còn quên trên kia, Cố Nham bảo trợ lý đi lấy túi xách cho Hạ Hàm.

Di động đột nhiên vang lên, là Cố Du, Cố Nham vừa nghe máy đầu bên kia chính là giọng tràn đầy lo lắng của chị gái.

“Hàm Hàm đâu, mau bảo cô ấy nghe điện thoại.”

Cố Nham không đưa máy cho Hạ Hàm ngay lập tức, vì cậu ta nghe thấy Cố Du dặn thư ký nhanh chóng đặt vé máy bay hôm nay.

“Điện thoại chị tở.” Qua vài giây sau Cố Nham đưa điện thoại cho Hạ Hàm.

Hạ Hàm nhận lấy điện thoại áp bên tai để nghe.

“Hàm Hàm, hôm nay chúng ta sẽ về thành phố A.”

“Hôm nay trở về luôn sao ạ?”

“Ừ, cháu đừng gấp gáp chúng ta gấp mặt rồi nói, cậu cháu đã đi đón cháu rồi.”

Lúc cô đang chuẩn bị hỏi thêm gì đó bên Cố Du đã cúp máy, hình như bận rộn nhiều việc.

“Sao vậy?” Chờ cô cúp máy Cố Nham hỏi cô.

“Có thể hôm nay sẽ về thành phố A.”

Cô đang nghi ngờ rất cuộc là có chuyện gì mà Cố Du không muốn nói rõ với cô, Cố Nham đã trườn người đi lên trước.

Cô cuống quýt ngẩng đầu đối diện con người trong suốt giống như cô.

Cố Nham khóa cánh tay cô, ghé sát cô bức hỏi: “Rõ ràng rất muốn trở về, bộ dạng này là cậu diễn cho ai xem!”

Hạ Hàm lùi một bước, đáy lòng run rẩy, “Cố Nham, cậu có ý gì?”

Giọng cậu ta lạnh lùng lại châm chọc, từ khi quen biết Cố Nham cậu ta chưa từng dùng giọng điệu như thế này với cô.

“Hạ Hàm, đừng về được không?” Cố Nham dòn cô vào góc tường, hai tay ngăn đường lui của cô, “Tớ mãi mãi ở cùng cậu, như vậy không được sao?”

Cơ thể mềm mại thơm ngọt của cô gái ngay bên cạnh cậu ta, Cố Nham là người đàn ông bình thường, tâm trí đã sớm u mê, thân thể cường tráng cứng rắn dán lên người cô, một tay ôm cô kéo vào lòng.

Hạ Hàm bị cậu ta đè phát đau, cảm thấy Cố Nham không bình thường bắt đầu giãy dụa kịch liệt. Nhưng Cố Nham đã sớm không còn là đứa trẻ còn nhỏ chơi với cô, sức lực bọn họ cách xa nhau cô tránh không được.

Môi cậu ta dán lên tóc cô, giữa lúc mê loạn tìm kiếm môi cô, một đường từ trên trán lưu luyến đi xuống dưới, chạy qua chóp mũi tinh tế, cuối cùng cắn lên đôi môi ngày nhớ đêm mong.

Hơi lạnh, mềm mại tron bóng nhẵn nhụi ngọt lịm, là hương vị cậu ta chưa từng nếm trải. Đó là anh tức khiến cậu ta mê muội điên cuồng.

“Cố Nham, cậu buông tớ ra!” Hạ Hàm quay đầu trốn bị cậu ta cắn, hung hăng đá một cước vào bắp đùi cậu ta, đầu óc rối loạn một nùi.

“Đây là cậu đang làm gì vậy!” Cô giãy dụa xoay người đi lại bị Cố Nham ôm lấy từ đằng sau, bị cậu ta cúi người cắn ngay lỗ tai, hôn xuống cổ.

“Hạ Hàm, tớ thích cậu---” cậu ta vừa nói vừa ép Hạ Hàm đối mặt với cậu ta, đột nhiên cậu ta đẩy Hạ Hàm vào tường, nổi giận rống lên một câu, “Chẳng lẽ cậu không nhìn ra tớ thích cậu sao!”

Giọng nói còn đang văng vẳng trong phòng nghỉ ngơi đã bị Lê Chính vừa đuổi tới níu chặt cổ áo hung hăng nện một quyền lên mặt.

Lê Chính kéo Hạ Hàm ra, giọng cực thấp mang theo tức giận “Đi mau.”

Dọc theo đường đi, tinh thần cô hoảng hốt khiếp sợ không giải thích được.

Đến sân bay Cố Du mới từ từ chạy tới, đang tính mở miệng lại phát hiện ra điều không bình thường.

“Sao vậy?” Cô ấy ngẩng đầu hỏi Lê Chính.

“Em dẫn cô ấy về trước đi.”

Cố Du gạt đầu dẫn Hạ Hàm lên máy bay.

“Hạ Hàm, cháu hãy nghe mợ nói, ba cháu đột nhiên xỉu vào bệnh viện, tình hình có chút không tốt nhưng trước mắt xem như ổn định. Cháu đừng sợ, chúng ta lập tức về thành phố A.” Cô ấy nắm tay Hạ Hàm, nắm rất chặt.

Hạ Hàm ngạc nhiên nhìn Cố Du, chuyện lúc nãy xông tới đã khiến cô váng đầu, tiếng hô vừa rồi của Cố Nham vẫn con văng vẳng bên tai. Bây giờ lại là tin tức ba đột nhiên bệnh tình nguy kịch, cô không chống đỡ nổi nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Cố Du rút khăn giấy lau cho cô, nhưng cô khóc ít nhất cũng là cách phát tiết cảm xúc, điều này khiến cô ấy yên tâm hơn một chút.

“Đừng gấp gáp, ngủ một giấc chúng ta liền tới nơi...” Cố Du ôm lấy Hạ Hàm nhẹ nhàng dụ dỗ.

Năm trước Hạ Học Đồng lên đi kiểm tra phát hiện mình bị ung thư phổi nhưng không dám nói cho ai, chuyện phẫu thuật cũng đã sắp xếp ở trung tâm, không nghĩ tới cơ thể đột nhiên không chống đỡ được nên không thể giấu diếm con cái.

Lúc Hạ Hàm tới bệnh viện vừa phẫu thuật xong, cô lẳng lặng ngồi trên ghế dựa bên cạnh giường, sáu giờ liên tục không ngủ ngay cả nước cũng không uống một ngụm.

Hạ Cận đi vào kéo Hạ Hàm dậy dẫn xuống lầu, đưa cô vào một tiệm cháo yên tĩnh trang nhã, gọi một bát cháo kiên trì bắt Hạ Hàm phải uống hết.

Hạ Cận vốn không rắn giọng với em gái được, “Ít nhất em cũng phải ngủ một giấc chứ!”

Cô nước nở nghẹn ngào, thiếu chút nữa khóc thành tiếng, nói: “Về bệnh viện em nằm một lát là được, nhanh đưa em về đi.”

Không còn cách nào khác anh chỉ có thể dẫn cô về phòng bệnh bệnh viện, Hạ Hàm nằm sấp trên bàn, bờ vai nhỏ bé và yếu ớt khóc đến phát run. Cuối cùng Hạ Cận không nhìn nổi ôm Hạ Hàm về trên ghế sofa, kéo vào ngực vỗ nhẹ lưng cô, đỡ cô giống như hồi còn nhỏ lúc cô đánh mất con búp bê vậy.

Bây giờ mới biết được tình cảm của cô đối với ba, mặc dù trong lòng oán hận, hận vì sao ông ở ngoài phản bội mẹ, nhưng phần tình cảm máu mủ tình thâm này không mất được, lạnh nhạt cũng không xong.

Phẫu thuật rất thuận lợi nhưng tế bào ung thư di chuyển nên có thể sẽ không loại bỏ hẳn được, chỉ có thể tích cực kiểm tra chữa trị sau phẫu thuật, trước mắt bệnh tình Hạ Học Đông tương đối ổn định.

Từ khi nằm viện đến xuất viện, một mình Hạ Hàm theo bên cạnh Hạ Học Đông, chăm sóc cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của ba. Có đôi khi Hạ Hàm nhìn thấy tóc ba bạc thành như vậy, vừa đau lòng vừa xót xa.

Cuộc sống ở thành phố A yên ả bình an, trở về chắc tầm ba tháng nhưng chưa từng gặp mặt Chung Tuyền một lần, cũng chưa từng liên lạc với Cố Nham.

Có đôi khi đêm khuya yên tĩnh, cô từng nghĩ có phải sẽ không bao giờ xuất hiện cùng chung một chỗ với Chung Tuyền nữa hay không.

Nhưng tình cảm sâu đậm bất chấp mọi thứ như vậy, chỉ sợ đời này sẽ không gặp lần nữa.

Sau khi tốt nghiệp Thanh Phong thuận lợi thi đậu nghiên cứu sinh, đã hơn một năm không gặp hai người đều có chút lúng ta lúng túng. Cô ấy nói cho Hạ Hàm biết mình đang kết giao bạn trai, là do trong nhà giới thiệu, điều kiện khá, môn đăng hộ đối. Nhưng Thanh Phong cũng không nói là cô ấy thích người ta.

“Hàm Hàm, cuộc đời của tớ chính là theo đám đông, nhiều người thi nghiên cứu sinh tớ liền thi nghiên cứu sinh; đến tuổi đi tìm đối tượng kết hôn tớ liền kết hôn, đến lúc sinh em bé tớ liền sinh em bé.” Thanh Phong chưa xót cười tự giễu.

Bỗng chốc cô ấy nắm lấy tay Hạ Hàm, “Nhưng cậu không giống thế, đừng học tớ, đừng tùy tiện gả cho một người đàn ông hoàn toàn không có cảm giác.” Thanh Phong gục đầu xuống cười chua xót, nói: “Hạ Hàm. ... Nói thật, tớ đang lo lắng khi làm cùng anh ta có thể ầm ưọt nổi hay không.”

“Thanh Phong” Hạ Hàm ngắt lời cô ấy.

“Nhà ở quê của tớ bị chính phủ lấy, cậu biết không ba mẹ tớ dựa vào nông trường nuôi trâu bò mà sống, đất rộng như vậy mà chính phủ chỉ cấp cho một căn nhà lâu, ba mẹ tớ không chịu cũng không đồng ý sử dụng. Nhà bị dỡ toàn bộ trâu bò đều bỏ đi trong một đêm, tất cả tiền mua trâu bò trong nhà đều là tiền đi mượn thật sự không trả nổi. Mấy người trên thị trấn khuyên mẹ tớ giới thiệu tớ cho con trai của bí thư thị trấn, thật ra. ... Coi như tớ trào cao, tiền trong nhà bọn họ cũng trả giúp. ... Cũng không sao, chỉ là tớ không cam lòng, còn tưởng rằng đời này tớ cũng sẽ có một đoạn tình oanh oanh liệt liệt! Nhưng vẫn không chạy khỏi số kiếp đi xem mắt.”

“Hàm Hàm, cậu nhất định phải kết hôn người đàn ông cậu thích, đã qua lâu như vậy rồi Diệp Vấn cũng không trở về, cậu càng phải đối xử tốt với bản thân, không thể chịu uất ức.”

Đời người chuyển biến rất phức tạp như vậy, ở trong nghịch cảnh thật sự rất dễ bị mất phương hướng.

Nếu em bị mất phương hướng anh sẽ tìm được em, dứt em trở về bên cạnh anh không?

Thân thể Hạ Học Đông vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, vốn quyết định năm sau trở về quê hương họ Hạ, nhưng vì bệnh tình nên hoãn lại. Hạ Cận đã về bộ đội, tình trạng cơ thể Hạ Học Đông lại không cho phép, đành để mình Hạ Hàm đi.

Tuyến đường chính ở nông thôn đang tu sửa mở rộng thêm, Hạ Học Đông vốn lo lắng kỹ thuật lái xe của con gái, hơn nữa đường đi lòng vòng dứt khoát bắt Hạ Hàm ngồi ô tô đường dài đi tới nhà bà nội mình.

Nói xa cũng không xa tầm bốn giờ đi đường, thân thể bà nội không tốt nhưng lại không quen sống ở thành phố. Hạ Học Đông bảo Hạ Hàm cầm theo ít thuốc bắc rồi mua cho bà cụ mấy bộ quần áo bảo Hạ Hàm mang tới.

Lúc gần đi còn dẫn bà nội đi ăn vịt nướng, thịt vịt tron bóng bà cụ cũng có thể cắn được.

Phong cảnh ở nông thôn cực kỳ đẹp, ruộng nương xanh biếc bát ngát mênh mông, xa xa là hàng cây thẳng tắp chính tề đầy sức sống. Hạ Hàm quay đầu nhìn tâm tình trở nên tốt hơn hẳn.

Thời gian gần đây ranh giới giữa các tỉnh có mấy chuyện xảy ra, kiểm tra rất chặt chẽ, trên đường còn thiết lập trạm kiểm soát, tạm thời làm đồn đóng quân của công an và đặc công.

Khi đi được một nửa đường xe đột nhiên dừng lại, hành khách bên cạnh Hạ Hàm phàn nàn, lại là kiểm tra chứng minh thư, sau đó tất cả mọi người trong

xe đều mở sẵn chứng minh ra, để công an kiểm tra xong tiết kiệm thời gian.

Hạ Hàm rút chứng minh thư từ trong ví tiền ra, kéo rèm cửa sổ nhìn phía bên ngoài. Vài người cảnh sát hình sự và đặc công chạy tới đang muốn lên xe, cách đó không xa là một trạm kiểm soát được thiết lập cho công an tại vùng ngoại thành này.

Thấy đồng phục cảnh sát hình sự này bỗng nhiên cô căng thẳng, cô nắm chặt tay cuối cùng hạ cửa kính xuống.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 46:

Edit: Ngọc Hân

“Hạ Hàm?” Chu Tiểu Hàn sững sốt, chứng minh thư của một vị khách trong tay rơi xuống đất.

Anh ta vừa hỏi câu này tất cả hành khách trên xe đều bắt đầu xì xào bàn tán.

Vụ án ở Lâm Châu thuộc loại trọng án, bản tin truyền thông từng có chuyên đề đưa tin cho nên tên người bị hại đối với người đến từ thành phố A rất nhạy cảm. Cuối cùng hành khách nữ sau lưng còn đứng nửa người lên để nhìn Hạ Hàm.

Chu Tiểu Hàn cau mày nhìn đoàn người phía sau xe hậm hực sờ mũi.

Hạ Hàm cúi thấp đầu, mỗi một lời bàn tán của những người đó đều lọt vào tai cô rõ ràng, lớp sọc này lại bị vạch trần, tay cô nắm chặt góc áo lồng ngực khó chịu.

“Trước tiên theo anh xuống đây đã.” Chu Tiểu Hàn ân hận nói.

Mọi người xì xào không có ý định dừng lại, anh ta cuống quýt dứt khoát nâng tay cầm đồ Hạ Hàm đưa cho bà nội xuống dưới, rồi túm lấy cánh tay cô dẫn cô xuống xe.

“Xin lỗi.” Chu Tiểu Hàn xuống xe nói với Hạ Hàm, và bảo lái xe đi trước.

Cô lắc đầu không nói gì.

“Theo anh vào trong, lát nữa anh tìm chiếc xe đưa em về.”

Ca trực hôm nay không thiếu nhân viên công tác của công an, đều là đồng phục cứng nhắc, khoe mắt liếc thấy màu xanh nhạt lập tức khiến bọn họ liếc đầu quay lại. Vừa nhìn thì thấy có một cô gái nhỏ yếu đuối đi theo phía sau Chu Tiểu Hàn, hai tay cầm đồ bộ dạng sợ sệt khiến cho tất cả mọi người đều phải nhin cười.

Chu Tiểu Hàn dẫn Hạ Hàm vào một phòng họp, kéo chiếc ghế da bảo cô ngồi đó còn anh đi liên hệ xe.

“Chu Tiểu Hàn.”

Bị Hạ Hàm kêu một tiếng Chu Tiểu Hàn lập tức đứng lại, vội quay đầu hỏi cô dặn dò gì thêm. Thật ra giờ phút này trong lòng anh đang run sợ, không biết có nên thông báo cho Chung Tuyền Hạ Hàm đang ở đây hay không.

“Này, các anh uống cái này đi.” Cô cầm canh vệt đưa qua còn nói thêm “Nếu không uống sẽ lạnh mất.”

“Ừ được!”

Phòng họp rộng rãi sáng trưng, cảnh sắc ngoài cửa sổ đối diện cô rất hấp dẫn, bị ánh mặt trời chói lọi chiếu có chút buồn ngủ. Cô nhìn khắp xung quanh không thấy ai, dứt khoát nằm sấp xuống thiu thiu ngủ.

Bên ngoài, đám đàn ông đang bùng cốc canh Hạ Hàm mang tới uống, nước canh rất ngọt, thịt vịt mềm ngon miệng, ngay cả đội trưởng đội hình sự thành phố A vừa khỏi bệnh trở về đơn vị cũng không phát hiện ra.

Chu Tiểu Hàn ho hai tiếng, một tên nhóc tóc húi cua mới hậm hực thả ly không trong tay xuống, cào loạn mái tóc ngắn nói: “Đội trưởng Chung, người đã giữ lại cho anh đang ở bên trong kia, anh xem có nên dẫn ra đây không?”

Khỏe miệng Chung Tuyền im lặng nhếch lên, xoay người đi vào gian phòng họp lớn kia.

Vài bước đường ngắn như vậy thế nhưng khiến hô hấp anh gấp gấp, ngấn ngủ vài giây đầu óc anh khẩn trương căng thẳng, tất cả đang lên kế hoạch nên cần phải nói gì với cô cho tốt?

Bước chân anh hết sức nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, cô gái nhỏ anh ngày nhớ đêm mong đang nằm sấp trên bàn, nghiêng đầu khuôn mặt trắng tinh, mái tóc dài suôn mượt như thác thả tung trên vai.

Những kỷ niệm ùn ùn kéo về trong giây lát.

Nhắm mắt lại chính là hình ảnh khi cô tình cảm ghé vào ngực anh nói với anh sẽ nuôi tóc dài vì anh.

Anh đứng bên người cô cúi đầu tỉ mỉ quan sát cô, thân cao lớn chặn ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Vốn mắt được ánh mắt trời suối ấm bỗng nhiên tối sầm xuống, cô khó chịu mở to mắt lại phát hiện vóc người đàn ông cao lớn đã đứng trước mặt cô.

“Loáng xoáng,” cô bị dọa cuống quýt đứng lên, ghé dựa phía sau cũng bị đẩy ngã.

Anh khẽ cười nói với cô: “Đã trở về.”

Cô gật đầu.

Đã hơn một năm, bọn họ có hơn một năm rồi không gặp, vốn tưởng rằng gặp lại anh trong lòng ắt hẳn sẽ bình tĩnh. Nhưng giờ phút này cô mới biết được, rung động và tình cảm này càng thêm sâu đậm so với trước kia.

Em rất nhớ anh. ...

Bốn chữ này thiếu chút nữa buột ra khỏi miệng.

“Chu Tiểu Hàn nói với anh, đi thôi, anh dẫn em qua bên này trước.” Anh đưa tay kéo Hạ Hàm, sợ cô vấp vào chiếc ghế bị đổ xuống, dẫn cô đi ra ngoài.

Bà nội chờ cô lâu rồi, gọi điện thoại cho Hạ Học Đông hỏi sao giờ này cháu gái còn chưa tới, bà sốt ruột chờ ở cửa nhà để nhìn xung quanh.

Bà cụ thấy một chiếc xe màu đen đi về phía bên này, nghĩ chắc Hạ Hàm tới liền đi về phía chiếc xe kia.

Cô vừa xuống xe bà nội đã giục: “Mau gọi điện về cho ba, nó rất lo lắng cho con.”

Chỗ bà nội ở phương tiện đầy đủ hết, chỉ là cách thành phố hơi xa. Nhưng ở đây rất thích hợp cho người già sống, hàng xóm láng giềng quan tâm lẫn nhau. Khác hẳn với cuộc sống ồn ào nơi thành phố, lại còn yên tĩnh vui vẻ.

Sau khi gọi điện thoại cho ba Hạ Hàm trốn trong phòng không dám ra, dọc đường đi trái tim cô như muốn nứt toác ra, ngồi trên ghế phía trước thỉnh thoảng liếc thấy các khớp xương rờ rệt của bàn tay anh, cô đành cúi đầu nhìn mũi chân mình, cuộc sống yên bình lâu rồi hình như lại bị anh phá vỡ.

Nhưng cô cam tâm tình nguyện bị anh phá vỡ!

Bà nội đã sớm làm xong cơm ngồi chờ, rồi gọi Chung Tuyền vào nhà ăn cơm luôn.

Xe đi qua nông thôn cũng chỉ có hai chuyến, ăn cơm xong xe về thành phố A đã không còn. Hạ Hàm dọn dẹp đồ trong phòng bếp một lúc, bà nội thì nhờ Chung Tuyền lát nữa đưa Hạ Hàm về.

Anh cười gật đầu nói với bà cụ: “Đề cô ấy chơi với bà một lát, muộn một chút chúng con sẽ về.”

Bà nội hết sức hài lòng Chung Tuyền, đáng người lớn lên đẹp trai không nói, cách nói năng cử chỉ cũng không tầm thường. Bà liền bắt đầu tìm hiểu lai lịch Chung Tuyền, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, đều bắt đầu hỏi tỉ mỉ từng chi tiết một.

Chung Tuyền trả lời rõ ràng không chút giấu diếm.

“Có phải thích Hàm Hàm nhà chúng ta không?” Từ khi hai người xuống xe, ánh mắt chàng thanh niên này đã không rời khỏi người cháu gái bà. Hơn nữa với bối cảnh tốt của như thế gia đình Chung Tuyền, cuối cùng bà nội không nhịn được hỏi tới.

Bà như sợ cháu gái đang làm việc nhà trong phòng bếp biết, còn lùm vào phòng bếp một cái.

Anh gạt đầu nói với bà nội: “Bà không phản đối cháu theo đuổi cô ấy chứ.”

Người đàn ông trẻ tuổi ánh mắt đầu chân thành khi hỏi làm sao bà cụ có thể từ chối, vội nắm tay Chung Tuyền nói không để ý không để ý, “Lúc bà lớn như Hầm Hầm đã mang thai đứa thứ ba rồi!” Nói chuyện ngày xưa, bà cụ nói liên tục không ngừng.

“Các người nhanh lên chút nhé, bà không kịp chờ ôm chặt ngoại đâu!”

Chờ Hạ Hầm từ phòng bếp đi ra, bà nội và Chung Tuyền đều vô cùng ấn ý không nói chuyện nữa. Trời dần tối xuống, dự báo thời tiết đêm nay có mưa to, nếu không đi chờ mưa to xuống thì đường càng khó đi, bà nội liền giục hai người nhanh trở về thành phố A.

Cô vốn nghĩ sẽ ở đây một đêm nhưng bà nội đã nhét cô vào trong xe Chung Tuyền.

Anh chạy xe nhanh mà vững tay lái, tiến vào nội thành thành phố A đúng lúc mưa to dội xuống. Cảm giác se lạnh trong không khí ẩm ướt cũng lặng lẽ len lỏi vào trong xe, Chung Tuyền dừng xe trước cửa nhà cầm dù phòng hờ từ phía sau lên rồi bật dù đi cùng nhau về phía hàng hiên. Hơn nửa bên người anh bị lộ ra phía ngoài dưới trời mưa, rất nhanh bờ vai anh đã ướt đẫm. Hành lang rộng rãi mà yên tĩnh, đi đến cửa thang máy người kia vẫn còn chưa đi.

Cửa thang máy mở ra Hạ Hầm dừng một lát, ngay lúc cô đang bước vào trong người đàn ông phía sau đột nhiên kéo cô ra ôm chặt vào lòng.

“Anh rất nhớ em” Anh nói rồi cúi đầu hôn lên tóc cô.

Lời nói chất chứa trong lòng tròn một năm cuối cùng anh cũng nói ra miệng.

Hạ Hầm cảm giác làn da trên đỉnh đầu bị môi anh dán vào hơi mát, toàn bộ cơ thể cứng ngắc đứng đó, cứ như vậy đứng im trong lòng anh không dám động đậy.

Đêm đó cô nhớ lại nụ hôn trên đỉnh đầu, chui người vào trong chăn chỉ lộ ra cái đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn ánh trăng sáng ngời đêm mưa ngoài cửa sổ.

Anh anh, anh rất nhớ mình.

Sáng sớm hôm sau đã nhận được điện thoại của Chung Tuyền, trong điện thoại anh nói đã chờ dưới lầu rồi.

Cả đêm mưa vừa mới ngớt nhìn thấy anh bộ dạng cao như ngọc quý dựa vào trên thân xe, nhớ tới nụ hôn đơn thuần đêm qua khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Chung Tuyền cầm tay cô để thử độ ẩm, hỏi: “Lạnh không?”

Cô mặc mỏng thời tiết lại chợt chuyển se lạnh.

Hạ Hầm lắc đầu nói: “Không lạnh.”

Anh lái xe đưa cô tới một quán cà phê ngồi gần cửa sổ, ngoài cửa sổ tấp nập người tùm năm tùm ba, vì thời tiết nên người đi bộ trên đường không nhiều lắm, nhân viên phục vụ bụng hai tách cà phê lên sau đó rời đi.

Qua một lúc lâu cuối cùng anh mở miệng: “Hạ Hầm, chúng ta kết hôn đi.”

Cô kinh hãi, nhìn ngoài cửa sổ mới biết được vì sao anh lại chọn quán cà phê này, cực dân chính ngay góc đường, chỉ cần đi bộ năm phút đồng hồ là tới.

Giờ phút này dĩ nhiên cô không biết nên có phản ứng gì.

“Nhưng em không chuẩn bị gì cả.”

“Chuẩn bị cái gì, cái này sao?” Nói xong anh cầm ra hộ khẩu của hai người.

“Sao của em lại có thể ở chỗ anh?” Cô cả kinh mở to mắt.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, anh có thể có hộ khẩu thì chỉ một khả năng – là ba tự mình đưa cho anh.

“Không nói chuyện anh xem như ngầm thừa nhận, đi thôi.” Anh cầm đi ra đại sảnh tính tiền, rồi nắm tay Hạ Hầm đi ra ngoài.

Hạ Hầm bị anh dẫn đi về phía trước, anh dùng sức bóp chặt tay cô hoàn toàn không tránh được. Cô hơi đấu tranh, sao anh lại có thể không cảm nhận được chứ.

Làm sao anh nhẫn tâm bức ép cô đây!

Đến cửa cực dân chính Chung Tuyền mới thả cô ra, “Nếu không đồng ý chúng ta sẽ không đi vào.”

Hạ Hầm cho rằng vừa rồi không phối hợp đã tổn thương anh, vội nói: “Không phải!”

“Hạ Hàm, em bằng lòng gả cho anh không? Tất cả quá khứ không tính nhé, anh muốn chính là câu trả lời bây giờ của em.”

.....

Đương nhiên cô nguyện ý gả, gả cho người đàn ông cô tha thiết mơ ước, nhưng với tính cách hay xấu hổ của cô cộng thêm ngại ngùng nên không thể nào nhào vào trong lòng anh ngọt như mật nói em nguyện ý được.

Chung Tuyền chăm chú nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt sáng rực khiến cô rất muốn né tránh.

“Chẳng khác gì trước kia, vẫn cứ chậm như rùa con.” Chung Tuyền đi lên phía trước ôm lấy cô, hơi cúi thất lưng xuống kéo cả người cô vào trong ngực.

“Nghĩ xong chưa? Không nói được thì có thể gật đầu.”

Sau một lúc lâu cô mới khẽ gật đầu, động tác đơn giản như vậy mà cũng khiến tai cô đỏ bừng lên.

Anh không nhìn được căn chớp mũi cô rồi mới dẫn vào cục dân chính.

Mọi thứ đều tiến hành cực kỳ thuận lợi, nhưng cả người cô gái nhỏ vừa bị bức hôn vẫn đang mơ mơ màng màng, cầm quyển sổ màu hồng mà giống như đang nằm mơ, lại còn lo nghĩ vấn đề nên nói thật chuyện cô đã kết hôn với ba thế nào đây. Không đúng, ba đã sớm bị anh mua chuộc, ngay cả hộ khẩu cũng chủ động đưa cho anh cơ mà!

Anh nắm bàn tay cô, không nhìn được gọi cô một tiếng “Bà xã.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy cuối cùng ước nguyện của chúng ta cũng được đền bù.

Trong đời người em chưa từng có nhiều kinh nghiệm, cảm ơn anh đã đến dẫn dắt em che chở em, không cầu mong sánh bước làm bạn, chỉ cầu mong có thể bên cạnh em. Em không hi vọng xa vời là em có thể mạnh mẽ lên, bởi vì anh ở đây em vốn không cần phải trở nên xuất sắc hoặc mạnh mẽ, chỉ cần có thể sống dưới đôi cánh của anh, em cam chịu.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47:

Edit: Ngọc Hân –

Đầu mùa hè nhiệt độ ở thành phố A dần tăng trở lại, lại là một mùa khô nóng trong năm khiến người ta phiền lòng. Nhưng với những người sắp cưới hỏi này lại không như vậy, cô gái mới gả về nhà chồng căng thẳng lại lo lắng không yên. Tay nắm trong túi xách lặng lẽ vuốt ve cuốn sổ nhỏ thuộc về cô.

Khi này chụp ảnh quá khắt khe nên cô có chút hối hận, nếu để cho cô chuẩn bị đầy đủ thì cô nhất định không mặc quần áo này, về mặt cũng sẽ không mất tự nhiên như vậy.

Tĩnh tình cô hướng nội nhất gan, còn thật sự làm chuyện hoang đường nhất trên đời này. Ra đi đã hơn một năm, gặp lại anh lần thứ hai đã đi lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi!

Mặc dù đã kết hôn nhưng Hạ Hàm đối mặt với anh vẫn có chút mất tự nhiên, Chung Tuyền cũng không ép cô cho cô thời gian thích ứng.

Từ cục dân chính đi ra anh dẫn cô về chỗ Hạ Học Đông. Sau khi về nhà Hạ Học Đông thông thả nhìn con gái, vừa chờ con gái mở miệng báo tin tốt lành cho ông vừa chuẩn bị lý do khi con gái hỏi thẳng chuyện giao sổ hộ khẩu cho Chung Tuyền.

Ông hoàn toàn bại trận dưới tay Chung Tuyền nên mới bằng lòng buông tay đưa hộ khẩu cho anh, tính tình con gái nhà mình sao ông có thể không hiểu chứ! Làm chuyện gì cũng cần phải có người đẩy cô, nếu mà chờ hai người nói lại tình xưa, nước chảy thành sông thì không biết phải phải tới ngày tháng năm nào.

Hạ Học Đông bận rộn trong phòng bếp xong xuôi, trong nhà không có rượu sai con gái đi mua, cô gái nhỏ lại còn âm ỉ ồn ào một trận.

“Ba, con đi.” Chung Tuyền đứng lên cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Hạ Học Đông nghe thấy Chung Tuyền gọi ông như vậy, trên mặt tràn đầy ý cười vô cùng cao hứng đáp lại một tiếng, còn đưa Chung Tuyền ra tận cửa thang máy.

“Ba.” Cũng đã gọi thân thiết như vậy, cuối cùng bọn họ lên lút liên lạc bao lâu rồi thế.

Lúc Hạ Học Đông đưa Chung Tuyền ra ngoài cố ý không đóng cửa, nhưng khi trở về cửa đã bị khóa lại. Trong túi ông lại không có chìa khóa, chỉ có thể gõ cửa để con gái đang phát cầu bên trong mở cửa cho ông.

Một lúc lâu sau Hạ Hàm mới ra mở cửa, hỏi: “Ba! Sao ba đưa bầy đưa bạ hộ khẩu cho người ta hả!”

Hạ Học Đông sờ đầu giả ngu, còn nói: “Sao có thể nói ba đưa loạn cho người ta chứ, Chung Tuyền chính là con rể mà ba cẩn thận lựa chọn.”

Thấy con gái vẫn còn không vui, ông lại nói thêm: “Không phải ngày trước ồn ào trước mặt ba bảo muốn gả cho cậu ta ư? Sao bây giờ lại có vẻ mặt đau khổ này!” Ông nhéo mặt con gái tiếp tục đi vào phòng bếp làm đồ ăn.

“Có phần đột ngột, chuyện vượt qua kế hoạch của con, trong lúc nhất thời con không tiếp thu được.” Đến bây giờ cô còn chưa tin chuyện đã gả cho Chung Tuyền là thật, cô vẫn tưởng rằng đang nằm mơ.

“Ba, anh ấy qua đây lấy hộ khẩu khi nào?” Hạ Hàm cướp cà chua trong tay ba, bắt Hạ Học Đông thành thật khai báo!

Nếu không nói thật cho Hạ Hàm thì có thể cô gái nhỏ sẽ trở mặt với ông, ông lau tay vào tạp dề mở miệng nói cho cô biết.

“Sau khi ba xuất viện chưa tới vài ngày nó đã đi qua xin ba đồng ý cho các con kết hôn, khi đó ba mới ra viện biết con nhất định không ưng phó được, bảo cậu ta chờ một thời gian, chờ cơ thể ba khỏe lên, gánh nặng của con cũng nhẹ đi một ít.”

Lúc ba mới ra viện cũng là ba tháng trước. Khi đó anh đã đến tìm ba rồi!

“Hàm Hàm, giao con cho cậu ấy ba rất yên tâm, về phần cậu ấy nếu có chút không vừa lòng ba nhất định không thể gả con cho cậu ấy.”

Con gái của ông, đưa con gái chịu nhiều thua thiệt như vậy cuối cùng cũng đã lập gia đình, từ đây đổi thành một người đàn ông khác toàn tâm toàn ý bảo vệ.

Cơ thể Hạ Học Đông khôi phục cực kỳ tốt, không có Hạ Hàm theo bên cạnh trên cơ bản cũng không có gì bất tiện. Hạ Hàm muốn thuê người chăm sóc ba nhưng làm thế nào Hạ Học Đông cũng không chịu. Còn nói nếu đến ngày nào đó thì sẽ ở trong viện dưỡng lão, không gây thêm phiền toái cho người thân.

Sau khi về nước chăm sóc ba lâu như vậy, tất nhiên cô hiểu rõ cơ thể ba cho nên cũng yên tâm để ba ở một mình. Nhưng bây giờ cô đã lập gia đình, song ba không có chút ý nghĩ tìm nửa kia của mình.

Ở tuổi này tìm kiếm một người bầu bạn đơn giản chỉ là có một người bạn trong cuộc sống, giúp đỡ lẫn nhau chứ đã sớm không có nửa điểm liên quan đến chuyện động lòng.

Bữa cơm chiều của ba người bọn họ có vài món ăn gia đình, một bình rượu trắng, nhưng chủ yếu một mình Chung Tuyền uống. Hạ Hàm dán mắt vào Hạ Học Đông, một giọt cũng không để ông chạm vào, người vừa trải qua cuộc phẫu thuật lớn sao có thể ép buộc cơ thể của chính mình chứ.

Nhưng cô không biết Chung Tuyền bên cạnh mình cũng đã trải qua cuộc phẫu thuật lớn.

Một người uống thì không uống được bao nhiêu, Hạ Học Đông lại càng tỉnh táo, chờ vợ chồng son ăn xong cơm tối liền giục bọn họ về.

Lần này cô luống cuống!

Chung Tuyền không nhìn ra sự khác thường, cầm túi xách cho cô nắm tay cô dắt vào thang máy.

Thang máy hạ xuống đều đặn chỉ có hai người bọn họ, tay cô cũng trong tay anh, Hạ Hàm khẩn trương không biết để tay chỗ nào nhưng lại không dám phản kháng một cái, đêm nay cô khó đi vào giấc ngủ.

“Chúng ta đi đâu?” Cô không nói chuyện ngoài lề, cố gắng hướng vào đề tài kia.

“Về nhà.” Anh nhìn thoáng qua số tầng lầu hiển thị trên thang máy.

Biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, Chung Tuyền chậm rãi mở miệng: “Hạ Hàm, chúng ta đã kết hôn tất nhiên phải ở cùng một chỗ, điểm này không cần phải thương lượng.”

Dụ dỗ đe dọa cũng tốt, lừa gạt mưu toan cũng được, anh chỉ là muốn lấy cô về nhà để yêu thương che chở, mặc kệ cô có đồng ý hay không.

“Nhưng từ lúc em trở về chúng ta cũng chỉ gặp mặt có hai lần.” Cô không thuận theo bất mãn mở miệng.

Lá gan lớn hơn trước kia, còn biết mở to đôi mắt hạnh phúc sánh tràn đầy nước nói chuyện đạo lý với anh.

“Hạ Hàm, chuyện trước kia anh đều nhớ rất rõ ràng, em khỏi phải căng thẳng xấu hổ.” Anh nói lời ngụ ý sâu xa.

Quả nhiên cô gái nhỏ đỏ mặt lù về sau hai bước, anh cười khế đi lên phía trước dán môi lên trán cô, lúc này thang máy đã xuống dưới gara tầng hầm, nhưng hành động thân mật an ủi nhau của hai người bên trong cũng không dừng lại. Cửa thang máy khi đóng khi mở, không ai chứng kiến được cảnh này.

Ban đêm, trong không khí mát mẻ trộn lẫn chút ẩm áp, một vầng trăng sáng treo bên cạnh đám mây, che giấu bề ngoài như cô gái nhỏ e thẹn chưa lấy chồng.

Một tòa biệt thự nhỏ đơn độc, trước sau có một sân nhỏ, lan can màu trắng mới tinh sáng bóng, phía sau vườn nhỏ còn có một ao cá nhỏ. Trên cửa sổ lầu hai ánh đèn màu vàng trong vắt đang bật sáng, giống như đang đợi chủ nhân trở về, nhưng cuối cùng hôm nay chủ nhân trở về còn dẫn theo cả nữ chủ nhân.

Anh chuyển khỏi nhà nơi hai người từng ở.

Nghĩ vậy Hạ Hàm ngẩng đầu nhìn anh.

“Chúng ta đã kết hôn, nhà bên kia hơi nhỏ một chút, nơi này cách nhà trẻ trong nội thành không xa, sau này có cục cưng sẽ rất tiện.”

Điểm này không thể nghi ngờ, nhưng cô nghi hoặc chính là đã sửa chữa lấp đặt, thiết kế nhà ở ẩm áp tình xảo thế này là anh chuẩn bị từ khi nào. Dựa theo tiến độ kế hoạch hợp lý, khi cô còn ở bên Mỹ anh đã bắt đầu tiến hành chuẩn bị thiết kế rồi.

Rất cuộc người đàn ông này còn có chuyện gì gạt cô nữa.

Chung Tuyền đã chuyển hết toàn bộ đồ cô từ bên nhà kia qua đây, sắp xếp hết vào trong phòng ngủ chính. Nhưng tủ quần áo của anh không có mấy bộ y phục, vài bộ đồng phục cảnh sát hình sự thường mặc, còn lại chính là tây trang và áo sơ mi, so sánh với tủ quần áo của cô thì có vẻ quá ít ỏi.

Áo ngủ của cô ngay cả nội y, tất cả đồ dùng hàng ngày đều là mới hết, ngay cả băng vệ sinh cũng đặc biệt chuẩn bị đầy đủ đặt trong ngăn tủ.

“Em ngủ trước đi, đêm nay anh qua phòng khách ngủ.” Chung Tuyền sờ tóc cô, sau đó bàn tay to dọc theo mái tóc đen nhánh đi xuống, cho đến khi đuôi tóc rồi nùi trượt trong lòng bàn tay anh.

Đây coi như là đêm động phòng, ra khỏi phòng ngủ chính Chung Tuyền cảm thấy bản thân có phần hoảng hốt. Mặc dù không cam lòng nhưng lại không thể xông tới ôm cô đi vào giấc ngủ.

Quả thật đối với động tác đụng chạm thân mật của anh Hạ Hàm vẫn có chút khó chịu, giống như vừa rồi bàn tay anh đặt sau lưng cô, anh cảm nhận được cơ thể cô cứng ngắc mất tự nhiên.

Nếu cứ tiếp tục như thế thì không tốt, phải nhanh chóng khiến cô thích ứng mới được.

Trong một căn phòng khác Hạ Hàm ngồi trên giường lớn hương thơm mềm mại trong phòng ngủ chính sững sờ, trong đầu tí mỉ nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Cô hung hăng nhéo mình một cái cảm thấy đau mới dám tin chuyện trước mắt là thật.

Sự thật chính là cô đã kết hôn, đã là vợ người ta rồi.

Ở đây đồ thuộc về cô chẳng thiếu thứ gì, vào phòng tắm, sửa tắm và dầu gội cô thường dùng đã sắp xếp trên kệ bồn tắm. Cô mở nước ngâm mình vào bồn thêm một chút tinh dầu hoàn toàn thả lỏng cơ thể. Phòng tắm bắn hơi nước nóng ra khiến khuôn mặt cô đỏ bừng đầy mồ hôi, cô từ giữa bồn tắm lớn đứng dậy phủ thêm khăn tắm, mở vòi nước dội nước lạnh vào người rồi lúc này mới về lại giường ngủ.

Mặc dù đã kết hôn nhưng hai người thực chất vẫn không phát triển gì, thật ra Chung Tuyền rất muốn nhưng Hạ Hàm căng thẳng như vậy anh cũng không thể cứng rắn được.

Vừa cảm giác rơi vào giấc mộng bình yên, sau khi tỉnh dậy anh đã chuẩn bị xong bữa sáng, cô nhìn bóng lưng Chung Tuyền bận rộn trong phòng bếp. Sáng sớm ánh mặt trời rắc trên vai anh, vóc dáng anh cao lớn nên thấy bếp hình như hơi lùn, khiến anh phải cúi thắt lưng xuống.

Rất đẹp trai! Gọi cảm lại rất đàn ông!

Trứng chiên vàng rục rờ khiến người ta nhìn mà có cảm giác thèm ăn, hai ly sữa nóng ấm đặt trong tầm tay hai người. Chung Tuyền ăn cơm rất nhanh nhẹn, không giống người nào đó như mèo con, ánh mắt còn liếc trộm anh.

“Trưa nay về nhà chúng ta một chút, anh dẫn em qua để mẹ anh xem.”

“Dạ.” Ngược lại trả lời rất rõ ràng.

Từ khi Hạ Hàm trở về mẹ Chung vẫn nói bóng nói gió với Chung Tuyền. Với việc con trai cưới cô gái này về trong nhà cũng không có nhiều ý kiến, hỏi

khi nào hai người tổ chức hôn lễ, Chung Tuyền nói không vội.

Nghe thấy anh nói không vội, Hạ Hàm ngồi bên kia mới nhẹ nhàng thở phào.

Ở bên nhà họ Chung không lâu, ra khỏi nhà họ Chung Chung Tuyền đưa cô đến chỗ Hạ Học Đông. Anh còn có việc trong cục, Uông Trí đánh ở trạng thái nửa về hưu, trước mắt đại đội điều tra hình sự đều do Chung Tuyền toàn quyền phụ trách. Năm nay trường cảnh sát cử người mới xuống dưới này, đủ loại tình hình khiến anh đau hết đầu.

Gần mười giờ, Hạ Hàm chờ có chút sốt ruột liền tự mình đi về nhà, sau khi kết hôn anh giao tất cả tài sản cho Hạ Hàm, cô cũng không có áp lực gì, đơn giản như kiểu chỉ là đề chi phiếu ở chỗ cô mà thôi.

Trở về nhà cô cũng không ngủ, bực chán nằm tỏ trên sofa vừa xem ti vi vừa chờ anh. Lúc Chung Tuyền trở về cô sắp ngủ rồi, có thể do anh đi vào đóng cửa phát ra tiếng động làm âm ỉ tới cô, cô gái nhỏ mơ màng đứng lên nói: “Anh mới về hả... Em buồn ngủ quá, ngủ trước đây.”

Cô vì chờ anh mới nằm trên sofa ngủ thiếp đi, thấy bộ dáng nho nhỏ của cô đi vào phòng ngủ chính, trong lòng anh mềm nhũn xuống.

Kết hôn thực con mẹ nó tốt quá!

Hạ Hàm đã ngủ lại bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh, trong phòng ngủ chính yên tĩnh tiếng di động vang lên đặc biệt chói tai, tay cô sờ soạng lung tung tủ đầu giường, trong lúc vô tình lại bật công tắc đèn đầu giường sáng lên, trước mắt một mảnh sáng chói khiến cô đầu choáng mắt hoa.

Lúc này cô mới tỉnh táo được chút, cô gấp gấp nghe máy nhưng chưa kịp nhìn số hiển thị.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

....

“Hạ Hàm, tớ là Diệp Ván!” Giọng nói mang theo lo lắng sợ hãi và tuyệt vọng.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 48:

Edit: Ngọc Hân

Ngoài cửa sổ, những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời, trong phòng ngủ ánh đèn màu cam khiến căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Hạ Hàm ngẹn ngào, lời nói liên mắc trong cổ họng, một chữ cũng không nói nên lời.

“... Diệp Ván, cậu đang ở đâu?” Từng câu chữ lời văn đều lộ ra không xác định.

Đây là con ác mộng sao?

“Tớ đang ở nước K, nghe rồi lặp lại nguyên lời này của tớ cho Chung Tuyền.”

“Hạ Hàm, tớ không có thời gian, nước K có một nhà ăn Tây tên là Tứ Quý, ngày mai, cậu ở vị trí tầng một, tớ thì ba giờ ---“

“Diệp Ván...” Rốt cuộc mấy ngày như ác mộng từ địa ngục một lần nữa lại trào lên trong lòng, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê cuộn cuộn lên.

.....

Điện thoại bị cắt đứt trong giây lát, chỉ còn lại tiếng tí tít dồn dập.

Cô không kịp suy nghĩ gì chân trần chạy về phía phòng Chung Tuyền, “Phịch” một tiếng cửa phòng bị đẩy mạnh. Trong phòng ngọn đèn treo đang chiếu sáng rực, người đàn ông bao khăn tắm đứng trước giường.

Đây là cái gì?

Phía sau lưng rắn chắc có lực có vài vết sẹo nhìn thấy rất ghê người, một đường từ trên xuống dưới chùy xương sống, ẩn vào trong khăn tắm.

Nhưng động tác mặc quần áo của anh nhanh như thế khiến Hạ Hàm tưởng do dưới ánh đèn quá sáng nên cô nhìn nhầm.

Bọn họ đã từng thân mật như thế, tất nhiên cô không thể nào quên mỗi một đường vân trên cơ thể anh.

“Điện thoại của Diệp Vấn...” Trong lúc nhất thời Hạ Hàm cũng không biết nên giải thích như thế nào, cô đi tới gần anh chủ động đưa điện thoại cho anh.

“Cô ấy nói, ngày mai ba giờ trong một nhà hàng Tây ở nước K có tên là Tứ Quý, cô ấy muốn gặp em.”

Chung Tuyền nhú chặt mi tâm, vừa nghiêm túc lại thâm sâu, nhận lấy di động Hạ Hàm lập tức lật phần ghi âm cuộc gọi.

“Vừa rồi em rất gấp gáp nên không kịp ghi âm.” Ánh mắt cô ẩm ướt, vài giọt nước mắt còn vương trên mặt.

“Cô ấy còn sống... Đúng không?” Câu này nói với anh cũng là đang tự nói với mình.

Chung Tuyền gật đầu cho cô đáp án chắc chắn.

Còn cô, rốt cuộc kiềm chế không nổi nhào vào lòng anh, nước mắt thấm ướt vạt áo trước của anh. Hơi thở thành thực lạnh lạnh của người đàn ông chọt xộc vào mũi cô, cô không thể khống chế hít sâu một hơi, tay càng ôm chặt thắt lưng anh.

Sau đó giữa mớ hỗn độn không biết đã xảy ra chuyện gì, khi tỉnh dậy phát hiện bản thân đang chôn trong ngực anh ngủ.

“Mau đứng lên, bọn họ đang chờ chúng ta.” Chung Tuyền khẽ hôn lên trán cô.

Chờ cô rửa mặt chải đầu xong mới phát hiện có mấy người trong đại đội điều tra hình sự đã chờ trước cửa nhà, đúng vậy, bọn họ sắp đi tới nước K.

Trong toa xe lửa cũ kỹ, bóng đêm lặng lẽ buông xuống, trong toa xe lửa này tất cả đều là đội ngũ đại đội điều tra hình sự thành phố A. Chung Tuyền ngồi toa xe đơn giản bên kia bố trí nhiệm vụ. Còn Hạ Hàm ngồi ở toa xe bên này, cơ thể ngồi trên chiếc giường đơn hơi lung lay theo nhịp toa xe. Cô nhìn đêm tối không bờ bên ngoài cửa sổ xe gió thổi không lọt.

Cô liếc nhìn mà không thấy gì, hình ảnh như vậy khiến cô có cảm giác hít thở không thông.

Nghĩ lại giọng điệu trong điện thoại của Diệp Vấn, lo lắng, tuyệt vọng, hình như lời nói chứa đầy hàm ý, nhưng điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, giống như bị người ta bắt lấy ném trên mặt đất. Như vậy, rốt cuộc Diệp Vấn muốn nói gì với cô đây?

Thông thường người bị hại khi có thể liên lạc với bên ngoài không phải nên mở miệng nói câu đầu tiên chính là “Cứu tôi!” Sao? Khoảng thời gian trước khi điện thoại bị ngắt, chứng minh Diệp Vấn có đủ thời gian...

Càng nghĩ càng phức tạp, cô ngẩng đầu lên Chung Tuyền đã đứng trước cửa toa xe, che khuất toàn bộ ngọn đèn hành lang.

Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, giơ tay lên ôm cô vào lòng, môi như có như ma sát vào lỗ tai cô, không biết là anh cố ý hay vì toa xe lay động.

Rất nhanh, giọng anh chậm chậm vang lên, “Diệp Vấn đã có thể gọi điện cho em chứng tỏ cơ thể cô ấy có tự do trong một phạm vi nhất định, hơn nữa ý thức tỉnh táo, tạm thời tính mạng an toàn.”

Cơ thể tự do trong một phạm vi nhất định hơn nữa tính mạng an toàn, vậy thì ý chính là bị nhốt.

Những điều này tất nhiên anh không thể nói với Hạ Hàm.

“Còn bốn giờ nữa mới tới, em ngủ một lát đi, đợi lát tới anh gọi em.”

Bóng đêm tối mịt mờ không thấy đáy, giọng anh trầm thấp trong trẻo thanh thết đặc biệt khiến cô yên bình.

Chuyến đi này đại đội điều tra hình sự thành phố A không rêu rao, Chung Tuyền chỉ dẫn theo vài người và Hạ Hàm.

Ngày đó trong điện thoại Diệp Vấn nói ngày hôm nay, chính là mấy giờ sau khi trời sáng, bọn họ xuống xe lửa lập tức tìm được nhà hàng Tây tên Tứ Quý. Nhà hàng Tây Tứ Quý nằm trong khu nhà giàu nước K, vị trí giữa sườn núi, ngồi gần cửa sổ có tầm nhìn vô cùng tốt. Giờ phút này bọn họ ngồi trong một căn biệt thự đối diện nhà hàng Tây Tứ Quý.

Chung Tuyền đang đeo microphone mini và tai nghe cho Hạ Hàm.

Cô mặc áo trong màu trắng, hai khối trước ngực kéo căng, ngón tay anh linh hoạt đánh microphone mini lên đó, nhưng trong lúc vô tình bộ ngực nhẵn nhụi trắng nõn nhô lên rơi vào trong đáy mắt anh. Hình ảnh như vậy khiến anh không tự giác nuốt nước miếng.

Tai nghe có hình dạng viên bi, có thể đặt liền ngay tại tai cô.

“Đừng nhúc nhích, em không vào được.”

Bị anh nhẹ nhàng đụng chạm Hạ Hàm cảm thấy rất ngứa rứt đầu muốn tránh, tai nghe dạng viên bi lạnh lạnh chui vào trong lỗ tai cô, trái tim khẽ đập nhanh hơn, cảm giác này rất kỳ quái.

Chung Tuyền nhéo vành tai cô nói với cô, “Đừng căng thẳng, anh ở ngay bên ngoài.”

Cô gật đầu, cuối cùng Chung Tuyền đưa điện thoại cho cô.

Mấy người Chu Tiểu Hàn chờ trong phòng phía bên ngoài, báo cáo với Chung Tuyền gần tới giờ rồi, anh gật đầu thấp giọng nói vào tai Hạ Hàm: “Đi thôi.”

Trước mắt quan hệ vợ chồng giữa bọn họ chỉ có người trong nhà hai bên biết, Chu Tiểu Hàn cũng không biết tin hai người đã kết hôn.

Hạ Hàm vào nhà hàng Tây Tứ Quý, dựa vào lời nói của Diệp Vấn ngồi vào bàn bên cửa sổ ở tầng một.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã quá thời gian hẹn một giờ Diệp Vấn vẫn chưa xuất hiện. Cô cảm di động nhìn bốn phía xung quanh.

“Đừng nhìn lung tung.” Đầu bên kia điện thoại giọng đàn ông trầm thấp nói như ra lệnh.

Hạ Hàm nghe vậy giữ chặt tách cà phê cúi đầu xuống thấp, cô biết giờ phút này nhất cử nhất động của cô bị Chung Tuyền ở phía đối diện “Một rõ hai ràng.”

Di động đột nhiên vang lên, bên ngoài hô hấp của đội ngũ đại đội cảnh sát điều tra hình sự thành phố A tiếp ứng bên ngoài đều cứng lại.

“Kéo ống nghe trên ngực xuống gần di động để anh nghe được.”

Hạ Hàm nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, giọng nói này như lông chim khe khẽ quấy nhiễu người yêu nhất của cô.

Dựa theo lời Chung Tuyền nói, khi di động vang lên lần thứ tư cô mới ấn nút nghe máy.

“Diệp Vấn, tớ là Hạ Hàm.” Giọng cô không có chút bất an sốt ruột, những điều này Chung Tuyền đã dặn cô trước đó.

Đầu bên kia điện thoại chỉ có tiếng hít thở ổn định mạnh mẽ.

.....

Hạ Hàm đợi vài giây lại nói: “Tớ đã tới, sao cậu còn chưa tới?”

“Đội trưởng Chung, tiếng động không đúng, hình như mở loa ngoài.” Chu Tiểu Hàn nhíu mày phân tích.

Chung Tuyền lập tức nín thở nghe để xác định tiếng động trong điện thoại truyền tới, anh nhìn thoáng qua Chu Tiểu Hàn rồi sau đó cẩn thận dặn dò Hạ Hàm nói lời tiếp theo.

Giọng Hạ Hàm hơi run rẩy, nói: “Diệp Vấn, ba cậu bị bắt giữ rồi, trước mắt đang chờ tòa kết án.”

Cô vừa mới dứt lời chợt nghe thấy tiếng hừ lạnh như có như không.

Điện thoại bị ngắt kết nối.

.....

Lại im lặng đợi chừng nửa giờ, Chung Tuyền đi tới ngồi đối diện Hạ Hàm nói: “Cô ấy sẽ không tới đâu.”

“Cú điện thoại ngày đó em có bỏ sót mất tin tức nào không?”

....

“Cô ấy nói vị trí bên cửa sổ phía đông nhà hàng Tây Tứ Quý, chờ em lúc ba giờ, sau đó điện thoại liền bị ngắt máy.” Cô có chút không hiểu vì sao Diệp Vấn không nói rõ vị trí cho cô, vậy có thể là... Diệp Vấn hoàn toàn không biết bản thân mình ở đâu.

Người ở đâu chứ!

Vì sao phải chọn vị trí bên cửa sổ! Ánh mắt Chung Tuyền nhìn theo dọc phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ cỏ mềm mại như lông ngỗng hơi lay động theo làn gió, trên lưng chừng núi xây dựng rất nhiều biệt thự tư nhân, chỗ khác không có gì đặc biệt.

“Chúng ta về trước đã.” Chung Tuyền đứng dậy dắt tay Hạ Hàm, tay anh ấm áp mà sần sùi, Hạ Hàm đứng sau lưng anh bị anh dắt về phòng ở.

Trong căn phòng u ám lạnh lẽo, ánh mắt Hoắc Bắc Trạch sáng quắc nhìn Diệp Vãn, cô ngồi dưới đất tóc che kín hơn nửa khuôn mặt.

Anh ta không nói gì nhưng đủ để khiến mọi người ở đây cảm giác áp lực vô cùng.

Nghê Hạo đứng bên cạnh Diệp Vãn, tay cuộn chặt thành nắm đấm, mím môi khuôn mặt có chút dữ tợn.

“Ai cho cô ấy điện thoại?” Hoắc Bắc Trạch hỏi.

Mấy người đàn ông áo đen ở đây không ai dám lên tiếng.

Im lặng như vậy quả thật khiến người ta hít thở không thông, Nghê Hạo nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc mở miệng mang theo giọng nổi điên trước nay chưa từng có.

“Anh, anh thả chị Diệp Vãn đi đi, chị ấy ---“

“Phịch” một tiếng, Hoắc Bắc Trạch cướp rút khẩu súng bên hông bảo vệ bên cạnh ra nhắm ngay Nghê Hạo sau đó ấn ngón trỏ.

Cùng lúc phát súng kia vang vọng trong phòng trống trải, Nghê Hạo như bị xé rách.

Diệp Vãn kinh hoàng hô lên một tiếng, triệt triệt để để hoảng sợ, Hoắc Bắc Trạch đã sớm không còn là người yêu mỗi tình đầu của cô nữa. Bây giờ anh ta hung ác, máu lạnh, với Nghê Hạo mà cũng xuống tay được.

Nếu như cô hoàn toàn chọc giận Hoắc Bắc Trạch, có phải anh ta cũng sẽ giết cô không?

Cô lao đảo ấn chặt miệng vết thương đang chảy máu của Nghê Hạo, quật cường không chịu thua nhìn Hoắc Bắc Trạch cuối cùng đau khổ nói, “Hoắc Bắc Trạch, chúng ta hoàn toàn kết thúc rồi.”

Lúc này không nên chọc giận Hoắc Bắc Trạch, anh ta nắm Diệp Vãn kéo cô đi lên lầu hai.

Cửa bị anh ta hung hăng kéo ra, ném Diệp Vãn lên trên giường.

“Tôi ở cùng với anh một giây cũng cảm thấy khó chịu, nếu anh không tha cho tôi thì giết tôi đi.”

Diệp Vãn ngơ ngác nhìn đèn treo thủy tinh rực rỡ xa hoa trên trần nhà, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, “Ngay cả Nghê Hạo anh cũng không tha... Hoắc Bắc Trạch, anh không phải người!”

.....

Qua một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại, giọng nói mang theo sự khẩn cầu, “Tôi cầu xin anh thả tôi đi.”

“Diệp Vãn, tôi cứ như vậy khiến em khó chịu sao?” Hoắc Bắc Trạch bốt giận vài phần, giọng nói mang theo sự vô thức mờ mịt.

“Không sai, anh khiến tôi ghê tởm khiến tôi khó chịu.”

“Đời này tôi không gả cho người như anh đâu, anh bức ép tôi vậy không có ý nghĩa gì.”

Khi Hoắc Bắc Trạch cầm súng nổ về phía Nghê Hạo đã căn chuẩn xác, viên đạn vừa xuyên qua tầng cơ bắp của Nghê Hạo, không tổn thương tới xương cốt cậu ta.

Một đêm này anh ta cứ lẳng lặng ngồi bên giường Diệp Vãn, nhìn cô khóc rồi ngủ, nhìn cô tỉnh lại từ trong cơn bóng đêm. Anh ta của ngày hôm nay do bản máu lạnh, bị cô khinh bỉ như vậy là đúng.

Anh ta ôm Diệp Vãn từ đằng sau, chôn sâu đầu vào cổ cô, có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ.

Thật sự nên thả cô đi sao?

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49: Ngoại truyện

Edit: Ngọc Hân

Nói về vợ của nam thần.

Tạm dừng bài vở và bài tập một năm ở đại học A, nên thủ tục các về phương diện để kết thúc khóa học gặp rườm rà rắc rối, một tuần gần như Hạ Hàm phải ngâm mình trong thư viện đại học A bốn ngày.

Tháng 9 là ngày các trường cao đẳng khai giảng, sinh viên đại học năm nhất ngây thơ trong sáng đi trên đường mòn trong rừng ở đại học A, tuổi trẻ tràn đầy sức sống.

Hôm nay đại học A có khóa học về tinh phẩm, mặt khác lại chiếm được vị trí đầu tiên mở chuyên ngành tâm lý tội phạm trong cả nước. Nhưng đang ở giai đoạn thí nghiệm, tìm tòi mãi cũng mời được vài sinh viên tài cao của ngành tâm lý tội phạm tốt nghiệp ở nước ngoài của đại đội điều tra hình sự thành phố.

Trời sẩm tối rất mát mẻ, Hạ Hàm vui đầu nhào vào thư viện gặm sách, hai tuần sau có bốn môn kiểm tra, những thứ này khiến cô đủ đau đầu, cuộc sống sau khi kết hôn an nhàn vô lô, đầu óc cô càng khó nhồi nhét vào.

Đều nói sinh cục cưng sẽ ngọc ba năm, cô đây mới chỉ kết hôn đầu óc đã bắt đầu rối rắm.

Thật khó chịu đựng!

Mấy ngày nay sinh viên mới đều đang tham quan trường học cho nên thư viện chẳng hề yên tĩnh như ngày thường, sinh viên mới kết bạn đi đi lại lại khó tránh khỏi nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Bây giờ có tọa đàm tâm lý tội phạm, nghe nói đều là mỹ nam mặc đồng phục.”

“Thật vậy ư? Tớ muốn đi!”

“Đội trưởng đại đội điều tra hình sự cũng tới rồi, tớ vừa nhìn thấy xe, tớ đã thấy người anh ấy, vừa đẹp trai vừa gọi cảm!”

.....

Hạ Hàm nghe thấy, “Bốp” một tiếng khép sách lại! Vui mặt vào giữa hai cánh tay nằm úp sấp trên bàn!

Mấy cô gái nhỏ này dám thảo luận về ông xã tôi à! Hừ, mất cả hứng!

Nhưng không bao lâu liền ngẩng đầu cuống quýt nhìn đồng hồ, bây giờ một phút – không còn kịp nữa rồi.

Dọn dẹp túi xách xong liền chạy vào phòng đang có buổi tọa đàm.

Cố gắng lắm mới đuổi tới phòng học, phía trước có mấy hàng đều là cô gái nhỏ, ý cười nhẹ nhàng nhìn mấy mỹ nam mặc đồng phục trước cửa.

Hạ Hàm lặng lẽ chuyển đến vị trí đầu tiên ngồi xuống, len lén nhìn về phía Chung Tuyền.

Ông xã nhà cô anh tuấn đẹp trai, mặt mày dịu dàng lại toát ra vẻ nghiêm túc, đầu lông mày thâm thúy nhếch lên, khi nói chuyện thỉnh thoảng yếu hèn khẽ chuyển động....

Hình ảnh này thật sự chết người mà!

“Bạn cũng là sinh viên mới như chúng mình sao?” Cô gái nhỏ bên cạnh chột hỏi cô.

Hạ Hàm nhú mày, có chút xấu hổ, “..... Không phải.”

Cô gái nhỏ bên cạnh mặt mày hớn hờ, “Vậy thì chính là đàn chị, xin chào đàn chị!”

Tiếng nói thanh thanh thúy thúy này khiến không ít người xung quanh nhìn lại.

Lúc này một vị học giả có kinh nghiệm về tâm lý tội phạm lên sân khấu mời Chung Tuyền đi lên. Dưới sân khấu đột nhiên yên tĩnh lại, mấy ngọn đèn chùm chiếu vào trên vai anh, theo bước chân anh chậm rãi kéo thành một hình ảnh dài.

Cô ngồi ở khố khuất hàng ghế thứ nhất, chăm chú si mê nhìn anh, thế cho nên mỗi câu mỗi chữ nội dung anh nói chuyện cô không nghe thấy, chỉ nhìn về mặt dịu dàng của anh, đột nhiên cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

Đêm qua người đàn ông này nói bên tai cô toàn những lời lưu manh, còn có từng thớ thịt bày ra theo động tác nâng lên hạ xuống có quy luật khiến người ta phun máu mũi.

Chịu không nổi, cảm giác trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, có cần phải tương phản lớn như vậy không cơ chứ. Trên bục giảng nghiêm chỉnh khí khái anh hùng như vậy nhưng khi đối mặt với cô, lại hung hăng giầy vò ma sát đâm phía dưới cơ thể cô với trăm ngàn loại tư thế.

Ngẩng đầu lên lần nữa anh đã đi rồi, trên bục giảng đổi lại là một sinh viên tâm lý tội phạm tài cao trắng nõn tuấn tú. Hạ Hàm quay đầu nhìn thì thấy Chung Tuyền đang ở hàng cuối tùy tiện nói chuyện với giáo sư.

Nếu anh không ở trên bục giảng thì không có gì để xem nữa rồi.

“Người kia tên là Chung Tuyền, nghe nói nửa năm trước đã kết hôn rồi.” Cô gái bên cạnh cô huých vào cô, ánh mắt sáng rực lên nói.

“Hình như bà xã anh ấy cũng ở đại học A chúng ta, kém rất nhiều tuổi, thật sự hâm mộ cô ấy, có thể tìm được người đàn ông tốt như vậy.”

Trong lòng Hạ Hàm cười trộm, rồi sau đó làm ra vẻ nghiêm túc, “Tôi nhập trường khi cô ấy chưa tốt nghiệp, gặp qua vài lần rồi.”

Cô gái nhỏ kia đột nhiên hưng phấn lên hỏi: “Thật vậy ư? Cô ấy xinh không? Tính tình tốt không?”

Nên nói thế nào nhỉ, chẳng lẽ nói với cô bé kia cô gái ấy chính là cô sao? Nếu nói ra chỉ sợ buổi tọa đàm này không tiếp tục được nữa. Với lại tốp năm tốp ba bên cạnh nghe thấy đề tài bọn họ nói chuyện đã quay đầu qua bên này.

Hạ Hàm do dự một lát, chậm rãi nói: “Rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt, bọn họ.... Rất xứng.”

Như vậy là đang khen bản thân mình rất tốt sao?

Sau khi xì xào bàn tán lại quay đầu nhìn về phía sau, Chung Tuyền đã đi mất.

Dần dần không kiềm chế được muốn trốn, sinh viên đại học năm nhất đều đang ngoan ngoãn nghe giảng nào dám trốn, cô nhìn xung quanh rồi cảm lấy túi xách rất bình tĩnh tiêu sái rời đi.

Vừa đi tới cửa một chàng trai rất đẹp trai ngăn cô lại.

“Chưa kết thúc, không thể đi.” Có thể là lớp trưởng cũng chưa phân biệt được bạn học của mình, nên chắc cho rằng Hạ Hàm là bạn học của bản thân.

Chàng trai xấu hổ, mặt đã bắt đầu ngai ngùng đỏ lên.

Nhưng như vậy càng khiến người ta chú ý, Hạ Hàm quăn, nhỏ giọng nói một câu: “Cậu nghĩ sai rồi.”

Chàng trai hơi giật mình, bắt đầu tỉ mỉ quan sát Hạ Hàm, giọng nam ngồi bên cạnh liếc cậu lớp trưởng kia một cái rồi nịnh nọt nói với Hạ Hàm. “Xin chào đàn chị.”

Lớp trưởng lập tức dừng lại vội vàng tránh ra, nói một câu: “Thật ngại quá, tôi nghĩ chị là lớp chúng tôi.”

“Không sao.” Cô nói xong chạy nhanh rời khỏi đó, khiến người ta chú ý như vậy thật sự làm cô khó chịu.

Nhưng vừa mới ra khỏi đại sảnh phòng học đã bị người ta đưa tay ôm ngang eo.

“Đừng lộn xộn, chạy đến đây làm gì hả?” Chung Tuyền trầm giọng nói.

Hành lang im ắng, tiếng bước chân đi lại đều là của giáo sư giảng bài, anh xiết chặt eo cô đè cô trên tường. Hạ Hàm sợ anh làm càn nên cứ mãi đẩy anh ra.

“Ai, anh đừng...”

Cô đỏ mặt trốn nụ hôn của anh, cuối cùng thành thật khai báo, “Ừm... Đi qua nhìn anh.”

Anh nghe xong bật cười, xoa tóc cô rồi ôm cô vào lòng.

Cô gái nhỏ vừa rồi ngồi chung cùng với cô đuổi theo tới, tay cầm quyển sách cô để quên trên ghế.

“Đây là tình huống gì vậy!” Cô gái nhỏ sững sờ, nhìn bóng lưng Chung Tuyền ôm Hạ Hàm dần đi xa.

Cô ta mở sách trong tay ra, trang thứ nhất là chữ viết xinh xắn lưu loát – Hạ Hàm.

Người đàn chị này thế mà lại lừa cô bé! Rõ ràng bản thân chính là bà xã của anh ấy cơ mà!

Ngoại truyện: Ông xã, em cũng muốn cục cưng.

Mùa thu năm nay Hạ Hàm gặp Chung Hằng một lần, bé trai mềm mại áp a áp ứng nhẹ giọng gọi cô là thím nhỏ, chưa hết tay nhỏ bé còn cầm vành tai Hạ Hàm, hôn lên khuôn mặt cô.

Cô thích ghê gớm, Chung Hằng cũng vô cùng dính lấy cô, miệng nhỏ xinh cứ cọ vào ngực cô. Hà Từ Xuyên thấy thế đi qua ôm con trai, chộp mũi để lên trán trắng như tuyết của Hằng Hằng, cười nói với cậu bé: “Hằng Hằng, xấu hổ quá.”

Mặc dù Chung Hằng đã cai sữa nhưng vẫn là cậu nhỏ tham ăn, nghe mẹ trách mắng cậu như vậy, nhếch môi cười ngớ ngẩn.

Cô và Chung Tuyền kết hôn gần một năm rồi, bây giờ đã tổ chức hôn lễ, cũng nên có một đứa bé, mặc dù hai người rất thường xuyên... Nghĩ vậy Hạ Hàm thấy xấu hổ. Nhưng anh vẫn luôn làm biện pháp an toàn, giống như anh chưa từng có ý định sẽ có đứa bé.

Không được! Cô đã bắt đầu sốt ruột rồi.

Chuyện này phải nói rõ ràng với anh mới được.

Về nhà vừa đúng lúc Chung Tuyền cũng đang ở nhà, Hạ Hàm thả túi xách tìm anh nói chuyện.

Nội dung nói chuyện rất đơn giản, đi thẳng vào vấn đề.

“Ông xã, em muốn có cục cưng.”

Chung Tuyền nghe xong hơi giật mình nhìn cô gái nhỏ không nói gì.

“... Có phải anh cảm thấy em là một người phiền phức, cho nên ngay cả vấn đề có cục cưng cũng không thêm suy nghĩ tới.” Ánh mặt cô sáng rực, giọng nghe ra có vẻ tủi thân.

“Làm sao có thể.” Anh trả lời, ôm cô đặt lên đùi môi dán vào trán anh.

Thật ra Hạ Cận không muốn để Hạ Hàm sinh em bé quá sớm, cô vốn rất xem trọng Chung Tuyền, nếu sau khi kết hôn nhanh chóng có đứa nhỏ như vậy thì cuộc sống còn không phải gánh tất cả cho Chung Tuyền và đứa bé sao. Hôn nữa đã có Chung Hằng rồi, bên mẹ Chung cũng không thúc giục. Cô mới hai mươi hai tuổi, vốn là tuổi không lo đến nơi đến chốn, không muốn cô sớm bị cuộc sống hôn nhân và đứa bé ràng buộc. Với lại chuyện đứa nhỏ anh vốn chưa từng nghĩ qua, vì nuôi cô cũng giống như nuôi đứa bé vậy.

Cô nói rất đúng, là có chút phiền phức như vậy, nhưng anh cứ thích phiền toái như thế đấy thì sao! Mong gì nữa cơ chứ.

“Vậy thì bắt đầu đi.” Về mặt Hạ Hàm mỉm cười nhìn anh.

“Nếu lần nay mang thai thì tới mùa xuân sẽ sinh em bé, Hà Từ Xuyên nói với em mùa xuân đối với cục cưng và phụ nữ có thai đều tốt.”

Cô nói đầu ra đấy như vậy, tựa như không cần anh cũng có thể sinh được em bé vậy.

Anh vừa bế cô lên phòng ngủ chính trên lầu vừa nói với cô: “Hôm nay là kỳ an toàn.”

Hạ Hàm nhú mày, lập tức giả dựa muốn xuống.

Còn nói, “Vậy coi như xong.”

Chung Tuyền: “Sao có thể thế được!”

Kỳ an toàn với anh mà nói đúng là ngày an lành.

Anh vừa cởi quần áo cô vừa đè lên cô không để cô lộn xộn, vén váy cô lên từ từ tiến vào.

“Hạ Hàm, nâng thắt lưng lên.” Quần áo cô kẹt ở dưới thắt lưng không cởi xuống dưới được, nội y đã sớm bị anh lột đi, hai con thỏ nhỏ no đủ nhảy tới nhảy lui, đụng đưa khiến phía dưới bụng anh càng thêm khô nóng khó chịu.

Bị anh đâm vài cái cô dần ẩm ướt trơn tuột, vừa hưởng thụ vừa hừ khê phối hợp với động tác của anh. Chung Tuyền ôm cô lên để cô ngồi ngang hông anh, giọng trầm thấp tình tứ gọi cảm.

“Đưa nhỏ sẽ rất ồn ào.”

Cô vừa chịu đựng vừa phản bác anh, “Sao có thể chứ... Anh xem Hàng Hàng rất ngoan đấy thôi.”

Hàng Hàng bình thường cũng rất dính cô, cô đối với Hàng Hàng luôn dịu dàng như nước, bộ dạng đó ngay cả anh cũng ít khi thấy, vừa nói xong liền chọc vào.

“Vậy thì càng không cần, rất dính vào em anh không thích.” Động tác dưới thân của anh càng nhanh hơn, đâm sâu vào chỗ kia của cô.

Rất lâu sau Hạ Hàm mới bình thường trở lại, cô ghé vào ngực anh thở gấp, phía dưới thân vẫn bị anh không nhanh không chậm chiếm giữ, có chút đau.

“Rất mệt, không muốn nữa.” Cô mềm mại yêu kiều, lui người lên trên muốn trốn, còn cố ý xoắn chặt vài cái để cái vật tham ăn kia nhanh xuất ra.

Chung Tuyền bị cô vận hít một ngụm khí lạnh, gân xanh trên trán đã nổi lên, động tác càng độc ác, gấp đùi cô lên trước ngực trắng nõn, từ trên cao đi xuống tiến sâu vào.

Hạ Hàm bị anh bắt nạt đỏ tròng mắt, ngón tay xinh đẹp giữ chặt drap giường, cổ kiềm chế cơ thể không run rẩy.

Trong lòng oán giận anh một trận: Làm gì mà anh ra sức trong kỳ an toàn của cô như vậy chứ!

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 50:

Edit: Ngọc Hân

Sáu giờ sáng, một mình Chung Tuyền quanh quẩn ở cổng nhà hàng Tứ Quý, đêm qua có một trận mưa nhỏ đổ xuống nên trong không khí tràn đầy mùi vị ẩm ướt. Anh đứng ở vị trí phía đông tầng một của nhà hàng Tứ Quý nhìn bốn phía xung quanh.

Ba giờ, tại sao lại ba giờ, ba giờ ngày hôm qua trước sau nhà hàng Tứ Quý không có hành động nào đáng ngờ, như vậy vì sao Diệp Vấn phải chọn lúc ba giờ?

Ngoại trừ thời gian còn có thể là tin tức gì đó, Hạ Hàm từng nói đêm đó Diệp Vấn nói chuyện điện thoại chưa xong đã bị cắt đứt, nếu là như thế này thì có phải anh hiểu sai rồi không.

Ánh mắt anh nhìn lại dọc theo từ căn biệt thự ở lưng chừng núi này, nhìn cùng vị trí căn biệt thự màu trắng kia vô cùng dễ thấy.

Buổi sáng bình minh xinh đẹp chiếu về phía đông, anh đi dọc theo đường nhỏ bị mưa đêm ẩm ướt chưa khô về phía trước, dáng người cao lớn dễ gây sự chú ý bước chậm rãi đi về phía đỉnh núi.

Tòa nhà màu trắng này có kiến trúc khiêm tốn mà tối tăm, xung quanh tản ra hơi thở người lạ chớ tới gần.

Sân nhỏ cắt tia ngay ngắn, cửa chính bằng kim loại khắc hoa văn tinh xảo xa hoa, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng. Xa xa cửa chính căn biệt thự khép chặt, xem ra hình như không có người sống trong đó. Nhưng nâng mắt nhìn lên phía lầu hai, thấy rèm cửa sổ màu vàng ươm chậm rãi đóng đưa theo làn gió, tĩnh lặng vô vị. Thị lực anh vô cùng tốt, ngay cả bốn hoa màu xanh nhạt phía trong cửa sổ sát đất cũng thu hết vào tầm mắt.

Không bình thường, vì sao cửa chính khép chặt phong tỏa như vậy mà trên lầu lại có hiện tượng có người ở?

Đầu óc rối tinh, Chung Tuyền không kiên nhẫn nhàu mày cúi đầu nghiêng người nhìn lại, vừa đúng lúc nhà hàng Tây Tứ Quý mở cửa, rất nhanh đã có khách hàng đi vào, nhanh nhẹn ngồi vào vị trí tầng một phía đằng đông.

Một nam một nữ, có thể là một đôi tình nhân, vô cùng thân thiết vừa nói vừa cười nghiêng đầu nhìn cao nguyên màu xanh được tu bổ vô cùng đẹp mắt ngoài cửa sổ.

Ba giờ!

Anh suy nghĩ trong giây lát rồi bị nổ tung, sau đó cả người chấn động.

Từ vị trí tầng một phía đông của nhà hàng Tây Tứ Quý nhìn qua căn biệt thự này vừa vặn chính là phương hướng ba giờ!

Không quản được nhiều như vậy, anh lập tức gọi điện thoại thông báo cho Chu Tiểu Hàn, đồng thời bảo Chu Tiểu Hàn trước tiên đừng nói gì với Hạ Hàm. Anh từ cửa sau gọn gàng xoay người đi vào, sân biệt thự không có một bóng người nhưng bàn nhỏ và ghế màu trắng trong hoa viên sắp xếp không ngay ngắn. Trên bàn nhỏ có một chiếc gạt tàn, trong đó có bụi thuốc chưa được dọn dẹp sạch sẽ. Cửa chính của biệt thự khép chặt, Chung Tuyền khẽ đẩy không chút nào nhúc nhích, lại cúi người đi đường vòng ra phía sau, từ cửa sổ sát đất lật người thuận lợi tiến vào phía trước căn biệt thự.

Đại sảnh không một bóng người, rất ngăn nắp cũng rất sạch sẽ, Chung Tuyền thả lỏng cánh giác, dọc theo cầu thang đi lên trên đây cửa phòng vừa rồi nhìn thấy rèm cửa sô màu vàng âm di chuyển. Phòng ngủ này rất lớn, trong đó có một thư phòng, anh bước nhanh vài bước vào trong.

Trên giường trong phòng ngủ chính có một cô gái mặc váy dài màu xanh nước biển, tóc dài mềm mại nhưng gọn gàng, hai mắt khép chặt tĩnh lặng yên ổn.

Là Diệp Vấn.

Lúc này Chu Tiểu Hàn đã dẫn đội phá cửa vào xông lên lầu hai.

Cô bị người ta cho dùng thuốc ngủ, mãi đến gần tối ngày hôm sau mới tỉnh lại, Hạ Hàm luôn canh bên cạnh giường Diệp Vấn, không dám khép mắt lại, sợ trong nháy mắt đó Diệp Vấn trước mặt sẽ biến mất không thấy.

Diệp Vấn tỉnh lại giật khốc môi, nhìn thấy Hạ Hàm hốc mắt lập tức ẩm ướt, Hạ Hàm cũng không dám hỏi gì, chỉ nắm tay Diệp Vấn ngơ ngác nhìn cô ấy.

“Muốn uống nước không?” Hạ Hàm hỏi.

Diệp Vấn khe khẽ gật đầu.

Cô lập tức chạy ngược xuống lầu, trong lúc hoảng loạn làm rơi bể cốc nước, miếng vụn thủy tinh rơi đầy trên mặt đất. Cô nhìn thấy những miếng nhỏ này đột nhiên nước mắt rơi lộp bộp. Chung Tuyền đi tới quét sạch những miếng thủy tinh vụn vỡ, sau đó rót ly nước ấm đưa cho Hạ Hàm, đưa cô đến cửa phòng Diệp Vấn, bàn tay to của anh đẩy cửa cô đi vào bên trong.

Hạ Hàm gạt đầu qua loa dùng mu bàn tay lau nước mắt rồi đẩy cửa đi vào, lúc này Diệp Vấn đã ngồi dậy, xem ra bệnh cũng không nghiêm trọng, cô ấy nhếch môi nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Tớ muốn về nhà.” Cuối cùng Diệp Vấn nhấp nước miếng mở miệng nói chuyện.

“Chiều nay chúng ta sẽ về nước, Diệp Vấn, mẹ cậu ở nhà chờ cậu.”

Sau khi về nước Diệp Vấn không chịu kiểm tra thể, đối với những chuyện đã trải qua hơn một năm kia cũng không hề đề cập tới, không muốn để lộ nửa chút tin tức. Tất cả mọi người đều cho rằng gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, sao một cô gái trẻ tuổi có thể mở miệng.

Công việc sau vụ án vẫn còn phải tiếp tục, hàng ngày Chung Tuyền đều về rất trễ, còn Hạ Hàm ban ngày thì ở chỗ ba, không có việc gì thì qua xem đứa bé của nhà Tân Dao.

Cuộc sống Diệp Vấn rất nhanh quay về quỹ đạo, hồi phục cũng rất tốt, vẫn liên hệ mật thiết với Hạ Hàm và Thanh Phong. Chỉ là mọi người không ai bảo ai mà chẳng hề đề cập tới sự việc kia.

Cô và Chung Tuyền dần dần ‘nước chảy thành sông,’ tất cả đều thuận theo tự nhiên, lúc nào cũng ngọt ngào vô cùng thân mật khiến Hạ Hàm rất hưởng thụ, hôm nay trong cục có buổi tiệc xã giao, Hạ Hàm ngồi ở nhà chờ anh về.

Mười một giờ đêm anh mới về tới, nghe thấy tiếng mở cửa răng rắc, cô lập tức từ trong sofa đứng dậy đi ra cửa đón anh.

Hạ Hàm thấy mặt anh ửng đỏ liền hỏi: “Uống nhiều không?”

Chung Tuyền nheo khuôn mặt mềm mại của cô đáp: “Không nhiều.”

Đã đứng không vững mà còn nói không uống nhiều.

“Em đi pha cho anh ly nước mật ong, anh tắm rửa trước đi.” Hạ Hàm dặn anh, nhưng rồi lại lo lắng nửa ôm dẫn anh đi lên lầu. Người kia vừa cao vừa nặng giống như bức tường, thật vất vả mới xả nước vào bồn tắm lớn nhưng khi quay đầu lại thì thấy Chung Tuyền còn dựa vào bệ tắm, ánh mắt xinh đẹp mờ mờ như sương.

Thật ra lúc anh không tỉnh táo mới càng đẹp mắt hơn, chỉ có vào lúc này anh mới không nắm rõ ý nghĩ của người khác. Mặt hơi hồng, con ngươi đen như mực sáng quắc chuyển động, môi mỏng khẽ nhấp nháy. Nếu không phải do nghề nghiệp này nhất định anh sẽ là người đàn ông đẹp trai trắng nõn, ngón tay thon dài đẹp đẽ, con ngươi trong suốt sắc sảo mà mê người.

Hạ Hàm cúi đầu cười khẽ, ép bản thân đừng nghĩ thêm nữa.

Cô thử độ ấm của nước, thấy anh còn chưa cởi áo liền tự mình cởi áo giúp anh.

Cô làm việc vẫn luôn không nhanh không chậm, ngón tay trắng nõn nhanh nhẹn cởi bỏ cúc trước ngực giúp anh. Anh vốn rất biết nghe lời, nhưng khi muốn cởi bỏ mấy cúc phía dưới đột nhiên ôm cô đặt trên bệ tắm, đầu gối chen lách vào tách giữa hai chân cô rồi hôn sâu.

Cảm giác men say chênh choáng tinh khiết và thơm mát tràn đầy trong không khí lập tức đánh úp vào cô, vừa rồi anh rửa mặt vẩy nước lên bệ tắm, cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu qua váy mỏng khiến mông cô ẩm ướt. Hạ Hàm lắc người mình muốn xuống nhưng hình như anh biết, hai tay anh làm đệm lót sau mông cô để cô ngồi trên tay anh, nhất quyết không tha quân quít lấy cô hôn nồng nàn.

Đầu lưỡi dài xâm nhập vào đầu tiên là nhẹ nhàng chờ đồng ý, sau đó là cắn nuốt như ‘mưa to gió lớn,’ nửa người trên của anh hoàn toàn nghiêng về phía trước để cô lên vách tường gạch trắng men màu trắng. Bàn tay to không an phận xoa mông cô, rất nhanh, rất nhanh anh đưa một tay cầm chặt đóa hoa mềm mại.

Thân thể ôn hương nhuyễn ngọc này anh ngày nhớ đêm mong không biết bao nhiêu.

Hạ Hàm mờ mịt mê loạn nuốt lưỡi anh, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ giữ vai anh, mí mắt run khe khẽ hồi hộp mà lại mong chờ. Dần dần bắt đầu không thỏa mãn lung tung kéo quần áo anh, tay nhỏ bé chạm vào dây thắt lưng cứng, đầu tiên là tay run rẩy rút lại sau đó đánh bạo bắt đầu cầm cởi bỏ thắt lưng da của anh đang mang.

“Anh chờ em chút đã, em... Không mở được.” Giọng cô nhỏ mà yếu, tránh nụ hôn của anh cúi đầu mở thắt lưng anh.

Lúc này Chung Tuyền mới buông cô ra, môi dán lên trán cô thở hổn hển.

Hạ Hàm thở dốc một hơi phục hồi lại tinh thần.

Áo sơ mi trắng của anh hoàn toàn mở rộng ra hai bên eo, cơ bắp ngực cường tráng khỏe mạnh đều đặn rắn chắc. Trên người anh vốn có vết thương, những thứ này cô đã biết, nhưng có mấy vết sẹo từ sau lưng kéo dài tới bụng nhìn thấy rất ghê người, đủ để Hạ Hàm khiếp sợ.

“Đây... Đây là làm sao vậy?” Lòng cô nhất thời lạnh xuống, hơi thở tình dục nóng bỏng cũng dần tắt xuống.

Chung Tuyền lập tức tỉnh rượu, cố gắng dùng áo che chắn, trầm thấp thở hổn hển vài tiếng nói với Hạ Hàm, “Pha cho anh ly nước mật ong, quả thật anh uống nhiều quá.”

Hạ Hàm đã bị anh làm cho thần hồn điên đảo, nút trước ngực đã mở hết toàn bộ, làn da trắng mịn non mềm tinh tế khiến hơi thở anh càng thêm rối loạn.

Chung Tuyền giữ thẳng người cởi áo trắng sạch sẽ của mình ra quần cho cô, ôm cô từ trên bệ xuống dưới, nói: “Mau đi đi anh tắm rửa rồi uống.”

Hạ Hàm đứng trước cửa phòng tắm nhớ lại đêm trước khi tới nước K. đột nhiên xông vào phòng nhìn thấy mấy lớp vết thương sau lưng anh này... Thì ra cô không nhìn nhầm.

Thời gian bọn họ chia lìa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chung Tuyền mở vòi sen, nước lạnh lẽo dội lên người anh, lửa tình đầy trong lòng rất vất vả và tắm mới dập tắt được một chút, lúc này mới sải bước ra khỏi phòng tắm.

Lúc Hạ Hàm nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, cởi áo trong của anh ra mặc một chiếc váy ngủ, rồi đi xuống lầu pha nước mật ong cho anh.

Pha xong nước thì anh cũng tắm xong xuống đến nơi, anh mặc áo tắm tóc chưa khô hết, từng giọt nước từ gò má anh rớt xuống, dọc theo cổ chui vào trong ngực.

Chung Tuyền lách mình ngồi trên sofa, cơ thể khẽ nghiêng, dáng vẻ phóng khoáng ngang ngược, gần như chiếm hết cả chiếc sofa.

Hạ Hàm thấy anh xuống tới nước lập tức bụng nước mật ong cho anh uống. Chung Tuyền lôi kéo tay cô để cô ngồi xuống, cô gần như ngồi vào lòng anh, con mắt không chớp nhìn dây buộc áo tắm của anh.

Chờ anh uống xong cô mới nói: “Đề em nhìn xem.”

Sau đó bàn tay nhỏ bé liền trườn lên muốn cởi dây buộc áo tắm.

Chung Tuyền không nói gì cũng không từ chối mà cũng chẳng đồng ý, nhưng ánh mắt nóng như lửa chăm chú nhìn chăm chăm vào cô. Lúc này Hạ Hàm mới không bị anh dọa sợ, ngón tay hơi vạch ra nhẹ nhàng cởi dây buộc áo tắm của anh.

Quần áo màu trắng trơn mềm mỏng chốc được mở rộng, cơ thể trẻ trung rắn chắc hoàn toàn hiện ra trước mặt cô, hô hấp của Hạ Hàm bị gián đoạn, bàn tay nhỏ bé lần sờ ở bụng dưới của anh.

Anh mặc quần nhỏ có tính co giãn, nơi đó phình căng một cục, vết sẹo khủng bố như con rắn bò từ dọc bụng dưới của anh vào trong quần lót, tay cô lại phân vân cuối cùng kéo quần lót của anh phơi bày hoàn toàn vết thương ra ngoài.

Động tác như vậy là rất nguy hiểm, cảm giác ngón tay trở đã chạm vào vật bên cạnh của anh, ngay cả nơi đó dần dần trở thành cứng rắn nóng bỏng cô cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Nhìn đủ chưa.” Anh bắt lấy tay cô cẩn nhẹ.

Bị anh cắn hơi đau Hạ Hàm liền nhủ mảy rồi hỏi: “Vết thương kia là do cái gì làm? Còn sau lưng nữa để em nhìn xem.”

Hạ Hàm dứt lời bắt đầu kéo áo tẩm của anh để anh chuyển lưng về phía cô.

“Bà xã, cho em xem anh có được bồi thường không?” Dường như anh không quan tâm, còn nhượng mảy trên đùi cô.

Hạ Hàm tức giận nói: “Không cho nhìn thì bồi thường gì cũng không có! Nhanh lên!”

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Muru Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51:

Edit: Ngọc Hân

Âm thanh trong TV ở phòng khách rất nhỏ hình ảnh đủ mọi màu sắc di chuyển, thế nhưng còn muốn sáng hơn cả đèn treo trên kia, Hạ Hàm hít một hơi giờ tay lên vuốt nhẹ nhẹ lên mấy vết sẹo sau lưng anh.

Đầu ngón tay dọc theo dấu vết khâu lại đi xuống dưới, nhẹ nhàng lưu luyến nhưng lại khiến anh mềm nhũn chút khí lực cũng không có. Anh chịu đựng sự khó chịu, xoay người bế cô ngồi trên đùi mình, bạc mỗi mấp mảy, “Ngứa quá.”

Cô cũng không biết vì sao đối mặt với người đàn ông như được tắm gió xuân thế này, trong đêm khuya vắng lặng như vậy thế mà lại khóc thành tiếng.

Tóc bạc như mới, vừa gặp đã như thân.

“Rốt cuộc là như thế nào?” Hạ Hàm cầm bàn tay to của anh lau nước mắt cho mình.

“Vết thương trong một vụ án, địa điểm xảy ra vụ án điều kiện chữa bệnh quá kém, miệng vết thương không được xử lý kịp thời cho nên bây giờ mới dọa người như vậy.” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói, không để lại chút dấu vết.

May mắn là lúc tỉnh lại có thể tự mình nhẹ nhàng băng quơ thế, vậy là anh thỏa mãn rồi.

Nâng mặt cô hôn lên không ngừng, hút khô dòng lệ của cô để cô sớm không có thời để ý tới những thứ này. Bàn tay to vắt ngang chân cô đặt cô thành tư thế ngồi trên thắt lưng anh, nắm tay nhỏ bé của cô lần xuống chỗ nóng bỏng khô hanh kia.

“Đừng sờ chỗ kia, sờ chỗ này nè.” Anh cười trầm thấp cắn môi cô hà hơi nóng như lửa. Váy ngủ của cô rộng rãi có đai vài động tác đã cởi sạch, thân thể no đủ non mềm liền hiện ra ngay trước mắt, Chung Tuyền không nhịn được đau trưởng rên lên. Giọng nhuốm mùi tình dục nóng bỏng mãnh liệt như vậy ngay cả anh nghe cũng có chút không đỡ được.

Anh cầm chặt hai luồng mềm mại, cúi người xuống cắn một nụ hoa anh đào hồng hào, răng ngậm lấy nó làm việc. Hạ Hàm không chống đỡ lại được, hai tay trắng nõn che trước ngực rúc vào trong lòng anh, yên ổn dịu dàng ru rú trong ngực anh, khẽ thở phì phò.

“Anh... Chờ một chút để em nghỉ một lát.” Mí mắt cô run rẩy nói.

Cùng anh triển miện sung sướng quá thật làm cho cô không thở được, tâm tư cũng trôi bồng bềnh không ổn định như đang trong cơn mộng ảo, giống như một giây sau sẽ hít thở không thông.

Anh cười khẽ cúi đầu hôn lên tóc dài như thác nước đen như mực của cô, giữa động tác này cái kia bị lôi ra ngoài, cứng rắn dán sau mông cô. Hạ Hàm lập tức giật mình một cái, ngồi dậy hai con thỏ nhỏ trước ngực nhảy lên không ngừng.

Chung Tuyền chôn vào nơi trắng như tuyết trơn bóng mềm mại như sữa hít một hơi thật sâu, giọng điệu nhẹ nhàng tùy tiện, “Chỗ này lớn rồi.”

Hạ Hàm bị anh nói xấu hổ nâng tay nhéo thịt anh, nhưng trong nháy mắt nâng mông đó lập tức liền có thứ nóng nung gì đó muốn tiến vào. Nơi đó vốn ẩm ướt trơn bóng, bị hành động thử dò xét tiến công vào khiến cô không chịu nổi, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng anh.

Cô ngoan như vậy quả thực mặc anh muốn làm gì thì làm, nhưng chỗ nơi tiểu huyết nhỏ hẹp yếu đuối non mềm của cô căng chặt khiến anh có chút lo lắng.

Thứ thô to dữ dằn kia vẫn đâm nhẹ vào chỗ kia của cô, nhiều lần trượt qua như vậy khiến cô nhanh có cảm giác, đương nhiên cô không kiên trì được lâu, cơ thể run rẩy đến một lần nữa, đáng thương nhưng lại rất mê người.

Qua lúc lâu sau Chung Tuyền mới hỏi: “Khỏe chưa?”

Hạ Hàm cúi thấp đầu tất nhiên không trả lời câu hỏi trắng trợn như thế của anh, chỉ ôm anh càng chặt, tóc dài bị tăng mỡ hôi mông trên người thấm ướt, bay tán loạn trên cơ thể non mềm trắng trẻo.

Anh khó có được khi kiên nhẫn, ngón tay cuốn tóc cô chơi đùa, vừa dỗ vừa lừa gạt giữ chặt eo nhỏ mảnh của cô nâng lên, chuẩn xác ngấm ngay vào không để cô kháng cự giãy dụa nửa phần, cứ thế lấp đầy.

Ấm nóng chặt khít bao vây khiến chỗ kia của anh lớn thêm vài phần, bàn tay to anh xoa mông cô, rồi đưa tay lần mò tới vị trí hai người kết hợp, nhẹ nhàng vuốt ve cô khiến cô nhanh chóng thích ứng.

Mặc dù kích cỡ này quả thực mà nói thì có chút khó khăn với cô, nhưng cô nhất định phải thích ứng.

Lúc lâu Hạ Hàm cũng chưa dám động đây, liên tiếp bị đè ra đâm vào, động tác rất nhỏ cũng khiến cô tưởng đau, nhưng dần dần lại như con kiến nhỏ cắn cô.

Mật ngọt tại chỗ kia nhanh chóng tràn ra khiến cô dần dễ chịu hơn, nhưng lại không thỏa mãn lác nhệ mông nuốt của anh, cần môi rên hừ khe khẽ. Chung Tuyền thấy cô gái nhỏ cuối cùng cũng mở rộng ra hoàn toàn, làm như hồi đó giữ chặt eo cô dây dưa, động tác càng lúc càng thâm sâu, hận không thể trực tiếp nuốt gọn cô mới thỏa mãn.

Mặc dù chiếc sofa này rộng rãi nhưng không chịu được động tác mạnh mẽ như vậy của Chung Tuyền, đã tới rạng sáng quảng cáo đêm khuya trong TV vẫn phát như mọi ngày, nhưng tiếng hơi nhỏ nên sẽ không chút nào quấy rầy tới hai người quấn quýt trên miềm là lướt kia.

“Bà xã, em giỏi quá.” Lúc nghỉ anh như đang làm nũng chôn trên người cô nhưng dưới thân vẫn cứng rắn ngang ngược chiếm đoạt cô. Lại sắp có cú đâm sâu vào, không biết qua bao lâu vật xấu xí kia mới băng lòng bắn ra, đầu đỉnh phun ra một ít trên chỗ lông lưa thưa mềm mại trên bụng cô.

Dư âm của Hạ Hàm vẫn còn, anh lấy khăn giấy lau cho cô, ngay cả chút ấy cô cũng không chịu nổi cơ thể run rẩy khóc thành tiếng, đưa tay che mắt bộ dạng rất đáng thương.

Chung Tuyền cho rằng Hạ Hàm không thoải mái lập tức bế cô dậy rồi hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh lo lắng cúi người muốn xem đuôi cô, sao Hạ Hàm còn sức lực chứ, chân cũng đã tê rần bắt buộc chấp nhận tay anh kiểm tra.

“Muốn tắm rửa, khó chịu quá.” Cũng chẳng còn sức động đây ngón tay, cô há mồm cắn anh một ngụm, ánh mắt đỏ au lên án anh.

Chung Tuyền nở nụ cười lập tức bế ngang người cô đi lên phòng tắm trên lầu, trên cơ thể hai người đều không mặc gì, cơ thể trơn bóng mỡ hôi nhễ nhại, Hạ Hàm xuyên qua khe hở cánh tay anh nhìn về phía sofa.

Đây quả thực....

Quần áo nằm tán loạn nằm trên mặt đất, nơi sofa ẩm ướt một vùng, cô yên lặng nghĩ làm sao bây giờ nhỉ! Vậy sao mà giặt được đây.

Bồn tắm lớn trong phòng tắm rộng rãi mà xa hoa, đây là đáp ứng yêu cầu sửa sang lại của Chung Tuyền, rèm cửa sổ đồ dùng trong nhà từng cái một đều do Hạ Hàm chọn lựa, chỉ riêng việc này Chung Tuyền không đồng ý, nói phải đổi thành bồn tắm siêu lớn, khi đó nói lý do là vóc người anh cao bồn tắm quá nhỏ sẽ không thoải mái.

Phòng tắm nóng hôi hổi, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng gần hai năm cái kia của anh chưa từng được ăn no nên tất nhiên thỏa mãn, tỉnh táo lại hưng phấn.

Xong việc anh quần khăn tắm lớn cho cô gái nhỏ rồi đặt lên bệ tắm sấy tóc cho cô, Hạ Hàm dựa vào người anh để mặc anh làm việc. Trờ về đến giường lại không để cô mặc gì cả, ngay cả khăn tắm cũng không quấn cho cô, kéo cô ôm vào trong ngực nhìn cô ngủ say sưa.

Phòng ngủ chính tất nhiên là do cô sắp xếp, khắp nơi đều ấm áp ngọt ngào, vốn tưởng rằng bản thân mình không chịu nổi sắc màu ẩn dụ nhẹ bao quanh phòng như vậy, nhưng bây giờ xem ra rất thích vô cùng. Anh ôm bầu vật mất mà tìm lại được, như là có được toàn bộ thế giới.

Thời gian 32 năm phiêu bạt cuối cùng cũng ổn định, vốn tưởng rằng bản thân không có thói quen trải qua cuộc sống an nhàn thoải mái, có thể khi gặp cô không giống với cảnh tượng như vậy, cuộc sống liếc mắt một cái đi tới già ai nói anh không thích.

Sáng sớm tỉnh dậy trong lòng chồng mình, là giấc mộng từ thời thiếu nữ của cô.

Hạ Hàm lặng lẽ mở mắt chọt nờ nụ cười, một đêm không mộng mị thật sự rất thỏa mãn.

Trong thư phòng sáng rực lại cổ xưa của nhà họ Chung, bé trai thân hình cao ngất mà ngay ngắn chân trần lần lượt giẫm lên sàn bộ dạng như người lớn, bàn tay nhỏ mềm mại cầm lấy chiếc bút lông thô to bằng cánh tay cậu bé, vẽ mặt tuần tú lại non nót, chăm chú nghiêm túc luyện chữ.

Dưới lầu kệt một tiếng.

Khóe miệng Chung Thần cong lên, lập tức buông bút lông trong tay nhanh nhẹn nhảy xuống ghế dựa bằng dây mây, vui sướng chạy xuống lầu đón Hạ Hàm.

“Hàm Hàm” Chung Thần nhào vào lòng Hạ Hàm kiễng chân lên muốn ôm.

Hạ Hàm thả túi xách ôm lấy con trai, vui vẻ hôn rồi lại hôn, cậu bé thẹn thùng nhưng lại rất hưởng thụ, lông mi dài dãn lên mẹ mình.

Chung Thần nhìn về phía Chung Tuyền đang sai bước từ sân đi vào, thấp giọng nói khẽ bên tai Hạ Hàm: “Ba ông ấy rất nhớ mẹ.”

Hôn lễ của Thanh Phong làm thế nào cô cũng phải có mặt, nhưng trong đội của Chung Tuyền thật sự quá bận, không còn cách nào chỉ có thể để mình Hạ Hàm tham dự, hôm nay mới trở về.

Chung Thần thấy ba đi tới nhắm chặt mắt càng ôm chặt Hạ Hàm gọi một tiếng ba.

Nữ chủ nhân vừa trở về, nhà họ Chung rất tung tăng tung bừng nhộn nhịp, Chung Thần giống như cái đuôi nhỏ dính sau mông Hạ Hàm

Con trai dính nhất là Hạ Hàm, Chung Tuyền cười nhìn thoáng qua, đưa tay chèn lên eo Chung Thần khiêng lên vai, nói với con trai: “Cho con một số mô hình khẩu súng máy, thích không?”

Chung Thần bĩu môi không mấy hứng thú, “Cảm ơn ba.” Nhưng vẫn không thấy ba thả cậu xuống dưới, bị nâng lên cao như vậy cậu nhỏ bắt đầu có chút sợ hãi, ôm chặt cổ Chung Tuyền nhắm mắt không dám nhìn xuống, “Ba, đặt con xuống dưới, con muốn mẹ.”

Từ nhỏ Chung Thần đã luôn gọi “Hàm Hàm” “Hàm Hàm,” lúc kêu mẹ rõ ràng cho thấy đang gặp chuyện lớn, ba nâng cậu cao như vậy khiến cậu sợ tới mức rất muốn tè ra quần.

Hai ba con âm ỉ bên này rất nhanh truyền tới tai Hạ Hàm, cô vội vội vàng vàng xuống lầu thì thấy con trai bị Chung Tuyền dọa sợ tới mức ánh mắt cũng không dám mở to.

Cô vỗ vào Chung Tuyền nghiêm mặt nói: “Mau thả Thần Thần xuống, anh dọa nó rồi.”

Chung Thần vừa nghe tiếng mẹ lập tức mở to ánh mắt xinh đẹp, đầy năn nỉ, “Mẹ, còn muốn mẹ ôm”

Suy cho cùng cũng chỉ là đứa trẻ chưa tới ba tuổi, dù tuần tú bình tĩnh thế nào thì cũng vẫn chỉ là đứa bé.

Hạ Hàm đã yêu cầu sao anh lại không làm được chứ, chỉ đành đưa con trai cho Hạ Hàm. Chung Thần vừa lọt vào vào lòng mẹ lập tức giống như con lười (1 loài động vật) dính chặt trên người Hạ Hàm, ngón tay cuốn mái tóc dài của Hạ Hàm, nhìn ba cười không ngừng. Lại còn vurun bàn tay nhỏ bé lôi kéo vạt áo sơ mi của ba.

Vài ngày rồi Chung Thần không gặp Hạ Hàm, cậu nhớ vô cùng, buổi tối Hạ Hàm tắm cho cậu xong tiểu gia hỏa đặc biệt hiểu chuyện, còn tự mình mặc đồ ngủ. Mặc dù có chút tốn công, khuy áo đều buộc rồi tung lộn xộn khiến Hạ Hàm cười mãi không ngừng. Cô ôm con ngồi trên giường, một lần nữa cời cúc áo cài lại cho cậu. Tất cả đều dọn dẹp xong Chung Thần còn dựa vào trên giường lớn của ba mẹ không muốn đi, bàn tay nhỏ bé kéo góc váy của Hạ Hàm, xấu hổ hít vào thở ra nói: “Mẹ, hôm nay con có thể ngủ với mẹ được không?”

Cô cười khẽ, mặc dù người làm mẹ này không hề có nguyên tắc nhưng vẫn nói với Chung Thần: “Vậy còn ba con làm sao bây giờ?”

Chung Thần nghĩ một lát, mỗi ngày có 24 giờ, tính ra thì quả thật thời gian mẹ theo bên cạnh cậu tương đối nhiều. Mặc dù mỗi ngày ba mẹ có thể ngủ cùng nhau nhưng ngủ thì không thể nói chuyện với mẹ, cậu mở to đôi mắt sáng như ban ngày... Ừm, vẫn là ba tương đối chịu thiệt.

Ba đáng thương như vậy, thôi quên đi, vẫn nên để ba và mẹ ngủ cùng nhau.

“Vậy mẹ hôn con đi, tự con ngủ.”

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52:

Edit: Ngọc Hân

Chung Tuyền vừa từ phòng tắm đi ra, Thần Thần liền từ trên giường lớn bật xuống dưới, giọng trẻ con non nớt trong trẻo vang lên, “Ba, ngủ ngon.”

Anh lau tóc gạt đầu, cúi người bế con trai mình đưa vào phòng nhỏ của cậu. Chung Tuyền đắp xong chăn cho con trai, nâng tay chuẩn bị tắt đèn ngủ lại không đầu không cuối hồi một câu.

“Chung Thần, sao con lại đánh mẹ con như vậy hả?” Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cậu, độ ấm trong lòng bàn tay truyền cho nhau.

“Ba cũng thật là.” Thần Thần trả lời rất tự nhiên, cậu cười kéo ngón trỏ của ba, còn nói thêm: “Ba nhanh ngủ đi.”

Anh nghe vậy cũng cười đứng thẳng lên rồi đi. Vào phòng ngủ chính nâng mắt lên liền nhìn thấy Hạ Hàm đang thay áo ngủ, một đoạn eo nhỏ mảnh trắng nõn non mềm khiến trong lòng anh ngứa ngáy, muốn cắn một ngụm. Anh lập tức đi lên bàn tay to mờ ám nhéo eo nhỏ của cô, cọ vào cổ êm ái thơm mát của cô, “Bà xã, anh không thích con trai.”

Hạ Hàm liều mạng kéo áo ngủ của mình lên, bỏ tay anh ra khỏi eo, ôm ở dấn anh lại gần giường, giọng mềm dịu áp úng, “Vậy anh thích cái gì?”

Đây là ngây thơ quý, con trai của mình mà cũng phải ghen.

“Anh yêu em.” Nói xong liền cắn một ngụm lên ngực cô, tất nhiên Hạ Hàm không mặc nội y, bị anh cắn như vậy nhanh chóng mẫn cảm đến đòi mạng.

Sau khi sinh Thần Thần cơ thể cô rất đẹp, hoàn toàn coi bỏ về yêu kiều xấu hổ trẻ con non nớt, thân thể no đủ chia đều khiến anh không thể buông tay. Suy nghĩ một chút chợt nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Khi đó cô bé này chắc tầm mười hai tuổi, trắng trẻo trẻ con đi theo phía sau Hạ Cận. Khi đó anh cũng là tên mao đầu tiêu tử (Ý nghịch ngợm), dụ dỗ lừa gạt cô gọi anh là chú, không nghĩ tới cô bé thế mà dễ lừa như vậy, rất chân thực nhếch miệng gọi anh “Chú.” Nhưng hôm nay cô gái bé nhỏ gọi anh bằng “Chú” đã gả cho anh, đã sinh đứa nhỏ cho anh.

Anh thật sự rất thỏa mãn, cuộc sống từng cầu thả phóng túng không kiểm chế được rốt cuộc vì cô mà có chốn trở về. Ở trước mặt cô về điểm vẫn lấy làm kiều ngạo trong cuộc đời của anh hoàn toàn không đáng nhắc tới. Có đôi khi thế mà lại lo lắng thời gian già đi nhanh quá, còn cô vẫn cứ yêu kiều tươi xinh như trước. Nhưng năm tháng bỏ lỡ giữa bọn họ lại khiến anh lo lắng tự ti.

Bây giờ em giỏi như vậy, dạy dỗ Thần Thần hiểu chuyện lễ phép, điều chỉnh cuộc sống cô cùng hài hòa, cảm giác cô gái nhỏ trong lòng bàn tay anh từng chút từng chút nở rộ... Anh thật sự rất yêu em, tình cảm trong lòng nghiêng ngả chao đảo giống như lúc ban đầu. Nói thẳng ra thì sự em không thích, không dám nói ra miệng, nhưng những lời nói khiến người ta cảm thấy tình yêu xác thật tâm thường lại hoàn toàn có thể chân thật thể hiện tình cảm của anh đối với em. Chân tay luống cuống vốn rất muốn chăm sóc tốt cho em lại phát hiện ngôi nhà này ngược lại là em chăm sóc rất nhiều.

....

“Em cũng yêu anh.” Hạ Hàm nghe anh nói xong non nớt trả lời anh.

Chung Tuyền vừa nghe đến đây tinh thần chợt tỉnh táo lại, bức hời cô gái trong ngực, “Rốt cuộc là bắt đầu thích anh từ lúc nào. Hà?”

Âm cuối của anh nhếch lên khiến Hạ Hàm không giữ vững người, lập tức ép sát vào lòng anh, ngón tay tay non mềm nhỏ mảnh vẽ các vòng tròn lên ngực anh, mở mấy nút áo rồi hôn lên ngực anh.

“Kỳ nghỉ hè năm ấy anh đón em trở về, ở trung tâm quảng trường gặp phải bọn buôn người, em nhìn thấy bộ dạng anh bắt bọn buôn người thì cảm thấy rất thích... Ừm, khi đó liền cảm thấy lớn lên muốn gả cho anh.” Cô nói xong đỏ mặt, nín chặt bờ vai anh đè anh ra, cơ thể nhỏ bé nằm trên người anh, có chút hối hận vì đã nói ra chuyện cũ lâu năm cho anh biết.

Có cô gái nào mười lăm mười sáu tuổi không thích người đàn ông anh hùng quyết đoán, gặp trường hợp vậy bất kích liệt như vậy, chém giết vật lộn khoáng cách gần như vậy, tất cả động tác đều sát phạt quả quyết, tràn đầy khuôn mặt đều là kiên cường chính nghĩa, đối lại là ai cũng sẽ động lòng.

Trong lòng Chung Tuyền cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn vì năm ấy cô nhìn thấy chính là anh... Với cả trong đội Hạ Cận đều chỉ có một màu sắc bộ đội đặc chủng, nếu Hạ Hàm sớm gặp được một người trong đó, cá tính của cô lại thành thật nhớ bạn cũ như vậy, thì nên làm cái gì bây giờ! Nếu lần đầu tiên nhìn thấy không phải anh thì cho dù sau đó anh “Tình thâm không phụ” đoán chừng cũng rất khó theo đuổi cô.

Đời người lâu dài hay thay đổi như vậy, có ai có thể kiên định từ buổi ban đầu, đời đời chỉ duy nhất một lần, chỉ có cô, từ bắt đầu đến hiện tại.

Chung Tuyền xoay người đè cô lại, dùng môi phác họa làn môi cô, cứng rắn ép cô nhận lời: “Thích anh mãi mãi được không, cho dù anh biến thành già

nua cũng dừng ghét bỏ anh.”

Anh nói như vậy khiến cô rất đau lòng. Hạ Hàm nâng khuôn mặt anh, nhẹ nhàng gạt đầu, còn bổ sung thêm, “Anh rõ là... Càng lúc càng giống như đứa trẻ.”

“Vậy em thích anh hay là Thần Thần?”

.....

Hạ Hàm không muốn trả lời vấn đề ngây thơ đến không có trình độ như vậy, cô đẩy anh ra trong ánh mắt hiện lên vẻ gian xảo, lật chuyển người cười trên thân anh, cõng bỏ đồ ngủ của mình nâng eo lên đặt vào chỗ đã sưng trướng của anh rồi ngồi xuống. “Anh cảm thấy em thích ai?”

Nói xong còn xoay eo nhỏ nắm bàn tay to của anh để anh nắm chặt một bên đóa hoa mềm mại.

Đầu Chung Tuyền chột vồ tung, dưới người gần như lập tức trướng lên một vòng.

Không biết hôn lễ của Thanh Phong cô học được cái gì, chẳng lẽ là cho cô xem băng video?

Điều này cũng chỉ thoáng vụt qua suy nghĩ vốn không có nhiều thời gian nghĩ tới, anh lập tức nâng cao eo cô tiến thẳng vào trong.

“Anh chậm một chút...” Hạ Hàm nâng mông không dám ngồi xuống đột ngột chỉ có thể nuốt từng tý một. Đến nửa đêm cô liền chống đầu gối ngồi xuống, di chuyển từng chút, cười hi hi nắm tay anh rên khe khẽ hưởng thụ. Cô cọ sát từng tý một như vậy đối với anh mà nói quả thực chỉ là thuốc nhét kẻ răng, nhưng cô chủ động thể Chung Tuyền cũng đành chịu cô.

Chờ khi cô mềm nhũn thành một vũng nước xuân, còn không để mặc anh muốn làm gì thì làm sao.

Cô chỉ lo cho mình ăn no, ngậm miệng cắn của anh run rẩy, nơi đó di chuyển đâm vào rút ra xoắn vặn nhanh có quy luật, chịu đựng qua trận kia, bàn tay nhỏ bé cầm vật của anh ra than thở trên người anh, “Em xong rồi, chúng ta đi ngủ.”

Chung Tuyền nghe xong đầu lông mày nhú lại, tay to vỗ vào trên mông cô lập tức phát ra tiếng kêu trong trẻo, “Sao em có lòng dạ độc ác thế hả!”

Anh giữ chặt cầm cô để cô nhìn chỗ thẳng đứng không cong xuống được kia.

Hạ Hàm nhú mày, tràn đầy trên mặt là sắc màu đỏ hồng hơi thở gấp gấp chưa ổn định, giọng quyến rũ đầy nước, “Dùng cái này, được không?” Cô nâng tay cho anh nhìn.

“Dùng cái này.” Anh cắn cánh môi cô, ngón cái xẹt qua làn môi no đủ mềm mại xinh đẹp, đầy đủ ý vị sâu xa.

Cô lập tức lắc đầu, như vậy... Miệng chưa lắm! Nhưng cô lại sợ anh cứng rắn làm tới, yên ắng trườn qua bên này, nâng mông lên chậm rãi nuốt anh vào.

Bị nóng bỏng vây quanh khiến anh lập tức vô cùng mãn cảm, ngay tức thì thẳng thắt lưng đâm cô vài cái.

Hạ Hàm lên tiếng nức nở, chịu đựng sự thẳng tới thẳng lui va chạm của anh, giọng vỡ vụn tràn đầy trong phòng, sau mông cô đã bị thất lực anh hung hăng đánh phạt nổi lên màu hồng.

Về chuyện này, anh hung hăng mạnh mẽ ‘đã hình thành thì không thay đổi’, mỗi khi đều ép buộc cô khóc ngất đi. Nhưng anh chính là thích cô khóc, thân thể trơn nhẵn sáng bóng tán ra hương vị dụ dỗ người khác, thừa nhận sự điên loạn mà anh mang tới, cơ thể bất lực và uất ức bị anh giữ lấy, ánh mắt xinh đẹp ẩm ướt, chẳng phải nói có bao nhiêu xinh đẹp.

Anh nhanh mà độc ác, dưới thân như bùn nhão, “Bóp bóp bóp” tiếng vang rõ ràng kiều diễm, rốt cuộc cô không chịu nổi chảy nước mắt xin anh chậm một chút, xin anh đừng đâm sâu như vậy...

Thân thể cường tráng của Chung Tuyền đầy một tầng mồ hôi, bụng nhỏ cứng rắn như sắt, trong con co thất dụ dỗ của cô rốt cuộc đâm mấy chục cái rồi xuất ra ngoài.

Hạ Hàm được anh ôm, cảm giác dưới thân dính bản một mảng, cùng lúc cơ thể run rẩy, một dòng chất lỏng màu trắng chậm rãi chảy xuống dính ở chỗ hai người kết hợp với nhau.

Chung Tuyền nhẹ nhàng niềm vui tràn trề nhưng người trong lòng mệt mỏi muốn chết rồi, ngay cả nơi đó rồi tỉnh rồi mà một mùi cũng không kịp phản nản, cứ thế nhắm mắt lại muốn ngủ.

“Hàm Hàm, trước tiên đừng ngủ.” Tinh dục qua đi giọng càng thêm gọi cảm, trầm thấp mà có lực.

Cô mệt thật sự mắt mở không ra, hơn nữa chỗ đó cũng không thoải mái, tê tê như sưng lên. Cô dùng hết sức lực toàn thân nheo anh một cái, làm nũng oán trách, “Rất khó chịu.”

Dù sao mai cũng là chủ nhật, Thần Thần không đi nhà trẻ, hai người lăn qua lăn lại càng muộn. Lúc trong phòng tắt đi ra ngoài cô cũng dần dễ chịu hơn,

chẳng qua cứ động một chút là cả người đau mỗi.

Rạng sáng bầu trời càng thêm tĩnh mịch khôn cùng, Chung Tuyền ôm vai người trong ngực, cuối cùng nấn nỉ, “Bà xã, sinh cho anh một bé gái đi.”

Giỏi giống em, ngoan như vậy, lại xinh đẹp như vậy, nhìn bé lớn lên từng chút một, giống như đang nhìn em lớn lên vậy.

Do hai chúng ta bảo vệ che chở đầy đủ không có sự chia lìa, lại càng không có sự phản bội thiếu sót, bé sẽ có sự nuông chiều tốt nhất trên đời này.

Cũng không biết cuối cùng Hạ Hàm có nghe thấy hay không, chỉ nhàn nhạt “Ừm” một tiếng rồi uể oải một mõi ru rú trong ngực anh ngủ vùi.

Sáng sớm hôm sau đã có “Tiểu tam” tới tìm mẹ, hôm nay Chung Thần không phải đi nhà trẻ, cậu dậy từ sớm thấy ba đang bận rộn ở phòng bếp hưng phấn chạy tới chào hỏi ba buổi sáng.

Hôm nay tinh thần ba sáng khoái thoát nhìn không giống ngày thường, trong lòng Thần Thần nghi hoặc, trạng thái này giống cậu khi được ăn no.

“Ba, con đi gọi Hàm Hàm rời giường.” Chàng trai nhỏ ôm chân ba, ngẩng đầu lên hỏi ba mình.

Chung Tuyền gật đầu.

Chung Thần lập tức chạy lên lầu, bước chân giẫm trên đất phát ra tiếng “Thùng thùng thùng” vô cùng lớn.

Thò đầu nhìn vào thấy mẹ đang ngủ, cậu lập tức bò lên giường. Chung Thần còn đang mặc áo ngủ đương nhiên không ngại ngủ thêm cùng mẹ một lát, cậu xốc chân lên chui vào ngực mẹ.

Bàn tay nhỏ bé sờ soạng người mẹ trong chăn, im lặng cong sát người vào lòng mẹ, có thể có cảm giác trơn bóng ấm áp khiến cậu vô cùng thoải mái, Chung Thần bỗng ôm lấy Hạ Hàm, kề sát vào trước ngực cô.

Nhưng đầu vừa kề vào ngực mẹ cậu bé vừa thẹn vừa đỏ mặt nhưng lại muốn cứ tiếp tục dán sát vào mẹ như vậy, ngực nhỏ hơn trong trí nhớ của cậu khiến Chung Thần bỗng đỏ mặt, nhưng vẫn dựa vào người mẹ chẳng hề muốn buông ra.

Hạ Hàm bị cậu đùn đẩy tỉnh dậy, còn tưởng là Chung Tuyền tỉnh dậy lại đang bắt nạt cô, cô không kiên nhẫn mở to mắt nhưng nhìn thấy lại là Thần Thần.

Tiểu gia hóa mặt đỏ hồng nhưng tay nhỏ bé vẫn đề trên ngực cô như cũ, thấy mẹ tỉnh cậu cũng không thẹn thà ra, ngược lại ngây thơ không biết gì hỏi: “Mẹ, sao mẹ ngủ không mặc quần áo?”

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 53:

Edit: Ngọc Hân

Sáng sớm tốt đẹp như vậy, giọng trẻ con non mềm hỏi quả thật khiến Hạ Hàm xấu hổ đến muốn chui xuống đất. Cô kéo chăn che bớt dấu vết ái muội trên cổ và bờ vai, giọng thấp như muỗi kêu, “Thần Thần, đề mẹ mặc quần áo trước đã được không?”

Chung Thần cười lập tức gật đầu đồng ý, “Được!” tiểu gia hóa hôn lên gò má mẹ lần nữa rồi mới đi xuống giường.

Hạ Hàm di chuyển eo đi vào phòng tắm, trước gương mờ sương nhìn thấy trước ngực hoàn toàn là dấu vết màu hồng đêm hôm qua anh để lại, cô gơ tay chụp lên chỗ đó khoe miệng cong lên nở nụ cười.

Thần Thần ăn cơm thật khiến người lớn đau đầu, mỗi một lần dỗ mới bằng lòng ăn được một chút, chỉ có trước mặt ba cậu thì cậu mới ăn hết một chén cơm nhỏ. Sáng sớm có ba cậu ở đây nên Hạ Hàm không lo lắng.

Hôm nay Hạ Hàm rất nhàm chán ngồi trên ghế sofa lướt Weibo, đột nhiên có một tin tức nhảy lên là cô nhóc béo Mạnh Mạnh nhà Diệp Doãn Nhi. Mạnh Mạnh dựa vào trên người Giang Dục Lỗi, tay mập mạp cấu chặt mặt Giang Dục Lỗi cười sáng rỡ đáng yêu.

Thần Thần nửa nép trong ngực cô đọc sách, không biết chữ thì hỏi Hạ Hàm, ngón tay nhỏ chỉ một chữ trong đó rồi gọi một tiếng “Hàm Hàm.”

Nhưng mà mẹ không thèm để ý đến cậu từ nãy giờ, lòng mày xinh đẹp của Thần Thần nhú lại, ngồi thẳng xem mẹ đang làm gì.

Chung Thần nhìn thấy liền lấy ngón tay chọc vào mặt Giang Duyệt Manh trong màn hình di động, “Manh Manh mập mập rất xinh đẹp.”

Cô nghe xong cười cười, ngón tay vừa động vào gửi nguyên câu nói vừa rồi cho Diệp Doãn Nhi.

Bên kia Diệp Doãn Nhi nhanh chóng nhận được lời bình luận của Hạ Hàm không nhận được cứ cười mãi, cô quay đầu thấy Giang Duyệt Manh đang chơi đùa ngoài cửa sổ liền gọi con gái vào đây.

Giang Duyệt Manh rất nghe lời mẹ, mặc váy công chúa màu hồng nhào vào lòng mẹ, còn lớn tiếng gọi, “Mẹ tìm con làm gì ạ?”

Diệp Doãn Nhi nheo khuôn mặt mềm mại của con gái, ôm bé vào lòng mở tin nhắn để Manh Manh nói chuyện với Thần Thần.

Giang Duyệt Manh chơi nhiều tính tình kém hẳn, lớn tiếng nói vào di động, “Thần Thần, tớ là Giang Duyệt Manh.” Hai đứa cùng lóp trong nhà trẻ, thường xuyên chơi đùa với nhau.

Hạ Hàm cầm điện thoại đưa cho Thần Thần nghe, không nghĩ tới chàng trai nhỏ nghe thấy giọng nói của Manh Manh thế mà lại đỏ mặt thẹn thùng.

“Mẹ, Thần Thần thích con, cậu ấy nói lớn lên muốn lấy con về nhà.” Giang Duyệt Manh đứng chân Diệp Doãn Nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt vô cùng kiêu ngạo nói.

“Con bú rỗng bụng lại tham ăn, Thần Thần mới không thèm thích!” Diệp Doãn Nhi bồng con gái ôm vào ngực, chọc lét Giang Duyệt Manh.

Giang Duyệt Manh bị mẹ đùa kêu oa oa hu hu, còn lớn tiếng nói: “Ba, cứu mạng!”

Giang Dục Lỗi từ trong thư phòng đi ra, con gái bảo bối đang cầu cứu anh, lập tức xuống lầu khiêng Giang Duyệt Manh trên vai, cô gáo nhỏ từ bé đã rất hiếu động, xoay người vài cái đã cười lên cổ Giang Dục Lỗi.

Còn dấu cái miệng nhỏ nhắn tố cáo với ba: “Mẹ nói con bú rỗng bụng tham ăn, con không vui.” Nói xong liền ôm cổ Giang Dục Lỗi, ra sức hôn lên gò má Giang Dục Lỗi.

Từ trước đến nay Giang Dục Lỗi đối xử với con gái không hề có nguyên tắc, hận không thể dâng tất cả tốt đẹp trên đời này cho bé, ngay cả một câu nói nặng cũng không nói được, cho dù Manh Manh bú rỗng bụng tùy hứng. Cho nên trách nhiệm lớn lao dạy dỗ Manh Manh từ trước đến giờ đều do Diệp Doãn Nhi phụ trách.

Anh nhú mày nhìn bà xã đại nhân, nói “Lại gặp rắc rối sao?”

Diệp Doãn Nhi còn chưa mở miệng chột nghe Manh Manh ghé vào lỗ tai anh nói to: “Không có, ba đáng ghét!”

Hôm nay nhà trẻ thi cắt giấy, cô bé cắt giấy vừa nhanh lại nhỏ, sao ba có thể nói bé gặp rắc rối chứ!

Giang Duyệt Manh tức giận dứt khoát nắm cúc áo trong màu trắng của ba, túm không xong liền cắn, dùng trán đập một lần lại một lần vào ngực Giang Dục Lỗi.

Diệp Doãn Nhi lôi kéo Giang Dục Lỗi bảo anh ngồi xuống, nhìn thấy bộ dạng của Giang Duyệt Manh không nhận được hôn một cái, sau đó nói với Giang Dục Lỗi, “Làm sao bây giờ, nó còn nhỏ vậy đã có con trai sốt ruột muốn kết hôn rồi.”

Giang Dục Lỗi lạnh nhạt gạt đầu, nói, “Điểm này rất giống em.”

Diệp Doãn Nhi hơi giật mình, chột hung hăng nheo mắt bên hông Giang Dục Lỗi.

Manh Manh bị ép giữa ba và mẹ vô cùng vui vẻ.

Phòng khách ấm áp nhà họ Chung, cậu bé bỏ nhào vào lòng mẹ, nâng ánh mắt trong suốt sáng ngời, thật vất vả mới nói: “Mẹ, có thể làm phiền mẹ một việc không?”

“Ừ, chuyện gì?” Hạ Hàm sờ mái tóc ngắn mềm mại của con trai.

“Con rất thích một bé gái giống như Manh Manh, mẹ có thể sinh em gái giống như cô ấy không?” Có em gái, mỗi ngày có thể chơi cùng bé, nghĩ như vậy Chung thần hơi chán nản. Ở nhà trẻ Manh Manh lúc nào cũng thích chơi với Lục Viễn, rõ ràng là cậu thích Giang Duyệt Manh nhiều hơn cơ mà.

Hạ Hàm nghe xong có chút do dự, nói với Chung Thần, “Nếu như là em trai thì làm sao bây giờ?”

Về chuyện con trai hay con gái, quả thực cô không làm chủ được.

Lúc hẹn Diệp Vấn và Thanh Phong cùng đi uống trà chiều, Hạ Hàm liền nói việc này cho hai cô ấy nghe.

“Hàm Hàm, thật sự tính muốn có thêm một đứa sao?” Thanh Phong hỏi.

Cô dừng một chút, ánh mặt trời ngoài cửa sổ quán cà phê chiếu trên bàn trà trước mặt ba người, tình nghịch nhảy nhót.

“Tớ hơi phân vân, Thần Thần nó thông minh như vậy nuôi thật sự rất nhẹ nhàng, có phần muốn thêm một đứa.”

“Vậy thì muốn đi, Chung Tuyền thương cậu như vậy, cậu mà sinh con gái khiến anh ấy cao hứng lắm đấy.” Diệp Vấn cũng khuyến bảo.

“Việc này không nói chính xác được, ngộ nhờ không phải là con gái thì làm sao bây giờ.”

Thanh Phong cười như tên trộm kéo tay Hạ Hàm nói: “Hàm Hàm, cuộc sống sau hôn nhân thật thoải mái, tớ cũng muốn một chú cảnh sát thể lực tốt.”

Bị Thanh Phong nói như vậy, cô lập tức mặt đỏ có thể lấy máu được.

Nhưng Thanh Phong nói đúng là sự thật.

Buổi chiều Thanh Phong sẽ bay khỏi thành phố A nên kết thúc trà chiều liền vội vã tạm biệt Hạ Hàm và Diệp Vấn. Cùng nhau đi tiễn Thanh Phong, cuối cùng Hạ Hàm không nhịn được hỏi, “Diệp Vấn, gần đây cậu và Hoắc Bắc Trạch thế nào?”

Diệp Vấn lúc lắc mái tóc dài nhìn như thoải mái không sao cả, nhưng ngón tay mảnh khảnh mang găng tay không thể dè dặt nên run lên.

“Tớ không có khả năng ở cùng loại người như anh ta.”

Hoắc Bắc Trạch cầm tù Diệp Vấn gần hai năm, chuyện này Hạ Hàm cũng biết, nhưng Hoắc Bắc Trạch lấy thân phận mới trong thương giới trở về thành phố A theo đuổi Diệp Vấn, chuyện trong vòng lẩn quẩn truyền ra ồn ào huyên náo.

“Mẹ tớ giới thiệu cho tớ một nhân viên nhà nước, tướng mạo đạo đức tớ đều rất vừa lòng, đối xử với tớ cũng tốt, tớ... Rất hài lòng.” Cô không dám nhìn Hạ Hàm, sợ sự cô đơn không cam lòng trong đáy mắt bị bạn tốt phát hiện.

Trong mắt bạn chí thân cô luôn sống hoàn mỹ kiểu ngao, mặc dù bị cầm tù gần hai năm nhưng cô cũng có thể tự mình bình phục nhanh chóng, song sự thương cảm không cam lòng trong đáy lòng đã dần chuyển biến xấu thành khối u ác tính, cả đời này chỉ sợ không tốt lên được.

Nhưng con thịnh nộ trách phạt Hoắc Bắc Trạch cô không muốn làm, cho dù anh ta rất lăng mạn theo đuổi khiến toàn bộ thế giới chấn động cô cũng sẽ không thỏa hiệp.

Cô vẫn nhớ đêm mưa đỏ chàng trai tuấn tú trong sáng, mặc áo trong màu trắng, ít nói thận trọng, vô cùng che chở cho cô, dè dặt cẩn thận.

Đây mới là Hoắc Bắc Trạch cô yêu, sạch sẽ, đơn thuần.

Nếu sau khi ra tù anh ta làm ra làm chơi ra chơi thì tốt quá, như vậy cô có thể hăng hái tiến lên cùng với anh ta, cho dù ba mẹ hết sức ngăn cản, cô cũng sẽ không buông tay tình yêu trong sạch thuần khiết này.

“Nếu bọn cậu phát triển ổn định, chúng ta gặp mặt một lần đi.” Hạ Hàm nói.

Diệp Vấn gật đầu cũng không nói gì thêm, vừa lúc Chung Tuyền tới đón Hạ Hàm về.

Cô nhìn theo xe Chung Tuyền biến mất ở ngã tư đường có chút hâm mộ, thở ra một hơi rồi đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm mở cửa xe ngồi vào.

Chung Tuyền và Hạ Hàm về nhà đã rất muộn, hôm nay Thần Thần ở bên nhà ông bà nội, gọi điện qua mẹ Chung nói Thần Thần chơi mệt đã đi ngủ sớm. Chung Tuyền cúp máy nói với Hạ Hàm ngày mai qua đón cậu về.

“Gần đây Diệp Vấn ổn không?” Chung Tuyền hỏi cô.

“Dạ, gần đây gặp gỡ với một nhân viên nhà nước, chờ bọn họ ổn định chúng ta gặp mặt một lần.”

Chung Tuyền gật đầu.

“Chuyện Hoắc Bắc Trạch Diệp Vấn nói như thế nào?” Anh lại hỏi.

“Em hỏi nhưng Diệp Vấn không tính chấp nhận anh ta.”

Hoắc Bắc Trạch chính là đầu sỏ gây nên cảm tù Diệp Vãn gần hai năm, điểm này sớm không thể nghi ngờ, anh đã đoán được lâu rồi. Nhưng Diệp Vãn quyết định không đề cập tới sự kiện này, trong chuyện này cô có chút yếu đuối, sợ là Hoắc Bắc Trạch lại làm ầu, điều này khiến Chung Tuyền rất lo lắng. Khi Hoắc Bắc Trạch về nước anh đã phái mấy người âm thầm bảo vệ, mấy tháng rồi không có gì khác thường, nhưng đây chẳng phải là kể dài lâu gì.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Chung Tuyền dắt cô đi vào phòng khách, sau khi bắt đầu mùa đông nhiệt độ ở thành phố A chợt hạ xuống, xuống xe mới đi được vài bước đường khuôn mặt Hạ Hàm đã bị đông lạnh đỏ bừng rồi.

“Em đói bụng.” Hạ Hàm lú lú một câu.

Con người anh chợt lóe lên, lập tức nói: “Muốn ăn gì? Anh đi mua.”

Gần đây hai người làm tình anh đều không mang bao, nghĩ như vậy có phải mang thai rồi không? Thật ra anh cũng muốn một quý nghịch ngợm, nhưng Thần Thần thật sự rất ngoan, khiến người làm ba như anh không cảm giác có thành tựu. Mỗi lần nhìn thấy cô bé nhà Giang Dục Lỗi kia thì anh thích vô cùng, cô gái nhỏ gọi ba ngọt như mật, bướng bỉnh lại làm nũng, khỏi phải nói đáng yêu cỡ nào rồi.

“Muốn ăn cá nấu cải chua.” Cô nói.

“Được, ở nhà chờ anh.” Chung Tuyền hôn lên trán cô một cái rồi đứng lên cầm chìa khóa xe mặc áo khoác đi ra khỏi cửa.

Gói xong cá nấu cải chua, lái xe đi qua tiệm thuốc bán 24 giờ anh chợt nghĩ gì đó nên dừng xe lại.

Đêm khuya trong tiệm thuốc không có người, chỗ góc có một người đàn ông gấp gấp tìm tìm kiếm kiếm thật khiến người ta chú ý, Chung Tuyền ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn, rất thuận lợi tìm được vị trí sắp xếp que thử thai.

Bởi vì đồ tránh thai và que thử thai để gần nhau nên không thể không tới gần người đàn ông kia.

“Cũng tìm cái này sao?” Người đàn ông kia ném cho Chung Tuyền một hộp bao cao su, tự cho là anh hùng thấy được mưu kế. Hơn nửa đêm đàn ông đến tiệm thuốc tiện lợi, ngoại trừ thuốc tránh thai thì không phải là áo mưa ư!

Anh không nói gì, cầm hộp que thử thai đi tính tiền, cô nhân viên cửa hàng thấy một người đàn ông soái khí đẹp trai có chút quẫn, Chung Tuyền đi rồi mà nhân viên cửa hàng còn nhìn theo ra bên ngoài.

Đợi đến khi người đàn ông nọ cầm bao cao su tính tiền, cô nhân viên cửa hàng lập tức đổi sắc mặt, nói: “Quét thêm một hộp, tiện bề cho tình huống đột phát sau này.”

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 54: (Kết thúc)

Edit: Ngọc Hân

Chung Tuyền về đến nhà thì nhìn thấy vợ nhỏ đang tha thiết chờ mong anh mang cá nấu cải chua về. Ban đêm có tuyết rơi đọng lại trên tóc và vai của anh, Hạ Hàm cười xinh đẹp đi cà nhắc tới phui cho anh, người cô ấm áp thơm mát, động tác kiễng chân khiến ngực lắc lư.

Anh khó nhịn giật cổ họng, bàn tay lạnh lẽo cứng rần chui vào trong áo ngủ của cô.

Hạ Hàm sợ hãi kêu lên, nhưng anh lại càng quá đáng hơn, bàn tay chui vào váy ngủ lần sờ tới giữa mông cô. Nhiệt độ cơ thể anh được làn da mềm mại tròn bóng ủ ấm, cảm xúc của tay vô cùng thích thú.

“Không muốn ăn nữa.” Một lát sau cô ôm cổ anh nói, hình ảnh hạn chế phát triển thành như vậy, khiến cô thèm ăn chỗ nào nữa chứ. So với cá nấu cải chua, cô thích ăn ông xã hơn.

Chung Tuyền ồm ồm “Ừm” một tiếng, khó chịu nhìn lại, đưa que thử thai cho Hạ Hàm, rồi sờ bụng Hạ Hàm nói: “Gần đây em trở nên tham ăn hơn, đi xem có phải mang thai rồi không.”

Hạ Hàm nhìn chằm chằm que thử thai cắn môi dưới, từ trên người anh đi xuống chậm rãi vào phòng tắm.

Đúng vậy, gần đây cô quả thật tham ăn nhưng lại dễ dàng mệt mỏi rồi, chắc không mang thai thật chứ, nếu thật sự mang thai thì đây là cũng quá dễ dàng trúng thưởng rồi.

Từ phòng tắm đi ra liền lên giường bỏ nhào vào lòng anh, vùi đầu vào trước ngực anh làm nũng. Chung Tuyền đã đổi đồ ngủ ở trong phòng tắm khác, cuộn ôm cô vào trong lòng, môi dán lên trán cô: “Mệt thì ngủ trước đi.”

“Em còn chưa lấy cái kia ra.” Cô chỉ vào que thử thai đang trong phòng tắm.

“Ừ, anh đi lấy.” Chung Tuyền xuống giường vào phòng tắm, trong lòng cũng rất khẩn trương.

Hạ Hàm thấy anh chưa ra liền xô dép lê xuống giường theo vào phòng tắm, đưa tay ôm chặt eo Chung Tuyền nói, “Đề em nhìn xem” Cô đưa tay đoạt lấy, Hạ Hàm vừa nhìn thì bật cười, chột vút bỏ que thử thai, hai cánh tay nhỏ mảnh nhốt chặt cổ anh, nói: “Xem ra anh cố gắng chưa đủ.”

Cô gái nhỏ lại dám nghi ngờ sức chiến đấu của anh! Chung Tuyền nghe xong bật cười bế cô lên, cúi cắn lên vành tai cô, còn dọa nạt cô: “Lá gan càng lúc càng lớn rồi!” Còn lâu Hạ Hàm mới sợ anh, đưa tay nhỏ bé cời cúc áo anh, còn hôn lên cằm anh.

Anh đặt cô trên giường nhanh chóng cời hết đồ của bà xã nhỏ nhà mình, cơ thể nóng bỏng lập tức dán lên, Hạ Hàm thật sự rất lâu linh, chủ động vòng chân qua eo anh, cẳng chân non mềm càng dán sát hất lưng anh, quần quít muốn anh.

Chung Tuyền ngoan ngoãn đi vào, thông thả ung dung cho cô ăn no trước đã.

Phía trên, người đàn ông khiêu khích mạnh mẽ đâm khúc côn thịt vào cơ thể người phụ nữ phía dưới một lần lại một lần. Hạ Hàm bị anh đâm đầu óc cũng đã rối loạn, quyến rũ thành một vùng nước xuân, rên ngậm nga trong lòng anh.

Năm trước Hạ Hàm đạt được mong ước là có thai, lúc đi bệnh viện kiểm tra cũng dẫn theo cả Thần Thần, Thần Thần vô cùng cao hứng, nắm tay mẹ làm thế nào cũng không chịu buông ra, còn luôn hỏi: “Khi nào thì em gái ra ngoài?”

“Còn sớm.” Hạ Hàm ngồi xồm xuống sờ trán Thần Thần, tiểu gia hỏa lập tức chu mỏ tha thiết nhìn bụng mẹ.

“Được rồi, còn phải đợi em gái lâu lắm đấy.” Chung Tuyền cầm tờ giấy xét nghiệm đi ra, ôm con đứng lên.

Thật ra bộ dạng Thần Thần còn nhỏ mà thành thạo quả thực rất giống anh hồi nhỏ.

Sau khi Hạ Hàm mang thai hai người đàn ông trong nhà đều chăm sóc rất cẩn thận, từ khi cô mang thai tới nay Chung Tuyền cố gắng hạn chế thời gian tăng ca trong đội.

Lúc sáu tháng bụng Hạ Hàm đã lớn hơn, người cũng tăng thêm không ít thịt, mặt tròn vo như trái táo. Thật ra Chung Tuyền vẫn thích cô mập hơn một chút, thịt mũm mĩm sờ vào rất có cảm xúc.

Mấy ngày nay Hạ Hàm bị cảm nhẹ, vì không thể uống thuốc nên mãi chưa khỏe lại, nhìn thấy mẹ không thoải mái, Thần Thần ngay cả nhà trẻ cũng không muốn đi, Chung Tuyền cũng xin nghỉ phép trong đội về nhà chăm sóc Hạ Hàm. leequydon

Sáng sớm Thần Thần vô cùng ngoan ngoãn tự mình rời khỏi giường, mặc quần áo xong sau đó chạy đến phòng ba mẹ. Cậu nhìn thấy bộ dạng không thoải mái của mẹ nằm trên giường thì rất đau lòng, cậu trèo lên giường ru rú bên cạnh Hạ Hàm, giọng vo ve gọi, “Hàm Hàm”

“Hôm nay con không đi nhà trẻ được không? Con lo cho mẹ.” Thần Thần nói.

“Ba con ở nhà mà.” Hạ Hàm nói với con trai.

Ánh mắt chung Thần đen như mực, nghĩ một lát: Nếu có ba ở nhà chăm sóc mẹ thì rất yên tâm rồi.

Còn một lát nữa mới tới thời gian đi nhà trẻ, Chung Thần liền xốc chân lên nằm vào trong chăn cùng Hạ Hàm, bàn tay nhỏ bé sờ bụng Hạ Hàm, giọng trẻ con hồn nhiên hỏi: “Mẹ khó chịu vậy cục cưng trong bụng có phải cũng sẽ khó chịu không?”

Lúc này Chung Tuyền từ phòng tắm đi ra ngồi trên giường nắm tay Hạ Hàm, trả lời con trai: “Sẽ không, Chung Thần, nhanh xuống ăn sáng lát nữa ba đưa con đi nhà trẻ.”

Chung Thần nghe xong ịu xịu, vùi đầu vào người mẹ ôm mẹ, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy Hạ Hàm.

Thật ra cô cũng không khó chịu gì nhiều, ngoại trừ hơi đau đầu mà thôi, thể mà hai người đàn ông trong nhà một người không đi làm, một người không muốn đi nhà trẻ. Hạ Hàm nhìn thời gian gần tới giờ, đẩy hai người đàn ông đang dựa vào cô, thúc giục Chung Tuyền nhanh đưa Thần Thần đi nhà trẻ.

Tiểu gia hỏa không tình nguyện bị ba đưa đi nhà trẻ, lúc anh về Hạ Hàm đã rời giường, Chung Tuyền lo cho cô nên khi xuống xe ngay cả chìa khóa cũng không kịp lấy ra.

“Đờ hơn chút nào chưa?” Anh cúi đầu hỏi.

“Dạ, đờ hơn rồi.” Hạ Hàm cười với anh, cầm tay anh sờ lên bụng mình nói: “Anh mau về đội đi, một mình em ở nhà hoàn toàn không có vấn đề.”

“Không đi.” Chung Tuyền gọn gàng linh hoạt nói, còn hỏi cô muốn ăn gì.

“Cảm vật mà thôi, các anh lại tưởng thật.” Hạ Hàm ngẩng mặt, vì trời nóng nên trán có một tầng mồ hôi mỏng.

“Khi trên xe Chung Thần giao cho anh phải chăm sóc tốt cho em.”

Nghĩ tới con trai mình Hạ Hàm cười khê, thầm nghĩ đứa bé trong bụng này nhất định phải nghịch ngợm càn quấy một chút mới hay.

Ngày đầu tháng chín, Hạ Hàm thuận lợi sinh ở bệnh viện, đã đồng ý với Chung Thần ngày mẹ sinh cục cưng nhất định cậu không cần phải đi nhà trẻ, ba mẹ hai bên và hai người đàn ông trong nhà đều chờ trong bệnh viện.

Mặc dù Chung Tuyền bình tĩnh hơn lần đầu, nhưng đứng trước cửa phòng sinh vẫn khẩn trương lòng bàn tay đầy mồ hôi, không biết qua bao lâu y tá đi ra nói với Chung Tuyền, “Là một bé trai.”

Chung Tuyền sững sốt, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười.

Nghĩ đến là con trai lại nhìn con lớn lên bên cạnh mình trong lòng anh tự giấu một cái, xem ra số anh không có con gái rồi.

Mẹ Chung vô cùng cao hứng ôm cháu trai gọi Thần Thần đi tới dịu dàng nói: “Thần Thần, mau xem em trai nè, sau này con chính là anh trai rồi.”

Chung Thần giương đầu sững sờ nhìn đứa bé trong lòng bà nội, bỗng chốc cậu bé vọt đứng lên tay nhỏ bé dè dặt cẩn thận kéo tấm khăn vây quanh em bé, khi thấy em bé có thứ y đúc cậu thì vẻ mặt như đưa đám, nói: “Con không thích.”

Mẹ Chung không rõ chân tướng ngay ngắn cả người, nhưng cũng không quản nhiều như vậy, quăn chặt cho em bé xong chờ Hạ Hàm tỉnh lại cho bé bú sữa.

Chung Thần từ chỗ bà nội đi ra lập tức đi tìm ba cậu, phòng bệnh của mẹ ngay tại góc rẽ, vòng qua phòng bệnh là một gian phòng khách, cậu bé chạy tới lập tức nhào vào lòng Chung Tuyền, ánh mắt hồng hồng vừa nhìn liền biết đã khóc. Chung Tuyền ôm con trai đứng lên, sợ quấy rầy Hạ Hàm nên ôm Chung Thần ra khỏi phòng bệnh vào phòng khách, hỏi “Làm sao vậy?”

Sao tiểu gia hoa đi qua chỗ bà nội một chuyến nhìn em bé liền trở thành bộ dạng thương tâm như thế này.

“Ba, con muốn có em gái.” Nói xong liền nằm trên đầu vai ba, vừa kéo vừa khóc.

Chung Tuyền cười nhẹ khẽ vuốt lưng con trai, khuyên giải an ủi: “Chung Thần, sau này con phải giúp ba mẹ chăm sóc em, dạy em đá cầu, dạy em trượt ván, em còn gọi con bằng anh trai, những thứ này đều là việc con phải làm.”

“Chẳng lẽ không muốn sao?” Chung Tuyền hỏi con trai.

Chung Thần suy nghĩ một lát, khóc nghẹn ngào nói: “Con đồng ý.”

Nói xong vẫn không cam lòng, nhưng anh hùng nhỏ hiếm có khi khóc thút thít trước mặt ba có chút không nhịn được đồ mặt, thẹn thùng từ người ba lao xuống đi tới bên giường nhìn mẹ.

Hạ Hàm đã tỉnh từ sáng sớm, vì bị thiếu máu sắc mặt không tốt lắm.

Chung Tuyền vuốt ve trán cô, môi giật giật nói: “Có đau hay không?”

Hạ Hàm nắm lấy bàn tay của anh, lập tức chảy nước mắt.

“Đau quá, đau chết mất.”

Anh nhanh chóng đau lòng, người vợ có khuôn mặt nhỏ nhắn mà anh yêu nhất bị đau đến tái nhợt, trái tim anh như bị thép đâm vào, lời nói nghẹn ở cổ họng, anh nuốt xuống cúi người hôn lên tóc đầy mồ hôi của cô.

Thần Thần thấy mẹ đã tỉnh liền chạy tới nắm lấy tay Hạ Hàm, đôi mắt ngọc trai nhỏ nhắn nhìn chăm chăm cô rồi gọi một tiếng “Hàm Hàm”

Vừa rồi ba đã bảo với cậu sau này cậu là anh trai, trách nhiệm chăm sóc em trai nghe qua rất quan trọng, tiểu gia hỏa rất nhanh đã nghĩ thông suốt, trong lòng còn tràn đầy cảm giác thành tựu, nói với Hạ Hàm: “Là một bé trai giống con, dạ, con rất thích, ba cũng thích em ấy đúng không?” Chung Thần nói xong nhìn thoáng qua Chung Tuyền.

Anh nở nụ cười gật đầu.

“A?” Hạ Hàm kinh ngạc, “Là con trai à.”

Gần như sự đợi chờ của ba người đã thất bại, tiểu công chúa nhà họ Chung chưa có duyên phận rơi xuống.

Cô cũng bật cười, nghĩ con trai sẽ thân thiết hiểu chuyện như Thần Thần vậy trong lòng cũng ấm áp, cô nhìn Chung Tuyền, ánh mắt hai người ngăm tự hiểu.

Trong nhà quả thật rất nhiều bé trai, Chung Hằng, Chung Thần, còn có Hạ Bắc, lần này lại nhiều thêm một bé rồi.

Bé trai nhà họ Chung từ nhỏ đã chín chắn tuấn tú, ngay cả đùa giỡn cùng nhau cũng rất ít thấy, Hạ Hàm nghĩ rằng những đứa nhỏ này cũng sẽ không làm gì khiến cô phải lo lắng.

Vách tường bệnh viện sạch sẽ đơn giản, người đàn ông cúi người vuốt ve vợ vừa sinh xong của mình, trong mắt tràn đầy tình ý đau lòng, ánh mắt trời vào thu xuyên thấu qua cửa sổ phòng bệnh tiến vào trong. Lúc này tinh thần Hạ Hàm cũng dần tỉnh táo hơn nhiều, mỉm cười nhìn người đàn ông vì cô mấy ngày đêm không chợp mắt.

“Bà xã, vất vả rồi.”

Hạ Hàm gật đầu, quả thật vất vả lắm.

“Về sau cho đứa bé theo Thần Thần.”

Hai đứa con trai, ngộ nhờ đều giành bà xã với anh thì nên làm thế nào bây giờ, nhớ năm đó anh mạnh mẽ cỡ nào mới cưới được bà xã về nhà, bây giờ đã kết hôn lại còn phải tranh giành với con trai.

Sao Hạ Hàm lại không biết ý tứ của anh cơ chứ, oán thầm anh quá ngây thơ.

Đúng vậy, tính anh vốn quyết đoán, bởi vì em nên anh càng ngây thơ sợ sệt, ngược lại em thì càng ngày càng trưởng thành xinh đẹp.

Tình cảm là sự trao đổi, anh bằng lòng lấy hết tất cả của anh đổi cho em một đời vô ưu vô lo, điều kiện chỉ có một đó chính là đổi lại em phải ở bên cạnh anh suốt cả đời.

Cả đời không đủ, nếu có kiếp sau anh nhất định sẽ che chở cho em.

Anh yêu em.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Mưu Đồ Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.